

IN CONGRESS July 4, 1776
The United States of America
DECLARATION OF INDEPENDENCE
Jefferson

JEFFREY ARCHER

TOLVAJBECSÜLET

GENERAL PRESS

Jeffrey Archer

Tolvajbecsület

([Tartalomjegyzék](#))

Első rész

„Amidőn az emberi események sodrában...”

1

NEW YORK, 1993. február 15.

Antonio Cavalli mereven nézte az arab férfit, aki, véleménye szerint, túlságosan is fiatal volt ahhoz, hogy nagykövethelyettes legyen.

– Százmillió dollár – mondta Cavalli. Minden egyes szót lassan és kimérten ejtett ki, szinte áhítatos tisztelettel.

Hamid Al Obaydi egy olvasót forgatott szépen manikűrözött ujjai között; a halk csattogás már kezdte idegesíteni Cavallit.

– A százmillió elfogadható összegnek tűnik – felelte a nagykövethelyettes, kurtán elharapva a szavak végét.

Cavalli bólintott. Csak az aggasztotta kissé, hogy Al Obaydi meg sem próbál alkudni, pedig az összeg a kétszerese volt annak, mint amit eredetileg kérni akart. Cavalli a saját kárán tanulta meg, hogy soha ne bízson meg abban, aki nem alkudozik, mivel ez többnyire azt jelenti, hogy az illetőnek eleve esze ágában sincs fizetni.

– Ha az összegben megegyeztünk – mondta Cavalli –, akkor nem maradt hátra más megbeszélnivalónk, mint hogy mikor és hogyan történjen a pénz átadása.

A nagykövethelyettes egy újabb gyöngyszemet csúsztatott át az ujjai között, mielőtt bólintott volna.

– Tízmillió azonnal készpénzben – folytatta Cavalli. – A többi kilencvenmilliót egy svájci bankszámlára kérjük, amint teljesítettük a szerződésben vállalt feladatot.

– De mit kapok az első tízmillióért? – kérdezte a nagykövethelyettes, és tekintetét beszélgetőpartnerére szegezte, aki éppolyan nehezen tagadhatta volna le a származását, mint ő maga.

– Semmit – felelte Cavalli, bár magában beismerte, hogy a kérdés teljesen jogos. Végül is, ha ő nem tartja be a megállapodást, a nagykövethelyettes sokkal többet veszíthet, mint a kormánya pénzét.

Al Obaydi újabb gyöngyszemet billentett át az ujjai között; nagyon jól tudta, hogy nincs más választása, mint elfogadni az ajánlatot – már az is két évébe tellett, míg egyáltalán el tudta érni, hogy személyesen beszélhessen Antonio Cavallival. Eközben Clinton elnök beköltözött a Fehér Házba, a saját hazájának elnöke pedig egyre jobban szomjazott a bosszúra. Tudta, hogyha most nem fogadja el Cavalli feltételeit, annak az esélye, hogy bárki mást találjon – aki végre tudja hajtani a szóban forgó megbízást még július 4-e előtt –, körülbelül akkora, mint hogy a rulettkeréken nulla jöjjön ki, ha már csak egy utolsót pördül.

Cavalli felnézett a hatalmas portréra, amely az egész falfelületet betöltötte a nagykövethelyettes íróasztala mögött. Az első találkozója Al Obaydival mindössze néhány nappal a háború befejezése után történt. Akkor visszautasította, hogy bármiféle üzletet kössön vele, mivel – mint a legtöbben – ő is meg volt győződve róla, hogy mire egyáltalán összehoznák a találkozót, vezére nem lesz már az élők sorában.

Ahogy azonban teltek-múltak a hónapok, Cavallinak egyre inkább úgy tűnt, hogy esetleges kliense mégiscsak hosszabb életű lesz a posztján, mint Bush elnök. Ezért aztán beleegyezett, hogy egy előzetes megbeszélésre találkozzon Al Obaydival.

A találkozó helyszínéül a nagykövethelyettes New York-i irodáját választották ki, a Keleti 79. utcában. Bár a hely túl nyilvánosnak tűnt Cavalli ízlésének, megvolt az az előnye, hogy bizonyosságot tett arról: a másik félnek valóban komolyak a szándékai, amikor azt

állítja, hajlandó százmillió dollárt áldozni erre a merész vállalkozásra.

– Hogyan juttassuk el önökhöz az első tízmilliót? – kérdezte Al Obaydi, mintha csak egy ingatlanügynökkel tárgyalna egy ház részleteiről, melyet a Brooklyn híd kevésbé elegáns oldalán készül megvásárolni.

– A teljes összeget használt és jelöletlen százdolláros bankjegyekben kérjük befizetni a newarki bankunkba – mondta Cavalli, összehúzott szemmel. – És – folytatta –, ugye nem kell figyelmeztetnem arra, Mr. Obaydi, hogy vannak olyan berendezések, amelyekkel meg tudjuk állapítani, hogy a pénz...

– Ne aggódjon, mi be fogjuk tartani a szerződés ránk vonatkozó részét – szakította félbe Al Obaydi. – Ez a pénz egy csepp a tengerben. Minket csak az érdekel, hogy önök valóban képesek lesznek-e teljesíteni, amit vállaltak.

– Biztosan nem akart volna annyira találkozni velem, ha kétségei lennének afelől, hogy mi vagyunk a legmegfelelőbbek erre a munkára – vágott vissza Cavalli. – De én bízhatok-e abban, hogy önök össze tudnak szedni ekkora összeget ilyen rövid idő alatt?

– Talán érdekelni fogja, Mr. Cavalli – felelte a nagykövethelyettes –, hogy a pénz már letétbe van helyezve egy széfben, az ENSZ székházának alagsorában. Egy csőd szélén álló szervezet pincéjében, ugyebár, senkinek nem jutna eszébe ennyi pénzt keresni... – Al Obaydi arcán kis mosoly jelezte, hogy szellemesnek találja a saját megjegyzését, annak ellenére, hogy Cavallinak egyetlen arcizma sem rezdült. – A tízmillió dollár holnap délre az önök bankjában lesz – folytatta Al Obaydi, miközben felállt az íróasztalától, jelezve, hogy a maga részéről befejezettnek tekinti a megbeszélést. Kezet nyújtott, Cavalli pedig kelletlenül elfogadta.

Még egyszer felnézett Szaddam Huszein arcképére, aztán sarkon fordult, és sietősen távozott.

* * *

Amikor Scott Bradley belépett az előadóterembe, várakozó csend fogadta.

A jegyzeteit letette maga elé az asztalra, és a tekintete végigfutott a hallgatóságon. A terem zsúfolva volt lelkes, fiatal egyetemistákkal, a kezükben mindnyájan tollat szorongattak, készenlétben tartva a jegyzetömb felett.

– A nevem Scott Bradley – kezdte a jogi egyetem legfiatalabb professzora. – A mai az első alkalom abban a tizennégy részből álló előadás-sorozatban, melyet az alkotmányjogról fogok tartani.

Hetvennégy arc nézett vissza a magas, kissé zilált külsejű férfira, aki nyilván nem vette észre, hogy az ingének legfelső gombja hiányzik, és szemmel láthatóan nem tudott dűlőre jutni ma reggel abban a kérdésben, hogy melyik oldalon válassza el a haját.

– Szeretném egy személyes megjegyzéssel kezdeni ezt az első előadást – jelentette be. Egyik-másik diák letette a tollat. – Egy embernek sok oka lehet, hogy miért akar joggal foglalkozni. De csak egy olyan ok van, mely igazán tiszteletreméltó. Ezt elmondhatjuk a jogtudomány minden ágazatáról, és soha nem fogalmazták meg még találóbban, mint a Függetlenségi nyilatkozatban.

„Magától értetődőnek tartjuk azokat az igazságokat, hogy minden ember egyenlőnek teremtett, és az embert Teremtője olyan elidegeníthetetlen jogokkal ruházta fel, amelyekről le nem mondhat, s ezek közé a jogok közé tartozik a jog az Élethez és a Szabadsághoz, valamint a jog a Boldogságra való törekvésre.”

Ez az egyetlen mondat megkülönbözteti Amerikát a világ minden más országától.

Bizonyos tekintetben hazánk sokat haladt előre a fejlődés útján 1776 óta – folytatta a professzor, aki – miközben fel-alá járkált, kopottas tweedzakója hajtókáját igazgatva, még egyszer sem pillantott bele a jegyzeteibe –, míg más területeken nagy

visszalépések történtek. Önök, akik itt ülnek ebben a teremben, a törvény őreinek vagy a törvény lábbal tipróinak új nemzedékéhez fognak tartozni. – Scott Bradley kis szünetet tartott, és végignézett a néma hallgatóságon. – Mindnyájan részesedtek egy nagy adományban, mely lehetővé teszi, hogy meghozzák a döntést: első osztályú elmével rendelkeznek. Amikor a kollégáim és jómagam végeztünk önökkel, és kilépnek a nagybetűs életbe, csak önökön áll, hogy semmibe veszik a Függetlenségi nyilatkozatot, mintha nem érne többet, mint a pergamendarab, amire írták, mint ami érvénytelen és értelmetlen modern korunkban, vagy pedig úgy döntenek, hogy azzal szolgálják a társadalmat, hogy felügyelnek a törvények betartására. Az igazán nagy jogászok mind ezt teszik. A rossz jogászok – és itt most nem az ostobákra gondolok – csúrikcsavarják a törvényeket, amit már csak egy lépés választ el attól, hogy megszegjék őket. Azoknak önök közül, akik azt tervezik, hogy erre az útra lépnek, nincs mit megtanítanom. Nyugodtan járhatnak az előadásaimra, de semmi hasznót nem fognak húzni belőlük.

A teremre olyan csend telepedett, hogy Scott felnézett, nem surrantak-e ki a diákok időközben.

– Ezek nem az én szavaim – folytatta, szembenézve a figyelmes arcokkal –, hanem Dean Thomas W. Swanéi, aki századunk első huszonhét esztendejében itt tanított, ezen a katedrán. Soha nem mulasztom el megismételni az ő filozófiáját a Yale újdonsült hallgatói előtt.

A professzor most kinyitotta a jegyzeteit rejtő dossziét. – A logika – kezdte – a helyes érvelés tudománya és művészete. Ehhez nem kell több, mint józan paraszti ész, mondják önök. Aminél nincs mindennaposabb dolog, ahogy azt Voltaire-től is tudjuk. Épp azok azonban, akik a leggyakrabban hivatkoznak a józan észre, sokszor túlságosan is lusták ahhoz, hogy képezzék az elméjüket.

Oliver Wendell Holmes egyszer ezt írta: „A törvény nem a logikán, hanem a tapasztalatokon nyugszik.” – A hallgatók tollai vadul szántani kezdték a papírt, és az elkövetkező ötven percben

meg sem álltak.

Amikor Scott Bradley az előadása végére ért, összeszedte a jegyzeteit, becsukta a dossziét, és gyors léptekkel kimasírozott a teremből. Nem volt kedve kiélvezni a felcsattanó tapsot, ami már tíz éve minden egyes nyitó előadását fogadta.

Hannah Kopec kezdetektől fogva kívülállónak és magányos farkasnak számított, bár ez utóbbit a felettesei inkább előnyként könyvelték el.

Amikor Hannah először jelentkezett, azt mondták neki, hogy elég kicsik az esélyei arra, hogy felvegyék, de azóta már átesett a képzés legnehezebb részén, a tizenkét hónapos fizikai kiképzésen, és – bár még soha nem ölt meg senkit (a legutóbbi nyolc jelentkező közül hatan igen) – a felettesei meg voltak róla győződve, hogy most már képes lenne rá. Hannah tudta, hogy képes lenne.

Amikor a gépe felszállt a tel-avivi Ben Gurion repülőtérre, és a londoni Heathrow felé vette az útját, Hannah ismét átgondolta magában, mi készítette arra – egy huszonöt éves, karrierje csúcsán álló, sikeres modellt –, hogy csatlakozzon az izraeli titkosszolgálat, a Moszad speciális ügyosztályához, amikor minden ujjára akadt volna egy dúsgazdag férj, a világ bármely nagyvárosában.

Az Öböl-háború alatt harminckilenc Scud rakéta hullott Tel-Avivra és Haifára. A támadásoknak tizenhármán estek áldozatul. A nagy siránkozás és melldöngetés ellenére az izraeli kormány nem állt bosszút, a James Baker által folytatott kemény politikai alkudozásnak köszönhetően, aki biztosította az izraelieket, hogy a szövetséges erők majd elintézik a dolgot. Az amerikai külügyminiszter azonban nem tartotta be az ígérését. „Na persze – gondolta Hannah –, Baker nem vesztette el az egész családját egyetlen éjszaka leforgása alatt.”

Aznapi, amikor kiengedték a kórházból, Hannah azonnal jelentkezett a Moszadba. Először elutasították, mondván, hogy idővel úgyis begyógyulnak majd a lelki sebek. Hannah ezután két

héten át minden áldott nap megjelent a Moszad főhadiszállásán, és végül meggyőzte őket, hogy a seb egyáltalán nem gyógyult be – még mindig eleven és gennyes.

A harmadik héten aztán kénytelen-kelletlen felvették egy kezdőknek induló tanfolyamra, abban bízva, hogy úgysem fogja tovább bírni néhány napnál, és szépen visszatér majd a modellkedéshez. Másodszor is tévedtek. Hannah Kopecet a bosszú vágya sokkal jobban fűtötte, mint szakmai ambíciói. Az elkövetkező egy évben minden áldott nap már napkelte előtt talpon volt, és csak késő éjjel került ágyba. Olyan ételeket evett, amelyeket egy koldus is visszautasított volna, és már nem is emlékezett rá, milyen matracon aludni. Kiképzői mindent megkíséreltek, hogy megtörjék, mindhiába. Egyik-másik megpróbált kikezdeni vele, ami végül egyikük törött lábába került. Egyszerűen nem hitte volna, hogy Hannah képes ilyen gyors mozdulatra. Az elméleti kiképzésen tanúsított intelligenciáján már kevésbé csodálkoztak az oktatók, bár nekik is szolgált egy-két meglepetéssel.

Hannah számára már egész fiatal korától természetes volt, hogy több nyelven beszél. Leningrádban született, 1968-ban, és amikor tizennégy éves korában az apja meghalt, az édesanyja bevándorlási engedélyt kért Izraelbe. Akkoriban már liberálisabb szelek fújdogáltak a baltikumi tájakon, ami lehetővé tette, hogy teljesítsék a kérését.

Hannah családja nem sokáig maradt a kibucban: anyja, aki még mindig vonzó, életvidám asszony volt, sok házassági ajánlatot kapott, többek között egy gazdag özvegyembertől is, amit végül elfogadott.

Amikor Hannah, a húga, Ruth és a bátyja, David beköltöztek az új lakásba Haifa elegáns negyedében, az egész világ megváltozott körülöttük. A mostohaapjuk imádta az anyjukat, és ajándékokkal árasztotta el az egész családot – neki magának soha nem voltak gyerekei.

Miután Hannah befejezte az iskoláit, Amerikába és Angliába jelentkezett egyetemre, hogy nyelveket tanuljon. Az anyja nem helyeselte a dolgot, és gyakran mondogatta, hogy ezzel a gyönyörű, hosszú fekete hajjal és ilyen alakkal, ami után tizenhétől hetven évig megfordulnak a férfiak, érdemes lenne modellként próbálkozni. Hannah csak nevetett, és azt mondta, annál értelmesebbet is tud kezdeni az életével.

Pár héttel később, miután részt vett egy felvételi beszélgetésen a Vasser Főiskolán, Párizsban csatlakozott a család többi tagjához, akik a nyári vakációjukat töltötték. Úgy tervezte, Rómába és Londonba is elmegy, de annyi meghívást kapott párizsi ismerősöktől, hogy mire letelt a három hét, azon kapta magát, hogy ki sem tette a lábát Párizsból. A nyaralás utolsó csütörtökén történt, hogy a Mode Rivoli Modellügynökség felajánlott neki egy olyan szerződést, amelyet akárhány egyetemi diplomával a zsebében sem szerezhett volna meg. A tel-avivi repülőjegyét átadta az anyjának, és ott maradt Párizsban. Miközben Hannah igyekezett beilleszkedni az ottani életbe, a húga Zürichbe ment, hogy befejezze tanulmányait; a bátyja, David pedig a London School of Economics hallgatója lett.

1991 januárjában a három testvér visszatért Izraelbe, hogy megünnepeljék az édesanyjuk ötvenedik születésnapját. Ruth ekkor már a Slade Művészeti Főiskola hallgatója volt, David a disszertációján dolgozott, Hannah fotója pedig ismét megjelent az *Elle* címlapján.

Ugyanekkor az amerikai csapatokat összevonták a kuvaiti határ mentén, és Izraelben egyre többen kezdtek félni az esetleges háború miatt. Hannah mostohaapja azonban megnyugtatta a családját, hogy Izrael úgysem fog belekeveredni. Különben is, a lakásuk a város északi részében van, amit nem érhet támadás.

Egy héttel ezután, az anyjuk születésnapján mindnyájan kicsit többet ettek és ittak a kelleténél, és az azt követő éjszakán nagyon mélyen aludtak. Amikor Hannah magához tért, egy kórházi ágyon

találta magát, szíjakkal lekötözve. Csak napokkal később mondták meg neki, hogy az anyját, a húgát és a bátyját azonnal megölte egy eltévedt Scud rakéta, csak a mostohaapja maradt életben.

Hannah heteken át csak feküdt a kórházi ágyon, és bosszút forralt. Amikor végül kiengedték a kórházból, a mostohaapja azt mondta, reméli, visszatér a modellkedéshez, de bármit akar is csinálni, ő mindenben támogatni fogja.

Hannah közölte vele, hogy csatlakozik a Moszadhoz.

És most itt ült a londoni gépen, ahol – ha kicsit másképp alakulnak a dolgok – a bátyjának kellene ülnie. Hannah egyike volt a nyolc újoncnak, akiket a brit fővárosba küldtek egy haladó arab nyelvtanfolyamra. Egy évet járt már egy esti kurzusra Tel-Avivban. Még fél év, és az irakiak sem mondanák meg, hogy nem Bagdadban született. Már arra is képes volt, hogy arabul gondolkozzon, még ha nem is mindig járt úgy az esze, mint egy arabé.

Amikor a 757-es gép áttört a felhőtakarón, Hannah lenézett a kis kerek ablakon az odalenn kanyargó Temzére. Amikor Párizsban élt, gyakran átugrott Londonba is, ha ott akadt valami munka – délelőtt a Bond Streeten vagy a Chelseaben, délután Ascotban vagy Wimbledonban, este a Covent Gardenben vagy a Barbicanben. De nem érzett semmi örömet, hogy viszontláthatja ezt az oly jól ismert várost. Most nem érdekli belőle semmi más, csak a londoni egyetem egy eldugott kis tanszéke, és egy sorház egyik lakása a Chalk Farmon.

2

Útban visszafelé Wall Street-i irodájába Antonio Cavalli elgondolkozott Al Obaydiról, és arról, hogy is került kapcsolatba vele. A dossziéból, melyet londoni irodájuk állított össze az új kliensről – és a titkárnője, Debbie friss adatokkal bővített ki –,

kiderült, hogy bár a nagykövethelyettes Bagdadban született, iskoláit Angliában végezte.

Cavalli lehunyta a szemét, és felidézte magában az elharapott akcentust meg a szaggatott beszédmódot – mintha csak a brit hadsereg egy tisztjét hallotta volna. A magyarázat benne állt a dossziében: Al Obaydi a wimbledoni King's School diákja volt, majd a londoni egyetem jogi fakultásán tanult.

Miután visszatért Bagdadba, a Külügyminisztérium munkatársa lett. Gyorsan emelkedett a ranglétrán, annak ellenére, hogy időközben Szaddam elnökké nevezte ki saját magát, és fokozatosan a Ba'ath párt káderei kerültek minden posztra, holott ezeknek a betöltésére nyilván valóan nem volt meg a képesítésük.

Cavalli lapozott egyet a dossziében – egyértelmű volt, hogy Al Obaydi olyan ember, aki képes alkalmazkodni a legszokatlanabb körülményekhez is. Ami azt illeti, Cavalli büszkén vallotta ugyanezt saját magáról. Mint Al Obaydi, ő is jogot tanult, a New York-i Columbia Egyetemen. Amikor a végzősök beadhatták a pályázatukat a vezető jogi cégekhez, Cavallit mindig azonnal kiszemelték, amint meglátták az eredményeit, de amikor rájöttek, ki az apja, a felvételi beszélgetésre már be sem hívták.

Miután öt éven keresztül napi tizenöt órát dolgozott Manhattan egyik nem igazán jó nevű ügyvédi irodájában, a fiatal Cavallinak rá kellett jönnie, hogy legalább tíz évbe fog telni, amíg a neve felkerülhet az iroda cégtáblájára, annak ellenére, hogy feleségül vette az egyik vezető lányát. Tony Cavallinak nem volt vesztegetni való tíz esztendeje, ezért aztán úgy döntött, hogy saját vállalkozásba kezd, és elvált a feleségétől.

1982 januárjában bejegyezték a Cavalli & Co. nevű léget, tíz évvel később, 1992. április 15-én pedig a társaság 157 000 dolláros profitot jelentett be az adó befizetése után. A cég könyveléséből az már nem derült ki, hogy 1982-ben egy leányvállalatot is alapítottak, de nem jegyeztették be. A cég soha nem kért adó-visszatérítést,

annak ellenére, hogy évről évre nőtt a profitja. A vállalatot tulajdonképpen csak bennfentesek kis csoportja ismerte „Skills” néven, és arra specializálódott, hogy megoldjon olyan kényes problémákat, melyeket nem lehet egyszerűen csak a szaknévsor felütésével elintézni.

Az apja jó összeköttetéseinek és Cavalli ambícióinak köszönhetően a be nem jegyzett cég rövidesen komoly hírnévre tett szert bizonyos körökben; nagy sikerrel oldott meg olyan problémákat, melyeket névtelenségbe burkolózó ügyfelek korábban megoldhatatlannak tartottak. Cavalli cégének legutóbbi megbízásai között szerepelt például, hogy szerezzen vissza egy kazettát, melyre egy telefonbeszélgetést rögzítettek Frank Sinatra és Nancy Reagan között, amit a *Rolling Stone Magazin* le akart közölni, valamint hogy lopjanak el Írországból egy Vermeer-festményt egy kissé különc dél-amerikai műgyűjtő számára. A potenciális üzletfelek körében aztán diszkréten el is terjesztették ezeknek a sikeres akcióknak a hírét, s ezek mintegy referenciamunkaként szolgáltak.

Klienseiket olyan gondosan válogatták meg, mintha a New York Jacht Klub tagságáról lenne szó, mivel – ahogy Tony apja gyakran mondogatta – egyetlen baklövés is elég lett volna ahhoz, hogy élete hátralevő részét sokkal kevésbé fényűző körülmények között töltsse, mint a Keleti 75. utca 23. alatt található luxuslakás vagy a Lyford Cay-i villájuk.

Az utóbbi egy évtized során Tony a világ minden táján kiépítette képviselőinek hálózatát, ők látták el ügyfelekkel, akik segítségre szorultak valami olyan ügyben, amely csak igen nagy fantáziával intézhető el. A libanoni összekötője mutatta be a bagdadi nagykövethelyettesnek, akinek a megbízása kétségtelenül ebbe a kategóriába tartozott.

Amikor Tony apját először tájékoztatták a „Sivatagi Csend” elnevezésű akció terveiről, azt tanácsolta a fiának, kérjen százmillió dollárt, tekintettel az akció veszélyességére, hiszen úgy kell majd

végrehajtaniuk, hogy közben egész Washington szeme rajtuk lesz.

– Egyetlen kis hiba is elég – figyelmeztette az öreg –, és többet fognak írni rólad az újságok, mint Elvis feltámadásáról.

* * *

Miután távozott az előadóteremből, Scott Bradley átvágott a Grove Street-i kis temetőn, remélve, hogy vissza tud érní St. Ronan Street-i lakásába, még mielőtt rajtaütne valamelyik hallgatója. Nagyon kedvelte mindegyiküket – na jó, majdnem mindet –, és biztos volt benne, hogy idővel a komolyabbaknak megengedi, hogy visszakísérjék a lakásába, meghívja őket egy italra és egy hosszú, éjszakába nyúló beszélgetésre. De majd csak a második év vége felé.

Szerencsésen sikerült elérnie a lépcsőházat, még mielőtt egy jogászpálánta is utolérte volna. Persze a legtöbben nem tudják, hogy valamikor 48,1 másodperc alatt futotta a négyszáz métert, a Georgetowni Egyetem váltócsapatának tagjaként. Biztos volt benne, hogy sikerült megmenekülnie; felszaladt a lépcsőkön, és meg sem állt, míg el nem érte harmadik emeleti lakását.

Belökte az ajtót, amely nem volt bezárva. Soha nem zárta be. Az égadta világon semmi nem volt a lakásában, amit érdemes lett volna ellopni – még a tévéje sem működött. Az egyetlen kis dosszié, mely arra utalt, hogy a jogtudományokon kívül valami másnak is a szakértője, gondosan el volt rejtve a könyvespolcon egy adózási szakkönyv és a *Magánjogi vétségek* című kötet között. A könyvek mindenütt halmokban álltak, a bútorokat olyan vastag porréteg fedte, hogy az ujjával beleírhatta volna a nevét, de ez őt egy cseppet sem zavarta.

Scott becsukta maga után az ajtót, és mint mindig, első pillantása az édesanyjának a komódon álló fényképére esett. A jegyzeteit ledobta a kép mellé, és összeszedte a padlóról a postáját. Átsétált a szobán, leült egy bőrfotelbe, és eltűnődött, hogy vajon azok közül az okos és figyelmes arcú diákok közül, akik ma ott ültek az

előadásán, hányan lesznek ott két év múlva is. Negyven százalék már jó lenne – de valószínűbb a harminc. Ők azok, akiknek a számára majd megszokottá válik, hogy napi tizennégy órát dolgozzanak, s nem csak a vizsgák előtti utolsó hónapban. És közülük vajon hányan fogják tartani magukat ahhoz a mércéhez, melyet Dean Thomas W. Swan állított fel? Öt százalék, és akkor már sokat mondtunk.

Scott figyelme az ölében heverő levelekre fordult. Egy számlakivonat az American Expressről; egy meghívó Browntól, hogy tartson egy előadást az alkotmányról a Charles Evans Hughes-emlékülésen; egy levél Caroltól, melyben emlékezteti, hogy már nagyon rég nem találkoztak; egy körlevél egy brókercégtől, amely azt ugyan nem ígéri, hogy megduplázza a pénzét, de...; és végül egy sima barna boríték – a postabélyegző szerint Virginiából –, olyan gépírással címezve, melyet azonnal felismert.

Feltépte a borítékot, és kivette az egyetlen papírlapot, melyen a legfrissebb utasítások álltak.

Al Obaydi lesétált a Közgyűlés épületének földszintjére, és leült egy székre, közvetlenül a nagykövet háta mögé, aki, a fülén fülhallgatóval, igyekezett mélyszéges érdeklődést tanúsítani a beszéd iránt, melyet éppen a brazil nagykövetség feje tartott. Al Obaydi főnöke jobb szerette bizalmas megbeszéléseit a Közgyűlés nagytermében tartani, mivel gyanította, hogy nagyjából ez az egyetlen helyiség a ENSZ székházában, amely nincs telerakva lehallgatókészülékekkel.

Al Obaydi türelmesen várakozott, míg a nagykövet az egyik füléről félrehúzta a fülhallgatót, és hátradőlt.

– Elfogadták a feltételeinket – súgta oda Al Obaydi, mintha legalábbis ő lett volna az, aki az árat ajánlotta. A nagykövet előrebígyesztette a felső ajkát, amiről beosztottjai már jól tudták, hogy azt jelenti, további részleteket kíván hallani.

– Százmillió – suttogta Al Obaydi. – Tízmillió azonnal. A többi

kilencven a megbízatás teljesítése után.

– Azonnal? – kérdezte a nagykövet. – Mit jelent az, hogy azonnal?

– Holnap délig – suttogta Al Obaydi.

– Mindenesetre Sayedi számított erre az eshetőségre is – mondta elgondolkozva a nagykövet.

Al Obaydi mindig is csodálta, hogy a főnöke hogy tudja mindig olyan tiszteletteljesen, mégis pimaszul kiejteni a Sayedi („uram”) szót.

– Üzennem kell Bagdadba, hogy tájékoztassák a külügyminisztert a sikerünkről – tette hozzá a nagykövet egy mosollyal.

Al Obaydi is mosolygott volna, de nagyon jól tudta, hogy a nagykövet addig nem fogja beismerni, hogy neki bármi köze van az akcióhoz, amíg az kezdeti, formálódó szakaszában van. Amíg csak lehet, távol tartja magát fiatalabb kollégája intézkedéseitől, és szép nyugodtan teszi a dolgát New Yorkban. Három év múlva úgyszólván visszavonul. Ezzel a taktikával már majdnem tizennégy évet túlélte Szaddam Huszein uralkodásából, mialatt nem egy kollégája kudarcot vallott abban, hogy állami nyugdíjat szerezzen. Tudomása szerint egyiküket a családja szeme láttára lőtték agyon, kettőt felakasztottak, többeket pedig „eltűntnek” nyilvánítottak.

A nagykövet rámosolygott épp arra sétáló angol kollégájára, aki tudomást sem vett az erőfeszítésről.

– Beképzelt hólyag – mormogta az arab.

A nagykövet visszaigazította a fülére a fülhallgatót, jelezve, hogy eleget hallott. Tovább figyelte, hogy milyen problémákat okoz az esőerdők megóvása Brazíliában, és hogy szeretnének további százmillió dollár segílyt kapni erre a célra az ENSZ-től.

„Nem – gondolta –, ez nem olyan ügy, ami Sayedit érdekelné.”

Hannah épp kopogni készült a sorházi lakás ajtaján, de az ajtó

már ki is tárult, még mielőtt becsukhatta volna maga mögött a törött kaput a kis ösvény végében. Egy sötétbarna hajú, kissé molett, erősen kifestett hölgy sietett elé ragyogó mosollyal, hogy üdvözlje. Hannah úgy látta, nagyjából egyidős lenne az anyjával, ha még élne.

– Isten hozta Angliában, kedvesem, én Ethel Rubin vagyok – mondta lelkesedve. – Ne haragudjon, hogy a férjem nem tudja üdvözölni, de még jó egy óra, míg megjön az irodából.

Hannah épp szóra nyitotta a száját, de Ethel máris hozzátette:

– Hadd mutassam meg a szobáját, aztán majd elmeséli, mik a tervei.

Felkapta Hannah egyik csomagját, és bevezette a lányt a házba.

– Csodálatos lehet először látni Londont – mondta, miközben felkapaszkodtak a lépcsőn az emeletre –, bizonyára sok izgalmas élményben lesz része ebben a fél évben.

A zuhogó mondatáradatból Hannah számára kiderült, hogy Ethel Rubinnak a leghalványabb fogalma sincs arról, hogy ő miért jött Londonba.

Miután kicsomagolt és lezuhanyozott, Hannah csatlakozott háziasszonyához a nappaliban. Mrs. Rubin tovább fecsegett, alig figyelve oda Hannah közbevetett válaszaira.

– Meg tudná mondani, merre van a legközelebbi edzőterem? – kérdezte Hannah.

– A férjem perceként belül itt lesz – felelte Mrs. Rubin. Mielőtt folytathatta volna, kitárult a bejárati ajtó, és egy körülbelül 165 centi magas, göndör, sötét hajú és még sötétebb szemű férfi lépett be. Peter Rubin bemutatkozott, megkérdezte, hogy utazott, de utána egyáltalán nem tett megjegyzéseket arra, hogy nyilván azért jött, hogy London pezsgő életével ismerkedjen. Hannah hamar rájött, hogy Peter Rubin soha nem tesz fel olyan kérdéseket, amikről sejti, hogy ő nem válaszolhat rá őszintén. Bár Hannah

biztos volt benne, hogy Mr. Rubin sem ismeri a küldetése részleteit, de nyilvánvaló volt, valamit gyanít arról, hogy nem csak vakációzni jött Londonba.

Mrs. Rubin csak éjfél után engedte ágyba kerülni Hannah-t, aki már teljesen kimerült volt. Ahogy letette a fejét a párnára, rögtön mély álomba zuhant, és nem is sejtette, hogy Peter Rubin épp azt magyarázza a konyhában a feleségének, hogy a jövőben lehetőleg ne nyaggassa annyit a vendégüket.

3

A nagykövethelyettes sofőrje kihajtott az ENSZ parkolójából, és nyugat felé indult. Áthaladt a Lincoln-alagúton a Hudson folyó alatt, és New Jersey felé vette útját. Perceken át egyetlen szót sem szóltak, sem Al Obaydi, sem a sofőr, aki közben állandóan a visszapillantó tükörbe nézegetett. Amikor elérték a New Jersey-i autópályát, már biztos volt benne, hogy senki nem követi őket.

– Helyes – Al Obaydi csak ennyit mondott. Aznap először kezdte kicsit elengedni magát, és megint azzal a gondolattal játszadozott, hogy mihez kezdene, ha az övé lenne ez a tízmillió dollár. Amikor útközben elhajtottak egy Midatlantic National Bank mellett, ezredszer futott át a fején a gondolat, hogy mi lenne, ha megállítaná a kocsit, szépen besétálna a bankba, és álnéven betenné a pénzt egy számlára. Másnap reggel már a világ túlsó felén járhatna. Ebbe biztos beleizzadna kissé a nagykövet. És ha csipetnyi szerencséje van, Szaddam halott lesz, mielőtt még a nyomára jutnak. És akkor már ki törődne ővele?

Al Obaydi a maga részéről egyetlen pillanatig sem hitte, hogy a nagy vezér hajmeresztő terve végrehajtható lenne. Abban reménykedett, hogy kellő idő eltelte után azt jelentheti majd Bagdadnak, hogy senkit nem találtak, aki elég megbízható és

alkalmas lenne a merész akció végrehajtására. De aztán megérkezett New Yorkba egy bizonyos libanoni illető.

Al Obaydi persze tudta, hogy egyetlen ujjal sem nyúlhat egy dollárhoz sem a pénzből – amely itt hever mellette az ülésen egy golftáskában –, két okból sem. Először is: az anyja és a húga Bagdadban élt, viszonylagos jólétben, és ha a pénz eltűnne, azonnal letartóztatnák, megkínoznák, megerőszakolnák, és végül felakasztanák őket – azzal az indokkal, hogy együttműködtek egy árulóval. Nem mintha Szaddam Huszeinnek kellene igazi indok arra, hogy bárkit is megölessen, ha azt gyanítja, hogy az illető elárulta őt.

Másodszor: Al Obaydi – aki mindennap ötször, arccal kelet felé fordulva, térdre hullott, és imádkozott, hogy Szaddam végül ugyanúgy végezze, mint az „árulók” – kénytelen volt elismerni, hogy, ha jól megnézzük, Gorbacsovnak, Thatchernek és Bushnak sokkal kevésbé sikerült kezükben tartaniuk a hatalmat, mint a nagy Sayedinek.

Al Obaydi – attól a pillanattól kezdve, hogy megkapta ezt a megbízatást a nagykövettől – tisztában volt vele, hogy Szaddam valószínűleg békésen az ágyában fog meghalni, míg az ő túlélési esélyei enyhén szólva csekélyek. Ha ezt a pénzt most kifizetik, de Cavalli kudarcot vall a feladatával, akkor őt valamilyen diplomáciai ürüggyel visszahívják Bagdadba, aztán letartóztatják, bíróság elé állítják, és elítélik. És azok a szép szavak, amiket egykor a professzorától hallott a londoni egyetemen, annyit fognak érni csupán, mint a szélbe szórt homokszemek.

A sofőr lefordult az autópályáról, és Newark központja felé tartott, miközben Ál Obaydi gondolatai megint arra terelődtek, hogy mire is fogják felhasználni a pénzt. Az egész ötletéről lerítt, hogy Szaddamtól származik. Eredeti volt, merészséget kívánt, nyers bátorságot, jó idegeket és nagy adag szerencsét. Al Obaydi továbbra sem adott egy százaléknál több esélyt akár csak annak is, hogy a legkezdeti fázison túljusson az akció, hát még hogy sikeresen be is

fejeződjék. De persze az amerikai külügyminisztérium egyes szakértői sem adtak egy százaléknál több esélyt Szaddamnak arra, hogy túléli a „Sivatagi Vihar” hadműveletet. És ha a nagy Sayedi tervét sikerül végrehajtani, az Egyesült Államok nevetség tárgya lesz az egész világ előtt, Szaddam pedig előkelő helyet biztosít magának az arab történelem lapjain: a nagy Szaladin mellett fogják majd emlegetni.

Al Obaydi utánanézett, hogy pontosan hol található az épület, és utasította a sofőrt, hogy a céltól kétsaroknyira álljon meg. Egy iraki, amint kiszáll egy hatalmas fekete limuzinból közvetlenül egy bank előtt, túl feltűnő lenne. Amikor a kocs megállt, Al Obaydi fogta a golftáskát, és kikecmergett a járdára. Bár csak pár száz métert kellett sétálnia a bankig, ez volt az a része a feladatnak, amit a legkockázatosabbnak tartott. Végignézett az utcán, mindkét irányba. Nem látott semmi aggasztót, úgyhogy megragadta a golf táskát, és a vállára vette.

Az volt az érzése, kissé feltűnő látványt nyújthat, ahogy végigvonul a Martin Luther King sugárúton, elegáns Saks öltönyében, a vállán egy golftáskával.

Bár alig két percbe telt, míg megtette a rövid távot a bankig, Al Obaydiról már patakokban folyt az izzadság, mire odaért a bejáratig. Fellépkedett a kopottas lépcsőkön, és bement a forgóajtón. Két fegyveres őr fogadta, akik inkább úgy festettek, mint két szumóbajnok, és nem mint banki alkalmazottak. A nagykövethelyettest villámgyorsan egy várakozó lifthez kísérték; ahogy beléptek, az ajtaja azonnal összezárult, és csak akkor nyílt szét, amikor leértek az alagsorba. Al Obaydi kilépett, és szemtől szembe találta magát egy férfival, aki, ha lehet, még tagbaszakadtabb volt, mint a két őr, akik a bejáratnál üdvözölték. Az óriás biccentett, és egy ajtóhoz vezette a szőnyeggel borított folyosó végében. Ahogy közeledtek, az ajtó hirtelen kitárult, és Al Obaydi belépett egy helyiségbe, ahol tizenketten várakoztak egy óriási, kerek asztal körül. Konzervatív öltözetben, némán ültek, de

valahogy egyikük sem úgy festett, mint egy bankpénztáros. Az ajtó becsukódott mögöttük, és hallotta, hogy kívülről ráfordítják a kulcsot. Az asztalfőn felállt egy férfi, és köszöntötte.

– Jó reggelt, Mr. Al Obaydi! Ha jól tudom, letétbe óhajt helyezni valamit egy ügyfelünk számára.

A nagykövethelyettes bólintott, és egyetlen szó nélkül átnyújtotta a golftáskát. A férfi nem mutatott meglepetést. Látott ő már hatalmas értékeket a legkülönbözőbb dolgokba rejtve, kitömött krokodiltól a gumi óvszerig.

A táska súlya azonban meglepte; nagy puffanással lerakta az asztalra, kiborította a tartalmát, és a bankjegyhalmokat szétszította az asztal körül ülők között. Mind a tizenegyen rohamtempóban számolni kezdtek, tízezres halmokba rendezve a bankókat. Senki nem kínálta helytel Al Obaydit, úgyhogy állva maradt, és a következő negyven percben nem volt más dolga, mint figyelni, ahogy számolnak.

Amikor a végére értek, a főpénztáros még egyszer ellenőrizte a halmok számát. Pontosan ezer. Elmosolyodott, olyan mosollyal, mely nem Al Obaydinak, hanem a pénznek szólt, aztán felnézett az arabra, és kurtán bólintott, elismerve, hogy az összeg megvan.

A golftáskát visszaadták, mintha ez is a megegyezés része lenne. Al Obaydi kicsit ostobán érezte magát, ahogy a vállára lógatta az üres táskát. A főpénztáros megnyomott egy gombot az asztal alatt, és az ajtó kinyílt.

Az egyik őr, aki a bejáratnál fogadta, ott várakozott, hogy visszakísérje a földszintre. Mire a nagykövethelyettes kilépett az utcára, az őr már el is tűnt.

Al Obaydi hatalmas, megkönnyebbült sóhajjal visszaindult a két sarokkal lejjebb várakozó kocsihoz. Engedélyezett magának egy elégedett kis mosolyt, amiért ilyen profi módon oldotta meg a feladatát. Biztos volt benne, hogy a nagykövet is örülni fog, ha meghallja: minden a legnagyobb rendben ment. Persze a

dicséreteket ő fogja majd bezsebelni, ha tájékoztatták Bagdadot, hogy a „Sivatagi Csend” elnevezésű akció beindult.

Al Obaydi ekkor hirtelen összeesett a járdán: valaki meglökte, és letépte a válláról a golftáskát, mielőtt bármit is tehetett volna. Felnézett, és látta, hogy két siheder rohan el az utcán, egyikük kezében a táskával.

Al Obaydi úgyis sokat gondolkozott rajta, hogy szabaduljon meg tőle.

Másnap, pár perccel hét után, Tony Cavalli csatlakozott az apjához a reggelinél. Nem sokkal a válását követően visszaköltözött a 75. utcában lévő lakásukba. Az apja, mióta nyugalomba vonult, ideje nagy részét egész életében lelkesen űzőt hobbijának szentelte: ritka könyveket, kéziratokat és történelmi dokumentumokat gyűjtött. Azzal is hosszú órákat töltött, hogy átadja a fiának mindazt, amit ügyvédként megtanult – leginkább annak a művészetét, milyen módon lehet elkerülni, hogy az ember túl hosszú időt legyen kénytelen eltölteni valamelyik állami fegyintézetben.

A komornyik kávét és pirítóst szolgált fel, miközben apa és fia megbeszélték a legújabb megbízatásukat.

– Kilencmillió dollárt elhelyeztünk az ország negyvenhét bankjában – mondta Tony az apjának. – Egymilliót pedig a Franchard et Cie-nél Genfben, Hamid Al Obaydi névre – tette hozzá, egy szelet pirítóst vajazgatva.

Az apa elmosolyodott, látva, hogy a fia milyen ügyesen használja fel a régi fogást, amire valamikor ő tanította meg.

– De mit fogsz mondani Al Obaydinak, ha megkérdezi, mire költötte a tízmilliót? – kérdezte az idősebb Cavalli, aki a „Skills” elnöke volt.

Az elkövetkező egy órában Tony a legapróbb részletekig ismertette a „Sivatagi Csend” akciót az apjával, aki csak olykor-olykor szakította félbe egy kérdéssel vagy javaslattal.

– A színész megbízható? – kérdezte, mielőtt belekortyolt volna a kávéjába.

– Lloyd Adams még mindig tartozik nekünk több mint harmincezer dollárral – felelte Tony. – Nem mondhatni, hogy túl sok szerepet kapott volna mostanában, legfeljebb reklámokban...

– Jól van – mondta az idősebb Cavalli. – Na és Rex Butterworth?

– A Fehér Házban ül, és várja az utasításokat. Az apa bólintott.

– Na de miért pont az ohiói Columbust választottad?

– A sebészeti felszerelések az ottani klinikán éppen megfelelőek, továbbá az orvosi egyetem dékánjának tökéletes a képesítése. A rendelőjét és a lakását teleraktuk poloskákkal.

– És a lánya?

– A nap huszonnégy órájában figyeljük.

– Mikor indul az akció?

– Jövő kedden, amikor a dékán egy beszédet fog tartani a lánya iskolájában.

Belépett a komornyik, és elkezdte leszedni az asztalt.

– És mi a helyzet Dollár Billel?

– Angelo már útban van San Franciscóba. Megpróbálja rábeszélni, hogy vállalja a dolgot. Ha tényleg meg akarjuk csinálni, feltétlenül szükségünk van Dollár Billre. Ő a legjobb a szakmában. A nyomába sem érhet senki.

– Már amikor józan – jegyezte meg az idősebb Cavalli.

4

Egy magas, kisportolt férfi szállt ki a gépből, és a washingtoni repülőtér terminálja felé indult. Csak egy kis kezitáska volt nála, úgyhogy nem kellett várnia a poggyászára, ahol valaki esetleg

felismerhette volna. Csak egy személy kellett hogy felismerje – a sofőr, akit kiküldtek elé. Több mint száznyolcvan centis termet, kócos szőke haj, szinte egy szobrász vésőjével kifaragott tökéletes vonások, világoskék farmer, krémszínű ing és sötétkék blézer – sok nő nem bánta volna, ha megakad rajtuk a szeme.

Amint kilépett az automata ajtón a ragyogó reggeli napsütésbe, azonnal kinyílt egy ott várakozó fekete Ford hátsó ajtaja.

Némán bemászott a kocsi hátuljába, és egyetlen szót sem szólt a városból kifelé vivő huszonöt perces utazás alatt. A negyvenperces repülőút mindig elég volt neki, hogy összeszedje a gondolatait, és elővegye új személyiségét. Évente tizenkétszer tette meg ezt az utat.

Az egész még Scott gyerekkorában kezdődött, Denverben, amikor is rájött, hogy az apja egyáltalán nem az a tiszteletre méltó ügyvéd, akinek hitte, hanem egy elegáns Brooks Brothers öltönyben járó bűnöző, aki – ha jól megfizetik – mindig képes kiskapukat találni. Az anyja éveken át próbálta eltitkolni az igazságot egyetlen gyermeke elől, de amikor a férjét letartóztatták, bíróság elé állították, és hét évre ítélték, már nem tudta azzal hitegetni a fiát, hogy csak valami félreértésről lehet szó.

Scott apja három évet töltött el a börtönben, aztán meghalt; a halottkém jelentésében az állt, hogy szívroham következtében. A jelentés nem tett említést a nyakán talált furcsa nyomokról. Néhány héttel később Scott anyja is meghalt, ő valóban szívrohamban, amikor Scott épp a harmadik évét végezte a Georgetowni Jogi Egyetemen. Miután a koporsót leeresztették a sírgödörbe, Scott kísért a temetőből, és attól kezdve soha többé senkinek nem beszélt a családjáról.

Scott évfolyamának legjobbjaként végzett, és több egyetem és vezető jogi cég is megkereste, hogy megérdeklődjék, mik a tervei a jövőt illetően. Társainak nagy meglepetésére azonban Scott egy teljesen ismeretlen bejrúti egyetem professzori állását fogadta el.

Senkinek nem magyarázta meg, miért akar egyértelműen szakítani egész múltjával.

Scottot taszította az egyetem alacsony színvonala, és untatta az ottani társadalmi élet, ezért egyre inkább azzal töltötte az idejét, hogy esténként kurzusokat látogatott a legkülönbözőbb témákról, az iszlámtól a Közel-Kelet történetéig. Amikor három évvel később az egyetem felajánlotta neki az amerikai joggal foglalkozó tanszék vezetői posztját, úgy döntött, ideje lesz visszatérnie az Egyesült Államokba.

Nem sokkal ezután kapott egy levelet a Georgetowni Egyetem dékánjától, aki azt javasolta neki, pályázza meg a Yale-en épp megüresedett professzori állást. Másnap írt is nekik, és amikor megkapta a választ, szépen összecsomagolt.

Elfoglalta az új állását, és ahányszor könnyedén megkérdezték tőle „És a szülei mivel foglalkoznak?” egyszerűen csak annyit felelt: „A szüleim már nem élnek, és testvéreim sincsenek”. Egy bizonyos lánytípusnak ez mindig roppant nagy örömet szerzett – feltételezték, hogy szüksége van az anyáskodásra. Sokan megfordultak az ágyában, le egyikük sem vált igazán fontossá a számára.

Azok előtt azonban, akikkel évente tizenkétszer találkozott, semmit nem titkolt el a családjá történetéről. Ők nem túrtek semmiféle hazugságot, és amikor megtudták, hogy ki volt az apja, nagyon gyanakvóak lettek, nem értették, hogy valójában milyen motivációk hajtják. Scott csak annyit felelt a kérdésekre, hogy jóvá akarja tenni az apja bűneit, és ennél többet nem volt hajlandó mondani.

Eleinte nem nagyon hittek neki. Egy idő után úgy-ahogy elfogadták, de éveknél kellett eltelniük, míg igazán bizalmas információkat bíztak rá, attól kezdve, hogy a Közel-Kelettel kapcsolatos kérdésekre szakosodott, olyan problémák megoldására, melyeket komputerrel sem tudtak megválaszolni. Amikor a

Clinton-adminisztráció felesküdt, az új csapat már örömmel fogadta Scott szakértelmét.

Nemrégiben kétszer már a Külügyminisztériummal is kapcsolatba került, személyesen Warren Christophernek adott tanácsokat. Elszórakoztatta, amikor az esti híradóban Christopher szájából hallotta vissza, amit ő javasolt aznap délután azzal kapcsolatban, hogyan kéne megakadályozni, hogy Szaddam Huszein kijátssza az Irak elleni szankciókat.

Az autó lekanyarodott a 123-as útról, és megállt egy erős vaskapu előtt. Egy biztonsági őr lépett oda, hogy ellenőrizze, ki az utas. Habár az utóbbi kilenc évben rendszeresen találkoztak, azért elkérte az igazolványát.

– Isten hozta, professzor úr! – mondta végül az egyenruhás őr, és tisztelgett.

A sofőr továbbhajtott, majd megállt egy irodaépület előtt. Az utasa kiszállt, és egy forgókorláton keresztül belépett az épületbe. Itt ismét ellenőrizték a papírjait, majd újabb tisztelgés következett. Végigsétált egy hosszú folyosón, melynek falai vaj sárgára voltak festve, míg el nem érkezett egy sima tölgyfa ajtóhoz. Halkan kopogott, és, a választ meg sem várva, belépett.

A helyiség túlsó végében egy titkárnő ült az íróasztalánál. Felnézett, és rámosolygott.

– Menjen csak be, Bradley professzor, az igazgatóhelyettes úr már várja.

Az Ohio állambeli Columbusban található Columbus leányiskola egyike azon tanintézeteknek, melyek azzal büszkélkednek, hogy igen nagy hangsúlyt fektetnek a fegyelemre, valamint az oktatás tudományos színvonalára, ebben a sorrendben. Az igazgatónő gyakran elmagyarázta a szülőknek, hogy a másodikat lehetetlen elérni az első nélkül.

Az iskola rendszabályainak megszegése az igazgatónő szerint csak a legritkább esetekben engedélyezhető. A kérés, amit éppen

most kapott, ebbe a kategóriába tartozott.

Aznap este beszédet készült tartani a végzős évfolyam előtt Columbus egyik legnagyobb tiszteletnek örvendő polgára, T. Hamilton McKenzie, az Ohioi Egyetem Orvostudományi Fakultásának dékánja.

T. Hamilton McKenzie Nobel-díjat kapott a plasztikai sebészetben elért eredményeiért, országszerte nagy híre volt vietnami és öböl-háborús veteránokon végzett operációinak. Az Egyesült Államok szinte minden városában éltek olyan emberek, akik az ő zsenialitásának köszönhetően térhettek vissza a normális hétköznapi életbe. Tanítványai, akik a Nobel-díjas professzor védőszárnyai alatt működtek, azzal is foglalkoztak, hogy bizonyos kort túlhaladott hölgyeket szebbnek tüntessenek fel, mint amilyennek Teremtőjük elképzelte őket. A Columbus igazgatónője mindenesetre remélte, hogy a lányokat inkább az fogja érdekelni, amit T. Hamilton McKenzie „nemzetünk háborús hőseiért” tett – ahogy ő fogalmazott.

Ez alkalommal egy ruházattal kapcsolatos iskolai rendszabály megszegésére adott engedélyt az igazgatónő. Beleegyezett, hogy Sally McKenzie, aki a diákönkormányzat elnöke és a lacrosse-csapat kapitánya is volt, aznap délután korábban hazamenjen, átöltözzön valami egyszerű, de az alkalomhoz illő ruhába, és elkísérje az édesapját, aki aznap este tart beszédet a végzősök előtt. Az igazgatónő az előző héten tudta meg, hogy Sally elnyert egy ösztöndíjat az Oberlin Orvostudományi Egyetemre.

Sallynek egy autót rendeltek az iskola elé négy órára. Úgy egy órát mulaszt a tanításból, de hatra az édesapjával együtt megint az iskolában lesz.

Amikor az iskolai kápolna órája elütötte a négyet, Sally felpillantott. A tanár bólintott, Sally pedig összeszedte a könyveit. Mindent bepakolt a táskájába, aztán kilépett az épületből, és elindult a hosszú behajtóúton, hogy megkeresse az autót. Amikor

elért az ódon kovácsoltvas kapuhoz, meglepetten látta, hogy egy Lincoln Continental limuzin várakozik odakinn. Egy szürke egyenruhát és sapkát viselő sofőr állt az első ajtó mellett. Sally pontosan tudta, hogy az efféle extravagancia igazán nem az apja stílusára vall, az igazgatónőére meg még kevésbé.

A sofőr jobb kezével megérintette a sapkáját, és megkérdezte:

– Miss McKenzie?

– Igen – felelte Sally, aki kissé csalódott volt, hogy a hosszú, kanyargós behajtóút miatt az osztálytársai nem nézhetik végig az egész jelenetet az ablakból.

A sofőr kinyitotta neki a hátsó ajtót. Sally beült, és belesüppedt a fényűző bőrülésbe.

A sofőr bepattant az első ülésre, megnyomott egy gombot, és lassan felcsúszott az ablak, mely a sofőrülést elválasztotta az utastértől. Sally hallotta, hogy kattann egy biztonsági zár. Hagyta, hogy a gondolatai elkalandozzanak, miközben kinézegetett a párás ablakon, és egy ideig abban az álomban ringatózott, hogy ha végzett a Columbusban, mindig ilyen élet vár majd rá.

Beletelt egy kis időbe, míg észrevette, hogy egyáltalán nem az otthona felé tartanak.

* * *

Ha a probléma egy tankönyvben leírva kerül elé, T. Hamilton McKenzie pontosan tudta volna, hogyan kell megoldania. Végül is mindig mindent úgy csinált, „ahogy a nagykönyvben meg van írva”, amint azt gyakran mondogatta a tanítványainak. De amikor a valóságban szembesült a dologgal, egyáltalán nem a jelleméhez illően cselekedett.

Az a tény, hogy imádja egyetlen gyermekét, Sallyt, mindenki előtt világos volt. Továbbá az is, hogy az együtt töltött hosszú évek során megunta a feleségét, Jonit, sőt szinte minden érdeklődését elvesztette iránta. Az a felfedezés azonban, hogy a saját kis

birodalmán, a múltón kívül képtelen elviselni bármiféle feszültséget, a legnagyobb meglepetésként érte.

T. Hamilton McKenzie először ingerült lett, majd bosszús, végül egyenesen dühös, amikor kedden délután a lánya nem érkezett haza az iskolából. Sally soha nem szokott késni, legalábbis ha az apjával volt találkozója. A Columbusból az út kocsival nem lehet több fél óránál, még csúcsforgalomban sem. Eredetileg úgy volt, hogy Joni fog érte menni az iskolába, de a fodrásza csak később tudta fogadni. – Julián nem tudott máskor időpontot találni nekem – mondta Joni. Mindig mindent az utolsó pillanatra hagyott. Öt óra előtt tíz perccel T. Hamilton McKenzie felhívta az iskolát, hogy megkérdezze, nem történt-e valami változás a programban.

A Columbusban soha nem változtatnak a programon, mondta volna legszívesebben az igazgatónő, de aztán megelégedett azzal, hogy annyit közöljön, Sally négy órakor távozott az iskolából, és egy órával azelőtt a limuzinkölcsönzőből idetelefonáltak, hogy az autó ott fogja várni a kapu előtt.

Joni egyre csak azt hajtogatta:

– Bármelyik percben megérkezhet, ne aggódj. Sally-ben meg lehet bízni.

Egy férfi, aki a város túlsó végén üldögélt egy hotelszobában, és minden szavukat kihallgatta, egy sört töltött magának.

Öt órakor T. Hamilton McKenzie már percenként nézett ki a hálószoobaablakon, de az ajtóhoz vezető kerti ösvényen nem tűnt fel senki.

Úgy tervezte, öt óra húszkor fog elindulni otthonról, hogy jó tíztizenöt perccel az ünnepség kezdete előtt megérkezzen az iskolába. Ha a lánya perceken belül nem jön meg, kénytelenek lesznek nélküle elindulni. Figyelmeztette a feleségét, hogy történjék bármi, ő 17.20-kor elmegy.

17.20-kor T. Hamilton McKenzie a hall asztalára helyezte a beszédéhez készített jegyzeteit, és elkezdett fel-alá járkálni az ajtó

előtt, várva, hogy megjelenjen a felesége a házból, vagy a lánya a kapu felől. 17.25-re kezdte elhagyni híres hidegvére.

Joni meglehetősen hosszú időt töltött azzal, hogy kiválassza az alkalomhoz leginkább illő ruhát, de amikor megjelent a hallban, csalódottan tapasztalta, hogy a férje észre sem veszi.

– Akkor nélküle megyünk. – McKenzie csak ennyit mondott. – Ha Sally orvos szeretne lenni, nem árt megtanulnia, hogyha az ember ennyit késik, az a beteg életébe is kerülhet.

– Ne várjunk még egy kicsit, szívem? – kérdezte Joni.

– Nem! – csattant fel McKenzie, és hátra sem nézve elindult a garázs felé. Joni észrevette, hogy a jegyzetei az asztalon maradtak, begyömöszölte őket a táskájába, aztán becsukta, és kétszer ráfordítva bezárta az ajtót. Mire kiért az utcára, a férje már ott állt a kocsival, és ujjjaival a sebességváltón dobolt.

Némán hajtottak a Columbus felé. T. Hamilton McKenzie minden kocsit megnézett, amelyek az Upper Arlington felé haladtak, hogy nem a lánya ül-e valamelyikben.

Az iskola főbejáratának kőlépcsői előtt egy kis fogadóbizottság várta őket, élén az igazgatónővel. Előrelépett, hogy kezét fogjon a híres sebésszel, aki kiszállt a kocsiból, utána a felesége. Az igazgatónő tekintete Sallyt kereste. Kérdőn felvonta a szemöldökét.

– Sally nem érkezett haza – magyarázta dr. McKenzie.

– Valószínűleg pár percen belül meg fog jönni, talán már itt is van – tette hozzá a felesége. Az igazgatónő nagyon jól tudta, hogy Sally nincs az iskola épületében, de nem találta volna helyénvalónak, hogy kijavítsa a díszvendég feleségét, különösen mert épp most kapott egy nagyon furcsa telefonhívást az autókölcsönzőből, ami magyarázatot kívánt.

Hat óra előtt tizennégy perccel bementek az igazgatónő irodájába, ahol egy Sallyvel egykorú lány száraz sherryvel és narancslével kínálta a vendégeket. McKenzie-nek hirtelen eszébe

jutott, hogy a várakozás idegességében a jegyzeteit otthon felejtette az asztalon. Az órájára pillantott és látta, hogy már nincs idő, hogy visszaküldje a feleségét. Nem volt kedve beismerni, hogy ilyen hibát követett el. „A fene enné meg” – gondolta. Tizenéves hallgatóság előtt beszélni nem könnyű feladat, és a lányok a legrosszabbak. Igyekezett valahogy rendbe szedni a gondolatait.

Hat óra előtt három perccel, annak ellenére, hogy Sallynek még mindig nem volt semmi nyoma, az igazgatónő azt javasolta, induljanak a díszterembe.

– Nem várakoztathatjuk meg a lányokat – magyarázkodott. – Rossz példát mutatnánk.

Ahogy kiléptek az irodából, Joni elővette a táskájából a férje jegyzeteit, és a kezébe nyomta. McKenzie 16.50 óta most először látszott kicsit megkönnyebbültnek.

Hat óra előtt egy perccel az igazgatónő felvezette a pódiumra a díszvendéget. Nézte, ahogy a négyszáz lány feláll, és megtapsolják, „hölgyekhez méltó” modorban.

Amikor a taps elhalt, az igazgatónő intett, hogy leülhetnek, amit a lányok a lehető legkevesebb zajjal meg is tettek. Aztán odasétált az állványhoz, és előadott egy kisebb dicsőhimnusz T. Hamilton McKenzie-ről, ami nyilván a Nobel-díj kiosztó bizottságra is nagy hatást tett volna. Beszélt Edward Zeirről, a modern plasztikai sebészet atyjáról, J. R. Wolte-ról és Wilhelm Krause-ról, emlékeztette a diákokat, hogy T. Hamilton McKenzie egy nagy tradíciót folytat egy nemrégiben virágzásnak indult tudományág továbbfejlesztésével. Sallyről és az iskolában elért kiemelkedő eredményeiről nem ejtett szót, pedig eredetileg ezt is tervezte. Aki megszegi a rendszabályokat, az büntetést érdemel, még akkor is, ha éppen elnyert egy ösztöndíjat.

Amikor az igazgatónő visszatért a helyére, a pódium közepére, T. Hamilton McKenzie indult a mikrofonhoz. A jegyzeteibe pillantott, megköszönte a torkát, és belekezdett az előadásába.

– Gondolom, a hallgatóságból a legtöbben azt hiszik, a plasztikai sebészet arra való, hogy kiegyenesítsük a görbe orrokat, eltávolítsuk a tokákat és a táskákat a szemek alól. Ez azonban nem a plasztikai, hanem a kozmetikai sebészet dolga. Előadásom témája a plasztikai sebészet lesz – folytatta McKenzie, amint a felesége gyanította, a legtöbb lány nagy csalódására. Ezután negyven percen át értekezett bőráttétetésről, veleszületett torzulásokról és harmadfokú égési sebekről, anélkül hogy egyszer is felemelte volna a tekintetét.

Amikor végül leült, a taps korántsem volt olyan lelkes, mint ami a belépésekor üdvözölte. T. Hamilton McKenzie ezt annak tudta be, hogy az igazi tetszésnyilvánítás bizonyára nem lenne hölgyekhez méltó.

Amikor visszatértek az igazgatónő irodájába, Joni megkérdezte a titkárnőt, hogy nem jött-e valami üzenet Sallytól.

– Én nem tudok róla – felelte a titkárnő –, de könnyen lehet, hogy bent ül a teremben.

Az előadás során – melyet kisebb-nagyobb változtatásokkal már vagy százszor hallott – Joni minden egyes arcot végignézett a hallgatóság soraiban, és tudta, hogy a lánya nincs köztük.

Ismét sherryvel kínálták őket, és az illendőség által megkívánt idő eltelte után T. Hamilton McKenzie kijelentette, hogy sajnós menniük kell. Az igazgatónő megértően bólintott, és kikísérte a vendégeket a kocsijukhoz. Megköszönte az igen mélyreható előadást, és a lépcső aljában állva megvárta, amíg a koci eltűnik a szeme elől.

– Igazán hallatlan viselkedés! – mondta a titkárnőnek. – Ha Miss McKenzie előkerül, közölje vele, hogy holnap reggel jelentkezzen nálam. Legfőképpen azt szeretném tudni, miért mondta le az autókölcsönzőben a kocsit, amit rendelt nekem.

Scott Bradley szintén előadást tartott ezen az estén, de az ő hallgatósága mindössze tizenhat főből állt, akiknek egyike sem volt

idősebb harmincöt évesnél. Mindnyájan magas rangú CIA-ügynökök voltak, és olyan edzettek, mint bármelyik amerikai középcsatár. Scott nekik is a logikáról adott elő, mint elsőéves diákjainak az egyetemen, de ez esetben annak jóval gyakorlatiasabb alkalmazásáról volt szó.

Ezek az emberek egytől egyig a frontvonalban működtek, a világ minden táján. Bradley professzor óráin részletről részletre végigvették döntéseiket, amelyeket nagy nyomás alatt hoztak, és megvizsgálták, hogy ezek a döntések valóban azzal az eredménnyel jártak-e, mint amit terveztek.

Mindnyájan gyorsan és készségesen beismerték a tévedéseiket. Itt nem volt helye a személyes büszkeségnek – csak arra lehettek büszkék, hogy a titkosszolgálatnak dolgoznak. Amikor Scott először hallotta ezt tőlük, kicsit érzélgősnek találta, de miután kilenc éven át dolgozott együtt velük a tanteremben és az edzőteremben, megtanulta, hogy egyáltalán nem így van.

Bradley jó egy órán keresztül példaeseteket vetett fel, bemutatva logikus megoldásukat, azt, hogy hogyan kell az ismert tényeket latba vetni a szubjektív megítéléssel szemben a végső döntés előtt.

Az elmúlt kilenc esztendő során Scott legalább annyit tanult a hallgatóitól, mint azok tőle, de még mindig nagy örömet szerzett neki, hogy segítségükre lehet elméleti tudásával, amit ők aztán átfordíthatnak a gyakorlatba. Gyakran úgy érezte, hogy szeretné egyszer ő maga is kipróbálni a terepmunkát.

Amikor az órának vége lett, Scott csatlakozott hozzájuk az edzésen. Kötelet mászott, súlyzózott, karategyakorlatokat csinált, és a többiek mindig úgy bántak vele, mintha ő is teljes jogú tagja lenne a csapatnak. Ha valaki megpróbált volna lekezelően bánni a Yale-professzorral, annak nemcsak az önérzetén esett volna kisebb horzsolás.

Aznap este, vacsora közben – semmi alkohol, csak Quibel – Scott megkérdezte az igazgatóhelyettest, meg fogják-e engedni neki

valaha is, hogy a terepmunkában tapasztalatot szerezzen.

– Ez nem vakációs állás – válaszolta Dexter Hutchins, miközben szivarra gyújtott. – Hagyd ott a Yale-t, és csatlakozz hozzánk teljes munkaidőben, akkor esetleg fontolóra vesszük, hogy kiengedjünk az előadóteremből.

– A következő évben alkotói szabadságot kapok – emlékeztette Bradley a főnökét.

– Akkor menj el szépen arra az olaszországi körútra, amit mindig is terveztél. Miután így hét éve együtt vacsoráztatunk, lassan már többet tudok Bellimről, mint a ballisztikáról, hála neked.

– Nem fogsz ilyen könnyen lerázni. Ugye, ezt te is tudod, Dexter?

– Ha betöltöd az ötvenet, kénytelen leszel feladni, mert akkor úgylis nyugdíjazunk.

– De még csak harminchat vagyok...

– Túl lobbanékony vagy ahhoz, hogy jó ügynök legyen belőled – mondta az igazgatóhelyettes a füstöt pöfékelve.

* * *

Amikor T. Hamilton McKenzie kinyitotta a lakásuk ajtaját, nem vett tudomást arról, hogy épp csöng a telefon, csak azt kiabálta torkaszakadtából: „Sally? Sally?”, de nem kapott semmi választ.

Végül felkapta a telefont, remélve, hogy talán a lánya az.

– Sally? – kiáltotta megint.

– Dr. McKenzie? – kérdezte egy nyugodt hang.

– Igen, én vagyok – mondta.

– Ha netalántán azon töpreng, hol lehet a lánya, megnyugtathatom, hogy biztonságban van, és jól érzi magát.

– Ki maga? – kérdezte McKenzie.

– A mai este folyamán még hívni fogom, dr. McKenzie, addig lesz ideje lecsillapodni – mondta a nyugodt hang. – Kérem, eközben semmilyen körülmények között ne lépjen kapcsolatba a

rendőrséggel, vagy bármilyen magánnyomozó irodával. Ha megteszi, azonnal tudomást szerzünk róla, és akkor nem lesz más választásunk, mint hogy visszaküldjük a leánykáját – a hang kis szünetet tartott – egy koporsóban. – A vonal elnémult.

McKenzie falfehérre sápadt, és egy pillanat alatt kiverte a verejték.

– Mi történt, szívem? – kérdezte Joni, mikor a férje leroskadt a kanapéra.

– Sallyt elrabolták – mondta rémulten. – Azt mondták, ne lépünk kapcsolatba a rendőrséggel. Később megint hívni fognak. – McKenzie mereven bámulta a telefont.

– Sallyt elrabolták? – ismételte Joni hitetlenkedve.

– Igen.

– Akkor azonnal szólnunk kell a rendőrségnek – mondta Joni, és felugrott. – Végül is ezért vannak.

– Nem, nem szabad. Azt mondták, azonnal meg fogják tudni, és akkor egy koporsóban küldik vissza Sallyt.

– Koporsóban? Biztos vagy benne, hogy ezt mondták? – kérdezte halkan Joni.

– Az istenit, persze hogy biztos vagyok! Azt mondták, nem lesz semmi baja, ha nem fordulunk a rendőrséghez. Nem értem, mit akarnak. Nincs olyan sok pénzem.

– Én akkor is azt hiszem, szólnunk kell a rendőrségnek. Végül is Dixon, a rendőrfőnök jó barátod.

– Nem, szó sem lehet róla! – kiáltott fel McKenzie. – Hát nem érted? Ha megteszem, megölik Sallyt!

– Én csak annyit értek – mondta a felesége –, hogy a lányunk nagy veszélyben van. – Joni kicsit hallgatott. – Fel kéne hívnod Dixont, most rögtön.

– Nem! – ismételte meg McKenzie nyomatékosan. – Nem értesz

semmit.

– De, nagyon is értem – mondta Joni, meglepően higgadtan. – El akarod játszani a rendőrfőnök szerepét is, pedig ez igazán nem a te dolgod. Te mit szólnál, ha egy rendőr bemasírozna a műtődbe, a beteg fölé hajolna, és kérne egy szikét?

T. Hamilton McKenzie hidegen nézett a feleségére, és nem tudott másra gondolni, csak hogy az ijedtség miatt viselkedik ilyen irracionálisán.

A két férfi, akik a város túlsó végén, egy szállodai szobában ülve hallgatták le a beszélgetést, egymásra nézett. Az egyik, amelyiknek fülhallgató volt a fülén, azt mondta:

– Még szerencse, hogy a férfival lesz dolgunk, és nem a nővel.

Amikor egy óra múlva megint megcsörrent a telefon, mind McKenzie, mind a felesége felugrott, mintha egy elektromos vezetékhöz nyúltak volna.

McKenzie hagyta, hogy csöngjön párszor, és közben igyekezett összeszedni magát. Aztán felvette a kagylót.

– McKenzie, tessék.

– Figyeljen jól – mondta a nyugodt hang – és ne szakítson félbe. Csak akkor feleljen, ha kérdezek valamit. Megértette?

– Igen – mondta McKenzie.

– Nagyon helyesen tette, hogy nem fordult a rendőrséghez, ahogy a felesége akarta – folytatta a nyugodt hang. – Magának sokkal jobb az ítélőképessége.

– Beszélni akarok a lányommal! – szólt közbe McKenzie.

– Túl sok krimi látott, dr. McKenzie. A való életben nincsenek hősök és hősnők. Ezt vesse jól a fejébe. Világos, amit mondtam?

– Igen – válaszolta McKenzie.

– Máris túl sok időt pazaroltam magára – mondta a nyugodt hang, és a telefon elnémult.

Több mint egy óra telt el, míg újra megcsörrent a készülék, mely idő alatt Joni megint megpróbálta meggyőzni a férjét, hogy szóljanak a rendőrségnek. McKenzie ez alkalommal az első csöngésre felvette a telefont.

– Halló? Halló?

– Ne idegeskedjen, dr. McKenzie – mondta egy nyugodt hang. – És most figyeljen. Holnap reggel fél kilenckor szépen elindul otthonról a kórházba, ahogy mindig. Útközben álljon meg az Olentangy Inn étteremnél, és üljön le bármelyik üres asztalhoz a kávézóban. Mindenképpen kétszemélyes asztalhoz. Ahogy megbizonyosodtunk róla, hogy senki nem követte, egy emberünk csatlakozni fog magához, és közli az utasításainkat. Megértett?

– Igen.

– Egy rossz mozdulat, doktor úr, és soha többé nem látja viszont a lányát. Ne feledje, az élet meghosszabbítása a maga szakmája. A miénk a megrövidítése.

A telefon kattant egyet, és elhallgatott.

5

Hannah meg volt győződve róla, hogy képes lesz rá. Végül is, ha itt Londonban nem tudja becsapni őket, akkor hogy akarja megcsinálni Bagdadban?

A kedd délelőttöt választotta ki a kísérletre, miután az előző nap több órát eltöltött a környék felmérésével. Úgy döntött, nem fogja megbeszélni a tervét senkivel, attól félt, ha túl sokat kérdezősködne, valaki a Moszadból még gyanakodni kezdene.

Megnézte magát az előszobatükörben. Hófehér póló, kinyúlt kardigán, viseltes farmer, tornacipő, teniszzokni, kissé kócos haj.

Becsomagolt a kis ütött-kopott bőröndbe – egyike a néhány

személyes tárgyának, melyet megtarthatott –, és öt perccel tíz óra után kilépett a házból. Mrs. Rubin már korábban elment a Sainsbury szupermarketbe, mint mondta, „nagybevásárlást csinálni”.

Hannah lassan sétált végig az utcán, tudta, hogy ha rajtakapják azon, amit csinál, a másnapi géppel hazaküldik. Bement a metróba, felmutatta a bérletét, a lifttel lement, és elsétált a fényesen kivilágított peron túlsó végéig, miközben a metró bedübörgött az állomásra.

A Leicester Square-nél átszállt a Picadilly-vonalra, és amikor a kocsí befutott a South Kensington állomásra, Hannah az első között ért oda a mozgólépcsőhöz. Bármennyire szeretett volna, nem szaladt fel a lépcsőkön, hogy ne hívja fel magára a figyelmet. Szép nyugodtan állt a mozgólépcsőn, és a hirdetéseket tanulmányozta a fal felé fordulva, hogy senki ne láthassa az arcát. Az új Rover 200-as, Johnnie Walker whisky, figyelmeztetés az AIDS-ről, Andrew Lloyd Webber új musicalje, a *Sunset Boulevard* az Adelphi Színházban. Amikor felért, és kilépett a napfénybe, villámgyorsan körülnézett jobbra és balra, aztán átment a Harrington Roadon, és elindult a Norfolk Hotel felé. Ez egy cseppet sem feltűnő, közepes méretű szálloda volt, melyet gondos megfontolás után választott ki a célra. Előző nap mindent ellenőrzött, úgyhogy most keresgélés és kérdezősködés nélkül egyenesen a női mosdóba ment.

Benyitott, gyorsan ellenőrizte, hogy egyedül van-e, kiválasztotta a legutolsó fülkét, bezárta az ajtót, és felnyitotta a kopott kis bőröndöt. Nekikezdett az átalakulás lassú folyamatának.

Kétszer hallott lépéseket, mialatt levetkőzött. Felkuporodott a vécéülőkére, és csak akkor folytatta az átöltözést, amikor biztos volt benne, hogy megint egyedül van.

Az egész húsz percébe került. Amikor kilépett, megnézte magát a tükörben, és tett még egy-két utolsó simítást.

Aztán imádkozott – de nem az ő istenükhöz.

Hannah kilépett a mosdóból, és lassan lement a lépcsőn a földszintre, vissza a szálloda halijába. A kis bőröndöt átadta a portásnak, és megkérte, hogy hadd hagyja itt néhány órára. Egy egyfontost csúsztatott oda a pulton, cserébe egy kis piros jegyet kapott. Egy turistacsoport nyomában kilépett a forgóajtón, és néhány másodperc múlva már az utcán is volt.

Pontosan tudta, hogy hová megy, és meddig fog tartani, míg odaér a bejáráshoz, az előző nap mindent elpróbált. Csak azt remélte, hogy a Moszad oktatója jól ismeri az épület belső elrendezését. Végül is, még soha egyetlen ügynökük sem járt odabenn.

Hannah lassan lépkedett a járdán a Brompton Road felé.

Tudta, hogyha elér a bejáráshoz, egy pillanatig sem habozhat. Már csak húsz méter volt hátra, és majdnem úgy döntött, inkább továbbsétál az épület előtt. De amikor odaért a lépcsőkhöz, azon kapta magát, hogy már el is indult rajtuk fölfelé, aztán nagy bátran bekopogott az ajtón. Pár pillanat múlva kinyitotta a kaput egy bölényre emlékeztető férfi, aki jó egy fejjel fölé tornyosult. Hannah besétált, és nagy megkönnyebbülésére az őr rögtön félrelépett, körbenézett az utcán, aztán becsapta a kaput.

Hannah végigment egy folyosón, amely egy rosszul megvilágított lépcsősorhoz vitt, és egyetlen pillantást sem vetett hátra. Amikor elért a kopottas szőnyeg végéhez, lassan elindult fölfelé a falépcsőkön. Biztosították róla, hogy a második ajtó lesz az balra, az első emeleten, és amikor elérkezett a lépcsőfordulóhoz, meg is látott balra egy ajtót, hámladozó barna festékekkel és rézgömb fogantyúval, mely olyan mocskos volt, mintha hónapok óta nem fényesítették volna ki. Lassan elfordította a fogantyút, és benyitott. Amikor belépett, hangzavar fogadta, mely hirtelen elhallgatott. A szobában ülők mind felé fordultak, és rábámultak.

Honnan is tudhatnák, hogy Hannah még soha nem járt itt? Hiszen az öltözkékből nem látszott ki más, csak a szeme.

Aztán valaki megint beszélni kezdett, Hannah pedig csendesen leült a körbeállított székek egyikére. Figyelmesen hallgatta a beszélgetést; még amikor hárman-négyen beszéltek egyszerre, akkor is szinte minden szót értett. A keményebb próba azonban akkor következett, amikor úgy döntött, ő is bekapcsolódik a társalgásba. Elmondta, hogy a neve Sheka, a férje most érkezett Londonba, és csak őt hozta magával a feleségei közül. A többiek bólogattak, és megjegyzéseket tettek a brit bevándorlási hivatal értetlenségére, amely nem képes elfogadni a többnejűséget.

A következő egy órában Hannah elbeszélgetett a többiekkel a problémáikról. Hogy milyen piszkosak az angolok, milyen erkölcstelenek, mind AIDS-es. Már alig várták, hogy hazatérhessenek, és rendes ételeket ehessenek, rendes vizet igyanak. És ez az állandó eső! Az egyik fekete leples nő egyszer csak minden figyelmeztetés nélkül felállt, és elbúcsúzott a barátaitól. Amikor egy második is felállt, hogy csatlakozzon hozzá, Hannah felismerte, hogy ez jó alkalom a távozásra. Némán követte a két nőt le a lépcsőn, pár lépéssel mögöttük maradva. A bejáratot őrző nagydarab férfi kinyitotta előttük a kaput, és mindhármukat kiengedte. A két nő beszállt egy nagy fekete Mercedes hátsó ülésére, és elszáguldott, Hannah pedig nyugat felé indult, vissza a Norfolk Hotelhez.

* * *

T. Hamilton McKenzie az éjszaka nagy részét azzal töltötte, hogy azon törte a fejét, mit akarhat a nyugodt hangú telefonáló. Utánanézett, mennyi pénz van a bankszámláján. Összes vagyona 230 000 dollár, készpénzben és értékpapírokban, a háza érhet talán szintén negyedmilliót, már ha kifizette a részleteket – és manapság igazán nem túl jó az ingatlanpiac, akár hónapokba is telhet, míg el tudja adni. Mindent egybevéve, alig félmilliót tudna összekaparni. Kétkedett, hogy a bankja ennél egy centtel is többet adna.

De miért szemelték ki pont őt? A Columbus Iskolába számtalan olyan apa gyermeke jár, akik tízszer vagy hússzor gazdagabbak nála.

Ott van Joe Ruggiero – aki soha nem mulaszt el emlékeztetni mindenkit, hogy övé a legnagyobb szeszesital-értékesítő hálózat Columbusban –, ő például bizonyára többszörös milliomos. McKenzie egy percre arra gondolt, hogy talán csak amatőrökkel áll szemben, akik egyszerűen rossz áldozatot választottak. De ezt azonnal elvetette, amikor végiggondolta az emberrablás végrehajtását és az azóta történeteket. Nem, ezek bizony profik, akik pontosan tudják, mit akarnak.

Pár perccel hat után felkelt, kinézett az ablakon, és látta, hogy semmi nyoma a reggeli napsütésnek. Igyekezett olyan csendesen tenni-venni, ahogy csak tudott; a felesége mozdulatlanul feküdt ugyan, de sejtette, hogy biztos ébren van, talán egy szemhunyasnyit sem aludt egész éjszaka.

McKenzie lezuhanyozott és megborotválkozott. Maga sem tudta volna megmondani miért, de vadonatúj inget vett fel, azt az öltönyét, amit csak a templomba szokott hordani, és egy virágos Liberty nyakkendőt, melyet Sally-től kapott két évvel ezelőtt, karácsonyra, és amit addig soha nem volt bátorsága felvenni.

Aztán lement a konyhába, és elkészítette a kávéját a feleségének, ami tizenöt éve nem fordult elő. Felvitte a tálcát a hálósobába, ahol Jonit az ágy szélén ülve találta rózsaszín hálóingében, amint épp fáradt szemeit dörzsölgette.

McKenzie is leült az ágy végébe, és némán megitták a feketét. Az elmúlt tizenegy órában már mindent elmondtak, amit mondani lehetett.

Fogta a tálcát, visszament a földszintre, és addig húzta az időt a mosogatással és a konyha rendberakásával, ameddig csak lehetett. Meghallotta, hogy nagy puffanással földet ér az újság az ajtó előtt a tornácon.

Ledobta a mosogatórongyot, kirohant a *Dispatch*ért, és gyorsan megnézte az első oldalt, hogy a sajtó nem szerzett-e valahogy tudomást az emberrablásról. A vezércikk Clinton elnökről szólt, az

Irakban fellángolt újabb problémák kapcsán. Az elnök megígérte, hogy szükség esetén további csapatokat fog küldeni a kuvaiti határ védelmére.

– Már a kezdet kezdetén ráncba kellett volna szedni őket – morogta McKenzie, miközben becsukta az ajtót. – Szaddam teljesen kiszámíthatatlan.

Igyekezett felfogni, pontosan miről van szó a cikkben, de egyszerűen képtelen volt a szavakra koncentrálni. Annyit megértett, hogy a *Dispatch* szerint ez az első igazi krízis Clinton számára. „Az elnöknek fogalma sincs arról, mi az, hogy krízis – gondolta McKenzie. – Az ő lánya biztonságban alszik a Fehér Házban.”

Majdnem felujjongott örömeiben, amikor a hallban az óra végre nyolcat ütött. Joni, teljesen felöltözve, megjelent a lépcső aljában. Megigazította a férje nyakkendőjét, lesöpörte a korpát a zakója válláról, mintha csak az egyetemre indulna, ahogy mindig. Nem szólt semmit a nyakkendőjére.

– Siess haza – mondta, ahogy mindig.

– Hát persze – felelte McKenzie, arcon csókolta a feleségét, és elindult.

Amikor felgördült a garázs kapuja, azonnal meglátta, hogy az autó reflektorai világítanak, és nagyot káromkodott. Úgy látszik, elfelejtette lekapcsolni tegnap este, amikor olyan dühös volt a lányára. Most azonban csak saját magára volt dühös, és megint elkáromkodta magát.

Beült a kormányhoz, helyére illesztette a slusszkulcsot, aztán imádkozott. Kikapcsolta a reflektorokat, kicsit várt, aztán elfordította a kulcsot. Először gyorsan, aztán lassan próbált életet lehelni a kocsiba, de hiába nyomkodta a gázpedált, a motor meg se nyikkant.

– Pont most! – ordított fel, és a tenyerével nagyot csapott a kormánykerékre. Még jó néhányszor próbálkozott, aztán kiugrott a

kocsiból, és visszaroht a házba. Rátenyerelt a csengőre, és el sem engedte, míg Joni kérdő arckifejezéssel ajtót nem nyitott.

– Lemerült az akkumulátor. Elviszem a te kocsidat. Gyorsan, gyorsan!

– A szervizben van. Már hetek óta mondogattad, hogy vigyem el.

McKenzie nem válaszolt semmit. Sarkon fordult, kiroht az utcára, és végignézett a fákkal szegélyezett sugárúton, hogy nem látja-e valahol felvillanni az ismerős sárga színt és a 444 44444 táblát. Aztán rájött, hogy száz az egyhez az esélye annak, hogy ilyen korán reggel csak úgy erre cirkáljon egy taxi. Az utca üres volt, csak egy busz közeledett. Tudta, hogy a megálló még száz méternyire van, úgyhogy futni kezdett, ugyanabba az irányba, amerre a busz is haladt. Bár még jó húsz-harminc méterre volt a megállótól, amikor a busz elhúzott mellette, a sofőr megvárta a megállóban.

McKenzie lihegve felkapaszkodott a lépcsőkön. – Köszönöm – mondta. – Ez a busz megy az Olentangy River Road felé?

– Nagyjából.

– Akkor mehetünk – mondta McKenzie. Az órájára pillantott. 8 óra 17 perc. Egy kis szerencsével még időben odaérhet. Üres ülőhelyet keresett.

– Egy dollár lesz – mondta a buszsofőr a hátára bámulva.

McKenzie kotorászni kezdett vasárnapi öltönye zsebeiben.

– Jaj, istenem! – mondta. – Otthon hagytam a...

– Na, ezzel ne is próbálkozzon – mondta a sofőr. – Ha nincs pénze, szálljon le!

McKenzie szembefordult vele.

– Értse meg, rettenetesen fontos találkozóm van. Élethalálról van szó.

– Nekem is fontos, hogy megtartsam az állásomat. A szabály az szabály. Ha nem tud fizetni, le kell szállítanom, így írja elő a

szabályzat.

– De hát... – dadogott McKenzie.

– Én adok magának egy dollárt az órájáért – szólalt meg egy fiatalember, aki a második ülésen ült, és nagy élvezettel figyelte a vitát.

T. Hamilton McKenzie az arany Rolex órájára nézett, melyet az Ohioi Egyetem Kórházától kapott az ott töltött huszonöt évért. Letépte a csuklójáról, és a fiatalember kezébe nyomta.

– Úgy látom, tényleg élet-halálról van szó – mondta a fiú, miközben átadta az egy dollárt. A csuklójára húzta az órát, McKenzie pedig átadta az egy dollárt a sofőrnek.

– Nem mondhatnám, hogy jó boltot csinált! – csóválta a fejét a buszsofőr. – Amennyit az az óra ér, azért limuzint is bérelhetett volna.

– Gyerünk, induljon már! – förmedt rá McKenzie.

– Nem miattam álltunk eddig – mondta a sofőr, és lassan elindult a járdaszélről.

T. Hamilton McKenzie leült a legelső ülésre, és magában azt kívánta, bárcsak ő vezethetne. Megint az órájára nézett. Nem volt a csuklóján. Hátrafordult a fiatalemberhez:

– Megmondaná, hány óra?

A fiatalember büszkén nézegette új szerzeményét, egy pillanatra sem vette le róla a szemét.

– 8 óra múlt 26 perccel és 20 másodperccel. McKenzie kibámult az ablakon, és arra gondolt, bárcsak gyorsabban mennének. Hétszer álltak meg, hogy letegyenek és felvegyenek utasokat, míg végül elértek az Independence sarkára. A sofőr már attól tartott, az órájától megszabadított furcsa utast a szívroham kerülgeti. Amikor McKenzie leugrott a busz lépcsőjéről, hallotta, hogy a városháza órája épp háromnegyed kilencet üt.

– Édes istenem, csak még ott legyenek! – mondta magában,

miközben rohant az Olentangy Inn felé, remélve, hogy senki nem fogja felismerni útközben. Csak akkor hagyta abba a futást, amikor elérte az étterem bejáratához vezető kis utat. Igyekezett kicsit rendbe szedni magát, tudta, hogy rémesen zihál, és tetőtől talpig izzadt.

Belépett a csapóajtón a kávézóba, és körbenézett, bár fogalma sem volt, hogy kit keressen. Az volt az érzése, hogy mindenki őt bámulja. A kávézóban vagy hatvan asztal állt, kettesével és négyesével elrendezve, a helyiség úgy félig lehetett tele. A sarokasztalok közül kettő foglalt volt, úgyhogy McKenzie afelé indult, ahonnan a legjobb rálátása volt a bejáratra. Leült, várt, és közben imádkozott, remélve, hogy nem mentek még el.

Hannah-t akkor fogta el először az az érzés, hogy követik, amikor a Hurloe Place sarkánál lévő zebrához érkezett. Mire átért a South Kensington-i oldalra, már meg volt róla győződve.

Egy magas fiatalember, akinek nyilvánvalóan nem volt túl nagy tapasztalata abban, hogy hogyan kell követni valakit, teljesen észrevehetőn bukkant elő és tűnt el a kapualjaknál. Hannah-nak úgy négyszáz métere volt még hátra, hogy kitervelje, mit csináljon. Mire meglátta a Norfolk Hotelt, már pontosan tudta, mit fog tenni. Ha jóval a fiatalember előtt be tud érni az épületbe, akkor harminc, legfeljebb negyvenöt másodpercre lesz szüksége, persze ha a portás épp nincs elfoglalva valamivel. Megállt egy illatszerbolt kirakata előtt, és a polcokon kínálgató szépítőszerket tanulmányozta. Kicsit arrébb fordult, hogy megnézze a rúzsokat is a kirakat sarkában, és meglátta a fiatalember tükörképét a fényes kirakatüvegben. A South Kensington metróállomás bejárata mellett, egy újságosstandnál álldogált, vett egy *Daily Mailt* „Amatőr” – gondolta Hannah, és azalatt, amíg a fiatalember a visszajáróra várt, átsétált az utca túloldalára. Amikor a férfi még az illatszerboltnál járt, ő már odaért a hotel bejáratához. Hannah nem rohant fel a lépcsőkön, mert azzal csak elárulta volna, hogy tudja, követik, de a forgóajtót olyan hevesen taszította meg, hogy egy

meglepett idős hölgy csak úgy kipenderült az utcára.

A két portás épp egymással csevegett, amikor Hannah átsietett a halion. A kis piros jegy és egy újabb egyfontos már ott volt a kezében. Nagy csattanással letette az egyfontos érmét a pultra, ami azonnal felkeltette az idősebbik portás figyelmét. Amikor meglátta az egyfontost, gyorsan átvette a jegyet, visszaadta Hannah kis bőröndjét, épp abban a pillanatban, amikor a fiatalember belépett a forgóajtón. Hannah a folyosó végéből induló lépcsők felé sietett, a kis bőröndöt maga előtt a hasához szorította, hogy hátulról ne látszódjon, van nála valami. Az első néhány fok után szaladni kezdett lefelé a lépcsőn, mivel itt már senki nem látta. Végigrohant az alagsori folyosón, míg meg nem érkezett a női mosdó viszonylagos biztonságába.

Ez alkalommal nem volt egyedül. Egy középkorú nő hajolt a mosdókagyló fölötti tükörhöz, a rúzszt ellenőrizte a száján. Egy pillantást sem vetett Hannah-ra, aki azonnal eltűnt az egyik fülkében. Felkuporodott a vécé tetejére, állát a térdére támasztva, és megvárta, amíg a nő elkészül. Két-három perc múlva ment csak ki. Amikor Hannah meghallotta, hogy csukódik az ajtó, lerakta a lábát a hideg márványpadlóra, kinyitotta a kopott bőröndöt, megnézte, hogy minden benne van-e, aztán amilyen gyorsan csak tudta, visszavette a pólót, a kinyúlt kardigánt és a farmert.

Épp felhúzta a tornacipőjét, amikor nyílt az ajtó, és valaki bement a mellette lévő fülkébe. Hannah villámgyorsan kilépett a sajátjából, és gyors pillantást vetett magára a tükörben. Kicsit összeborzolta a haját, aztán körbenézett a helyiségben. A sarokban egy nagy műanyag láda állt a használt törülközőknek. Hannah levette a tetejét, kiszedte az összes törülközőt, begyömöszölte a kis bőröndöt a láda legaljába, aztán gyorsan visszadobálta rá a törülközőket. Igyekezett nem gondolni arra, hogy ez a kis bőrönd elkísérte Leningrádtól Tel-Avivig és Londonig – a fél világot bejárta vele. Nagyot káromkodott az anyanyelvén, még egyszer megnézte a haját a tükörben, aztán igyekezett nyugodt külsőt erőltetni magára,

és szépen kisétált a mosdóból.

Amikor kilépett a folyosóra, az első, amit meglátott, a fiatalember volt, aki a folyosó végében ücsörgött a *Daily Mailt* olvasgatva. Ha kis szerencséje van, egy pillantásra sem fogja méltatni. Hannah épp a lépcső aljához ért, amikor a fiatalember felnézett. „Elég jóképű” – gondolta Hannah, és a kelleténél egy másodperccel hosszabban nézett vissza rá. Elfordult, és elindult felfelé a lépcsőn. Most már kicsúszott a kezéből, megmenekült.

– Elnézést – szólalt meg egy hang a háta mögött. „Csak semmi pánik, nehogy elrohanj, viselkedj normálisan!” Hannah mosolyogva hátrafordult. A fiatalember visszamosolygott, szinte flörtölve, aztán elpirult.

– Egész véletlenül nem látott egy arab hölgyet odabenn a mosdóban?

– De igen – felelte Hannah. – Miért kérdezi? – „Ha csak lehet, kényszerítsd védekezésre az ellenfelet, ez alapszabály.”

– Semmi, nem fontos. Elnézést a zavarásért! – mondta a fiatalember, és eltűnt.

Hannah felment a lépcsőn, vissza a hallba, és egyenesen a forgóajtó felé indult.

„Milyen kár! – gondolta, mikor kilépett a járdára. Egész vonzó volt az a fiú.” Eltűnődött, hogy meddig fog még ott üldögelni és várni, és hogy vajon kinek dolgozhat, kinek fog majd jelentést tenni?

Hannah hazafelé indult, és nagyon sajnálta, hogy nem ugorhat be Dino éttermébe egy gyors *spagetti bolognesére*, aztán megnézhetné Frank Marshall legújabb filmjét, amit most játszanak a Cannonban. Időnként még mindig elfogta a vágy, hogy bárcsak az egyszerű, hétköznapi fiatal lányok életét élhetné Londonban. De aztán az anyjára gondolt meg a bátyjára, és elmondta magában, hogy a szórakozás még várhat.

Az út első felében teljesen egyedül ült a metrókocsiban, és arra gondolt, hogyha elküldik Bagdadba, most már tényleg ki tudja adni magát irakinak.

Amikor a kocsi begördült a Green Park állomásra, két suhanc szállt be. Hannah nem vett róluk tudomást. De amikor az ajtók összecsukódtak, rájött, hogy rajtuk kívül nincs senki a kocsiban.

Kis idő múlva az egyikük felé indult, és bárgyún rávigyorgott. Fémszögekkel kivert, fekete bőrdzsekit viselt, és olyan szoros farmert, hogy úgy festett, mint egy balett-táncos. Tüskés fekete haja olyan egyenesen az égnek állt, mintha épp elektrosokk-terápiát kapott volna. Hannah úgy becsülte, húszas éveinek elején járhat. A lábára pillantott: súlyos katonai bakancs volt rajta. Bár akadt egy-két felesleges kilója, a mozdulataiból látszott, hogy jó erőben van. A barátja pár lépéssel arrébb megállt, az ajtó melletti korlátnak támaszkodva.

– Na gyerünk, vetkőzz! – mondta, és elővett egy rugós kést a zsebéből.

– Kopj le – felelte Hannah nyugodtan.

– Ó, de fönn hordja az orrát a kisasszony! Mit szólnál egy jó kis murihoz?

– És te mit szólnál, ha behúznék egyet? – vágott vissza Hannah.

– Ne próbálj okoskodni! – mondta a fiú, miközben a kocsi befutott a Piccadilly Circusre.

A másik megállt az ajtóban, hogy senkinek ne jusson eszébe beszállni az utolsó kocsiba.

„Soha ne vond magadra a figyelmet, ne kelts feltűnést – a legalapvetőbb szabály minden titkos ügynök számára, különösen ha külföldön dolgozik. – A szabály csak a legszélsőségesebb körülmények között szeghető meg.”

– A barátomnak, Marvnak nagyon tetszel. Hannah rámosolygott, és magában tervezgette, hogyan juthatna ki a kocsiból a következő

állomáson.

– Nekem is eléggé tetszel. De én a fekete csajokat jobban kedvelem. Jó nagy seggük van. Teljesen bevadulok tőlük.

– Akkor a haverod is biztos nagyon bevadít – mondta Hannah, de azonnal megbánta, ahogy kiejtette a szavakat a száján. „Soha ne provokálj!”

Hallotta a halk kattanást, amint kinyílt a hosszú, keskeny penge, és megvillant a fényesen kivilágított metrókocsiban.

– Kétféleképpen intézhetjük el a dolgot. Szép csendben vagy zajosan. Csak rajtad áll. Ha nem vagy hajlandó együttműködni, akkor kaphatsz egy-két sebhelyet a csinos kis pofikádra. – Az ajtó mellett álló fiú felnevetett.

Hannah felállt, és szembefordult vele. Kicsit várt, aztán lassan kezdte kigombolni a farmerjét.

– A tiéd, Marv – fordult hátra a barátjához a fiú. Teljesen váratlanul érte, mikor Hannah egyetlen mozdulattal kirúgta a kezéből a kést, mely a kocsisúlsó végében kötött ki. Egy hatalmas ütést kapott hátulról a tarkójára, és összeesett, mint egy krumpliszák. Hannah átlépett rajta, és Marv felé közeledett.

– Ne, ne, kérem! Én nem csináltam semmit, Owen ötlete volt!

– Vedd le a nadrágodat, Marvin!

– Tessék?

Hannah felemelte a jobb kezét.

– Máris, máris! – Marvin gyorsan lehúzta a cipzárt, aztán levette a farmerjét. A jobb combján egy tetoválás állt: „Mama”.

– Remélem, a mamád nem túl gyakran lát így, Marvin – mondta Hannah, és felnyalábolta a farmert. – Most a gatyádat is!

– Mi?

– Hallottad.

Marvin lassan kibújt az alsónadrágjából.

– Elég lehangoló látvány – mondta Hannah, miközben a metrókocsi befutott a Leicester Square-re.

Hannah kilépett. Amikor az ajtók összecsukódtak, még hallotta a kocsi belsejéből: – Te büdös kurva...!

A folyosók labirintusán átsétált a Northern vonalhoz, de sehol sem talált egy szemetest, ahol megszabadulhatott volna Marvin mocskos ruhadarabjaitól. Egy IRA-bombamerénylet-sorozat után, mely a londoni metrót vette célba, az összesét eltávolították. Kénytelen volt magával cipelni a farmert és az alsónadrágot egészen a Chalk Farmig, ahol végül az Adelaide Road sarkán be tudta dobni őket egy kukába, aztán szép nyugodtan hazasétált.

Amikor benyitott, egy vidám hang fogadta:

– Tálalva van, kedvesem! – Mrs. Rubin kilépett a konyhából, és bejelentette: – Fantasztikusan izgalmas délelőttöm volt! El sem fogja hinni, mi történt velem a szupermarketben!

– Mit hozhatok? – lépett oda a pincérnő piros szoknyában és fekete köténykében, a kezében jegyzetömbbel.

– Csak egy kávét kérnék – mondta T. Hamilton McKenzie.

– Máris hozom! – felelte vidáman a nő. McKenzie épp meg akarta nézni, hány óra, amikor eszébe jutott, hogy az órája egy fiatalember csuklóján található, valószínűleg több kilométernyire innen. A pult feletti faliórára pillantott. 8 óra 56 perc. Mindenkit jó alaposan megnézett, aki csak bejött az ajtón.

Először egy magas termetű, jól öltözött férfi érkezett, és körbenézett a helyiségben. McKenzie remélte, hogy őt keresi. A férfi azonban a pult felé indult, és leült egy magas bárszékre, háttal a teremnek. A pincérnő közben visszajött, és kitöltötte a gőzölgő kávét az ideges doktornak.

Ezután egy fiatal nő lépett be a kávézóba, egy drága butik papírtáskájával a kezében. Őt egy perc múlva újabb elegáns férfi követte, aki szintén körbenézett a teremben. McKenzie megint

reménykedni kezdett, de a reményei darabokra hulltak, amikor a férfi rámosolygott valakire. Ő is a pulthoz lépett, és helyet foglalt a pár perccel korábban érkezett férfi mellett.

A fiatal nő ekkor leült McKenzie-vel szemben.

– Ez a hely foglalt! – mondta McKenzie éles hangon.

– Tudom, dr. McKenzie – mondta a nő. – Nekem van lefoglalva.

T. Hamilton McKenzie homlokát kiverte a verejték.

– Kávét hozhatok? – kérdezte a pincérnő, aki hirtelen felbukkant mellettük.

– Igen, feketén kérem – mondta a nő fel sem pillantva. McKenzie alaposabban szemügyre vette a fiatal nőt.

Harminc körül járhatott – olyan korban, amikor még nincs szüksége az ő professzionális szolgáltatásaira. A kiejtéséből ítélve kétségtelenül New York-i lehetett, bár fekete haja, sötét szeme és olajbarna bőre arra utalt, hogy valahonnan Dél-Európából vándorolhatott be a családja. Karcsú volt, szinte törékeny, és jól szabott, ősziösen barnás árnyalatú Laura Ashley ruhája – melyet az ország több ezer áruházának bármelyikében vásárolhatott – nem keltett semmi feltűnést. Hozzá sem nyúlt az elé tett kávéhoz. , McKenzie úgy döntött, támadásba lendül.

– Tudni akarom, hogy van Sally!

– Jól van, nagyon jól van – mondta a nő higgadtan. A táskájába nyúlt, és kesztyűs kezével elővett egy papírlapot. Átnyújtotta McKenzie-nek, aki széthajtogatta.

Drága Apu!

Nagyon jól bánnak velem, de légy szíves tegyél meg mindent, amit kérnek.

Csók: Sal

Sally kézírása volt, semmi kétség, csakhogy ő soha nem nevezte magát Salnek. McKenzie érezte, hogy a titkos üzenet valami rosszat

jelent, és nagyon ideges lett tőle.

A nő átnyúlt az asztal fölött, és kivette a kezéből a levelet.

– Pizskos gazemberek! Ezt nem fogják megúszni szárazon! – mondta McKenzie, és mereven a nőre szegezte a tekintetét.

– Nyugodjon meg, dr. McKenzie. Fenyegetőzéssel nálunk nem megy semmire. Nem ez az első alkalom, hogy ilyesmit csinálunk. Tehát, ha szeretné viszontlátni a lányát...

– Mit akarnak tőlem?

A pincérnő megjelent egy újabb kanna kávéval, de amikor látta, hogy egyikük sem ivott egy kortyot sem, csak annyit mondott: – Kihűl a kávéjuk – és továbbment.

– Összes készpénzvagyonom 200 000 dollár. Rossz embert szemeltek ki.

– Nem a pénzt akarjuk, dr. McKenzie.

– Hát akkor mit? Mindent megteszek, hogy visszacapjam a lányomat.

– A cég, amelyet képviselek, speciális problémák megoldására szakosodott, és egyik kliensünknek szüksége lenne az ön szakértelmére.

– Akkor egyszerűen odatelefonálhattak volna a rendelőmbé, hogy kérjenek egy időpontot, mint mindenki más – mondta McKenzie csodálkozva.

– Nem, attól tartok, a mi esetünkben ez nem megy. Nagyon sürges az idő, és úgy éreztük, Sally hozzásegíthet, hogy minél előbb sort kerítsen ránk.

– Nem értem.

– Azért vagyok itt, hogy megmagyarázzam – mondta a nő. Húsz perccel később, amikor mindkét kávéscsésze az utolsó cseppig kiürült, McKenzie már pontosan értette, mit akarnak tőle. Egy ideig hallgatott, aztán azt mondta:

– Nem vagyok biztos benne, hogy meg tudom csinálni. Először is, tiltja a szakmai etika. És, gondolom, tudják, milyen nehéz a...

A nő lehajolt, és megint kivett valamit a táskájából. Egy apró arany fülbevalót lökött felé az asztalon.

– Talán ez megkönnyíti a döntését.

T. Hamilton McKenzie felvette a lánya fülbevalóját az asztról.

– Holnap megkapja a párját – folytatta a nő. – Pénteken a lánya egyik fülét. Szombaton a másikat. Ha tovább aggodalmaskodik a szakmai etika miatt, dr. McKenzie, jövő héten ilyenkorra nem sok marad a lányából.

– Képesek lennének...

– Kérdezze meg John Paul Gettyt.

T. Hamilton McKenzie felállt az asztaltól, és rátámaszkodva a nő felé hajolt.

– Ha maga is úgy akarja, felgyorsíthatjuk az egészet – mondta a nő a legteljesebb nyugalommal.

McKenzie visszaroskadt a székre, és próbálta összeszedni magát.

– Jól van – mondta a nő. – Most már legalább kezdjük megérteni egymást.

– Akkor most mit kell tennem? – kérdezte McKenzie.

– Még a mai nap folyamán érintkezésbe fogunk lépni magával. Legyen elérhető. Biztos vagyok benne, hogy addigra elrendezi magában az etikai kérdéseket.

McKenzie épp tiltakozni akart, amikor a nő felállt, elővett egy ötdollárrost, és lerakta az asztrra.

– Ha nem tud fizetni, még itt fogják mosogatni. – A nő megfordult, és elindult kifelé; már az ajtónál járt, amikor McKenzie-be beléhasított, hogy ezek szerint még azt is tudják, hogy otthon hagyta a tárcáját.

T. Hamilton McKenzie kezdte átgondolni, amit kértek tőle, és

egyre inkább sejtette, hogy nincs más választási lehetősége, mint hogy engedelmeskedjen.

Egyvalamiben azonban egészen biztos volt. Ha megteszi, amit követelnek, Clinton elnöknek az eddigieknél is kínosabb problémával kell majd szembenéznie.

6

Egy férfi üldögélt csendben egy magas széken a bárpult végében, és épp az utolsó cseppeket ürítette ki a poharából. A pohárból már egy ideje kifogyott a Guinness sör, ám az ír mindig reménykedett, hogy ez a mozdulat némi együttérzésre indítja a csapost, és talán tölt még egy-két cseppecskét a kiürült pohárba. De hiába reménykedett.

– Disznó – motyogta halkán. – Ezeknek a mai fiataloknak nincs szívük.

A csapos nem tudta a vendég valódi nevét. Ami azt illeti, nagyon kevesen tudták, kivéve az FBI-t és a San Franciscó-i rendőrséget.

A rendőrségi akta szerint a neve William Sean O'Reilly, kora ötvenkét év. A felületes szemlélő inkább úgy becsülte volna, hogy közelebb jár a hatvanöthöz, nem csak viharvert külseje miatt, de a homlokán húzódó mély barázdák, a szeme alatti táskák és ráncok meg a pocakja miatt is. O'Reilly mindezért a három válást, a rengeteg tartásdíjat és a négy börtönbüntetést okolta, valamint azt, hogy fiatal korában túl sokáig volt amatőr bokszoló. A Guinnessst bezzeg soha nem okolta.

A bajok még az iskolában kezdődtek, amikor O'Reilly – teljességgel a véletlennek köszönhetően – felfedezte, hogy kitűnően tudja utánozni az osztálytársai aláírását a nyugtán, amivel az iskola bankjából kisebb kölcsönöket lehetett felvenni. Mire elvégezte a dublini Trinity College első évét, már a rektor és az

egyetemi pénztáros aláírását is olyan remekül tudta hamisítani, hogy még ők maguk is elhitték, hogy valóban kiutalták neki az ösztöndíjat.

A St. Patrick fegyintézetben eltöltött idő alatt a híres-nevezetes pénzhamisító, Liam bevezette a bankjegyhamisítás művészetének rejtelseibe. Amikor kikerült a börtönből, az inasnak már nem volt mit tanulnia mesterétől. Billnek rá kellett jönnie, hogy az anyja nem szívesen fogadja vissza a családi körbe, így aztán fogta magát, odahamisította az amerikai konzul aláírását egy bevándorlási engedélyre, és nekivágott az Újvilágnak.

Harmincéves korára túl volt az első egydolláros nyomólemezen. A mű olyan jól sikerült, hogy a lebukását követő tárgyaláson még az FBI is beismerte: soha nem jöttek volna rá, hogy hamis, ha nem kapnak egy fülest az egyik informátoruktól. O'Reillyt hat évre ítélték, és a *San Francisco Chronicle* bűnügyi riportere ekkor ragasztotta rá a „Dollár Bill” gúnynevet.

Amikor Dollár Billt kiengedték a börtönből, tíz-, húsz-, később ötvendollárosokkal próbálkozott, és a büntetései is ennek az arányában növekedtek. A börtönben töltött időszakok között túlesett három házasságon és három váláson – megint valami, amit a mamája nem helyeselt igazán.

Még a harmadik felesége tudta leginkább a becsületes úton tartani, amit Bill azzal hálált meg, hogy csak elvétele hamisított egy-egy útlevelet, jogosítványt, társadalombiztosítási csekket, ha tényleg nem volt más munkája – semmi igazán törvénybe ütközőt, amint arról a bírót is biztosította a tárgyaláson. A bíró nem értett egyet vele, és megint leültette öt évre.

Amikor újból kiszabadult, senki nem volt hajlandó szóba állni vele, úgyhogy arra fanyalodott, hogy tetováláskészítésből tartsa el magát, és végső kétségbeesésében a járdára festett képeket, amiből – ha épp nem esett az eső – összejött annyi, ami a Guinnessre kellett.

Bill felemelte az üres poharat, és megint a csaposra nézett, aki jéghideg közönnyel viszonzta a pillantását.

O'Reilly észre sem vette, hogy közben leült mellé egy elegáns fiatalember.

– Meghívhatom egy italra, Mr. O'Reilly? – kérdezte egy ismeretlen hang.

Bill gyanakodva nézett oda.

– Már visszavonultam! – jelentette ki, attól tartva, hogy az illető a San Franciscó-i rendőrség civil ruhás fiatal nyomozója, aki még nem teljesítette az e havi letartóztatási rátát.

– Attól még ihat egyet egy jó baráttal, nem? – kérdezte a fiatalember, enyhe bronxi kiejtéssel.

Bill tétozódott, de aztán győzött a szomjúság.

– Egy korsó Guinnessst kérek – mondta reménykedve. A fiatalember intett, és a csapos ez alkalommal készségesen reagált.

– Mit akar tőlem? – kérdezte Bill, miután kortyolt egyet a sörből, és megbizonyosodott róla, hogy a csapos hallótávolságon kívül van.

– A szakértelmét.

– Visszavonultam. Már megmondtam.

– Tudom. De amit én kérek, az nem törvénybe ütköző.

– És mégis mit kellene hamisítanom? A *Mona Lisát*? Vagy legyen inkább a *Magna Charta*?

– Inkább hazai vizeken evezzünk – javasolta a fiatalember.

– Kérek még egy sört – mondta Bill, a pulton álló üres korsóra meredve –, és akkor meghallgatom, mit akar. De figyelmeztetem, hogy visszavonultam.

Miután a csapos másodszor is teletöltötte Bill korsóját, a fiatalember Angelo Santini néven bemutatkozott, és elkezdte részletesen elmagyarázni Dollár Billnek, hogy miről lenne szó. Angelo örült, hogy így négy óra tájt kevesen vannak, és senki nem

hallgathatja ki a beszélgetésüket.

– De hát arról már több ezer másolat létezik! – mondta Dollár Bill, amikor Angelo a mondanivalója végére ért. – Akármelyik ajándékboltban vehet egy jó reprodukciót.

– Az lehet, de nem tökéletes másolatot. Dollár Bill lerakta a sörét, és elgondolkozott.

– És kinek kell?

– Egy ügyfelünknek, aki ritka kéziratokat gyűjt – mondta Angelo.
– Hajlandó érte nagyon szép összeget fizetni.

„Ez nyilván hazugság, de annak elég jó” – gondolta Bill. Kortyolt egyet a Guinnessből. – De hetekig is eltarthat, míg megcsinálom – mondta alig hallhatóan. – És át kell költöznöm hozzá Washingtonba.

– Már találtunk is egy megfelelő helyet magának Georgetownban, és biztos vagyok benne, hogy minden szükséges kelléket be tudunk szerezni.

Dollár Bill ezt kis ideig fontolgatta, aztán még egyet kortyolt, és kijelentette:

– Szó sem lehet róla. Túl nehéz munka. Ahogy már mondtam, hetekig is eltarthat, és ami még rosszabb, ez alatt az idő alatt egy kortyot sem ihatnék – tette hozzá. Lerakta a pultra az üres korsót.
– Tudja, én a tökéletesség megszállottja vagyok.

– Pontosan ezért utaztam ide az ország túlsó végéből magához – mondta halkan Angelo. Dollár Bill tétovázott, és alaposabban megnézte magának a fiatalembert.

– 25 000 dollárt kérek azonnal és 25 000-et a befejezés után, plusz minden költségem fedezését – mondta O'Reilly.

A fiatalember alig hitt a fülének, hogy ilyen szerencséje lehet. Cavalli felhatalmazta, hogy akár 100 000 dollárig is elmehet, ha szükséges. Aztán eszébe jutott, hogy a főnöke mindig azt mondja, nem szabad megbízni abban, aki nem alkuszik.

- 10 000 amikor Washingtonba érkezik, és 20 000 befejezéskor. Dollár Bill az üres korszóval játszadozott.
- 30 000 befejezéskor, ha maguk sem tudják megkülönböztetni az eredetit és a másolatot.
- Nekünk tudnunk kell megkülönböztetni. Megkapja a 30 000-et, ha senki más nem tudja.

Scott már a lépcsők aljához érve hallotta, hogy csöng a telefon. A fejében még mindig az imént befejezett előadása járt, de hármásával szedve a lépcsőfokokat felrohant, berontott a lakásába, és felkapta a kagylót, a földre sodorva az anyja fényképét.

- Scott Bradley – mondta, miközben felvette a fényképet, és visszatette a helyére a komódra.
- Holnap szükségem lesz rád Washingtonban. Az irodámban, pontosan kilenckor.

Scottnak mindig nagyon imponált, hogy Dexter Hutchins soha nem mutatkozott be a telefonban, és hogy minden további nélkül feltételezte, hogy a CIA iránti elkötelezettsége fontosabb a számára, mint a Yale-en végzett munkája.

Scottnak az egész délutánja ráment, hogy két megértő kollégája segítségével átszervezze az órarendjét. Azt a kifogást, hogy gyengélkedik, sajnos nem vethette be, mivel az egyetemen mindenki nagyon jól tudta, hogy kilenc éve soha egyetlen napot sem mulasztott betegség miatt, így hát kénytelen volt nőügyekre hivatkozni, ami mindig együttérzést váltott ki az idősebb professzorokból, de azért túl sokat nem kérdezősködtek.

Dexter Hutchins soha nem közölt részleteket a telefonban, ha hívatta Scottot, de aznap reggel minden újság címlapján Jichak Rabin szerepelt, aki ma érkezett Washingtonba, hogy először találkozzon Clinton elnökkel – ebből nem volt nehéz kitalálnia, miről lehet szó.

Scott elővette a dossziét, mely az adószakkönyv és a *Magánjogi*

vétségek között volt elrejtve, és kikeresett mindent, amit az újdonsült izraeli miniszterelnökről összegyűjtött. Amerikával szemben folytatott politikája nem különbözött alapvetően elődjétől. Tanultabb, mint Samir, békülékenyebb természetű és simulékonyabb, de azért Scott gyanította, hogy ha egy kocsmában késes verekedésre kerülne sor, Rabin lenne az egyetlen, aki úgy kerülne ki belőle, hogy a haja szála sem görbülne.

Hátradőlt a fotelban, és egy Susan Anderson nevű szőke nő körül kezdtek kalandozni a gondolatai, aki jelen volt az új külügyminiszterrel folytatott legutóbbi megbeszélésen. Ha most is ott lesz Washingtonban, talán nem is bizonyul majd olyan hiábavalónak ez az út.

Másnap reggel egy füstszerű ablakokkal ellátott fekete limuzin állt meg az Ohioi Egyetem Kórháza előtt. A sofőr a T. Hamilton McKenzie számára fenntartott helyen parkolt le, ahogy utasították.

A további utasítása úgy szólt, hogy tíz órakor vegyen fel egy beteget, és szállítsa át a Cincinnati Egyetem Kórházába.

10 óra 10 perckor két fehérbe öltözött ápoló tolókocsin egy magas, erős testalkatú férfit tolt ki a csapóajtón, és amikor meglátták a dékán parkolóhelyén várakozó autót, felé indultak. A sofőr kiugrott, és gyorsan kitárta a hátsó ajtót. „Szegény ördög” – gondolta. A betegnek az egész feje be volt kötözve, épp csak a szájának és az orrlyukainak hagytak ki egy kis helyet. „Talán összeégett” – gondolta a sofőr.

A magas férfi átkecmergett a tolószékből a kocsni hátuljába, belesüppedt a puha ülésbe, és kinyújtotta a lábát. A sofőr odaszólt:

– Bekapcsolom a biztonsági övét – amire egy kurta biccentést kapott válaszul.

A sofőr visszasietett az első ajtóhoz, beült, leeresztette az ablakot, hogy elköszönjön az ápolóktól és egy idősebb, tiszteletre méltó külsejű úrtól, aki a hátuk mögött állt. A sofőr még soha nem látott senkit ilyen elgyötört és nyúzott arccal.

A limuzin lassan elhajtott. A sofőrt figyelmeztették, hogy semmiképpen, semmilyen körülmények között ne lépje át a felső sebességhatárt.

T. Hamilton McKenzie-t hatalmas megkönnyebbülés öntötte el, amikor az autó eltűnt a kórház behajtóútján. Azt remélte, talán ezzel véget ér az egész lidércnyomás. Az operáció hét óra hosszat tartott, és az előző éjszaka volt az első, amikor valamennyit aludt az elmúlt egy hétben. A legutolsó utasítás, amit kapott, az volt, hogy menjen haza, és várja Sally szabadon engedését.

Amikor a nő közölte vele az Olentangy Innben, hogy mit kívánnak tőle, lehetetlennek tartotta. Nem is annyira az etikai problémák miatt, hanem azért, mert úgy érezte, nem tudna igazi hasonlóságot elérni. Legszívesebben kiselőadást tartott volna a nőnek bőrátültetésről, külső hámszövetről és irháról, és hogy mennyire valószínűtlen, hogy... De aztán amikor meglátta az operációra kiszemelt férfit a rendelőjében, azonnal rájött, miért őt választották. Majdnem pontosan a megfelelő magasságú volt, talán egy hajszállal alacsonyabb, és 4-5 kilóval könnyebb a kelléténél. De egy vastag talpú cipővel és néhány Big Mac elfogyasztásával ez könnyen orvosolható.

A koponyaalkat és az arcvonások megdöbbenően hasonlítottak az eredetire. Végül kiderült, hogy csak egy orrplasztikára lesz szükség és egy részleges zsírszövetpótlásra. A végeredmény nagyon jó lett, igazán jó. McKenzie feltételezte, hogy a férfi vörös haja nem számít, parókat is használhatnak. Egy új fogsor, jó smink, és a legközelebbi családtagokon kívül senki meg nem mondaná, hogy nem ő az.

McKenzie mellett több csapat váltotta egymást a műtét hét órája alatt. Amikor érezte, hogy kezdenek fáradni, azonnal friss segítséget kért. A kórházban senki nem mert ellentmondani T. Hamilton McKenzie-nek, és az operáció végeredményét végül rajta kívül nem látta senki más. Pontosán betartotta, amit a lánya elrablójának ígért.

* * *

A nő leparkolt a Ford Taurusszal – mely Amerika legnépszerűbb autója – százméternyire a háztól, de előtte abba az irányba fordult a kocsival, amerre majd el akart hajtani.

Még a kocsiban ülve cipőt váltott. Eddig egyetlenegyszer fordult elő, hogy majdnem lebukott, amikor az FBI a cipője talpára tapadt szárnyomokból megállapította, hogy pár nappal korábban hol járt.

A táskáját a vállára vette, és kilépett az útra. Lassan elindult a ház felé. Jól választották meg a helyet. A tanyaháztól több kilométernyire volt a legközelebbi épület – az is egy üres csűr. Nem volt semmi jele, hogy bárki is tartózkodna a házban, de ő tudta, hogy ott vannak, várnak, és figyelik minden lépését. Kopogtatás nélkül benyitott, és azonnal meglátta egyiküket az előszobában.

– Odafele van – mondta, és fölfelé mutatott. A nő nem felelt, elsétált mellette, és elindult fölfelé.

Egyenesen a hálósobába ment, és ott találta Sallyt, aki az ágy végében ülve olvasott. Az ajtónyitásra megfordult, és rámosolygott a zöldes Laura Ashley ruhát viselő nőre, remélve, hogy újabb könyvet hozott neki.

A nő a táskájába nyúlt, halványan elmosolyodott, előhúzott egy papírfedelű könyvet, és átnyújtotta a lánynak.

– Jaj, köszönöm! – mondta Sally, elvette a könyvet, megnézte a borítóját, aztán gyorsan megfordította, és olvasni kezdte a tartalmi ismertetőt.

Miközben Sally belemerült az ígért izgalmakba, a nő kihúzta a hosszú, vékony zsinórt, mely a szatyor fülét alkotta.

Sally kinyitotta a könyvet az első oldalon. Már elhatározta, hogy nagyon lassan fogja olvasni, hiszen ki tudja, mikor juthat újabb olvasnivalóhoz.

A nő mozdulata olyan gyors volt, hogy Sally nem is érezte, mikor a zsinór a nyaka köré hurkolódott. A feje hátrarándult, és egy

roppanással eltört a nyakcsigolyája.

Vékony vércsík csordult ki a szája sarkán, és lecsöppent a szerelmes regény borítójára.

A limuzin sofőrje nagyon meglepődött, amikor egy közlekedési rendőr leintette. Épp rá akart fordulni az autópályára. Biztos volt benne, hogy nem ment túl gyorsan. Aztán a visszapillantó tükörben észrevett egy mentőautót, és arra gondolt, talán csak annak akarnak helyet csinálni. Megint előrenézett, és látta, hogy a motoros rendőr határozott mozdulatokkal int, hogy húzódjon az út szélére.

Azonnal engedelmeskedett, és megállt, csodálkozva, hogy mi történhetett. A mentőautó közben utolérte, és lefékezett közvetlenül mögötte. A rendőr leszállt a motorról, odasétált, és megkocogtatta az ablakot. A sofőr megnyomott egy gombot, és az ablak hangtalanul legördült.

– Valami baj van, biztos úr?

– Igen – mondta a rendőr, de nem emelte fel a sisakja szemellenzőjét. – Az utasának haladéktalanul vissza kell térnie az Ohioi Egyetem Kórházába. Előre nem látható komplikációk miatt. Át kell szállnia a mentőautóba, és én majd visszakísérem a városba.

A sofőr nagy szemeket meresztett, és engedelmesen bólintgatott.
– Én is visszamenjek a kórházba? – kérdezte.

– Nem, maga továbbmehet Cincinnatiba, és jelentkezzen a központjukban.

A sofőr hátrafordult, és látta, hogy két mentős átkíséri a férfit a mentőautóhoz. A motorbicikli szirénája megint a rendőrré terelte a figyelmét, aki az autópályát átívelő felüljáróhoz irányította a mentőt, vissza a város felé.

Az egész nem tartott tovább öt percnél, és a sofőr kissé kábán nézett utánuk. Aztán azt tette, amit azonnal tennie kellett volna: felhívta a központot Cincinnatiban.

– Épp most akartunk odaszólni – mondta a kapcsolótáblát kezelő lány. – Már nincs szükségük a kocsira, úgyhogy visszajöhet.

– Felőlem – mondta a sofőr. – Remélem, az ügyfél kifizeti a számlát.

– Készpénzzel fizettek előre, még a múlt csütörtökön – felelte a lány. A sofőr lerakta a telefont, és visszaindult Cincinnatiába. De valami a gondolatai mélyén nem hagyta nyugodni. Miért állt a rendőr végig olyan szorosan az ajtó mellett, hogy ő ne tudjon kiszállni, és miért nem emelte fel a sisakja szemellenzőjét? Igyekezett kisöpörni a fejéből ezeket a gondolatokat. A kocsit kifizették, a többi nem az ő gondja.

Elindult az autópályán, és nem látta, hogy a mentőautó egyáltalán nem abba az irányba megy, amerre a tábla a városközpontot mutatja, hanem az ellenkező irányba hömpölygő kocsisorba olvad bele. A mentőautó sofőrje szintén a főnökével beszélt.

– Minden a tervek szerint ment, főnök – az első kérdésre csak ennyit felelt.

– Helyes – nyugtázta Cavalli. – És a sofőr?

– Útban van vissza Cincinnatiába, és nem sejt semmit.

– Helyes – ismételte meg Cavalli. – A betegünk?

– Amennyire én meg tudom állapítani, jól van – mondta a sofőr a visszapillantó tükörbe nézve.

– És a rendőri kíséret?

– Mario egy mellékútnál lekanyarodott, hogy át tudjon öltözni a Federal Express egyenruhába. Egy órán belül utolér bennünket.

– Mikor jön a következő váltás?

A sofőr a kilométer-számlálóra pillantott.

– Úgy 140 kilométer után, közvetlenül az államhatárnál.

– És azután?

– Még négy váltás mostantól New Yorkig. Minden alkalommal új sofőr és új kocsi. A beteg holnap éjfél körül fog megérkezni, bár lehet, hogy útközben egyszer-kétszer meg kell állnunk egy vécénél.

– Szó sem lehet róla! – mondta Cavalli. – Álljanak meg az út szélén, és menjen be egy fa mögé.

7

Dollár Bill új otthona egy georgetowni ház alagsorában volt. Előzőleg egy festő műterméül szolgált. A helyiség, ahol dolgozott, jó megvilágítású volt, de nem túl verőfényes, a hőmérsékletet – kérésére – 16 fokon tartották, és gondoskodtak az állandó páratartalomról is.

Bill több „főpróbát” is csinált, de a végső dokumentumnak nem tudott nekikezdeni addig, amíg be nem szereztek minden szükséges eszközt és alapanyagot. – Csak a tökéletes felel meg – emlékeztette állandóan Angelót. Nem hajlandó olyasvalamihez adni a nevét, amiről később kiderülhet, hogy hamisítvány. Végül is, gondolnia kell a jó hírére!

Napokon át hiába keresték a megfelelő tollhegyet. Dollár Bill mindet visszautasította, míg végül mutattak neki egy fényképet egy kis virginiai múzeum néhány kiállítási tárgyáról. Bill helyeslően bólintott, és a tollhegyek másnap délutánra a kezében voltak.

A múzeum kurátora úgy nyilatkozott a *Richmond Times Dispatch* riporterének, hogy nem érti a lopást. A szomszédos tárlóban sokkal értékesebb és ritkább tárgyak voltak elhelyezve.

– Attól függ, kinek mi az értékes – mondta Dollár Bill, mikor megmutatták neki az újságcikket.

A tinta beszerzése már kicsivel könnyebben ment, amint Bill rátalált a megfelelő fekete árnyalatra. Pontosan tudta, hogyan kell befolyásolni a tinta sűrűségét, hogy olyan hatást keltsen, mintha az

írás nagyon régi lenne. Több üveg tintát is végigpróbált, mire megtalálta az igazit.

Míg a többiek az alapanyagok beszerzésével foglalatoskodtak, Dollár Bill átolvasott több könyvet a Kongresszusi Könyvtárból, és mindennap eltöltött néhány percet a Nemzeti Levéltárban, míg fel nem fedezte, hogy mi lehet az az egyetlen kis észrevehetetlen hiba, amit szándékosan ejthet a másolaton.

A legnehezebbnek azonban a pergamen beszerzése bizonyult, mivel Dollár Bill ragaszkodott hozzá, hogy legalább kétszáz évesnek kell lennie. Megpróbálta elmagyarázni Angelónak, mi az a karbondatálás.

Több pergament is beszereztek Párizsból, Amszterdamból, Bécsből, Montrealból és Athénből, de Billnek egyik sem tetszett. Amikor Brémából érkezett egy csomag, benne egy 1781-ből származó pergamennel, Dollár Bill arcán csak akkor jelent meg egy olyan mosoly, ami egyébként egyedül a Guinnessnek járt ki.

Megérintette, simogatta és dédelgette a pergamendarabot, mint egy ifjú szerelmes, nyomogatta, összehajtogatta, szétgörgette, míg meg nem győződött róla, hogy kész arra, hogy megkapja a tinta kereszttségét. Aztán kivágott tíz, pontosan egyforma méretű lapot – tudva tudván, hogy végül csak egyet fog felhasználni közülük.

Bill több órán keresztül tanulmányozta a pergameneket. Kettőt percekben belül eldobott, a nap végéig további négyet. A fennmaradó négy lap egyikére elkészített egy piszkozatot, amit Angelo, amikor először meglátta, egyszerűen tökéletesnek ítélt.

– Az amatőr szemnek talán tökéletes – mondta Bill. – De egy szakértő azonnal találna rajta tizenhét hibát. Semmisítse meg!

A következő hét során újabb három példányt végeztek ki Dollár Bill georgetowni lakásának alagsorában. Míg dolgozott, senki nem léphetett be a szobába, és az ajtó akkor is zárva maradt, amikor pihenőt tartott. Két órát dolgozott, utána két órát pihent. Naponta kétszer kapott könnyű étkezést, és nem ivott semmit, csak vizet,

még esténként is. Estére nagyon kimerült, sokszor nyolc órát aludt, mint egy fadarab.

Amikor elkészült a negyvenhat soros szövegből három példánnyal, Bill kijelentette, hogy kettőt ítél megfelelőnek. A harmadikat megint megsemmisítették.

Angelo jelentést tett Cavallinak, aki elégedettnek tűnt Dollár Bill teljesítményével, habár a két megmaradt végső változatot még senki sem látta.

– Most jön a neheze – mondta Bill Angelónak. Ötvenhat aláírás, mindegyikhez más-más tollhegy kell, másképp kell rányomni a papírra, más árnyalatú tintát használni – mindegyik már önmagában egy kis műalkotás.

Angelo nem vonta kétségbe az elhangzottakat, de annak már kevésbé örült, hogy Dollár Bill ragaszkodott hozzá, hogy kivegyen egy pihenőnapot, mielőtt nekifogna az aláírásoknak, ugyanis feltétlenül le kell innia magát a sárga földig.

Bradley professzor kedden este repült Washingtonba, és a Ritz Carltonban szállt meg – ez volt az egyetlen luxus, amit a CIA engedélyezett a skizofrén életet élő ügynökprofesszornak. A Jockey Clubban elfogyasztott könnyű vacsora után visszavonult ötödik emeleti szobájába. A csatornákat váltogatta a tévén – egyik pocsék film a másik után –, aztán elaludt, előtte még Susan Andersonra gondolt.

Másnap reggel fél hétkor ébredt, felkelt, az első betűtől az utolsóig kiolvasta a *Washington Postot*, különös figyelmet szentelve a Rabin látogatásáról szóló cikkeknek. Felöltözött, közben a CNN beszámolóját nézte az izraeli miniszterelnök beszédéről, melyet a Fehér Házban adott vacsorán tartott előző este. Rabin biztosította az új amerikai elnököt, hogy ő is ugyanolyan meleg viszonyt szeretne fenntartani Amerikával, mint az elődje.

Scott a könnyű reggeli után kísért a szállodából, hogy

megkeresse a rá váró kocsit.

– Jó reggelt, uram! – a sofőr ennél többet nem is mondott egész idő alatt. Kellemes út volt, kifelé a városból; Scott fanyarul mosolygott, ahogy elnézte az ingázók kocsisorait, melyek mindhárom szemben jövő sávban elakadtak.

Amikor tíz perccel a megbeszélt idő előtt megérkeztek Dexter Hutchins irodájához, Tess, a titkárnője azonnal beengedte hozzá.

Dexter határozott kézfogással és egy futó mentegetőzésfélével üdvözölte Scottot.

– Ne haragudj, hogy ilyen hirtelen iderángattalak – mondta, kivéve a szájából a szivarvéget –, de a külügyminiszter azt szeretné, ha jelen lennél az izraeli miniszterelnökkel rendezett munkaértekezleten. A szokásos hivatalos ebéd, báránysült és érdektelen csevegés, aztán úgy három körül kezdődik az igazi munka.

– De miért akarja Christopher, hogy én is ott legyek? – kérdezte Scott.

– A tel-avivi emberünk azt mondja, Rabin valami olyasmivel is elő fog állni, ami nem szerepel a hivatalos napirenden. De ennél többet nem tudott kideríteni. Semmi részletet. Te legalább annyit tudsz a Közel-Keletről, mint bárki a Külügyben, úgyhogy Christopher azt szeretné, ha ott lennél. Tess már összeszedte a legfrissebb adatokat, úgyhogy a délutáni értekezletig átnézhetsz mindent.

Dexter Hutchins felemelt egy dossziét az íróasztala sarkáról, és átadta Scottnak. Mindegyikre „Szigorúan titkos” felirat volt pecsételve, annak ellenére, hogy a bennük található információk nagy része akár a *Washington Post* külpolitikai szerkesztőjének íróasztaláról is beszerezhető.

– Az első dosszié magáról Rabinról és a Munkáspárt politikájáról szól, a többi a PFSZ-ről, Libanonról, Iránról, Irakról, Szíriáról, Szaúd-Arábiáról és Jordániáról, jelenlegi védelmi politikánk

vonatkozásában. Ha Rabin azt reméli, hogy még több pénzt tud kiszedni belőlünk, akkor csalódní fog, különösen Clinton múlt heti beszéde után, amit a belpolitikai célkitűzéseiről tartott. A legalsó dossziében abból is van egy példány.

– Feltételezem, „Szigorúan titkos” pecséttel – jegyezte meg Scott.

Dexter Hutchins felvonta a szemöldökét, miközben Scott felmarkolta a dossziékat, és szó nélkül távozott. Tess kinyitott neki egy bezárt ajtót, mely egy szomszédos kis irodába vezetett.

– Gondoskodni fogok róla, hogy ne zavarják, professzor úr – ígérte.

Scott átlapozta az első dossziét, és tanulmányozni kezdte a jelentést azokról a titkos tárgyalásokról, melyek Norvégiában folytak az izraeliek és a PFSZ között. Amikor az iraki-iráni konfliktusról szóló dossziéhez ért, egy egész részt talált benne, amit ő maga írt, mindössze két héttel korábban, azt ajánlvá, hogy meglepetésszerűen bombázzák Mukhabarat főhadiszállását Bagdadban, amennyiben az ENSZ-vizsgálóbizottságot továbbra is akadályoznákn abban, hogy ellenőrizze az irakiak védelmi berendezéseit.

Délben, amikor Scott épp az Irak fölötti, a 36. és 32. szélességi fok mentén elhelyezkedő tiltott berepülési zónákról kezdett olvasni, Tess behozott néhány szendvicset és egy pohár tejet. Miután befejezte az elnök beszédének átolvasását is, Scott még egy órát eltöltött azzal, hogy megpróbálta kiokoskodni, miben törheti a fejét az izraeli miniszterelnök. Mélyen a gondolataiba merült, amikor Dexter Hutchins bedugta a fejét az ajtónyíláson, és annyit mondott:

– Még öt perc.

A kocsiban, útbán a Külügyminisztérium felé, Dexter megkérdezte Scottot, van-e valami elképzelése arról, hogy mivel akarja meglepni őket Rabin.

– Több is, de mielőtt találgatni próbálnék, előbb szeretném

megfigyelni cselekvés közben. Végül is, még csak egyszer láttam, és akkor még ő is azt hitte, hogy Bush fogja megnyerni a választásokat.

Miután megérkeztek a C Streeti bejárathoz, majdnem annyi ideig tartott felérni a hetedik emeletre, mint amennyi idejét Scottnak igénybe szokta venni, hogy bejusson a CIA legbelsőbb szentélyébe, a Langley-be.

14.53-kor bevezették őket egy üres konferenciaterembe. Scott kiválasztott magának egy széket a fal mellett, közvetlenül Warren Christopher helye mögött, de kissé balra tőle, hogy jól láthassa majd Rabint, aki az asztal túlsó oldalán fog ülni. Dexter Scott jobbára telepedett le.

Három óra előtt egy perccel a Külügy öt magas rangú munkatársa lépett a terembe, és Scott örömmel látta, hogy Susan Anderson is közöttük van. Szőke haja be volt fonva, amitől meglehetősen szigorúan festett; jól szabott, kék kosztümöt viselt, ami szépen kiemelte karcsú alakját. A masnis gallérú, apró pettyes fehér blúz a legtöbb férfit elriasztotta volna, Scott viszont roppant vonzónak találta.

– Üdvözlöm, Bradley professzor! – mondta Susan, amikor Scott felállt. De nem mellé ült le, hanem Dexter Hutchins másik oldalára, és közölte vele, hogy a külügyminiszter pár perc múlva itt lesz.

– Hogy áll az Orioles? – kérdezte Scott Susan felé hajolva, és igyekezett nem bámulni karcsú, formás lábait. Susan elpirult. Scott valami róla szóló dossziében olvasta egyszer, hogy nagy baseballrajongó, és amikor épp nem kíséri a külügyminisztert valamelyik külföldi útjára, soha nem hagyna ki egyetlen mérkőzést sem. Scott pontosan tudta, hogy az Orioles elvesztette az utolsó három meccsét.

– Legalább olyan jól állnak, mint a Georgetown – vágott vissza azonnal Susan.

Scottnak nem jutott eszébe megfelelő válasz. A Georgetown évek óta most először nem került be az országos bajnokságba.

– Egy null Susannek – mondta Dexter, aki bíróként ült közöttük, és szemmel láthatóan élvezte a dolgot.

Az ajtó hirtelen kitárult, és belépett Warren Christopher, az izraeli miniszterelnök kíséretében, a nyomukban mindkét ország diplomatái. Leültek az asztal két oldalán, rangjuk szerinti sorrendben.

Amikor a külügyminiszter az asztal közepénél, az amerikai lobogó előtt álló székéhez ért, észrevette Scottot, és kis biccentéssel üdvözölte.

Miután mindnyájan helyet foglaltak, a külügyminiszter megnyitotta a találkozót egy, a várakozásoknak megfelelően banális üdvözlőbeszéddel, amelynek szövegét Jelcintől Mitterrand-ig bárkinek a köszöntésére fel lehetett volna használni. Az izraeli miniszterelnök barátságosan válaszolt.

A következő egy órában megbeszélték a jelentést arról a találkozóról, mely Norvégiában zajlott le az izraeli kormány és a PFSZ képviselői között.

Rabin annak a meggyőződésének adott hangot, hogy a tárgyalások jó úton haladnak előre, de létfontosságú, hogy a további megbeszélések a legnagyobb titokban folyjanak le, mivel attól tart, hogyha politikai ellenfelei Jeruzsálemben megneszelik a dolgot, megtorpedózhatják az egész tervet, még mielőtt nyilvánosságra hozhatnák.

Christopher egyetértően bólintott, és azt mondta, a Külügyminisztérium nagyra értékelné, ha a bejelentést Washingtonban tennék meg. Rabin elmosolyodott, de nem mondott semmit. A pókerjátszma megkezdődött. Ha az izraeliek lehetővé teszik az amerikaiaknak, hogy ilyen nagy horderejű bejelentést itt tegyenek meg, azért valami nagy dolgot fognak kérni viszonzásul. Már csak egy leosztás volt hátra, mielőtt az amerikaiak

megtudják, mi ez a valami.

Rabin a napirenden „Egyéb megbeszélőnivalók” címen szereplő pontnál hozakodott elő azzal a témával, amire senki nem számított. Pár percig kerülgette a dolgot, de Scott már nagyon jól látta, mi fog kisülni belőle. Christophernek nyilvánvalóan megvolt a lehetősége, hogy véget vessen a témának, még mielőtt Rabin egyértelműen szóba hozná.

Scott lefirkantott valamit egy darab papírra, és odanyújtotta Susannak. Susan elolvasta, bólintott, aztán előrehajolt, és lerakta a cédulát a külügyminiszter elé az asztalra. Christopher széthajtogatta a papírlapot, rápillantott, de nem mutatott meglepetést. Scott feltételezte, hogy közben Christopher is rájött, mekkora bombát készül az izraeli miniszterelnök bevetni.

Rabin időközben áttért Izrael Irakkal kapcsolatos szerepére, és háromszor is emlékeztette a külügyminisztert, hogy ők támogatták a szövetségesek „Sivatagi Vihar” fedőnevű hadműveletét, pedig Tel-Avivra és Haifára hullottak a Scud rakéták, nem pedig New Yorkra vagy Little Rockra. Scott kissé elmosolyodott, mikor eszébe jutott, hogy a legutóbbi találkozón Rabin úgy mondta: „New Yorkra vagy Kennebunkportra”.

Rabin azzal folytatta, minden oka megvan azt hinni, hogy Szaddam ismét nukleáris fegyver kifejlesztésén dolgozik, és Tel-Aviv meg Haifa lesznek az első célpontok.

– Ne felejtse el, külügyminiszter úr, hogy az elmúlt évtizedben egyszer már meg kellett semmisítenünk a nukleáris reaktorjaikat – mondta Rabin. – És ha szükséges, ismét meg fogjuk tenni.

Christopher bólintott, de nem fűzött hozzá semmit.

– És amennyiben az irakiaknak sikerülne nukleáris fegyvert kifejlesztetniük – folytatta Rabin –, akkor semmiféle kártérítés vagy együttérzés nem fog segíteni rajtunk. Én nem vagyok hajlandó vállalni a kockázatot, hogy ez megtörténhessen az izraeli néppel, míg én vagyok a miniszterelnök.

Christopher továbbra sem szólt semmit.

– Több mint két év telt el az Öböl-háború vége óta, és mi egyre csak várjuk, hogy Szaddam Huszein megbukjon, akár a saját népe távolítja el, akár valamely külső beavatkozás, az önök támogatásával. Ahogy azonban telnek a hónapok, az izraeli nép egyre inkább kételkedni kezd abban, hogy a „Sivatagi Vihar” hadművelet egyáltalán győztesnek nevezhető-e.

Christopher még ekkor sem szakította félbe az izraeli miniszterelnök szóáradatát.

– Izrael kormánya úgy véli, már épp elég ideig vártunk arra, hogy mások cselekedjenek. Ezért kidolgoztunk egy tervet Szaddam Huszein meggyilkolására. – Rabin kis szünetet tartott, hogy a hallgatóságnak legyen ideje megemlékezni a bejelentést. – Végre megtaláltuk a módját annak, hogy lehet áthatolni Szaddam személyes biztonsági védelmén, sőt, hogy bejussunk a bunkerébe. De még így is nehezebb hadművelet lesz, mint az, amely Eichmann elfogásához és az entebbe-i túsok kiszabadításához vezetett.

A külügyminiszter felpillantott.

– És hajlandóak megosztani velünk az információikat? – kérdezte csendesen.

Scott tudta, mi lesz a válasz, még mielőtt a miniszterelnök megszólalt volna, és gyanította, hogy Christopher is tudja.

– Nem, erre nem vagyunk hajlandóak – mondta Rabin, és a papírokat nézte maga előtt. – A bejelentésem egyetlen célja az volt, hogy az embereink ne kerüljenek összeütközésbe a CIA-vel, mivel tudomásunk szerint ők is fontolgatnak egy hasonló tervet.

Dexter Hutchins a térdére csapott az öklével. Scott sietősen lefirkantott egy kétszavas üzenetet, és odaadta Susannak. Susan levette a szemüvegét, elolvasta az üzenetet, és Scottra nézett. Scott határozottan bólintott, mire Susan ismét előrehajolt, és a külügyminiszter elé tette a cédulát. Christopher egy pillantást vetett rá, és ez alkalommal azonnal reagált is:

– Nincs ilyen tervünk – mondta. – Biztosíthatom önt, miniszterelnök úr, hogy az információjuk téves. – Rabin meglepettnék látszott. – És hadd tegyem hozzá, nagyon reméljük, ha ilyen akcióba fognak, arról mindvégig, lépésről lépésre, részletesen tájékoztatni fogják Clinton elnököt.

Ez volt az első alkalom, hogy az elnök neve szóba került. Scottra nagy benyomást tett, hogy a külügyminiszter milyen ügyesen tud nyomást gyakorolni anélkül, hogy fenyegetőnek hangzana.

– Tudomásul veszem a kérésüket – felelte az izraeli miniszterelnök –, de meg kell mondanom, ha továbbra is engedik, hogy Szaddam fejlessze atomfegyver-arzenálját, nem várhatják el, hogy ezt Izrael ölbe tett kézzel nézze.

Christopher elérte a kompromisszumot, amit akart, és talán egy kis időt is nyert. A következő húsz percben a külügyminiszter igyekezett barátságosabb vizekre kormányozni a beszélgetést, de mindenki tudta a teremben, hogy miután a vendégek eltávoztak, csak egy témáról fognak majd beszélni.

Amikor a találkozónak vége lett, a külügyminiszter utasította a saját munkatársait, hogy maradjanak a konferenciateremben, míg ő kikíséri a miniszterelnököt a limuzinjához. Pár perc múlva visszatért, és egyetlenegy kérdése volt Scotthoz:

– Honnan tudja olyan biztosan, hogy Rabin blöffölt, amikor azt mondta, hogy tudomása szerint mi is tervezzük Szaddam megölését? Figyeltem a tekintetét, és nem árult el semmit.

– Ebben igaza van – felelte Scott. – De a két óra alatt ez volt az egyetlen mondat, amit szóról szóra a jegyzeteiből olvasott fel. Szerintem nem is ő írta. Valamelyik tanácsadója készíthette elő ezt a bejelentést.

– És maga hisz benne, hogy az izraeliek Szaddam Huszein megölését tervezik?

– Igen – mondta Scott. – Sőt, annak ellenére, amit Rabin mond az önmérsékletéről, szerintem tőle származik az ötlet. Gondolom,

minden részlettel pontosan tisztában van, beleértve a valószínű helyet és időpontot is.

– Van valami ötlete, hogy mit tervezhetnek?

– Nem, semmi – felelte Scott. Christopher Susanhoz fordult:

– Szeretnék találkozni Ed Djerijiannal és közel-keleti szakértőivel az irodámban egy óra múlva. Az elnökkel is beszélnem kell, még mielőtt elindulna Houstonba.

Christopher megfordult, és kifelé indult, de mielőtt elért volna az ajtóig, még visszanézett.

– Köszönöm, Scott. Örülök, hogy el tudott szabadulni a Yale-ről. Úgy néz ki, az elkövetkező néhány hétben elég gyakran fogjuk látni egymást. – A külügyminiszter kilépett az ajtón.

– Hadd tegyem hozzá: én is köszönöm – mondta Susan, miközben összeszedegette a jegyzeteit, és a főnöke után indult.

– Nagyon szívesen – felelte Scott, aztán még hozzátette: – Nem lenne kedve velem vacsorázni ma este? Mondjuk Jockey Club, nyolc óra?

Susan megtorpant.

– Bradley professzor, alaposabban kéne elvégezni az előzetes felderítőmunkát. Hat éve élek együtt valakivel, és...

– ...és én azt hallottam, az utóbbi időben nem mennek túl jól a dolgok – vágott közbe Scott. – Különben is, az illető épp egy konferencián van Seattle-ben, vagy tévedek?

Susan leírt valamit egy darab papírra, és odaadta Dexter Hutchinsnak. Dexter elolvasta a két szót, és felnevetett, aztán továbbadta a cédulát Scottnak. Ez állt rajta: „Csak blöfföl!”

Amikor Susan távozott, és kettesben maradtak, Dexter Hutchinsnak is volt egy kérdése Scotthoz.

– Honnan tudod olyan biztosan, hogy mi nem tervezzük Szaddam meggyilkolását?

– Nem tudom biztosan – ismerte be Scott. – De abban biztos vagyok, hogy az izraelieknek nincs semmi olyan információjuk, ami arra utalna, hogy ezt tervezzük.

Dexter elmosolyodott, és azt mondta:

– Köszönöm, hogy idejöttél Connecticutból, Scott.

Majd keresni foglak. Azt hiszem, az elkövetkező néhány hónapban jó párszor kell majd ingáznod Washingtonba.

Scott bólintott, megkönnyebbülten, hogy a félévnek lassan vége, és jó pár hétig úgysem lesz dolga az egyetemen.

Scott taxival tért vissza a Ritz Carltonba, felment a szobájába, és elkezdett csomagolni. Az elmúlt egy év során száz módját is végiggondolta, hogy hogyan tervezhetik az izraeliek Szaddam Huszein megölését, de mindegyiknek volt valami hátulütője, mivel az iraki elnököt, bárhová is megy, mindig áthatolhatatlan biztonsági védelem veszi körül. Scott biztos volt abban is, hogy Rabin soha nem adná áldását egy ilyen akcióra, hacsak nem látja jó esélyét annak, hogy a végrehajtói élve hazakerülnek.

Scott bekapcsolta a tévét, hogy megnézzze a híradót. Az elnök Houstonba készült, ahol részt vesz egy gyűlésen, melyet Bob Krueger szenátor támogatására rendeznek, aki Lloyd Benten helyére pályázik a májusi időközi választáson. Az elnök gépe késett, már el kellett volna indulnia Andrewsba. Nem adtak semmi magyarázatot, hogy mi okozza a csúszást – az új elnökről hamar elterjedt, hogy enyhén szólva nem lehet hozzá igazítani az órát. A fehér házi tudósítók mind azt mondták, hogy állítólag a külügyminiszterrel folytat fontos megbeszélést. Scott kikapcsolta a készüléket, és az órájára pillantott. Hét óra múlt, a gépe csak 21.40-kor indul. Épp elég idő, hogy bekapjon valamit, mielőtt kimegy a repülőtérre. Egész nap nem evett mást, csak délben a szendvicset meg a pohár tejet, és úgy döntött, a CIA jön neki legalább egy rendes vacsorával.

Lement a Jockey Clubba, ahol egy sarokasztalhoz vezették. A

szomszéd asztalnál egy kissé nagyhangú kongresszusi képviselő épp azt magyarázta egy szőkeségnek, aki feleannyi idős lehetett, mint ő, hogy az elnök azért tárgyal Warren Christopherrel, mert „az én javaslatomat vitatják meg a védelmi költségvetéssel kapcsolatban”. A szőkeség kellőképpen el volt ragadtatva, a főpincér már kevésbé.

Scott füstölt lazacot rendelt, vesepecsenyét és egy fél üveg *Monton Cadet*-t, aztán még egyszer végiggondolt magában mindent, amit az izraeli miniszterelnök a találkozón mondott. De arra a következtetésre jutott, hogy a ravasz politikus nem árult el semmit abból, hogy hogyan vagy mikor akarják az izraeliek végrehajtani a tervezett akciót – sőt, hogy egyáltalán végre akarják-e hajtani.

A főpincér javaslatára úgy döntött, kipróbálja a séf aznapi ajánlatát, a csokoládészuflét. Meggyőzte magát, hogy jó ideig úgysem fog ilyen jót enni, és egyébként is, másnap majd ledolgozza az edzőteremben. Amikor az utolsó falatot is lenyelte, megnézte az óráját: három perccel múlt nyolc – még van idő egy kávéra is, aztán indulás taxival a repülőtérre.

A második csésze kávéról lemondott, felemelte a kezét, és intett, hogy fizetni szeretne. Mire a főpincér megjelent, már készenlétben tartotta a MasterCard hitelkártyáját.

– Megérkezett a vendége – jelentette be a főpincér, a meglepetés legkisebb jele nélkül.

– A vendégem...? – kezdte Scott.

– Hello, Scott! Ne haragudjon, kicsit elkéstem, de az elnök egyre csak kérdezett és kérdezett.

Scott felállt, gyorsan a zsebébe csúsztatta a hitelkártyát, aztán arcon csókolta Susant.

– Ugye jól emlékeztem, hogy azt mondta, nyolc óra? – kérdezte Susan.

– Igen, jól – mondta Scott, mintha tényleg rá várt volna.

A főpincér újból felbukkant, két étlappal, és átnyújtotta a vendégeknek.

– Tudnám ajánlani a füstölt lazacot és a vesepecsenyét – mondta rezzenéstelen arccal.

– Nem, nekem az kicsit nehéz lenne – mondta Susan. – De azért maga rendelheti ezt, Scott.

– Nem-nem, köszönöm, nem csak Clinton elnök fogyókúrázik – mondta Scott. – Nekem elég lesz az erőleves és egy salátátál. – Scott Susanra nézett, aki az orra hegyére csúsztatott szemüveggel tanulmányozta az étlapot. A jól szabott sötétkék kosztümöt átcserélte egy lábszárközépig érő, rózsaszín ruhára, ami, ha lehet, még jobban kiemelte karcsú alakját. Szőke haja lazán hullott a vállára, és a szája ki volt rúzsozva, Scott emlékei szerint most először, mióta csak ismerte. Susan felnézett, és rámosolygott.

– Kérnék egy rákpástétomot is – mondta a főpincérnek.

– És mit mondott az elnök? – kérdezte Scott, mintha még mindig a külügyminisztériumi értekezleten lennének.

– Nem sokat – mondta Susan, lehalkítva a hangját. – Csak annyit, hogy ha Szaddamot megölnék, akkor ő válna az irakiak bosszúhadjáratának első számú célpontjává.

– Hát igen, ez elég emberi reakció – jegyezte meg Scott.

– Ne beszéljünk politikáról – mondta Susan. – Beszéljünk valami érdekesebbről. Szóval miért gondolja, hogy Ciserit alábecsülik, Bellinit viszont túlbecsülik? – kérdezte. Scottnak rá kellett jönnie, hogy ezek szerint Susan is az utolsó betűig áttanulmányozta az ő személyi aktáját.

– Szóval ezért jött el. Maga is szereti a művészettörténetet.

A következő egy órában leginkább Bellimről, Ciseriről, Caravaggióról, Firenzéről és Velencéről társalogtak, ami teljesen le is foglalta őket, míg meg nem jelent a főpincér. Ajánlotta, hogy

kóstolják meg a csokoládészuflét, és roppant csalódottnak látszott, amikor mindketten visszautasították.

A kávénál Scott arról mesélt Susannak, milyen az élet a Yale-en, és Susan bevallotta, néha bánja, hogy nem fogadta el, amikor egyszer hívták a Stanford Egyetemre tanítani.

– Egyike az öt egyetemnek, ahová meghívták.

– De a Yale-re soha, Bradley professzor – mondta Susan, és összehajtogatta a szalvétáját. Scott elmosolyodott.

– Köszönöm a szép estét – mondta Susan, mikor a főpincér visszajött a számlával.

Scott gyorsan aláírta, remélve, hogy Susan nem látja, és hogy a CIA-nél sem fogják megkérdezni, hogy miért fogyott el három vacsora aznap este.

Amikor Susan kiment a mosdóba, Scott megnézte az óráját. Öt perc múlva fél tizenegy. Az utolsó gép majdnem egy órája elment. Odasétált a szálloda portájához, és megkérdezte, maradhatna-e még egy éjszakára. A recepciós lenyomott néhány gombot a komputerén, tanulmányozta a monitort, aztán azt mondta:

– Hogyne, semmi akadálya, Bradley professzor. Kontinentális reggeli hétkor és a *Washington Post*, szokás szerint?

– Igen, köszönöm – mondta. Közben Susan felbukkant az oldalán.

Belekarolt, és elindultak a bejárat előtt várakozó taxik felé. A portás kinyitotta az első taxi hátsó ajtaját, Scott pedig ismét arcon csókolta Susant.

– Remélem, nemsokára találkozunk.

– Az a külügyminisztertől függ – mondta Susan mosolyogva, és beült a taxiba. A portás becsapta a kocsiját, Scott integetett, míg a kocsi el nem tűnt a Massachusetts Avenue-n.

Mélyet szippantott a washingtoni levegőből, és úgy érezte, a két vacsora után talán nem ártana egy séta a háztömb körül. A

gondolatai ide-oda csapongtak Susan és Szaddam között, és valahogy az volt az érzése, egyiküket sem tudja kiismerni igazán.

Körülbelül húsz perc múlva ballagott vissza a Ritz Carltonba, de mielőtt felment volna a szobájába, még visszament az étterembe, és átadott egy húszdollárost a főpincérnek.

– Köszönöm, uram. Remélem, mindkét vacsora ízlett.

– Ha egyszer szüksége lesz állásra, tudok egy helyet Virginiában, ahol nagyra értékelnék a képességeit – mondta Scott. A főpincér meghajolt. Scott kísértált az étteremből, a lifttel felment az ötödikre, és elindult a folyosón az 505-ös szoba felé.

Amikor kihúzta a kulcsot a zárból és belökte az ajtót, meglepetten látta, hogy égve hagyta a villanyt. Levette a zakóját, és átment a hálósobába. Megtorpant, és rámeredt a látványra, amely fogadta. Susan az ágya közepén üldögélt egy meglehetősen lenge pongyolában, és a szemüvegét az orra hegyére biggyesztve Scott jegyzeteit olvasgatta, amiket a délutáni találkozóról készített. Felnézett, és lefegyverző mosollyal üdvözölte.

– A külügyminiszter megbízott, hogy a legközelebbi találkozásonkig derítsek ki magáról mindent, amit csak tudok.

– És az mikor lesz?

– Holnap reggel, pontban kilenckor.

8

Button Gwinnett aláírása bajosnak bizonyult. Az írás apró betűs volt és macskakaparásra emlékeztetett, a G furcsán előredőlt. Dollár Bill több órán keresztül próbálgatta, míg végül megkísérelte átvinni a két megmaradt pergamenre. Az ezután következő napokban ötvenhat különböző árnyalatú tinta felhasználásával, tucatnyi tollhegy váltogatásával elkészítette Lewis Morris, Abraham

Clark, Richard Stockton és Caesar Rodney aláírását is. Úgy érezte, a legmesteribben mindenképp John Hancocké sikerült – méretben, pontosságban, színárnyalatban.

Negyvennyolc nappal az után, hogy elfogadta az italmeghívást Angelo Santinitől a San Franciscó-i bárban, Dollár Bill elkészült a Függetlenségi nyilatkozat két másolatával.

– Ezek közül az egyik tökéletes – mondta Angelónak.

– A másikon szándékosan ejtettem egy apró hibát.

Angelo csak állt, döbbenten szemlélte a két iratot, és nem talált szavakat, hogy kellőképpen kifejezze csodálatát.

– Amikor 1820-ban William J. Stone-t megbízták, hogy készítse egy másolatot, majdnem három évig dolgozott rajta – mondta Dollár Bill. – Csak éppen ő a Kongresszus jóváhagyásával csinálta.

– Nekem elárulja, mi az az egyetlen kis hiba?

– Nem, de azt elárulom, hogy William J. Stone-nak köszönhetem az ötletet.

– És most mi lesz?

– Türelem. A felfújtnak kell még egy kis idő, míg szépen megemelkedik.

Angelo figyelte, ahogy Dollár Bill óvatosan áthelyezi a két pergament egy asztalra, mely fölött egy vízűtéses xenonlámpa lógott.

– Ez a nappali fényhez hasonlatos világítást ad, de sokkal nagyobb intenzitásút – magyarázta. Felkattintotta a lámpát, és a szobában olyan fényesség támadt, mint egy tévéstúdióban. – Ha jól kalkuláltam – mondta Bill –, így harminc óra alatt elérjük azt, amit a természet több mint kétszáz év alatt végzett el az eredetin. – Bill elmosolyodott. – Arra mindenestre elég idő, hogy jól berúgjunk.

– Még ne – mondta Angelo habozva. – Mr. Cavallinak van még egy kérése.

– És mii lenne az? – kérdezte Dollár Bill. Érdeklődve meghallgatta Mr. Cavalli újabb kívánságát.

– Azt hiszem, ebben az esetben a fizetség kétszerese jár – a hamisító csak ennyit felelt.

– Mr. Cavalli beleegyezett, hogy további tízezer dollárt fizessen – mondta Angelo.

Dollár Bill lenézett a két pergamenre, vállat vont, és bólintott.

* * *

Harminchat órával később a „Skills” elnöke és ügyvezető igazgatója felszállt a washingtoni gépre.

Mielőtt visszarepül New Yorkba, Cavallinak két dolgot kellett elintéznie. Ha mindkettő sikerül, akkor megszervezhetik a csapat találkozóját, amely, a remények szerint, végrehajtja majd a szerződésben foglalt megbízást.

Ha azonban nem sikerül meggyőzni őket, akkor Cavalli visszatér majd a Wall Streetre, és elintéz két telefonhívást. Az egyik Al Obaydinak fog szólni, elmondja neki, miért lehetetlen végrehajtani a megbízását; a másik pedig a libanoni emberének, akinek azt fogja mondani, hogy nem sikerült megegyezniük az irakival, aki azt kérte, hogy az összeg tíz százalékát a nevére helyezték el egy svájci bankban. Cavalli az Al Obaydi nevére Genfben nyitott számla számát is megadta volna – így a kudarcért majd nem Cavalliékat, hanem az iraki nagykövethelyettest fogják okolni.

Amikor a két férfi kilépett a repülőtér várócsarnokából, egy autó várt rájuk, hogy bevigye őket Washingtonba. Áthaladtak a 14. utcai hídon, és kelet felé hajtottak a Constitution Avenue-n, majd megálltak a Nemzeti Galéria előtt, ahol még egyikük sem járt addig.

A Keleti Szárnyba mentek, leültek egy kis padra a fal mellett, egy hatalmas Calder-mobilszobor alatt, és vártak.

A tapsra lettek figyelmesek először. Amikor felnéztek, hogy mi okozza a kavarodást, azt látták, hogy a turisták csoportja hirtelen

szétválík, hogy szabad utat engedjen valakinek.

Amikor először megpillantották a közeledő férfit, mindkét Cavalli önkéntelenül felállt. Egy csapat testőr – akik közül kettőt Antonio felismert – átkísérte a férfit az emberek közti folyosón, miközben ő kezét rázott annyi emberrel, ahánnyal csak tudott.

Az idősebb Cavalli tett pár lépést előre, hogy jobban lássa, mi történik. A hasonlóság figyelemre méltó volt: a széles mosoly, a testtartás és a járás, még a fejmozdulatok is. Amikor megállt előttük, és lehajolt, hogy egy-két szót váltson egy kisfiúval, ha nem tudták volna, mi az igazság, ők is bedőltek volna.

Amikor a férfi kiért az épületből, a testőrök az ott várakozó hat limuzin közül a harmadikhoz kísérték. Pillanatokon belül el is hajtottak, a szirénák hangja lassan halt el a távolban.

– Ez a kétperces jelenet százezer dollárunkba került – mondta Tony, miközben visszaindultak a bejárat felé.

Amikor áthaladtak a forgóajtón, egy kisfiú rontott ki mellettük, és torkaszakadtából kiabált: – Láttam az elnököt! Láttam az elnököt!

– Megért minden pennyt – mondta Tony apja. – Most már csak azt kell tudnunk, hogy Dollár Bill is olyan jó-e, mint a hírneve.

Hannah sürgős telefonhívást kapott a követségről. Kérték, hogy jelenjen meg egy megbeszélésen, pedig még négy hónap volt hátra a nyelvtanfolyamból. Azonnal a legrosszabbra gondolt.

A vizsgákon, melyeket minden második pénteken tartottak, rendszeresen magasabb pontszámokat ért el, mint az öt másik ügynökjelölt, akik szintén Londonban voltak. Csak nem fogják pont most, a cél előtt azt mondani, hogy nem felel meg a teljesítménye?

Az előre meg nem beszélt találkozó a kultúrattasával – ami Kratz ezredes, a Moszad legmagasabb rangú londoni tisztjének eufemisztikus fedőneve volt – aznap este hatra szólt.

Hannah a reggeli óráján sehogy sem tudott Mohamed próféta

tanításaira koncentrálni, délután pedig még nehezebb dolga volt, amikor Irak 1917-től 1932-ig tartó angol megszállásával kellett volna foglalkoznia. Nagyon örült, amikor ötkor végre elszabadult, és nem kapott semmi otthoni feladatot.

Az Izraeli Nagykövetség az elmúlt két hónapban tiltott területnek számított minden ügynökjelölt számára, csak akkor mehetek oda, ha hívták őket. Márpedig ha valakit behívtak, az rögtön tudta, hogy meg fogja kapni a repülőjegyét haza – többé nincs rá szükség: „Viszontlátásra!” – És ha szerencséje van, esetleg még azt is hozzáteszik, hogy „Köszönjük”. – A múlt hónapban két leendő ügynököt már hazaküldtek így.

Hannah csak egyszer látta a nagykövetség épületét, az első napján futólag, amikor kocsival elhajtottak előtte. Nem is volt benne biztos, pontosan merre van. A London-térkép tanulmányozása után felfedezte, hogy Palace Greenben, a Kensington negyedben, az utcától kissé hátrább húzódva áll az épület.

Hannah hat előtt néhány perccel lépett ki a High Street Kensington metróállomásból. Végigsétált a széles járdán a Palace Greenig, elballagott a Fülöp-szigeteki Nagykövetségig, aztán visszafordult, és visszament az Izraeli Nagykövetséghez. Egy perccel hat előtt ért oda. Rámosolygott az ott posztoló rendőrré, és felment a lépcsőkön a kapuig.

Megmondta a nevét a portásnak, és hogy találkozója van a kultúrattaséval. – Első emelet. Ahogy fölér a lépcsőn, rögtön szemben lesz egy zöld ajtó.

Hannah lassan ballagott fel a széles lépcsőn, és próbálta összeszedni a gondolatait. Hirtelen aggodalom fogta el, amikor bekopogott az ajtón. Azonnal nagy lendülettel kinyílt.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem, Hannah – mondta egy fiatalember, akit most látott először. – A nevem Kratz. Sajnálom, hogy ilyen hirtelen hívtuk ide, de nagy bajban vagyunk. Kérem,

foglaljon helyet – tette hozzá, és egy kényelmes székre mutatott, egy hatalmas íróasztal előtt. Nem a szavak embere, ez volt Hannah első következtetése.

Hannah egyenes háttal leült a székre, és a vele szemben ülő férfira meredt, akit túl fiatalnak talált kultúrattasénak. De aztán eszébe jutott, hogy hiszen nem is azért van itt valójában. Kratznak meleg, nyílt arca volt, és ha nem kezdett volna idő előtt kopaszodni a homloka fölött, egész jóképű is lett volna. Erős kezeit maga előtt nyugtatta az íróasztalon, és Hannah-ra nézett. Le nem vette róla a szemét, amitől Hannah kezdett kicsit zavarba jönni. Összeszorította az öklét. Ha haza akarják küldeni, legalább tiltakozni fog; magában már végiggondolta és elpróbálta, hogy mit fog mondani. Az attasé kicsit habozott, mintha azon gondolkozna, hogy fogalmazza meg, amit mondani akar. Hannah szerette volna, ha végre belekezd. Rosszabb volt, mintha egy vizsga eredményére kellett volna várnia, amiről tudja, hogy nem sikerült.

– Hogy jön ki a Rubin házaspárral? – érdeklődött Kratz.

– Nagyon remekül – mondta Hannah, de részleteket nem közölt. Nem akarta késleltetni, hogy rátérhessenek a találkozó valódi céljára.

– Jól halad az egyetemi kurzus? Hannah csak bólintott, és vállat vont.

– És várja már, hogy visszatérhessen Izraelbe? – kérdezte Kratz.

– Csak ha valami olyan feladatot kapok, amiért érdemes visszatérni – felelte Hannah. Nem bánta volna, ha Kratz végre leveszi róla a tekintetét, legalább egy másodpercre.

– Nos, lehetséges hogy nem fog visszamenni Izraelbe – mondta Kratz.

Hannah fészkelődni kezdett a széken.

– Legalábbis nem most rögtön – folytatta Kratz. – Talán jobb lesz, ha elmagyarázom, miről van szó. Ugye még hátravan négy

hónapja a tanfolyamból? – Kinyitott egy dossziét, amely előtte hevert az íróasztalon. – Az oktatója úgy tájékoztatott minket, hogy valószínűleg jobb eredményt fog elérni a záróvizsgán, mint bárki más az öt ügynökünk közül, de ezt bizonyára ön is tudja.

Hannah-t életében először titulálták ügynöknek.

– Már eldöntöttük, hogy tagja lesz a végső csapatnak – mondta Kratz, megelőzve Hannah kérdését. – De – ahogy ez gyakran megesik a mi hivatásunkban – váratlanul felmerült egy feladat, melynek elvégzésére maga lenne a legalkalmasabb személy.

Hannah előrehajolt.

– De hát én azt hittem, Bagdadba fognak küldeni...

– Oda is, idővel majd Bagdadba fog menni, de most egy másik ellenséges területre akarjuk elhelyezni. Ami a legjobb módja annak, hogy kiderüljön, hogy viseli a stresszhelyzeteket.

– Pontosan hová? – kérdezte Hannah, és nem is tudta leplezni örömét.

– Párizsba.

– Párizsba? – ismételte Hannah csodálkozva.

– Igen. Olyan információt kaptunk, hogy az iraki követség vezetője kérte a kormányuktól, hogy küldjenek neki még egy titkárnőt. Már ki is választottak egy lányt, aki tíz nap múlva indul Bagdadból Párizsba. Ha hajlandó maga elfoglalni a helyét, a lány soha nem jut el a Charles de Gaulle repülőtérig.

– De hát percekben belül rá fognak jönni, hogy nem ő az.

– Ez nem valószínű – mondta Kratz. Az íróasztalából elővett egy vastag dossziét, és belelapozott. – Az illető hölgy Putney-ban járt gimnáziumba, aztán a Durhami Egyetemen tanult angolt, mindkét helyen iraki kormányösztöndíjjal. Szeretett volna Angliában maradni, de kényszerítették, hogy térjen vissza Bagdadba, amikor két évvel ezelőtt érvénytelenítették az iraki diákok vízumát.

– Na de a családja...

– Az apja meghalt az Irán elleni háborúban, az anyja a nővérénél él Karbala közelében.

– Testvérei nincsenek?

– Van egy bátyja, a Köztársasági Gárdában szolgál. Minden benne van a dossziében. Kap pár napot, hogy áttanulmányozza, mielőtt döntene. Tel-Avivban meg vannak győződve róla, hogy jó eséllyel tudná betölteni a helyét. Ismeri Párizst, ami nyilvánvalóan nagy előny. Csak három, legfeljebb hat hónapig kellene ott tartózkodnia.

– És azután?

– Visszatér Izraelbe, a bagdadi küldetés előkészítésének utolsó szakaszára. Mellesleg, ha úgy dönt, hogy ezt a feladatot vállalja, elsősorban nem kémfeladatokra akarjuk felhasználni. Már van egy ügynökünk Párizsban. Egyszerűen azt szeretnénk, ha alkalmazkodna a környezethez, hozzászokna, hogy arabok között legyen, és átvenné a gondolkodásmódjukat. Nem szabad semmiféle feljegyzést készítenie. Mindent bízson az emlékezetére. Amikor kihozzuk onnan, majd mindent elmond. Soha ne feledje, hogy a végső megbízatása sokkal fontosabb Izrael számára, mint ez. – Kratz elmosolyodott, most először a beszélgetés során. – Talán szeretne pár napot gondolkozni rajta.

– Nem, köszönöm – mondta Hannah. Ez alkalommal Kratz tűnt kicsit aggodalmasnak. – Boldogan elvállalom, de van egy kis problémám.

– Micsoda? – kérdezte Kratz.

– Nem tudok gépelni, arabul aztán meg végképp nem.

Kratz felnevetett.

– Akkor majd részt vesz egy gyorstalpaló tanfolyamon. Jobb lesz, ha azonnal elköltözik Rubinéktól, és holnap estig beköltözik a követségre. Nem fognak kérdezni semmit, maga se magyarázkodjon. Addig tanulmányozza át ezt. – Átnyújtotta neki a barna dossziét, amelyen nagy betűkkel ez állt: „Karima Saib”. – Tíz

napon belül meg kell tanulnia a tartalmát kívülről. Ez alkalomadtán megmentheti az életét.

Kratz felállt az íróasztala mellől, és megkerülte, hogy kikísérje Hannah-t az ajtóig.

– Még valami – mondta, miközben kinyitotta az ajtót.

– Ha nem tévedek, ez a magáé.

Azzal átnyújtott neki egy ütött-kopott kis bőröndöt.

A kocsiban, útban Georgetown felé, Cavalli elmagyarázta az apjának, hogy miután a limuzinok úgy száz méterrel eltávolodtak a galériától, a szirénák elhallgatnak, az autók egyenként lefordulnak a következő hat útkereszteződésnél, és szépen elvegyülnek a hétköznapi délelőtti forgalomban.

– És a színész?

– Lloyd Adams leveszi a parókáját, sötét napszemüveget tesz fel, és senki egy pillantást sem fog pazarolni rá. Ma délután visszautazik New Yorkba.

– Nagyszerű.

– Miután kicserélték a rendszám táblákat, pár nap múlva a hat limuzint is visszaviszik New Yorkba, az eredeti rendszám táblával.

– Igazán profi módon rendeztél el mindent – mondta az idősebb Cavalli.

– Na igen, de ez csak a jelmezes főpróba volt. Amit négy hét múlva tervezünk, az egy háromfelvonásos operaelőadás, aminek egész Washington a közönsége lesz.

– Ne feledd, hogy százmilliót kapunk a fáradozásunkért – emlékeztette Tonyt az apja.

– Ha sikerrel járunk, meg fogja érni nekik – mondta Cavalli, miközben elhajtottak a Four Seasons Szálloda előtt. A sofőr befordult balra egy mellékutcába, és megállt egy furcsa, régimódi, fagerendás ház előtt. A kis kovácsoltvas kapunál Angelo várakozott

egy rövid kő lépcsősor tetején. Az idősebbik Cavalli kiszállt a kocsiból, és gyors léptekkel, szó nélkül követte Angelót, le a lépcsőkön.

Odalenn, az alagsorban az ajtó már nyitva volt. Amikor beléptek, Angelo bemutatta nekik Bill O'Reillyt. Bill a folyosóról a szobájához vezette őket. Amikor odaért a bezárt ajtóhoz, úgy fordította el a kulcsot, mintha legalábbis Aladdin barlangjába készülnének belépni. Kitérta az ajtót, egy pillanatig megállt, mielőtt felkapcsolta volna a villanyt, aztán a szoba közepére kísért a kis társaságot, ahol a két pergamen várta, hogy megtekintsék. Bill elmagyarázta a látogatóknak, hogy a kettő közül csak az egyik teljesen tökéletes mása az eredetinek.

Bill mindkettőjüknek átnyújtott egy-egy nagyítót, aztán egy lépést hátrább húzódott, és várta az ítéletet. Tony és az apja nem nagyon tudták, hol fogjanak neki, percekig át vizsgálgatták mindkét pergament, egyetlen szó nélkül. Tony nagyon lassan végignézte az első bekezdést. „*Amidőn az emberi események sodrában...*”, miközben az apja elbűvölten nézegette Francis Lightfoot Lee és Carter Braxton aláírását, akiknek virginiai kollégáik alig hagytak helyet a pergamen alján.

Kis idő múlva Tony apja felegyenesedett, az író felé fordult, visszaadta a nagyítót, és azt mondta:

– Maestro, csak annyit mondhatok, hogy William J. Stone büszke lett volna, ha ismerheti magát.

Dollár Bill egy meghajlással köszönte meg a legnagyobb bókot, amit csak egy okirathamisító kaphat.

– De melyik a tökéletes példány, és melyikben van a hiba? – kérdezte Cavalli.

– Ó – mondta Bill –, William J. Stone-nak köszönhetem, hogy segített ötletet adni e kis probléma megoldásához.

A két Cavalli türelmesen várt, hogy Dollár Bill folytassa a magyarázatot.

– Tudják, amikor Timothy Matlock 1776-ban leírta az eredetét, három hibát követett el. Kettőt egyszerűen ki is javított. Dollár Bill rámutatott a „ké/p/viselőházakat” szóra, melybe úgy volt beszúrva a *p* betű, és valamivel lejjebb a „csak” szóra, amely kimaradt, és szintén utólag lett beszúrva egy ~ jellel.

– Csakhogy – folytatta Dollár Bill –, Mr. Matlock elkövetett még egy apró helyesírási hibát, amit ő nem javított ki. Ha jól megnézik, én viszont az egyik példányon kijavítottam.

9

Hannah megérkezett a bejrúti repülőtérre, egy nappal az előtt, hogy Párizsba kellett érkeznie. A Moszadtól senki nem kísérte el az újdonsült ügynököt, nehogy kompromittálják. Ha egy izraelit Libanonban kapnak, automatikusan azonnal letartóztatják.

Egy órába telt, míg átesett az útlevel- és vámvizsgálaton, de végül átjutott, kezében brit útlevelemmel és a kézipoggyászával, meg néhány libanoni fonttal a zsebében.

Húsz perccel később szobát foglalt a repülőtéri Hilton Szállóban. Elmagyarázta a recepciónak, hogy csak egy éjszakára marad, és előre kifizette a számlát. Egyenesen a szobájába ment, a kilencedik emeletre, és aznap este már nem merészkedett ki.

19.20-kor egy telefonhívást kapott. Kratz kérdésére mindössze annyit felelt: – Igen –, és a telefon azonnal elnémult.

22.40-kor ágyba bújt, de egy óránál többet sehogy sem tudott aludni. Időnként bekapcsolta a tévét, arabra szinkronizált spagettiwesterneket nézett. Közben nyugtalanul el-elszundikált kicsit. Másnap reggel hét óra előtt tíz perccel felkelt, megevett egy tábla csokoládét, amit az aprócska hűtőszekrényben talált, fogat mosott, és hideg vízzel lezuhanyozott.

A kézipoggyászából elővett ruhákba öltözött, melyek olyan

stílusúak voltak, mint amilyeneket a dosszié szerint Karima hordani szokott, leült az ágy sarkára, és bámulta magát a tükörben. Nem nagyon tetszett neki, amit látott. Kratz ragaszkodott hozzá, hogy vágassa rövide a haját, hogy jobban hasonlítson az elmosódott fényképre, ami Karima Saibról a birtokukban volt. Továbbá fémkeretes szemüveget kellett hordania, bár a lencséje sima üvegből készült. Egy hete hordta a szemüveget, de még mindig nem szokta meg, sokszor el is felejtette fölvenni, vagy nem tudta, hová rakta.

8 óra 19 perckor újabb telefonhívás jött, tájékoztatták, hogy a gép felszállt Ammanból, és a „rakomány” a fedélzeten van.

Amikor Hannah pár perc múlva meghallotta, hogy a takarítónők fecserésznek a folyosón, kinyitotta az ajtót, és gyorsan kiakasztotta a „Ne zavarjanak!” táblát. Türelmetlenül várakozott az újabb telefonhívásra, mely vagy az lesz, hogy „A csomagja elveszett”, ami azt jelenti, hogy vissza kell térnie Londonba, mert nem sikerült elrabolniuk a lányt, vagy „A csomagja megkerült”, ami azt jelenti, hogy sikerrel jártak. Ha a második üzenet jön, akkor azonnal indulnia kell, a hotel minibuszával kimegy a repülőtérre, megkeresi a földszinti könyvesboltot, és ott nézelődik, míg valaki oda nem lép hozzá.

A küldönc mellé fog lépni, és átad egy kis csomagot, benne Saib útlevelével – amiben a fénykép már ki lesz cserélve –, a nevére szóló repülőjeggyel és egyéb személyes holmijaival.

Hannah ezután felszáll a párizsi gépre, amilyen gyorsan csak lehet, a kis kézipoggyással, amit Londonból hozott magával. Amikor leszállnak a Charles de Gaulle repülőtéren, szépen fogja Karima Saib csomagját, és kísétál a VIP-parkolóhoz. Ott várni fogja az iraki nagykövet sofőrje, és elviszi a Jordániai Nagykövetségre, ahol az Iraki Szekció található, mivel az Iraki Nagykövetség jelenleg hivatalosan be van zárva Párizsban. Ettől a pillanattól kezdve Hannah magára van utalva, minden esetben követnie kell a nagykövetség alkalmazottainak utasításait, és különösen észben

kell tartania, hogy – szemben a zsidó nőkkel – az arab nők mindig alárendelik magukat a férfiaknak. Tilos kapcsolatba lépnie az Izraeli Nagykövetséggel, vagy az után nyomoznia, hogy ki a Moszad ügynöke Párizsban. Ha szükséges lesz, ő majd keresni fogja.

– Mit csinállok, ha nem jók rám Saib ruhái? – kérdezte Kratzot az indulás előtt. – Azt tudjuk, hogy én kicsit magasabb vagyok.

– Vigyen magával annyit a poggyászában, ami elég az első néhány napra, aztán majd Párizsban bevásárol mindent, ami kellhet hat hónapra – mondta Kratz, és átadott kétezer frankot erre a célra.

– Régen lehetett, amikor maga utoljára vásárolt Párizsban – mondta Hannah. – Ebből körülbelül egy farmerre és két pólóra futja. – Kratz vonakodva átnyújtott még ötezer frankot.

9.27-kor megszólalt a telefon Hannah szállodai szobájában.

Amikor Tony Cavalli és az apja beléptek a tárgyalóterembe, az asztal két végén üresen álló székeket foglalták el, ahogy bármely vállalat elnöke és ügyvezető igazgatója tenné. Cavalli mindig az apja 75. utcai házának alagsorában lévő tölgyfa borítású szobát használta az ilyesféle értekezletek céljára, és a jelenlévők közül mindenki nagyon jól tudta, hogy nem mindennapos igazgatótanácsi ülésről lesz szó. Tudták, hogy nem lesznek hivatalos napirendi pontok, és nem készül jegyzőkönyv sem.

A hat igazgatósági tag előtt egy-egy jegyzetömb, toll és egy pohár víz állt, mint ezernyi más ilyen értekezleten aznap Amerika-szerte. Ezen a találkozón azonban az összegyűlteket előtt két hosszúkás boríték is hevert, az egyik vékony, a másik vaskos, de egyik sem árulta el kívülről, hogy mi rejtőzik benne.

Tony tekintete végigsöpört az asztal körül ülőkön. Két közös dolog volt bennük: mindnyájan elértek hivatásuk csúcsára, és hajlandóak voltak a törvények megszegésére. Ketten közülük már börtönben is ültek, bár jó néhány évvel ezelőtt, míg három másik szintén odajutott volna, ha nem engedhették volna meg maguknak,

hogy a legjobb ügyvédek fogadják fel a védelmükre. A hatodik maga is ügyvéd volt.

– Uraim – kezdte Cavalli –, azért hívtam meg önöket ide ma este, hogy megbeszéljünk egy üzleti ajánlatot, melyet némiképp szokatlannak kell neveznem. – Kis szünetet tartott, majd folytatta:
– Valaki azzal bízott meg minket, hogy lopjuk el az amerikai Függetlenségi nyilatkozatot a Nemzeti Levéltárból.

Tony várt egy percet, mert azonnal kitört a hangzavar, a jelenlévők egymást próbálták túlkiabálni a bemondásaikkal.

- Persze, szépen összecavarjuk, és kisétálunk vele!
- Mindenkit megvesztegetünk?
- Gyűjtsuk fel a Fehér Házat! Az majd eltereli a figyelmet.
- Mondjuk azt nekik, hogy megnyertük egy tévés vetélkedőn!

Tony megvárta, amíg kollégái kifogynak a megjegyzésekből, aztán tovább beszélt.

– Pontosan ez volt az én reakcióm is, amikor először felvetették az ötletet – ismerte be. – De többheti tájékozódás és felkészülés után már másképp látom a dolgot. Kérem, engedjék meg, hogy önök elé tárjam a tényeket.

A hallgatóság gyorsan elcsendesedett, és figyelni kezdett Tony minden szavára, habár az arcukon ülő kifejezést leginkább a szkeptikus jelzővel lehetett volna jellemezni.

– Az elmúlt hetek során az apám és jómagam kidolgoztunk egy vázlatos tervet, hogy hogyan hajtsuk végre a lopást. Most készen állunk rá, hogy önökkel is megosszuk a tervet, mivel kénytelenek vagyunk beismerni, hogy eljutottunk egy olyan pontra, ahonnan már nem tudunk továbblépni az önök profizmusa nélkül. Biztosíthatom önöket, uraim, hogy nem véletlenül esett a választásunk a jelenlévőkre.

Először azonban szeretném, ha megtekintenék a Függetlenségi nyilatkozatot a saját szemükkel. – Tony megnyomott egy gombot

az asztal alatt, mire a háta mögötti ajtó szétnyílt. A komornyik lépett be a terembe, a kezében – két vékony üveglap között – a pergamen. Lerakta az asztal közepére. A hat szkeptikus előre hajolt, hogy szemügyre vegye a mesterművet. Percekig egyikük sem szólt semmit.

– Ha jól sejtem, ez Bill O'Reilly műve – mondta Frank Piemont, az ügyvéd, miközben a pergamen fölé hajolva csodálta az aláírások leheletfinom részleteit. – Egyszer felajánlotta, hogy hamis bankjegyekkel fizeti ki a honoráriumomat, és el is fogadtam volna, ha sikerül felmentetnem.

Tony bólintott, majd miután a többiek még egy kis ideig tanulmányozták a pergament, így szólt:

– Tehát, hadd módosítsam kissé, amit az előbb mondtam. Nem ellopni akarjuk a Függetlenségi nyilatkozatot, hanem kicserélni erre a másolatra.

A korábban oly szkeptikus hallgatóság két tagjának mosoly ült ki az arcára.

– Most már bizonyára sejtik, mekkora előkészületek folytak már eddig is – mondta Tony –, és hogy milyen költségekbe vertük magunkat az apám és én. De azért kezdtünk bele, és azért szeretnénk folytatni, mert úgy érezzük, ha sikerrel járunk, a jutalom nagysága jóval meghaladja a lebukás kockázatát. Ha kinyitják a vékonyabb borítékokat, azt hiszem, a tartalmuk még nyomatékosabban hangsúlyozza majd a mondanivalómat. A borítékokban egy darab papírt találnak, rajta az az összeg, amit akkor kapnak, ha úgy döntenek, hogy részt vesznek az akcióban.

Míg a hat férfi feltépte a borítékokat, Tony folytatta:

– Ha úgy találják, hogy a feltüntetett összeg nem kárpótolja önöket a kockázatért, akkor, kérem, távozzanak. Remélem, hogy az itt maradók bízhatnak a távozó diszkréciójában, hiszen az életünk a kezükben van.

– Az övük pedig a mienkben – jegyezte meg az elnök, aki most

szólalt meg először.

Ideges kacaj futott végig az asztal körül, miközben mind a hatan megnézték az aláíratlan csekket.

– Ezt az összeget – mondta Tony – akkor fogják kézhez kapni, ha nem sikerül az akció. Ha sikeresek leszünk, az összeg megháromszorozódik.

– Éppúgy, mint a börtönbüntetésünk, ha elkapnak – jegyezte meg Bruno Morelli, aki szintén most először nyitotta ki a száját.

– Tehát, uraim, összefoglalva – mondta Cavalli, figyelmen kívül hagyva a megjegyzést –, ha úgy döntenek, hogy csatlakoznak a csapathoz, az összeg tíz százalékát előlegként megkapják még ma este, a többit az akció végrehajtása után hét napon belül. Ezt bármely ország bármely bankjába befizetjük, az önök választása szerint.

Mielőtt meghoznák a döntést, van még valami, amit szeretném, ha mindnyájan megtekintenének. – Tony ismét megnyomta a gombot az asztal alatt, és ez alkalommal a terem túlsó végében nyíló ajtó tárult fel. A látvány, amely fogadta őket, a hallgatóság két tagját arra készítette, hogy azonnal önkéntelenül felálljon, a harmadiknak elakadt a lélegzete, a többi három pedig tátott szájjal bámolt.

– Uraim, nagyon örülök, hogy megjelentek ezen a mai megbeszélésen. Szeretném biztosítani önöket, hogy jómagam is elkötelezettje vagyok ennek a tervnek, és remélem, mindnyájan szívvel-lélekkel részt vesznek majd a végrehajtásában. Most itt kell hagynom önöket – mondta az ajtóban álló férfi azzal a jellegzetes ozarki akcentussal, mely az utóbbi néhány hónap során oly ismerős lett az amerikai nép fülének –, hogy tovább tanulmányozhassák Mr. Cavalli tervének részleteit. Bizonyára megértik, most elszólít a kötelesség. – A színész mosolygott, melegen kezet rázott mindenkivel az asztal körül, aztán kivonult a teremből.

Miután az ajtó becsukódott, spontán taps tört ki. Tony

elégedetten elmosolyodott.

– Uraim, az apám és én most pár percre egyedül hagyjuk önöket, hogy megfontolhassák a döntésüket.

Az elnök és az igazgató felálltak, és kísértáltak a teremből.

– Mit gondolsz? – kérdezte Tony a dolgozószobában, és töltött az apjának egy whiskyt szódával.

– Sok szódával kérem – felelte az apja. – Az az érzésem, hosszú estének nézünk elébe.

– De belemennek?

– Nem tudom biztosan – felelte az idősebb Cavalli. – Figyeltem az arcukat, miközben beszéltél. Nagy elismeréssel fogadták, hogy mennyi munkát fektettünk bele már eddig is. Nagy hatást tett rájuk a másolat és Lloyd Adams alakítása is, de Brúnót és Frankét kivéve nem nagyon nyilatkoztak.

– Kezdjük Frankkel – mondta Tony.

– Először benne volt, aztán mégsem, Frank mindig ezt csinálja, de túlságosan szereti a pénzt ahhoz, hogy egy ilyen remek ajánlatot visszautasítson.

– Ennyire biztos vagy a dolгодban? – kérdezte Tony.

– Nem csak a pénzről van szó – felelte az apja.

– Franknek azon a napon úgysem kell ott lennie, nem igaz? Tehát történjék bármi, ő így is, úgy is megkapja a részét. Még soha nem találkoztam olyan ügyvéddel, aki használható lenne akció közben. Túlságosan hozzá vannak szokva, hogy akár nyernek, akár veszítenek, a pénzüket mindenképpen megkapják.

– Ha igazad van, lehet hogy Al Calabresével lesz baj. Neki van a legtöbb vesztenivalója.

– Az biztos, hogy neki a rivaldafényben kell lennie egész nap, de gyanítom, nem tud majd ellenállni a kihívásnak.

– Na és Bruno? Ha a... – kezdte Tony, de félbeszakították, az ajtó

felpattant, és Al Calabrese sétált be a szobába. – Épp rólad beszélünk, Al.

– Remélem, nem túl szépeket mondtatok.

– Hát az attól függ, hogy...

– Hogy benne vagyok-e vagy sem?

– Úgy van.

– A válaszom: benne vagyok, nyakig – mondta Al mosolyogva. – Úgyhogy remélem, olyan tervet dolgoztatok ki, amibe nem lehet belebukni. – Szembefordult Tonyval. – Mert nem szeretném életem hátralévő részét Amerika körözött bűnözőinek listavezetőjeként tölteni.

– És a többiek? – kérdezte az elnök. Közben Bruno Morelli váratlanul elszáguldott mellettük, és még annyit sem mondott, hogy jó éjszakát.

10

Hannah idegesen felkapta a kagylót.

– Itt a porta. Csak azt szeretnénk volna megkérdezni, még ma délelőtt elhagyja-e a szobáját, vagy marad még egy éjszakára?

– Nem, köszönöm – mondta Hannah. – Tizenkettőig mindenképpen elmegyek.

Két perccel később újból csörgött a telefon. Kratz ezredes volt az.

– Kivel beszélt az előbb?

– Csak a portáról kérdezték, hogy maradok-e még egy éjszakára.

– Értem – mondta Kratz. – A csomagja megkerült – tette hozzá.

Hannah lerakta a kagylót, és fölállt. Érezte, hogy az adrenalin pezsegni kezd a szervezetében, ahogy élete első erőpróbája elé áll. Fogta a táskáját, és kiment a szobából. Még kicserélte a kilincsen a táblát „Takarítást kérek!” feliratúra.

Amikor leért a hallba, csak pár percet kellett várnia, és a hotel minibusza már vissza is érkezett a repülőtérre. Egyedül ült a busz hátuljában a terminálig, aztán egyenesen a könyvesbolthoz sietett, ahogy az utasítása szólt. Böngészni kezdett a keményfedelű könyvek között, és meglepetten látta, hogy milyen sok angol és amerikai szerzőt olvasnak Libanonban.

– Elnézést, nem tudja véletlenül, hol lehet itt pénzt váltani? – Hannah megfordult, és egy mosolygó pappal találta szemben magát, aki enyhe amerikai akcentussal beszélt arabul. Hannah arabul azt válaszolta, hogy sajnos nem, de talán az eladólány a pultnál meg tudja mondani.

Mikor Hannah visszafordult a polc felé, észrevette, hogy valaki más is állt mellette. A férfi levett egy könyvet a polcról, és egy kis csomagot tett vissza helyére. – Sok szerencsét! – súgta oda

Hannah-nak, és már el is tűnt, mielőtt megnézhetette volna az arcát. Hannah levette a csomagot a polcról, és lassan kísétált a könyvesboltból. Keresni kezdte, melyik pultnál kell felszállni a párizsi gépre. Mint kiderült, az volt, ahol a leghosszabb sor állt.

Amikor Hannah-ra került a sor, egy nemdohányzó helyet kért.

A pult mögött álló nő megnézte a jegyét, és beütött valamit a komputerbe. Meglepettnek látszott.

– Nem volt megelégedve a korábban lefoglalt hellyel, Miss Saib?

– De, minden rendben – felelte Hannah, átkozva magát, amiért ilyen egyszerű hibát követett el. – Elnézést.

– Negyedóra múlva fáradjon a 17-es kapuhoz – mondta a nő mosolyogva.

A férfi a könyvesboltban vásárolt Vikram Seth-regényt olvasgatta, és nézte, ahogy felszáll a párizsi gép. Elégedett volt, hogy végrehajtotta a feladatát; a legközelebbi telefonfülkéhez ment, először felhívta Párizst, majd Kratz ezredet, és jelentette, hogy „A kismadár elrepült”.

A papi gallért viselő férfi szintén végignézte, ahogy Miss Saib felszáll a gépre, és szintén telefonált. Nem Párizsba és nem Londonba, hanem Dexter Hutchinsnak, a virginiai Langley-be.

Cavalli és az apja visszamentek a tárgyalóterembe, és ismét elfoglalták helyüket az asztal két végén. Az egyik szék üresen állt.

– Nagy kár, hogy Bruno nem maradt – mondta az elnök. – Valaki mást kell találnunk, hogy elkészítse a kardot.

Cavalli kinyitotta az előtte fekvő hat dosszié közül a „Közlekedés” feliratút. Átadott egy példányt Al Calabresének.

– Kezdjük az elnöki autókonvojjal, Al. Szükségem lesz legalább négy limuzinra, hat motoros rendőrré, két-három kocsira a kíséret számára, két mikrobuszra biztonsági kamerákkal és egy testőr csapatra egy fekete Chevy Suburbanban – mindegyiknek olyan tökéletesnek kell lennie, hogy a legsasszeműbb megfigyelő se

gyaníthasson semmit. Kell még egy mikrobusz, amilyen általában a fehér házi tudósítókat szállítja. Ne felejtsd el, hogy sokkal nagyobb nyilvánosság előtt kell majd megjelenniük, mint a múlt heti próba alkalmával, amikor épp csak az utolsó pillanatban kapcsolták be a szirénákat, pár másodpercre. A tömegben biztos lesz majd valaki, aki vagy a kormánynak dolgozik, vagy a Fehér Házban. Sokszor kisgyerekek vesznek észre alapvető hibákat, aztán esetleg elmondják a szüleiknek.

Al Calabrese kinyitotta a dossziét, melyben több tucat fotót talált az elnöki konvojról, amint elhagyja a Fehér Házat a Capitolium felé. A fényképek mellé többoldalas jegyzetanyag volt csatolva.

– Mennyi idő kell hozzá, hogy mindent megszervezz? – kérdezte Cavalli.

– Három hét, talán négy. Van tartalékban egy-két megfelelő autó és egy golyóálló limuzin, amit a kormány gyakran kölcsönöz kevésbé jelentős államfők látogatásakor. Azt hiszem, az utolsó címer, amit az ajtajára kellett festenünk, Uruguayé volt, és a szegény fickó nem is találkozott az elnökkkel – huszonöt perc jutott neki Warren Christopherrel, semmi több.

– Akkor most nézzük a legnehezebbet, Al. Kell majd hat motoros kísérő, rendőrségi motoron, a megfelelő egyenruhában.

Al hallgatott. – Az már több időbe telhet.

– Nincs több időnk, Al. Egy hónap a maximum.

– Ez nem olyan egyszerű, Tony. Mégsem adhatok fel egy hirdetést a *Washington Post*-ban, hogy rendőregyenruhákat keresek.

– De igen, feladhatsz, Al. Egy pillanat, és meglátod, miért. A legtöbben, akik az asztal körül ülnek, bizonyára eltűnődtek azon, miért tisztelt meg minket a jelenlétével Johnny Scasiatore, akit a legjobb rendezőnek járó Oscar-díjra jelöltek „A becsületes ügyvéd” című filmjéért. – Cavalli azt már nem tette hozzá, hogy mióta a rendőrség rajtakapta az ágyban Johnnyt egy tizenkét éves

kislánnyal, a stúdiók már korántsem kapkodnak utána annyira, mint régen.

– Már magam is kezdtem tűnődni rajta – vallotta be Johnny.

Cavalli elmosolyodott.

– Az az igazság, hogy az egész terv végrehajtása magán áll vagy bukik. Mivel maga fogja rendezni az egész akciót.

– El akarják lopni a Függetlenségi nyilatkozatot, és közben filmet is forgatni róla? – kérdezte Johnny döbbenten.

Cavalli megvárta, hogy elüljön a nevetés az asztal körül.

– Nem egészen. De azon a napon Washingtonban mindenki azt fogja hinni, hogy maga épp filmez, na nem minket, amint ellopjuk a Függetlenségi nyilatkozatot, hanem az elnököt, aki látogatást tesz a Kongresszusban. Azt, hogy útközben a Capitolium felé egy percre beugrik az Országos Levéltárba, meg sem kell tudniuk.

– Teljesen elvesztettem a fonalat – mondta Frank Piemonte, a csapat ügyvédje. – Nem lehetne kicsit lassabban?

– De igen, Frank, főleg azért, mert itt következik majd maga. Szükségem van egy engedélyre a várostól, hogy lezárhassuk az útvonalat a Fehér Ház és a Kongresszus épülete között egy órára bármely általunk választott napon május utolsó hetében. Forduljon közvetlenül a Film- és Televíziós Főosztályhoz.

– És mivel indokoljam a kérést? – kérdezte Piemonte.

– Azzal, hogy Johnny Scasiatore, a kiváló rendező filmet akar forgatni arról, ahogy az elnök a Szenátusba indul, hogy beszédet tartson a Kongresszus összevont ülése előtt.

Piemonte kételkedni látszott.

– Tavaly Clint Eastwoodnak is engedélyezték, nekünk miért ne?

– Akkor jobb lesz, ha befizetnek 250 000 dollárt a Rendőrségi Önségélyező Egylet javára – javasolta Piemonte. – És valószínűleg a polgármester is elvár ugyanennyit az újra választási

kampányának alapjába.

– Nincs olyan városi hivatalnok, akit ne lehetne megvesztegetni – folytatta Tony. – Továbbá azt is szeretném, ha a városi rendőrség is a segítségünkre lenne aznap – nekik is azt kell hinnük, hogy filmet csinálunk az új elnökről.

– Van fogalma róla, mennyibe kerülhet egy ilyen méretű akciót megszervezni? – kérdezte Johnny Scasiatore.

– Ha a legutóbbi filmje költségvetését nézem, és hogy mennyit kerestünk a befektetésünkön, amit rááldoztunk, akkor azt kell mondanom, igen, van fogalmam róla – felelte Tony. – Mellesleg Al – és visszafordult a Fuvarozók Szakszervezetének elnökéhez –, áprilisban hatvan rendőr fog nyugdíjba menni a washingtoni rendőrségtől. Alkalmazz közülük is annyit, ahányat akarsz. Mondd azt nekik, hogy a tömegjelenethez lesz szükség rájuk, és fizess nekik dupla gázsit. – Al Calabrese feljegyzett valamit a dossziéjába.

– Az akció sikerének kulcsa – folytatta Tony – az a fél háztömbnyi szakasz, mely a 7. utca és a Pennsylvania Avenue kereszteződésétől a Levéltár gazdasági bejáratáig tart. – Tony széthajtogatott egy hatalmas Washington-térképet az asztalon, és végigfuttatta az ujját a Constitution Avenue-n. – Ha megkapjuk az engedélyt, Johnny, attól kezdve minden egyenesben megy.

– De hogy jutunk be a Levéltárba, és hogy jövünk ki?

– Ezzel ne törődjön, Johnny. A maga feladata véget ér, amint a hat motoros rendőr és az elnöki konvoj befordul a 7. utcába. Attól kezdve minden Gino dolga.

Eddig a pillanatig Gino Sartori, egykori tengerészgyalogos, aki leginkább azzal foglalkozott, hogy a West Side szórakozóhelyeinek tulajdonosaitól szedett be védelmi pénzeket, egy szót sem szólt. Az ügyvédje mindig azt tanácsolta: „Ne nyisd ki a szád, csak ha én mondom.” Az ügyvédje pillanatnyilag nem volt jelen, ezért aztán egyáltalán nem nyitotta ki a száját.

– Gino, te fogsz beszervezni nekünk néhány kemény fiút.

Szükségem van nyolc titkosszolgálati emberre, akik eljátsszák a testőrök szerepét, lehetőleg olyanok legyenek, akik a kormánytól kaptak kiképzést. Úgy tervezem, legfeljebb húsz percet töltünk az épületben, de ennek minden másodpercében résen kell lennünk. Debbie tovább fogja játszani a titkárnő szerepét, Angelo tengerészeti egyenruhát vesz, és egy kis fekete táska lesz nála. Én az elnök asszisztenseként leszek jelen, Dollár Bill pedig mint a háziorvosa.

Cavalli apja fölnézett, és összevonta a szemöldökét.

– Odabent leszel a Levéltárban, amikor kicserélik a Nyilatkozatot?

– Igen – felelte Tony határozottan. – Én vagyok az egyetlen, aki pontosan tisztában van a terv minden részletével, nem nézhetem végig pont ezt a részét a járda széléről.

– Egy kérdés – mondta Gino. – Ha – hangsúlyozom: ha – sikerül összeszednem azt a húsz embert, akit kérsz, amikor elérünk a Levéltárhoz, egyszerűen majd beengednek, és a kezünkbe nyomják a Függetlenségi nyilatkozatot?

– Igen, valahogy így – felelte Cavalli. – Az apám arra tanított, hogy egy vállalkozás sikere mindig az előkészületektől függ. Van még egy meglepetésem az önök számára. – Ismét felé fordult a társaság osztatlan figyelme. – Van egy emberünk a Fehér Házban, aki az elnök speciális tanácsadója. A neve Rex Butterworth, hat hónapra szóló átmeneti kinevezéssel van ott. Vissza fog térni a kereskedelmi minisztériumba a régi munkájához, amint Clinton jelöltjének lejár a szerződése, amely Little Rockba köti, és csatlakozhat az elnök stábjához. Ez is egy ok arra, hogy miért kell még májusban végrehajtani az akciót.

– Ez kitűnő – jegyezte meg Frank.

– Részben – mondta Cavalli. – Az elnöknek ugyanis negyvenhat speciális tanácsadója van. Amikor Clinton kinyilvánította a kereskedelmi problémák iránti érdeklődését, Butterworth önként

jelentkezett erre a posztra. Régebben már összehozott számunkra egy-két tengerentúli szerződést, de ez lesz a legnagyobb munka, amit valaha is csinált nekünk. Nyilvánvaló okokból kifolyólag ez lesz az utolsó is.

– Megbízhatunk benne? – kérdezte Frank.

– Tizenöt éve dolgozik nekünk, és a harmadik felesége meglehetősen költséges.

– Kié nem? – jegyezte meg Al.

– Butterworth alig várja, hogy egyszer valamivel nagy pénzt akaszthasson le, és ez most a legjobb alkalom. És itt jön be a képbe ön, Mr. Vincente, mint az egyik legnagyobb manhattani turistairoda vezetője.

– Na igen, ez a legitim oldala a vállalkozásomnak – vetette közbe az idősebb férfi, aki Tony apjának jobbján ült, mivel legrégebbi barátja volt.

– Amire én gondolok, az nem éppen legitim szolgáltatásokat igényel – mondta Tony. – Amint a kezünkben van a Függetlenségi nyilatkozat, pár napra el kell rejtenünk valahol, aztán kicsempészni az országból.

– Amíg senki nem veszi észre, hogy az eredeti ki lett cserélve, és ha jó előre megmondják, hová kell leszállítani, ezt egyszerű megoldani.

– Egy hete lesz rá – közölte Cavalli.

– Jobban örülnék kettőnek – felelte Vincente, és felvonta a szemöldökét.

– Nem, Nick, csak egy hete lesz – ismételte meg Cavalli.

– Nagyjából meg tudja mondani, hogy milyen távolságra kell majd szállítani? – kérdezte Vincente, és a dossziét lapozgatta, amit Tony adott neki.

– Több ezer kilométerre. Ha nem sikerül eljuttatni a kijelölt helyre, akkor egyikünk sem kapja meg a pénzét.

– Gondoltam. De azért szeretném tudni, hogyan fogjuk szállítani. Először is: végig a két üveglap között kell tartani a pergament?

– Ezt még magam sem tudom – felelte Cavalli. – De remélem, össze lehet majd csavarni, és valami hengeres tokba rejteni. Készítetek egyet külön erre a célra.

– Összefügg ez valamiképpen azzal, hogy miért van a dossziémban több üres papírlap? – kérdezte Nick.

– Igen – mondta Tony. – Ezek nem papírlapok, hanem pergamenek, mindegyik $29 \frac{3}{4} \times 24 \frac{1}{4}$ hüvelyk, pontosan akkora, mint a Függetlenségi nyilatkozat.

– Tehát most már csak abban kell reménykednünk, hogy nem ezt fogja keresni minden vámos és parti őr.

– Azt akarom, hogy azt feltételezze, az egész világ ezt fogja keresni – felelte Cavalli. – Ha a Federal Express csomagküldő szolgálatával is feladhatnám, akkor nem fizetnénk magának annyit.

– Sejtettem, hogy valami ilyesmit fog válaszolni – mondta Nick. – Ugyanez volt a feladatom, amikor azt a Verméért lopták el. Az ír vámosok még ma sem tudják, hogy hoztam ki az országból a festményt.

Cavalli elmosolyodott.

– Tehát, most már mindenki tudja, hogy mi lesz a feladata. Úgy vélem, ezentúl legalább hetente kétszer össze kellene jönnünk, minden vasárnap háromkor és minden csütörtökön hatkor, hogy nehogy valaki lemaradjon az ütemtervtől. Ha egyvalaki elcsúszik, az a többieket is megbéníthatja. – Tony felnézett, és mindenfelől egyetértő bólogatás fogadta.

Cavallit mindig elbűvölte, hogy a szervezett bűnözést ugyanolyan hatékonyan kell irányítani, mint bármely üzleti vállalkozást, ha az ember nyereséget akar felmutatni.

– Akkor tehát jövő csütörtökön hatkor találkozunk. Az öt férfiból intott, és feljegyezte az időpontot a naptárába.

– Uraim, most kinyithatják a második borítékot. – Mind az öten feltépték a borítékjukat, és előhúztak belőle egy vaskos ezerdolláros-köteget.

Az ügyvéd elkezdte megszámolni a bankjegyeket.

– Az első részlet – magyarázta Tony. – A költségeiket minden hét végén rendezzük, ha lehetséges, számlát kérek mindenről. Köszönöm, uraim! – mondta Tony, és fölállt. – Akkor várom önöket jövő csütörtökön hatkor.

Az öt férfi is felállt, és az ajtó felé indultak. Közben mindegyik megállt, hogy kezet rázzon Tony apjával, mielőtt távozna. Tony kikísérte őket a kocsikhoz. Amikor az utolsó is elhajtott, visszament. Az apját a dolgozószobájában találta: egy pohár whiskyvel játszadozott, és bámulta a Függetlenségi nyilatkozat tökéletes másolatát, amit Dollár Bill meg akart semmisíteni.

11

– Calder Marshall-lal szeretnék beszélni.

– Sajnálom, a főlevéltáros úr épp el van foglalva. Értekezleten van. Megkérdezhetem, ki keresi?

– Rex Butterworth vagyok, az elnök tanácsadója. Lenne olyan szíves a főlevéltáros úr visszahívni, ha végzett? A Fehér Házban fog találni.

Rex Butterworth letette a kagylót anélkül, hogy megvárta volna a szokásos reakciót, mely többnyire mindig bekövetkezik, ha megtudják, hogy a telefonáló a Fehér Házból beszél: „Ó, azt hiszem, semmi akadály, hogy kihívjam az értekezletről, Mr. Butterworth. Tudna várni egy percet?”

De Butterworth nem ezt akarta. Nem, ő azt szerette volna, hogy Calder Marshall hívja vissza; mire átvergődik a fehér házi

telefonkezelők hosszú során, addigra kellőképpen meg lesz illetődve. Butterworth tudta, hogy mivel ő csak egyike az elnök negyvenhat speciális tanácsadójának, ráadásul ideiglenes kinevezéssel, könnyen lehet, hogy a telefonkezelők nem is fogják ismerni a nevét. Gyors látogatást tett a Fehér Ház telefonközpontjában, és intézkedett.

Dobolt az íróasztalon az ujjával, és nagy meglepéssel bámulta a dossziét, mely előtte hevert. Az elnök egyik titkárnője ellátta minden információval, amire szüksége volt. A dossziéból kiderült, hogy a főlevéltáros mind a három legutóbbi elnököt – Busht, Reagant és Cartert is – meghívta, hogy látogassák meg a Nemzeti Levéltárat, de bokros teendőik miatt egyikük sem tudott időt szakítani rá.

Butterworth nagyon jól tudta, hogy az elnök hetente átlagosan 1700 meghívást kap a legkülönbözőbb eseményekre. Mr. Marshall legutóbbi, 1993. január 22-én kelt levelére azt a választ kapta, hogy bár az elnök jelenleg nem tud eleget tenni a kedves meghívásnak, de reméli, hogy a közeljövőben lesz rá alkalma – a szokásos válasz, amit a héten érkezett többi 1699 meghívóra is küldtek.

Ez alkalommal azonban Mr. Marshall kívánsága végre teljesülni fog. Butterworth tovább dobolt az ujjával az íróasztal lapján, és azon tűnődött, vajon mennyi idő múlva fogja visszahívni Marshall. Kevesebb, mint két percre tippelt. Addig is hagyta, hogy a gondolatai visszakalandozzanak az elmúlt hét eseményeire.

Amikor Cavalli először felvetette neki az ötletet, még hangosabb nevetésre fakadt, mint azok hatan, akik a 75. utcában körülülték a kerek asztalt. De miután több mint egy órán át tanulmányozta a pergament, és nem volt képes megtalálni rajta a hibát, aztán később Lloyd Adamsszel is találkozott, már kezdett hinni benne – ahogy a többi szkeptikus is –, hogy mégiscsak lehetséges lesz kicserélni a Függetlenségi nyilatkozatot a hamisítványra.

Butterworth hosszú évek óta hűségesen szolgálta a Cavalli

családot. A legrövidebb időn belül megszervezett nekik találkozókat magas rangú politikusokkal, elszuttogta a kellő szavakat a kereskedelmi minisztérium vezetőinek fülébe, olykor-olykor bizalmas információkkal szolgált, biztosítva mindezzel, hogy a jövedelme összhangban legyen önnön értékéről alkotott igen kedvező véleményével.

Amikor aznap éjszaka ébren hevert, és Cavalli javaslatát fontolgatta, arra a következtetésre jutott, hogy Cavalli nem képes megtenni a következő lépést az ő segítségével. Az is egyértelmű, hogy amint fény derül a lopásra, percekben belül nyilvánvaló lesz, hogy ő milyen szerepet játszott a szélhámosságban, ami azt jelenti, hogy élete hátralevő részét a leavenworthi börtönben töltheti. Ezzel szemben viszont ott van az a tény, hogy ötvenhét éves, és már csak három éve van hátra a nyugdíjig, a harmadik felesége pedig épp válópert akar indítani ellene, aminek a költségeit nem engedheti meg magának. Butterworth már nem álmodozott előléptetésről. Igyekezett belenyugodni, hogy most már magányosan fogja leélni az életét, valahogy eltengődve egy szűkös állami nyugdíjon.

Cavalli szintén nagyon jól tudta mindezt, és az egymillió dollár – százezer aznap, amikor elvállalja a feladatot, kilencszázezer az akció után –, valamint egy első osztályú repülőjegy a világ bármely országába már-már meggyőzte Butterworthöt, hogy fogadja el Cavalli ajánlatát.

De Maria volt az, aki végül Cavalli javára billentette a mérleget.

Tavaly egy Brazíliában rendezett kereskedelmi konferencián Butterworth megismerkedett egy brazil lánnyal, akivel átbeszélgette az egész napot és azután az egész éjszakát is. Cavalli első látogatása után felhívta a lányt. Maria nagyon örült, hogy hall felőle, és öröme csak fokozódott, amikor megtudta, hogy vissza akar vonulni, és mivel „szép örökséghez jutott”, arra gondol, hogy esetleg külföldön telepedne le.

Másnap az elnök speciális tanácsadója csatlakozott Cavalliék csapatához.

A hét végére majdnem elköltötte az első százezer dollárt: rendezte az adósságait meg az első két feleségének járó tartásdíj-elmaradásait. Alig pár ezer maradt meg a pénzből; és most már nem volt más tennivalója, mint hogy szívvel-lélekkel belevesse magát a terv végrehajtásába. Egy pillanatig sem fordult meg a fejében, hogy meggondolhatná magát, mert tudta, hogy soha nem lenne képes visszafizetni ennyi pénzt. Nem felejtette el, hogy egyszer egy ember, akit ő szervezett be egy munkára Cavallinak, nem tartotta be az ígéretét, és utána nem volt hajlandó visszafizetni egy ennél sokkal jelentéktelenebb összeget. Ennyi elég is volt: miután az illető nem szerzett meg egy szerződést Cavalliéknek, Cavalli eltemettette az épülő World Trade Center alá. Butterworth nem szeretett volna hasonló sorsra jutni.

Ahogy számított is rá, alig két perc múlva megcsörrent a telefon az íróasztalán. Egy darabig hagyta csöngeni, mielőtt felvette volna. A titkárnője bejelentette, hogy Mr. Marshall keresi, és megkérdezte, kíván-e beszélni vele.

– Igen, köszönöm, Miss Daniels.

– Mr. Butterworth? – kérdezte egy hang.

– Én vagyok.

– Itt Calder Marshall a Nemzeti Levéltárból. Úgy hallom, keresett, miközben az értekezleten voltam. Sajnálom, hogy nem tudott elérni.

– Semmi baj, Mr. Marshall. Csak azt szerettem volna megkérdezni, be tudna-e ugrani valamikor a Fehér Házba. Szeretnék megbeszélni önnel egy bizalmas dolgot.

– Természetesen, Mr. Butterworth. Önnek mikor lenne alkalmas?

– Ezen a héten már nyakig vagyok munkával – mondta

Butterworth, és lenézett teljesen üres határidőnaplójára –, de a jövő hét elején az elnök elutazik, talán akkor megejthetnénk a találkozót.

Kis szünet következett; Butterworth feltételezte, hogy Marshall a saját határidőnaplóját nézegeti.

– Lehetne esetleg kedden tíz órakor? – kérdezte végül a főlevéltáros.

– Egy pillanat, megnézem a másik noteszemben – mondta Butterworth, és a levegőbe bámult. – Igen, azt hiszem, ez jó lesz. Fél tizenegykor van ugyan egy másik találkozó, de addig biztosan mindent meg tudunk beszélni. Megkérhetem, hogy fáradjon a Pennsylvania Avenue-i bejárathoz? Valaki majd várni fogja, és a biztonsági ellenőrzés után felkísérik az irodámba.

– A Pennsylvannia Avenue-i bejárathoz – mondta Marshall. – Hogyne.

– Köszönöm, Mr. Marshall, akkor várom jövő kedden tízkor – mondta Butterworth, és lerakta a telefont.

Elmosolyodott, és tárcsázta Cavalli otthoni számát.

Scott megígérte Dexter Hutchinsnak, hogy amikor a fia felvételizik a Yale-re, ő is jelen lesz.

– Én is elkísérem majd – mondta Dexter. – Ami arra is módot fog adni, hogy tájékoztassalak az izraeliekkel kapcsolatos kis problémánkról. És talán találunk neked is valami csábító feladatot.

– Dexter, ha azt reméled, hogy bejuttatom a fiadat a Yale-re, cserébe egy ügynöki megbízatásért, akkor közölnöm kell veled, hogy az égedta világon semmi befolyásom nincs a felvételi bizottságra. – Dexter nevetése recsegve harsogott a vonalban. – De örömmel körbevezetlek benneteket az egyetemen, és, amiben tudok, segítek a fiúnak.

Az ifjabb Dexter nem is hasonlíthatott volna jobban az apjára: 190 centi magas volt, erős testalkatú, állandóan sűrű borosta

sötétlett az állán, és neki is az volt a szokása, hogy mindenkit „uram”-nak szólított, aki él és mozog. Miután egy órát járkáltak az egyetemen, elvált az apjától, és elindult a felvételi beszélgetésre, Scott pedig visszatért Dexter Hutchinsszal a lakására.

Még mielőtt becsukódott volna az ajtó, Dexter szivarra gyújtott. Kicsit pöfékelt, aztán azt kérdezte:

– Ki tudtál hámozni valamit a kódolt üzenetből, amit a bejrúti ügynökünk küldött?

– Csak annyi derült ki belőle a számomra, hogy mindenki, aki csatlakozik egy titkosszolgálatához, valami személyes okból teszi. Én az apám miatt, kiscserkészes elszántságból, hogy erkölcsileg jóvátegyek mindent, amit ő elkövetett. Hannah Kopecnek az egész családját megölette Szaddam Huszein, tehát azonnal felajánlotta a szolgálatait a Moszadnak. Nem szívesen keresztezném az útját valakinek, akit ilyen erős késztetés hajt.

– Pedig pontosan erre akarlak kérni – mondta Dexter. – Mindig azt mondtad, hogy szeretnél egyszer valami igazi feladatot kapni. Hát tessék, itt az alkalom.

– Jól hallom, amit mondasz?

– A Yale-en rövidesen vége a tavaszi szemeszternek, igaz?

– Igen. De ez még nem jelenti azt, hogy nincs sok munkám.

– Ó, értem. Boldog amatőr, évente tizenkétszer, amikor neked is megfelel, de abban a pillanatban, amikor igazán be kéne piszkolni a kezed valami komoly munkával...

– Én ezt nem mondtam.

– Akkor hallgass végig. Először is: tudjuk, hogy Hannah Kopec egyike annak a nyolc lánynak, akiket száz közül választottak ki, hogy Londonban részt vegyenek egy féléves arab nyelvtanfolyamon. Ezt egy egyéves intenzív kiképzés előzte meg: önvédelem, megfigyelési technikák s a többi. Az eredményei kitűnőek voltak. Másodszor: a szupermarketben egyik nap szépen

elcsevegtünk a háziasszonyával, akinél lakott, és kiderült, hogy teljesen váratlanul eltávozott Londonból, annak ellenére, hogy szinte biztosan azt tervezték, hogy vissza fog térni Izraelbe, és bekapcsolódik annak a csapatnak a munkájába, amely Szaddam Huszein meggyilkolásán dolgozik. Ekkor elvesztettük szem elől. Aztán egyszer csak a nyomára bukkantunk. Az egyik emberünk, aki a Heathrow repülőtéren dolgozik, meglátta egy Duty Free Shopban, ahol épp parfümöt vásárolt.

Miután felszállt a bejrúti gépre, az emberünk telefonált a bejrúti ügynökünknek, aki a megérkezése pillanatától kezdve követte a lányt. Ami – hadd tegyem hozzá – egyáltalán nem volt könnyű. Több órára nyomát is vesztettük. Aztán megint előbukkant a semmiből, csakhogy Karima Saib néven, akiről Bagdadban úgy tudják, útban van Párizs felé, hogy a nagykövetségen elfoglaljon egy titkárnői állást. Eközben az igazi Miss Saibot elrabolták a bejrúti repülőtéren, és jelenleg egy házban őrzik valahol Tel-Aviv külvárosában.

– Dexter, hová akarsz kilyukadni?

– Türelem, professzor úr! – mondta Dexter, és újra rágyújtott a percekkel azelőtt kialudt szivaracsonkra. – Nem mindenki született a te akadémikus éleselméjűségeddel.

– Folytatnád végre? – mondta Scott mosolyogva. – Az akadémikus éleselméjűségemre eddig egyáltalán nem volt semmi szükség.

– Most jön az a rész, ami téged is nagyon érdekelni fog. Hannah Kopecet nem azért juttatták be a Jordániai Nagykövetség Iraki Szekciójára, hogy kémkedjen.

– Akkor minek küldték oda egyáltalán? És honnan tudod ilyen biztosan? – kérdezte Scott.

– Mert a Moszad párizsi ügynöke, aki – hogy is mondjam? – mellékesen nekünk is dolgozgat, még csak nem is tud Hannah Kopec létezéséről.

Scott a homlokát ráncolta.

– De hát akkor miért juttatták be a lányt a követségre?

– Nem tudjuk, de rá fogunk jönni, az biztos. Azt gyanítjuk, hogy amíg Hannah Kopec Párizsban van, Rabin nem fogja megadni az engedélyt a Szaddam elleni akcióra, úgyhogy legalább azt ki kellene derítenünk, mikor készül visszatérni Izraelbe. És itt jön a te feladatod.

– De hát már biztosan van emberetek Párizsban.

– Ami azt illeti, több is, de a Moszad mindegyiküket megismeri száz lépés távolságból, sőt, ha jól sejtem, az irakiak már tíz lépésről is. Tehát, ha Hannah Kopec úgy van Párizsban, hogy a Moszad ottani ügynöke nem is tud róla, én azt szeretném, ha te úgy mennél Párizsba, hogy a mi embereink ne tudjanak róla. Már ha el tudsz szakadni egy kis időre Susan Andersontól...

– Faképnél hagyott aznap, hogy a barátja hazajött arról a konferenciáról. Nem tudom, miért bánnak így velem a nők. A múlt héten felhívott, hogy közölje, a jövő hónapban összeházasodnak.

– Eggyel több ok, hogy elmenj Párizsba.

– Egy ilyen bizonytalan küldetéssel?

– Hátha lesz valami eredménye. Nem szeretném, ha a *The New York Times*-ban kellene olvasnom egy briliáns izraeli akcióról. Megint magyarázkodhatok az elnöknek, amiért a CIA az egésztől nem tudott semmit.

– De hogy kezdjek neki?

– Ha eljön az ideje, megpróbálsz kapcsolatba lépni a lánnyal, és azt mondd neki, hogy te vagy a Moszad párizsi ügynöke.

– Egy szavamat sem fogja elhinni.

– Miért ne? Fogalma sincs, hogy kicsoda az ügynök, csak azt, hogy valaki ott van Párizsban. Scott, tudnom kell, hogy...

Az ajtó hirtelen kivágódott, és berontott az ifjabb Dexter.

– Na, hogy ment? – kérdezte az apja.

A fiú átsétált a szobán, leroskadt egy fotelba, és egy szót se szólt.

– Ennyire rosszul?!

* * *

– Mr. Marshall, nagyon örülök, hogy megismerhetem – mondta Butterworth, és kezet nyújtott az Egyesült Államok főlevéltárosának.

– Én is nagyon örülök, Mr. Butterworth – felelte idegesen Calder Marshall.

– Nagyon kedves öntől, hogy időt tudott szakítani erre a találkozóra – mondta Butterworth. – Kérem, foglaljon helyet.

Butterworth a Nyugati Szárny Roosevelt-szobáját foglalta le a megbeszélésre. Nem volt könnyű meggyőzni egy különösen fontoskodó titkárnőt, aki nagyon is tisztában volt Butterworth státuszával a Fehér Házban. Nagy nehezen beleegyezett, hogy harminc percre szabaddá teszi a szobát, de csakis azért, mert az Egyesült Államok főlevéltárosával lesz találkozója. A második kérésébe is beleegyezett, mivel az elnök ezen a napon úgy sincs a városban. Butterworth helyet foglalt az asztal végében, mely körül többnyire huszonnégyen szoktak ülni, és helyet mutatott Mr. Marshallnak is a jobbján, szemben Tade Stykal *Theodore Roosevelt lóháton* című festményével.

A levéltáros valamivel magasabb lehetett száznyolcvan centinél, és olyan sovány volt, mint amilyenek a feleilyen idős hölgyek többnyire lenni szeretnének. Majdnem teljesen kopasz volt, csak a koponyája legalján lengedezett félkörben néhány hajszál. Rosszul szabott öltönyt viselt, amelyről lerítt, hogy leginkább vasárnap délelőttönként szokta hordani. Butterworth a dossziéból tudta, hogy a levéltáros fiatalabb nála, de némi hiúsággal megállapította

magában, hogy ezt senki nem hinné el, ha együtt látná őket.

Ez az ember valószínűleg már középkorúnak született, gondolta Butterworth; de Marshall észbeli képességeiről már korántsem volt ilyen megvető véleménnyel. Miután *magna cum laude* végzett a Duke Egyetemen, írt egy könyvet az 1791-es alkotmánymódosítás történetéről, ami azóta is alapvető műnek számít minden amerikai történelemmel foglalkozó egyetemista számára. Kisebb vagyont keresett vele – „Na nem mintha ez az öltözködési stílusán meglátszana” – gondolta Butterworth.

Butterworth előtt egy dosszié feküdt az asztalon „Bizalmas” pecséttel ellátva, alatta nagy betűkkel ez állt: „Calder Marshall”. Annak ellenére, hogy a levéltáros szarukeretes, vastag lencsésű szemüveget viselt, bizonyára nem kerülte el a figyelmét a dosszié.

Butterworth kis szünetet tartott, mielőtt belekezdett volna a beszédébe, melyet minden részletében olyan alaposan begyakorolt, akár az elnök a beiktatási beszédét. Marshall összekulcsolt kezekkel ült, és idegesen várta, hogy Butterworth belefogjon a mondandójába.

– Az elmúlt tizenhat esztendő során – kezdett bele a tanácsadó – ön több alkalommal is meghívta az Egyesült Államok elnökét, hogy látogasson el a Levéltárba. – Butterworth örömmel látta, hogy Marshall arcára reménykedő kifejezés ül ki. – Clinton elnök úgy döntött, elfogadja a meghívását. – Mr. Marshall mosolya még szélesebb lett. – Ezért e heti megbeszélésünk alkalmával az elnök úr megkért, hogy adjak át önnek személyesen egy üzenetet. Remélem, megérti, hogy a lehető legbizalmasabban kell kezelnie a dolgot.

– A lehető legbizalmasabban. Hogyne.

– Az elnök úr számít az ön diszkréciójára. Szeretném tájékoztatni önt, hogy az elnök igyekszik időt találni valamikor e hónap utolsó hetében, hogy meglátogassa a Levéltárat, de egyelőre még nem fixáltuk az időpontot.

- Nem fixálták az időpontot. Hogyne.
- Clinton elnök azt is kérte, hogy a látogatás maradjon szigorúan magánjellegű, tehát ne szerezzon róla tudomást a nagyközönség és a sajtó.
- Ne szerezzon tudomást róla a sajtó. Hogyne.
- A World Trade Center ellen elkövetett bombamerénylet után nem lehetünk elég óvatosak.
- Nem lehetünk elég óvatosak. Hogyne.
- Nagyon hálás lennék önnek, ha a kollégáival sem beszélne a dolgról, a legmagasabb beosztásúakkal sem, amíg nem rögzítettük az időpontot. Az ilyen dolgok könnyen kiszivárognak, és akkor biztonsági okokból el kellene halasztanunk a látogatást.
- El kellene halasztani. Hogyne. Amennyiben magánlátogatásról lesz szó – mondta a főlevéltáros –, van esetleg valami különleges kívánsága az elnök úrnak, hogy mit szeretne megtekinteni, vagy csak a szokásos sétát fogja tenni az épületben?
- Örülök, hogy feltette ezt a kérdést – mondta Butterworth, és kinyitotta az előtte heverő dossziét. – Az elnöknek van egy különleges kívánsága, a többit magára bízom.
- A többit rám bízza. Hogyne.
- Az elnök úr szeretné látni a Függetlenségi nyilatkozatot.
- A Függetlenségi nyilatkozatot. Ez egyszerű lesz.
- De nem csak ez a kérés – mondta Butterworth.
- Nem csak ez a kérés?
- Nem. Az elnök nem úgy akarja látni a Nyilatkozatot, ahogy egyetemista korában, egy vastag üveglap alatt. Szeretné, ha kivennék az üveg alól, hogy magát a pergament tanulmányozhassa, ha csak néhány percre is. Ez a kívánsága.
- A levéltáros ez alkalommal nem vágta rá azonnal, hogy „Hogyne”, hanem azt mondta:

– Ez nagyon szokatlan kérdés. – Ezután hozzátette: – Tehát ez a kívánsága. – Hosszú szünet, majd: – Hogyne, azt hiszem, nem lesz semmi akadály.

– Köszönöm – mondta Butterworth, és igyekezett leplezni a megkönnyebbülését. – Biztos vagyok benne, hogy az elnök nagyra fogja értékelni a dolgot. És hadd emlékeztessenem még egyszer: egy szót se senkinek, míg meg nem beszéltük a végleges időpontot.

Butterworth felállt, és a szoba túlsó végében álló órára pillantott. A megbeszélés huszonkét percet vett igénybe. Még lesz ideje elillanni a szobából, mielőtt az a fontoskodó nőszemély kidobná.

Butterworth az ajtóhoz kísérte a vendégét.

– Az elnök úr kérdezte, hogy nem szeretné-e megtekinteni az Ovális Irodát, ha már itt jár?

– Az Ovális Irodát. Hogyne, hogyne.

12

Hamid Al Obaydit egyedül hagyták a szoba közepén. Miután a négy ór közül kettő meztelenre vetkőztette, a másik kettő nagy szakértelemmel átvizsgálta minden egyes ruhadarabját, hogy nem rejtett-e el bármit, ami veszélyeztetheti az elnök életét.

Egyikük, aki a parancsnoknak látszott, bólintott, mire kinyílt egy oldalsó ajtó, és egy orvos lépett a szobába, a nyomában egy ápoló, aki egyik kezében egy széket hozott, a másikban egy gumikesztyűt. A széket lerakták Al Obaydi mögé, és rászóltak, hogy üljön le. Leült. Az orvos először ellenőrizte a körmeit és a füleit, aztán felszólította, hogy nyissa ki a száját, és minden egyes fogát végigkocogtatta egy spatulával. Ezután egy fémesszközzel kipeckelte a száját, és belenézett a szájüregébe. Aztán megkérte, hogy álljon fel, forduljon meg, álljon terpeszbe, és hajoljon le úgy, hogy a keze a szék üléséig érjen. Al Obaydi hallotta, hogy az orvos felhúzza a gumikesztyűt, és

hirtelen éles fájdalmat érzett, ahogy az orvos két ujját a végbelébe hatolt. Felkiáltott, mire a vele szemben álló őrök elnevezték magukat. Az orvos hirtelen kihúzta az ujját, ami másodszor is ugyanolyan éles fájdalmat okozott.

– Köszönöm, nagykövethelyettes úr – mondta az orvos, mintha csak egy kis megfázásról lett volna szó, és a lázát mérte volna meg.
– Felöltözhetsz. – Al Obaydi letérdelt, és összeszedte a ruháit, miközben az orvos és az ápoló elhagyták a szobát.

Mialatt öltözködött, eltűnődött rajta, hogy vajon a Forradalmi Kormányzótanács tagjai is átmennek-e ezen a megalázó vizsgálaton minden egyes alkalommal, amikor Szaddam összehívja őket.

Al Obaydit meglehetősen aggodalommal töltötte el, amikor megkapta a parancsot, hogy térjen vissza Bagdadba, és tájékoztassa az elnököt az ügyek alakulásáról, annak ellenére, hogy a Cavallival történt legutóbbi találkozója után úgy érezte, minden kérdésre válaszolni tud, amit csak az elnök feltehet neki.

Miután a Jordánián át vezető, soha véget nem érőnek tűnő utazás után megérkezett Bagdadba – a közvetlen járatokat megszüntették az Irak elleni ENSZ-szankciók részeként –, pihenni sem volt ideje, sőt még átöltözni sem. Egy fekete Mercedesszel egyenesen a Ba'ath székházába vitték.

Amikor Al Obaydi befejezte az öltözködést, megnézte magát a kis falitükörben. A megjelenése szerény volt, összevetve azzal, hogy milyen ruhák maradtak ott New York-i lakásában: Saks öltönyök, Valentino pulóverek, Church cipők és egy arany Cartier óra. Mindezt most felváltotta egyszerű arab öltözékre, amit manhattani lakásán egy szekrény alsó fiókjában őrizgetett.

Miután elfordult a tükörtől, az egyik őr intett neki, hogy kövesse, és a szoba végében lévő ajtó, most először, kinyílt. Al Obaydit meglepetésként érte a kontraszt a kopár, szinte barakkra emlékeztető vizsgálószoba után. Vastag szőnyeggel borított, díszesen festett folyosó fogadta, melyet pár méterenként gyönyörű

csillárok világítottak meg.

Al Obaydi követte az őrt a folyosón, melynek végében egy masszív, aranyozott ajtó tűnt fel. De amikor már csak pár lépésnyire voltak tőle, az őr kinyitott egy oldalsó ajtót, és bevezette egy előszobába, mely éppolyan fényűző volt, mint a folyosó.

Az őr magára hagyta Al Obaydit a szobában, de alig ült le a nagy kanapéra, az ajtó ismét kinyílt. Al Obaydi talpra ugrott, de csak egy fiatal nő lépett be egy tálcával, rajta egy kis csésze török kávé.

A nő letette a kávé a kanapé melletti asztalkára, meghajolt, és távozott, ugyanolyan némán, mint ahogy jött. Al Obaydi eljátszadozott a csészével. Már átvette a nyugati szokást, jobban szerette a cappuccinót. Végül megitta a zavaros fekete folyadékot, inkább csak azért, hogy idegességében csináljon valamit.

Lassan eltelt egy óra. Egyre idegesebb lett; a szobában ráadásul nem volt semmi olvasnivaló, csak Szaddam Huszein hatalmas arcképét bámulhatta a falon. Al Obaydi alaposan átgondolt minden apró részletet, amit Cavallitól hallott, és nagyon örült volna, ha belenézhet a dossziéba, amit az aktatáskájában hagyott, de az örök elvették tőle, még mielőtt a vizsgálószobába lépett.

A második órában rohamosan kezdett apadni az önbizalma. A harmadik órában már az járt a fejében, hogy vajon ki fog-e jutni innen valaha is élve.

Ekkor az ajtó hirtelen kitárult, és Al Obaydi felismerte a belépőn Szaddam Elnöki Gárdájának, a Hemayának piros-sárga egyenruháját.

– Az elnök most fogadja – a fiatal tiszt csak ennyit mondott. Al Obaydi felállt, és gyorsan követte, végig a folyosón, az aranyozott ajtó felé.

A tiszt bekopogott, kitárta a masszív ajtót, és félreállt, hogy előreengedje a nagykövethelyettest a Forradalmi Kormányzótanács teljes ülésének színe elé.

Al Obaydi megállt, és várt, mint egy vádlott a vádlottak padján, aki azt reméli, hogy a bíró végre szól, hogy leülhet. Mozdulatlanul állva maradt, mert pontosan tudta, hogy az elnökkel soha senki nem foghat kezet, csak ha felszólítják rá. Végignézett a tizenkét tagú tanácson, és észrevette, hogy csak ketten – a miniszterelnök, Tariq Aziz és az államügyész, Nakir Farrar – vannak öltönyben. A többi tíz bizottsági tag katonai egyenruhát viselt, de fegyver nem volt náluk. Csak Hamil ezredesnél, az Elnöki Gárda főparancsnokánál és a Szaddam háta mögött álló két őrnél volt pisztoly, egy pedig az asztalon feküdt az elnök előtt, ahol más elnökök egy jegyzetömböt tartanak.

Al Obaydi fájdalmasan tudatában volt, hogy az elnök egyetlen pillanatra sem vette le róla a szemét, mióta belépett a szobába. Szaddam Cohiba szivarjával intett a nagykövethelyettesnek, hogy üljön le az asztal túlsó végénél elhelyezett üres székre.

A külügyminiszter az elnökre nézett, aki bólintott. Aztán a távoli székben idegesen ülő Al Obaydi felé fordult a figyelme.

– Elnök úr, mint ön is tudja, ez Hamid Al Obaydi, nagykövethelyettesünk az ENSZ-nél, akit az a megtisztelő feladat ért, hogy megszervezze a Függetlenségi nyilatkozat ellopását Amerikából. Az ön utasításainak megfelelően most visszatért Bagdadba, hogy személyesen beszámoljon arról, hogy halad az akció. Még nem volt alkalmam beszélni vele, elnök úr, remélem, megbocsátja, ha jómagam is most tájékozódok az ügy állásáról.

Szaddam megint intett a szivarjával a külügyminiszternek, hogy folytassa.

– Akkor talán kezdjük, nagykövethelyettes úr! – Al Obaydi kicsit meglepődött a hivatalos megszólításon, mivel a családjuk nemzedékek óta ismerte egymást, de aztán megértette, hogy bármiféle baráti érzést kimutatni Szaddam előtt annyi, mintha egy összeesküvést ismerne be az ember. – Kérem, ismertesse velünk, hogy áll az elnök kivételes tervének végrehajtása.

– Természetesen, külügyminiszter úr – felelte Al Obaydi, mintha még soha nem találkoztak volna. Szembefordult Szaddammal, aki fekete szeméit továbbra is rászegezte.

– Hadd kezdjem azzal, elnök úr, mekkora megtiszteltetés számomra, hogy nekem jutott ez a feladat, különösen így, hogy az elgondolás személyesen excellenciádtól származik. – A tanács minden tagja a nagykövethelyettesre figyelt, de Al Obaydi észrevette, hogy időről időre mindegyikük vet egy lopott pillantást Szaddam felé, hogy lássák a reakcióját.

– Örömmel jelenthetem, hogy a csapat, amely Mr. Antonio Cavalli irányításával kezdett a munkához...

Szaddam felemelte a kezét, és az államügyészre nézett, aki kinyitott egy előtte heverő vaskos dossziét.

Szaddamnál jobban csak Nakir Farrártól, az államügyésztől rettegtek az iraki rezsim vezetői közül. Jogtudományi diplomát szerzett kitüntetéssel Oxfordban, ahol a diákszövetség elnöke is volt, később pedig a Lincoln's Inn Jogászkollégium tagja lett. Al Obaydi akkoriban találkozott vele először. Nem mintha Farrar valaha is tudomást vett volna a létezéséről. Kuvait megszállása után az angolok kiutasították az országból az ambiciózus ügyvédet, annak ellenére, hogy igen magas helyekről próbáltak a segítségére sietni. Farrar visszatért abba a városba, ahonnan tizenegy éves korában jött el, és habozás nélkül felajánlotta figyelemre méltó tehetségét Szaddam Huszein szolgálatára. Szaddam egy éven belül kinevezte államügyésznek. A pletykák szerint ő maga kérte ezt a posztot.

– Cavalli egy New York-i bűnöző, elnök úr, akinek jogi diplomája van, és egy privát cége, melynek révén legitim látszatot tud biztosítani az efféle ügyeknek.

Szaddam bólintott, és megint Al Obaydira nézett.

– Mr. Cavalli már megtette az előkészületeket, és a csapat készen áll, hogy végrehajtsa az elnök úr utasításait.

– Tudjuk a pontos dátumot? – kérdezte Farrar.

– Igen, államügyész úr, május 25-e. Clinton – a nagykövet figyelmeztette Al Obaydit, hogy véletlenül se nevezze Clintont Szaddam előtt „az elnöknek” – az egész napot a Fehér Házban tölti, délelőtt a beszédíróival, délután pedig a felesége által irányított egészségügyi reform szakértőivel találkozik, így aznap nem lesz semmilyen nyilvános elfoglaltsága, ami lehetetlenné tenné az akció végrehajtását.

– Mondja, nagykövethelyettes úr – szólalt meg az államügyész –, sikerült Mr. Cavalli ügyvédjének engedélyt szereznie, hogy lezárják az utat a Fehér Ház és a Levéltár között erre a napra?

– Nem, államügyész úr, nem sikerült – felelte Al Obaydi. – Azt azonban engedélyezte a Főpolgármesteri Hivatal, hogy filmet forgassanak a Pennsylvania Avenue-n a 13. utcától keletre. De csak negyvenöt percre zárhatják le az utat. Úgy látszik, a jelenlegi polgármestert nehezebb befolyásolni, mint az elődjét.

A tanács egyes tagjai elcsodálkoztak.

– Nehezebb befolyásolni?

– Talán a „meggyőzni” találóbb kifejezés lenne.

– És milyen formában történt a meggyőzés? – kérdezte Hamil ezredes, aki az elnök jobbján foglalt helyet, és a meggyőzésnek csak egyetlen módját ismerte.

– Egy 250 000 dolláros hozzájárulással az újraválasztási alapjához.

Szaddam nevetni kezdett, mire a többiek is követték a példáját.

– És a főlevéltáros még mindig meg van győződve róla, hogy Clinton fog látogatást tenni náluk? – kérdezte az államügyész.

– Igen – mondta Al Obaydi. – Mielőtt iderepültem, Cavalli elküldte nyolc emberét a Levéltárba, Clinton biztonsági embereinek álcázva, hogy előzetes biztonsági felmérést készítsenek. A főlevéltáros mindenben a segítségükre volt, és Cavallinak bőven

volt ideje, hogy jól körülnézzen, így könnyebb lesz az akció végrehajtása.

– És ha – mondom: ha – sikerül kihozniuk az eredetit, megbeszélték-e, hogyan fogják átadni önnek? – kérdezte a államügyész.

– Igen – felelte magabiztosan Al Obaydi. – Ha jól tudom, az elnök úr azt szeretné, hogy a dokumentumot Barazan Al-Tikritihez, igen tiszteletreméltó genfi ENSZ-nagykövetünkhöz juttassuk el. A teljes összeg kifizetésére akkor és csak akkor fogok utasítást adni, ha a kezében van a pergamen.

Az elnök helyeslően bólintott. Végül is az igen tiszteletreméltó genfi nagykövet a féltestvére volt. Az államügyész tovább kérdezett.

– De hogyan bizonyosodhatunk meg róla, hogy a nekünk átadott dokumentum valódi, és nem csak egy első osztályú másolat? – kérdezte. – Mi akadályozná meg őket abban, hogy egyszerűen csak besétáljanak a Levéltárba, aztán meg ki, anélkül hogy valóban kicserélnék az eredetit a hamisítványra?

Al Obaydi ajkain most először villant fel egy mosoly.

– Gondoskodtam róla, államügyész úr, hogy legyen rá bizonyíték – felelte. – Miután az eredetit kicserélték, a hamisítvány továbbra is ki lesz állítva a nagyközönség számára. Feltétlenül meg fogom tekinteni jómagam is.

– Még nem felelt a kérdésekre! – mondta élesen az államügyész.
– Honnan fogja tudni, hogy nálunk van az eredeti?

– Az eredeti iraton, mely Timothy Matlock kézírásával készült, van egy aprócska helyesírási hiba, amely a Bill O'Reilly által készített másolaton ki lett javítva.

Az államügyész kelletlenül hátradőlt a székében, amikor az elnök felemelte a kezét.

– Egy másik bűnöző, excellenciás uram – magyarázta a külügyminiszter. – Okirat- és pénzhamisító, ő készítette a

másolatot.

– Tehát – mondta az államügyész, és ismét előredőlt – ha május 25-én a levéltárban kiállított iraton még mindig ott van a helyesírási hiba, tudni fogja, hogy a csere nem történt meg, és egyetlen centet sem fog kifizetni nekik. Jól értem?

– Igen, államügyész úr – felelte Al Obaydi.

– Az eredetin melyik szóban van a hiba? – kérdezte az államügyész.

Amikor a nagykövethelyettes válaszolt a kérdésre, Nakir Farrar csak ennyit mondott: „Milyen stílusos!” – aztán becsukta az előtte heverő dossziét.

– Ha azonban meggyőződtem róla, hogy végrehajtották a szerződésben vállaltakat, és a mi kezünkben van az eredeti – folytatta Al Obaydi –, akkor ki kell fizetnem nekik a teljes összeget.

A külügyminiszter Szaddamra pillantott, aki ismét bólintott.

– A pénz meglesz május 25-re – mondta a külügyminiszter. – Mielőtt visszatérne New Yorkba, szeretnénk áttekinteni még néhány részletet. Ha az elnök úr is úgy gondolja...?

Szaddam intett, hogy a kérdés felesleges volt. A nagykövethelyettes nem volt egészen biztos benne, hogy most távozzon-e, vagy maradjon a további kérdéseket várva. Úgy döntött, jobb az óvatosság, ezért inkább ülve maradt, és hallgatott. Eltelt kis idő, míg valaki megszólalt.

– Bizonyára kíváncsi rá, Hamid, hogy miért tulajdonítok ekkora fontosságot egy értéktelen papírdarab megszerzésének.

A nagykövethelyettes még soha nem találkozott az elnökkel, ezért kicsit meglepődött, amikor az a keresztnevéen szólította.

– Nem lenne ildomos, hogy kíváncsiskodjam – felelte Al Obaydi.

– A kíváncsiság emberi dolog – folytatta Szaddam. – Bizonyára szeretné tudni, miért vagyok hajlandó százmillió dollárt feláldozni, és kockáztatni a nemzetközi botrányt, ha maga esetleg kudarcot

vallana.

Al Obaydi kezdte kissé kényelmetlenül érezni magát.

– Nagyon szeretném tudni, Sayedi, már ha megtisztel egy ilyen méltatlan senkit azzal, hogy kitünteti a bizalmával.

A tanács tizenkét tagja az elnökre pillantott, hogy lássák, hogyan reagál a nagykövethelyettes kijelentésére. Al Obaydi azonnal tudta, hogy most túl messzire ment. Rémülten ült, és úgy érezte, életében nem telt el még ilyen hosszú csend.

– Akkor most megosztom magával a titkot, Hamid – mondta Szaddam, és tekintete a nagykövethelyettesbe fúródott. – Amikor szeretett népem nevében elfoglaltam a tizenkilencedik tartományt, háborúba keveredtem nemcsak azokkal az árulókkal, akiknek az országát megszálltuk, hanem az egész nyugati világgal, annak ellenére, hogy korábban megegyeztünk az amerikai nagykövettel. Miért történt így, kérdezem én, hiszen mindenki tudja, hogy Kuvaitot néhány korrumpot család irányítja, akik egyáltalán nem törődnek a nép jólétével. Megmondom, miért. Egyetlen szó a válasz: olaj. Ha Kuvait kávét importálna, akkor bezzeg egyetlen amerikai hajó sem jelent volna meg az Öbölben.

A külügyminiszter elmosolyodott és bólogatott.

– Kik voltak a velem szembeszálló országok vezetői? Thatcher, Gorbacsov és Bush. Mindennek alig három éve.

És mi történt velük azóta? Thatchert a saját pártja állította félre. Gorbacsovot egy olyan ember mozdította el a posztjáról, akit ő maga váltott le egy évvel ezelőtt, és akinek a pozíciója jelenleg szintén igencsak ingatag; Bush pedig megalázó vereséget szenvedett a választásokon magától az amerikai néptől. Míg én továbbra is országom elnöke vagyok.

Taps tört ki, ami azonnal elhalt, amikor Szaddam tovább beszélt.

– A legtöbben persze ezzel meg is elégednének. De én nem, Hamid. Bush helyét elfoglalta ez a Clinton, aki mit sem tanult

elődje hibáiból, és aki most ismét meg akarja ingatni a hatalmamat. Az a szándékom, hogy megalázzam őt és az amerikai népet, még mielőtt módjukban állna bármit is ártani nekem. Még hozzá úgy, hogy Clinton soha többé ne legyen képes visszanyerni a hitelét. Az egész világ előtt nevetség tárgyává fogom tenni Clintont és az amerikaiakat.

Az asztal körül ülők bólogattak.

– Láthatta, azt már sikerült elérnünk, hogy kapzsi amerikaiakkal ellopassuk saját nemzetük történelmének legértékesebb dokumentumát. Zseniális tervem végrehajtásához maga lesz a kiválasztott eszköz, Hamid.

Al Obaydi meghajtotta a fejét.

– Amint a kezembe kaparintottam a Függetlenségi nyilatkozatot, szép türelmesen kivárom július 4-ét, amikor az egész amerikai nép a függetlenség napját fogja ünnepelni egy békés vasárnap délelőtt.
– Szaddam kis szünetet tartott, de a teremben senki nem szólt egyetlen szót sem. – Én is meg fogom ünnepelni a függetlenség napját, de nem Washingtonban és nem New Yorkban, hanem Bagdadban, a Tahrir téren, szeretett népem körében. Én, Szaddam Huszein, Irak elnöke ezen a napon az egész világ színe előtt, a televízió és a sajtó képviselőinek szeme láttára hamuvá fogom égetni az amerikai Függetlenségi nyilatkozatot.

Hannah ébren feküdt barakk-kopárságú szobája ágyán, és úgy érezte magát, mint amikor gyerekkorában, tizenhárom évvel ezelőtt az első éjszakáját töltötte a bentlakásos iskolában.

A Charles de Gaulle repülőtéren fogta Karima Saib csomagjait, kicsit aggódva, hogy mit fog bennük találni.

A repülőtér előtt egy sofőr várta, a megbeszélés szerint, de mivel nemigen mutatkozott hajlandónak a társalgásra, Hannah-nak fogalma sem volt, mire számíton, ha megérkeznek a Jordániai Nagykövetség elé. Nagyon meglepődött az épület méretén.

A gyönyörű régi ház, mely a boulevard Maurice Barrés-en állt, valamikor Aga kán otthona volt. Az Iraki Szekció két teljes emeletet foglalt el, ami kézzelfogható bizonyítéka annak, hogy a jordániaiak nem szeretnék ujjat húzni Szaddammal.

Amikor belépett az Iraki Szekció területére, az első, akivel találkozott, Abul Kanuk volt, az irodavezető. Egyáltalán nem úgy festett, mint egy diplomata, és amikor kinyitotta a száját, azonnal kiderült, hogy nem is az. Kanuk tájékoztatta, hogy a nagykövet és a titkárnője, Muna Ahmed épp egy értekezleten vannak, úgyhogy csomagoljon ki, és várjon a szobájában, amíg nem hívatják.

A szűkös szobácskába az ágy mellé éppenhogy befért a két bőröndje; „valószínűleg valami raktárhelyiség lehetett, mielőtt ideköltözött az Iraki Nagykövetség” – gondolta Hannah. Amikor végre nagy nehezen kinyitotta Karima Saib bőröndjét, pillanatok alatt rájött, hogy a ruhatárából kizárólag a cipők használhatók. Nem tudta, hogy megkönnyebbüljön-e, vagy idegeskedjen, hiszen nagyon kevés saját holmi volt nála.

Muna Ahmeddel, a másik titkárnővel aznap este a vacsoránál ismerkedett meg, a konyhában. Úgy tűnt, a követségen a titkárnőket a személyzethez sorolják. Hannah-nak sikerült meggyőznie Muna-t, hogy minden sokkal nagyszerűbb, mint amire számított. Muna elmagyarázta, hogy a francia diplomáciai testületek az iraki nagykövetet csak a kirendeltség fejeként kezelik, habár azért mindig excellenciádnak vagy nagykövet úrnak szólítják.

Az első néhány napban Hannah csak ült a nagykövet irodája melletti szobában, Muna íróasztalának túloldalán, és ideje nagy részét malmozással töltötte. Gyorsan felfedezte, hogy senki sem törődik vele túlságosan, amíg elvégzi a munkáját, vagyis legépebb, amit a nagykövet magnóra diktált neki. Hannah legnagyobb problémája rövidesen az lett, hogy fogja vissza a munkatempóját, nehogy kiderüljön, ő mennyivel gyorsabb, mint Muna. Csak arról feledkezett meg állandó jelleggel, hogy felvegye az ablaküveges szemüvegét.

Esténként, a konyhában elköltött vacsorák alatt Hannah apránként mindent megtudott Munától, amit egy külföldön élő iraki nőnek tudnia kell, többek között azt is, hogyan hárítsa el az irodavezető, Abdul Kanuk közeledéseit. A második hétre Hannah szinte teljesen beletanult a munkájába, és a nagykövet egyre inkább rá támaszkodott. Mindenesetre igyekezett nem túl sok kezdeményezőkézséget mutatni.

Ha végeztek a munkájukkal, Hannah-tól és Munától elvárták, hogy maradjanak az épületen belül, este már nem hagyhatták el a házat, csak az irodavezető kíséretében, mely lehetőség egyikük számára sem tűnt túlságosan csábítónak. Munát nem érdekelte a zene, a színház vagy a kávéházak, úgyhogy a legnagyobb örömmel otthon maradt, és Szaddam Huszein összegyűjtött beszédeinek olvasgatásával múlatta az időt.

Ahogy lassan teltek a napok, Hannah egyre inkább reménykedett, hogy a párizsi Moszad-ügynök végre kapcsolatba lép vele, és minél előbb elviszik innen, hogy visszatérhessen Izraelbe, ahol majd felkészítik az igazi küldetésére – csakhogy a leghalványabb fogalma sem volt arról, vajon ki a Moszad ügynöke. Eltűnődött, nem lehet-e, hogy a követség alkalmazottai közül valaki. Amikor egyedül volt a szobájában, gyakran törte ezen a fejét. A sofőr? Nem, túl lassú észjárású. A kertész? Túl ostoba. A szakács? Könnyen lehet, ami azt illeti, elég pocsékul főz, talán nem is ez az igazi szakmája. Abdul Kanuk? Nem valószínű, hiszen legalább napjában háromszor elmondja, hogy Barazan Al-Tikriti unokaöccse, Szaddam Huszein féltestvéréé, aki Genfben ENSZ-nagykövet. Kanuk volt a legpletykásabb az egész követségen. Hannah több információt tudott meg tőle Szaddam Huszeinről és környezetéről egyetlen este alatt, mint a nagykövettől egy hét alatt. A nagykövet szinte soha nem beszélt a Sayediről Hannah jelenlétében, de ha mégis, mindig nagyon óvatosan és tiszteletteljesen nyilatkozott.

A második héten történt, hogy Hannah-t bemutatták a nagykövet feleségének. Hannah gyorsan felfedezte, hogy merész és független

nő, részben talán azért, mert félig török származású. Egyáltalán nem tekintette kötelességének, hogy minden idejét a nagykövetség épületében töltsse. Olyasmiket művelt, amik – iraki mércével mérve – rendkívüli merészségnek számítottak, például elkísérte a férjét a koktélpartikra, sőt az is előfordult, hogy saját magának töltött italt, mielőtt megkérdezték volna. Ami Hannah-nak még fontosabb volt, hetente kétszer eljárt egy közeli uszodába, a boulevard Lannes-re. A nagykövet némi győzködés után beleegyezett, hogy az új titkárnő elkísérhesse a feleségét.

* * *

Scott vasárnap érkezett meg Párizsba. Kapott egy kulcsot egy kis lakáshoz az avenue de Messine-en, és nyitottak neki egy bankszámlát a Société Générale-nál a boulevard Hausmannon, Simon Rosenthal névre.

Csak az után volt szabad Langley-be telefonálnia vagy faxolnia, miután megtalálta a Moszad-ügynök lányt. Más ügynököket nem tájékoztattak a létezéséről, és Scottot is figyelmeztették, hogy ne lépjen kapcsolatba senkivel, olyan ügynökökkel sem, akiket esetleg régebről ismer, és most Európában dolgoznak.

Scott az első két napját azzal töltötte, hogy felmérte azt a kilenc pontot, ahonnan szemmel tudja tartani a Jordániai Nagykövetség bejáratát, anélkül hogy az épületből észrevennék.

A hét végére kezdte sejteni, mire gondolnak az ügynökök, amikor „magányos órákról” beszélnek. Szinte már a diákjai is hiányoztak neki.

Kialakította a napirendjét. Minden áldott nap még reggeli előtt futott öt mérföldet a Monceau Parkban, aztán belekezdett a délelőtti megfigyelésbe. Esténként két órát töltött egy edzőteremben a rue de Berne-en, aztán otthon összeütött magának valami vacsorát.

Scott már kezdett kétségbeesni, hogy a Moszad-ügynök lány soha nem fogja kitenni a lábát a nagykövetségről, sőt, már-már azon tűnődött, vajon tényleg odabent van-e ez a Miss Kopec. Úgy tűnt, a nagykövet felesége az egyetlen nő, aki tetszése szerint járhat-kelhet.

A második hét keddjének reggelén azonban valaki más is kilépett az épületből a nagykövet feleségének társaságában. Vajon Hannah Kopec az? Csak egy futó pillanatra látta, ahogy a kocsi elsuhant mellette.

Követte a sofőr által vezetett Mercedest, mindig olyan szögben maradván mögötte, hogy a sofőr ne vehesse észre a visszapillantó tükörből. A két nő kiszállt egy uszoda előtt a boulevard Lannes-en. Figyelte őket. A fényképeken, amiket Langley-ben mutattak neki Hannah Kopec-ről, hosszú fekete haja volt. Most rövidere vágva viselte, de azért minden kétséget kizáróan ő volt az.

Scott továbbhajtott úgy százméternyire, aztán jobbra fordult, és megállt. Visszasétált, belépett az épületbe, és vett egy látogatójegyet két frankért. Felment a lelátóra, amely a medencére nézett. Mire kiválasztott egy eldugott helyet, Hannah már a medencében úszkált. Scott pillanatokon belül megállapította, hogy nagyon jó kondícióban van, továbbá hogy az iraki divat szerinti fürdőruha nem valami csábos. Amikor a nagykövet felesége is megjelent, Hannah kicsit lassított a tempóján, inkább csak ide-oda evickélt a medence két széle között.

Úgy negyven perc múlva, amikor a nagykövet felesége kiszállt a medencéből, Hannah Kopec ismét gyorsított a tempón, kevesebb mint egy perc alatt tett meg egy-egy hosszat. Amikor végzett tízossal, kimászott a vízből, és eltűnt az öltözők irányába.

Scott visszament a kocsihoz, és amikor a két nő felbukkant, hagyta, hogy a Mercedes elinduljon, aztán követte vissza a követségig.

Aznap este faxon értesítette Dexter Hutchinst, hogy látta a lányt,

és megkísérel kapcsolatba lépni vele.

Másnap reggel vett magának egy úszónadrágot.

Hannah csütörtökön vette észre először Scottot. A férfi egyenletes tempóban úszott, minden hosszat körülbelül negyven másodperc alatt tett meg, és látszott rajta, hogy valamikor kitűnő sportoló lehetett. Hannah megpróbálta tartani a tempóját, de csak öt hosszon át bírta. Figyelte, ahogy a férfi felhúzódkodik a medence szélén, miután megtett még egy tucat hosszat, aztán elindul az öltözők felé.

A következő héten, hétfő reggel a nagykövet felesége közölte Hannah-val, hogy másnap nem tud uszodába menni, mivel elkíséri férjét Genfbe, ahol Szaddam Huszein féltestvérénél fognak látogatást tenni. Hannah már hallott az utazásról az irodavezetőtől, aki a legapróbb részletekkel is tisztában volt.

– El sem tudom képzelni, a nagykövet miért nem viszi magát is – mondta neki a szakács aznap este. Az irodavezető úgy két percig hallgatott, míg Muna el nem távozott a konyhából, és felment a szobájába. Aztán elmondott valamit, amit Hannah meglehetősen nyugtalanítónak talált.

Hannah másnap engedélyt kapott, hogy egyedül mehessen az uszodába. Örült, hogy van valami ürrég, amivel kijuthat az épületből, különösen mert a nagykövet távollétében Kanukra volt bízva a követség irányítása. A Mercedest ő maga használta, úgyhogy Hannah metróval ment a boulevard Lannes-ig. Csalódottan látta, hogy a férfi, aki olyan jól úszik, aznap nincs ott, és nekikezdett a szokásos harminc hosszának. Amikor végzett vele, a medence szélébe kapaszkodott, fáradtan és kissé kifulladásra. Ekkor észrevette, hogy a férfi mégis itt van, és felé közeledik. Amikor elért a medence végébe, simán megfordult, és halkán, de érthetően odaszólt:

– Ne mozduljon, Hannah, mindjárt visszajövök!

Hannah arra gondolt, talán még modellkorából ismerheti, és első

reakciója az volt, hogy jobb lesz, ha gyorsan eltűnik. De aztán mégis tovább taposta a vizet, és megvárta, hogy a férfi visszaérjen, arra gondolva, hogy talán ő lesz a Moszad-ügynök, akiről Kratz beszélt.

Nézte, ahogy a férfi közeledik, és minden karcsapással egyre nőtt benne az aggodalom. Amikor a férfi elért a medence széléhez, megkérdezte:

– Egyedül van?

– Igen – felelte Hannah.

– Gondoltam, mert sehol nem láttam a nagykövet feleségét. Többnyire hatalmas fröcskölést csap anélkül, hogy bármennyit is előrehaladna. Egyébként a nevem Simon Rosenthal. Kratz ezredestől azt az utasítást kaptam, hogy lépjek kapcsolatba magával. Üzenetem van az ön számára.

Hannah kicsit ostobán érezte magát, ahogy kezét fogtak az úszómedencében, miközben mindketten a szélébe kapaszkodtak.

– Tudja, melyik az avenue Bugeaud?

– Igen – felelte Hannah.

– Jól van. Találkozzunk a Bar de la Porté Dauphin-ben negyedóra múlva.

Scott felhúzódkodott a medence szélén, és eltűnt a férfiöltöző irányába, mielőtt még Hannah-nak ideje lett volna válaszolni.

Kicsivel több mint tizenöt perc múlva Hannah besétált a bárba. Körbenézett, és majdnem átsiklott a tekintete a férfin, akit elrejtett egy magas hátú szék, közvetlenül egy óriási, tarka falfestmény alatt.

Scott felállt, hogy üdvözlje, aztán rendelt még egy kávét. Figyelmeztette, hogy csak pár percet tölthetnek együtt, késlekedés nélkül vissza kell térnie a követségre.

Miközben Hannah a kávét kortyolgatta – hetek óta az első igazi kávéját – alaposabban megnézte magának a férfit, és eszébe jutott, milyen is az, meginni valakivel egy kávét, akit az ember érdekesnek talál. A férfi következő mondata kizökkentette az álmodozásból.

– Kratz azt tervezi, hogy rövid időn belül itt kell hagynia Párizst.

– Van erre valami különleges ok? – kérdezte Hannah.

– Kijelölték a bagdadi akció időpontját.

– Hála istennek! – mondta Hannah.

– Ezt miért mondja? – kockáztatta meg Scott az első kérdését.

– A nagykövet tudniillik arra számít, hogy rövidesen vissza fogják hívni Bagdadba, és valami új posztot kap. Engem is magával akar vinni – felelte Hannah. – Legalábbis az irodavezető ezt terjeszti, már mindenkinek elmondta, Munát kivéve.

– Majd figyelmeztetem Kratzot.

– Mellesleg megtudtam egy-két dolgot, amit Kratz hasznosnak találhat.

Scott bólintott, és meghallgatta, amit Hannah elmondott neki a követség belső szerveződéséről, a diplomaták és üzletemberek programjairól, akik nyilvánosan Szaddam ellen beszéltek, ugyanakkor igyekeztek a lehető leginkább jóban lenni vele.

Pár perc után Scott közbevágott, és azt mondta:

– Most jobb lesz, ha indul. Hiányolni fogják a követségen. Megpróbálom elintézni, hogy máskor is találkozni tudjunk – tette hozzá.

Hannah elmosolyodott, felállt, és távozott anélkül, hogy visszanézett volna.

Scott aznap este küldött egy kódolt üzenetet Dexter Hutchinsnak Virginiába. Értesítette, hogy sikerült kapcsolatba lépnie Hannah Kopeccal.

Egy óra múlva megjött faxon a válasz, mely egyetlen utasítást tartalmazott.

1993. május 25-én a nap néhány perccel öt óra után emelkedett a Capitolium fölé. Sugarai végigsöpörtek a Fehér Ház előtti gyepen, és pár perccel később észrevétlenül besurrantak az Ovális Irodába. Pár száz méterrel odébb Cavalli fázósan toporgott, és a karját dörzsölgette.

Az előző napot Washingtonban töltötte, minden apró részletet ellenőrzött, úgy érezte, már legalább századszor. De hát ha valami nem sikerül, vagy bármi baj történik, a felelősség automatikusan az ő vállát terheli.

Johnny Scasiatore odalépett Cavallihoz, és átnyújtott neki egy bögre gőzölgő kávét.

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen hideg tud lenni Washingtonban – mondta Cavalli Johnnynak, akin báránybőr bekecs volt.

– Ilyen kora reggel a világon mindenütt hideg van – felelte Johnny. – Kérdezze meg bármelyik filmrendezőt.

– És tényleg hat órára van szükség ahhoz, hogy előkészüljenek egy háromperces forgatásra? – kérdezte hitetlenkedve Cavalli.

– Két óra előkészület egypercnyi filmhez, ez az általános szabály. És ne felejtse el, ezt a jelenetet kétszer kell fölvennünk, ráadásul enyhén szólva szokatlan körülmények között.

Cavalli megállt a 13. utca és a Pennsylvania Avenue sarkán, és szemügyre vette a mintegy ötven embert, akik Johnny irányítása alatt ügködtek. Egyesek a síneket készítették elő, melyek segítségével a kamera követni tudja majd a hat autót, ahogy lassan végighajtanak a Pennsylvania Avenue-n. Mások a hatalmas ívlámpákat állították fel a hétszáz méteres út mentén, melyeket egy 200 kilowattos generátor fog működtetni, amit hajnali négykor szállítottak ide a főváros központjába. Ellenőrizték a hangrögzítő berendezéseket, hogy biztosan felvegyék a legapróbb zajokat is – a lépéseket a járdán, a kocsiajtók csapódását, a földalatti zúgását,

még a régi főpostahivatal toronyórájának ütését is.

– Valóban szükség volt rá, hogy ennyi pénzt kiadjunk ezekre az előkészületekre? – kérdezte Cavalli.

– Ha azt akarja, hogy rajtunk kívül tényleg mindenki abban a hiszemben éljen, hogy egy filmforgatáson vesz részt, akkor nem garaszkodhatunk. Én úgy fogok forgatni, hogy mindenki, amatőrök és profik egyaránt azt higgyék, ezt a filmet egy nap látni fogják a moziban. A statisztáknak is teljes gázsit fizetek.

– Még szerencse, hogy azoknak, akik nekem dolgoznak, nincs szakszervezetük – kommentálta Cavalli. A nap már teljes erővel sütötte az arcát, huszonöt perccel az után, hogy a Fehér Házban, a reggelije közben az elnök is kiélvezte a napsugarak langymelegét.

Cavalli a kezében tartott névsorra nézett. Al Calabrese már helyére állította mind a tizenkét járművet a járda szélénél, a sofőrök ott kávézgattak egy csoportba verődve, ahol a Freedom Plaza egyik fala kis védelmet nyújtott a szél ellen. A hat limuzin csillogott-villogott a reggeli napfényben, miközben az arra járók, a környező irodákban dolgozó takarítók és a metróból kijövő kora reggeli ingázók lelassítottak, hogy megbámulják a látványosságot. Egy festő épp most végzett, az elnöki pecsétet festette fel a harmadik autó oldalára, miközben egy lány egy kis lobogót göngyölt ki a jobb oldali lökhárítón.

Cavalli megfordult, és észrevette, hogy a Főügyészség épülete előtt egy rendőrségi teherautó áll, leeresztett platóval. Épp a kordonokat állították fel a járdán, hogy az arra járó gyanútlan járókelők ne kószáljanak be a forgatás területére a létfontosságú három perc alatt, amikor a felvétel folyik.

Lloyd Adams azzal töltötte az előző napot, hogy még egyszer utoljára átvette a szerepét, és áttanulmányozott még egy könyvet a Függetlenségi nyilatkozat történetéről. Este az ágyban újra meg újra végignézett egy videofelvételt Bill Clintonnak a Georgie Avenue-n tett sétájáról, jól megfigyelve a félrebillentett fejtartást, a

lágý kiejtést, az apró mozdulatot, ahogy öntudatlanul a felső ajkába harap. Előző hétfőn Adams a Dillard Áruház konfekcióosztályáról beszerzett egy öltönyt, mely pontos mása volt annak, amit az elnök februárban, a brit miniszterelnök fogadásán viselt. Egy piros-fehér-kék mintás nyakkendőt választott, ahhoz hasonlót, mint amit a *Vanity Fair* címlapján megjelent fotón látott az elnökön. Az utolsó kis adalék egy Timex Ironman óra volt. Az elmúlt egy hétben elkészült egy második, kissé őszesebb paróka, amiben Adams kényelmesebben érezte magát. A rendező és Cavalli az előző estén csináltak vele egy főpróbát: betéve tudta a szerepét, habár Johnny megjegyezte, hogy amikor a jelenet végén össze kell esnie, azt kissé túljátssza. Cavalli úgy vélekedett, hogy a főlevéltáros olyan ideges lesz, hogy úgysem fogja észrevenni.

Cavalli megkérte Al Calabresét, hogy még egyszer vegye át az embereivel a teendőiket. Al igyekezett nem elveszíteni a türelmét; az utóbbi három megbeszélés alkalmával már részletesen átvett velük mindent: – Tizenkét sofőr, hat motoros kísérő – darálta. – Négyen közülük volt zsaruk vagy a katonai rendészet emberei, és mindegyikükkel dolgoztam már. De mivel a Levéltárba egyikük sem fog bemenni, nekik csak annyit mondtunk, hogy egy filmforgatáson vesznek részt. Csak azok tudják, hogy valójában miről van szó, akik közvetlenül Gino Sartori alá vannak beosztva.

– Ugye pontosan tudják, mi a dolguk, ha beléptek a Levéltárba?

– Higgy nekem, mindent tudnak – felelte Al. – Tegnap legalább hatszor végigvettük, először egy térkép alapján az irodámban, aztán délután idejöttünk, és végigmentünk az egész útvonalon. Húsz kilométer/órás sebességgel végighajtanak a Pennsylvania Avenue-n, miközben filmezik őket, aztán kelet felé folytatják az útjukat, míg el nem érnek a 7. utcáig. Ott élesen jobbra kanyarodnak, amikor már nincsenek a filmesek és a rendőrök szeme előtt. Ezután ismét jobbra fordulnak, a Levéltár oldalsó, gazdasági bejáratához, ahol megállnak a rakodórampa előtt. Angelo, Dollár Bill, Debbie, a testőrök és te kiszálltok a kocsikból, és bekíséritek az

elnököt játszó színészt az épületbe, ahol Calder Marshall már várni fog rájuk.

Amikor beléptetek a Levéltárba, a kocsik visszaindulnak, jobbra fordulnak a 7. utcán, megint jobbra a Constitution Avenue-ra, aztán a 14. utcára, és visszatérnek a helyszínre, ahol a filmezés kezdődött. Addigra Johnny készen lesz a második fordulóra. Ha megtörtént a Nyilatkozat kicserélése a hamisítványra, te jelt adsz, és azonnal megkezdődik a második felvétel: a kocsik megint a Levéltárhoz hajtanak, és felveszik a tizenhárom embert, akik az akciót végrehajtották.

– Na meg a Függetlenségi nyilatkozatot, ha minden a tervek szerint halad – mondta Cavalli. – És mi történik ezután? – kérdezte, hogy biztos legyen: semmit nem változtattak meg a legutóbbi New York-i értekezlet óta.

– A limuzinok hat különböző útvonalon elhagyják Washingtont – folytatta Al. – A délután folyamán három visszatér a fővárosba, de csak miután kicserélték a rendszám táblájukat; kettő továbbmegy New Yorkba; egy pedig egy olyan célpont felé, melyet csak te ismersz: ez az autó fogja szállítani a Függetlenségi nyilatkozatot.

– Ha minden ilyen simán fog menni, Al, akkor megdolgoztál a pénzedért. De ha nem, akkor fog igazán kiderülni, mennyire érted a dolgod. – Cavalli bólintott, Al pedig elment, hogy szerezzen egy bögre kávét, és csatlakozzon az embereihez.

Cavalli az órájára pillantott: 7.22. Amikor felnézett, meglátta Johnnyt, aki épp felé közeledett, kivörösödött arccal. „Hála istennek, hogy nekem nem Hollywoodban kell dolgoznom!” – gondolta Cavalli.

– Problémák vannak az egyik zsaruval. Azt mondja, nem helyezhetem el a reflektorokat a járdán fél tízig. Ez azt jelenti, hogy csak tíz után tudjuk elkezdni a forgatást, és ha már eleve csak negyvenöt percünk van rá...

– Nyugalom, Johnny – mondta Cavalli, és a kezében tartott névsorra pillantott. Aztán felnézett, és keresgélgni kezdett az emberek tömegében, akik a Freedom Plaza felől özönlöttek a járdára. Megtalálta, akit keresett.

– Látja azt az őszülő hajú, magas fickót, aki épp Debbie-vel bájolog? – kérdezte, és odamutatott.

– Igen – mondta Johnny.

– Ő Tom Newbolt, a washingtoni rendőrség volt helyettes rendőrfőnöke. Őt is felbéreltük a mai napra. Menjen oda, mondja el neki, mi a baj, és meglátjuk, hogy megérte-e az ötezer dollárt, amit fizetünk neki.

Cavalli elmosolyodott, Johnny pedig elszáguldott Newbolt irányába.

Angelo megállt a szundító alak mellett. Fölé hajolt, megragadta Dollár Bill vállát, és hevesen rázni kezdte.

A kis ír horkant egyet, ami inkább úgy hangzott, mintha egy rozoga traktortól, nem pedig egy emberi lénytől származna. Angelo közelebb hajolt, és rá kellett jönnie, hogy Dollár Billnek olyan szaga van, mintha az előző estét a helybéli serfőzdében töltötte volna.

Angelo megértette, hogy nem lett volna szabad egyetlen percre sem magára hagynia Billt tegnap este. Ha nem viszi oda időre ezt a disznót a Levéltárhoz, Cavalli mindkettőjüket megöleti. Még azt is tudta, hogy egy nő hajtaná végre, sőt, azt is, hogy milyen módszerrel. Tovább rázta Billt, de hiába, a szemei makacsul csukva maradtak.

Nyolc órakor megszólalt egy duda, és a film stábja reggeliszünetet tartott.

– Harminc perc. Előírja a szakszervezet – magyarázta Johnny, amikor Cavalli bosszúsnak látszott. A stáb tagjai körbevettek egy lakókocsit, ahol sonkás tojáást osztottak ki nekik. Cavallinak be

kellett ismernie: a rendőrségi kordon mögött összegyűlt tömeg szemmel láthatóan egyetlen pillanatig sem kételkedik benne, hogy tényleg filmforgatás folyik.

Cavalli úgy döntött, arra fogja használni a félórás szünetet, hogy saját szemével is meggyőződjön róla, hogy miután az autók befordultak a 7. utca sarkánál, valóban senki nem fogja látni őket a Pennsylvania Avenue-ről.

Gyors léptekkel eltávolodott a nyüzsgéstől, és amikor elért a 7. utca sarkára, jobbra fordult. Mintha csak egy másik világba lépett volna. Az embereknek itt fogalmuk sem volt arról, mi folyik pár száz méterrel odébb. Minden olyan volt, mint bármelyik hétköznapi washingtoni reggelen. Cavalli örömmel látta, hogy Andy Borzello ott üldögél egy padon a buszmegállóban, a Levéltár oldalsó bejáratának közelében, és a *Washington Postot* olvasgatja.

Mire visszatért a forgatáshoz, a stáb tagjai már kezdtek visszaszállingózni a helyükre, és nekikezdték az utolsó ellenőrzésnek: senki nem akarta, hogy az ő lelkén száradjon, ha még egyszer fel kell venni a jelenetet.

A kordon mögötti bámészkodó tömeg percről percre népesebb lett, a rendőrök pedig idejük jelentős részét azzal töltötték, hogy elmagyarázták: filmforgatás folyik, de csak egy-két órára lesz lezárva az út. Többen csalódottnak látszottak és továbbmentek, de a megüresedett helyekre azonnal újabbak nyomakodtak.

Cavalli rádiótelefonja megszólalt. Bekapcsolta, és az apja brooklyni magánhangzói szólaltak meg a készülékből. Az idősebb Cavalli nagyon óvatosan fogalmazott, csak annyit kérdezett, hogy adódott-e bármi probléma.

– Nem is egy – vallotta be Tony. – De eddig semmi olyan, amire nem számítottunk, vagy amit ne tudtunk volna megoldani.

– Ne felejtsd el, az egész akciót le kell állítani, ha a kilencórai telefonhívásodra nem kapsz megfelelő választ. Azt pedig semmiképpen nem engedhetjük, hogy az illető visszatérjen a Fehér

Házba. – A telefon elnémult. Cavalli tudta, hogy az apjának mindkét dologban igaza van.

Megint az órájára nézett: 8.43. Odaballagott Johnnyhoz.

– Átmegyek a Willardba. Nem maradok sokáig, addig tartsa kézben a dolgokat. Úgy látom, minden felszerelés a járdán van már.

– Igen – mondta Johnny. – Miután Newbolt beszélt a zsarukkal, ők maguk segítettek odacipelni.

Cavalli elmosolyodott, és elindult a Nemzeti Színház felé, a Willard Hotelhez. Gino Sartori épp szembejött vele.

– Gino! – állította meg Cavalli. – Készen állnak az embereid?

– Az utolsó szálig.

– És garantálni tudod, hogy nem fog eljárni a szájuk?

– Hallgatni fognak, mint a sír. Tudják, hogy különben megáshatják a sajátjukat.

– És hol vannak most?

– Nyolc különböző irányból fognak érkezni. Nálam kell jelentkezniük fél tízkor. Elegáns sötét öltöny, szolid nyakkendő, nem túl feltűnő pisztolytáska.

– Ha mindnyájan megérkeztek, azonnal értesíts.

– Meglesz – mondta Gino.

Cavalli folytatta útját a Willard Hotel felé, és miután ismét az órájára pillantott, megsziporázta a lépteit.

Belépett az előcsarnokba, és ott találta Rex Butterworthöt, amint idegesen járkált föl-alá a hall közepén, mintha egyetlen célja az lenne az életben, hogy lyukásra koptassa a kék-arany mintás szőnyeget. Megkönnyebbülés futott át az arcán, amikor megpillantotta Cavallit, és csatlakozott hozzá a lift felé haladtában.

– Megmondtam, hogy ülj le a sarokban, és várj, erre te itt parádézol fel-alá, ahol minden erre kószáló és sztorira vadászó újságíró megláthat.

Butterworth motyogva mentegetőzött, miközben beléptek a liftbe, és Cavalli megnyomta a tizenegyedik emelet gombját. Egyikük sem szólt többet, míg biztonságban nem voltak az 1137-es szobában, ahol Cavalli az előző éjszakát töltötte.

Most, hogy egyedül voltak, Cavalli alaposabban megnézte Rex Butterworthöt. Úgy izzadt, mintha most végzett volna egy öt mérföldes kocogással.

– Szedd össze magad – mondta Cavalli. – Idáig nagyon jól játszottad a szerepedet. Mire az első motoros kíséző odaér a Levéltár elé, te már a riói gépen fogsz ülni. Tehát: ugye pontosan tudod, hogy mit kell mondanod Marshallnak?

Butterworth elővette a jegyzeteit, pár szót maga elé motyogott, aztán azt mondta: – Persze, pontosan tudom, készen állok. – Közben úgy reszketett, mint a kocsonya.

Cavalli feltárcsázta a főlevéltáros irodáját, mely alig fél kilométernyire volt, aztán az első csöngés után átadta a kagylót Butterworthnek. Mindketten hallgatták a további csöngéseket. Cavalli végül kinyújtotta a kezét, és visszakérte a kagylót. Pár perc múlva majd megpróbálják újra. Ekkor hirtelen kattánás hallatszott, és megszólalt egy hang:

– Itt Calder Marshall.

Cavalli átment a fürdőszobába, és felvette a másik készülék kagylóját.

– Jó reggelt, Mr. Marshall, Rex Butterworth vagyok a Fehér Házból. Csak szerettem volna megkérdezni, hogy önöknél minden elő van-e készítve.

– Természetesen, Mr. Butterworth. Minden beosztottamat utasítottam, hogy pontban kilenckor legyenek az íróasztaluknál. De csak a helyettesem és a főrestaurátor tudják az igazi okát, hogy miért kértem mindenkit, legyen pontos ma reggel.

– Nagyszerű – mondta Butterworth. – Az elnök napirendje a

tervek szerint alakul. Úgy számoljuk, tíz körül fog odaérni, de sajnos tizenegyre már vissza is kell térnie a Fehér Házba.

– Tizenegyre, hogyné – mondta a főlevéltáros. – Remélem, ötven perc alatt körbe tudjuk vezetni az épületben. Több kollégám is nagyon szeretne találkozni vele.

– Nagyon reméljük, hogy ötven perc elég lesz mindenre – mondta Butterworth. – Az elnök külön kérésével, ugye, nem lesz semmi probléma?

– Nem, nem hiszem – mondta Marshall. – A főrestaurátor örömmel eltávolítja az üveglapot, hogy az elnök úr eredeti formájában tanulmányozhassa a pergament. A Nyilatkozatot a páncélteremben fogjuk tartani, amíg az elnök el nem hagyja az épületet. Remélem, a távozása után pár perccel már ismét kiállíthatjuk a nagyközönségnek.

– Úgy látom, mindent nagyszerűen megszervezett, Mr. Marshall – mondta Butterworth, és az izzadság patakokban folyt a homlokán. – Most indulok az elnökhöz, úgyhogy ma délelőtt már nem találkozunk, de délután ismét fel fogom hívni, hogy elmesélje, hogy ment a dolog.

Cavalli lerakta a telefont a kád szélére, átrohant a hálósobába, és megállt Butterworth előtt, aki nagyon meg volt rémülve. Cavalli kétségbeesetten rázta a fejét.

– Jaj, most látom csak a naptáramban, hogy ma már nem tudunk beszélni, megígértem a feleségemnek, hogy a szokásosnál korábban elmegyek az irodából, ugyanis holnap elutazunk nyaralni.

– Ó, és hová mennek? – kérdezte Marshall ártatlanul.

– Az édesanyámat fogjuk meglátogatni Charlestonban. De meg vagyok győződve róla, hogy az elnök látogatása sikeresen zajlik le. Majd keresni fogom, ha visszajöttem a nyaralásból.

– Nagyon örülnék neki – mondta Marshall. – Remélem, kellemes lesz a pihenésük Dél-Karolinában, az azálek ilyenkor

még teljes virágjukban pompáznak.

– Igen, én is azt hiszem – mondta Butterworth, miközben Cavallit figyelte, aki elhúzta az ujját a torka előtt.

– Sajnos épp hívnak a másik vonalon – szabadkozott Butterworth, azzal lerakta a kagylót.

– Túl sokat szövegeltél, te hülye! Nem akarjuk, hogy Marshall ismét megpróbáljon kapcsolatba lépni veled.

Butterworth aggodalmasnak látszott.

– Mennyi idő után fognak hiányolni a Fehér Házban? – kérdezte Cavalli.

– Legalább egy hét – felelte Butterworth. – Tényleg épp most készülök szabadságra menni, és a főnököm is úgy tudja, hogy Charlestonba megyek.

– Jó, ezt legalább jól csináltad – mondta Cavalli, és átadott Butterworthnek egy csak oda szóló Rio de Janeiró-i repülőjegyet, meg egy levelet, melyben a Banco de Brazil visszaigazolta, hogy elhelyeztek náluk kilencszázezer dollárt.

– Vissza kell mennem a forgatásra – közölte Cavalli. – Tíz percig maradj a fenekeden, aztán hívj egy taxit, és indulhatsz a Dulles repülőtérre. Ha megérkeztél Brazíliába, ne költsd el az összes pénzedet a lányokra. És, Rex, meg se forduljon a fejedben, hogy valaha is visszajössz! Ha megteszed, nem csak a szövetségi rendőrség fog várni a repülőtéren.

* * *

Angelónak valahogy sikerült felrángatnia Dollár Billre a ruháit, de még mindig csak úgy búzlott a Guinnessstől, és enyhén szólva nehéz lett volna elhinni róla, hogy az elnök háziorvosa – sőt, ami azt illeti, hogy bárkinek a háziorvosa.

– Sajnálom, öregfiú. Sajnálom – egyfolytában ezt ismételte. – Remélem, nem lesz baja belőle.

– De bizony lesz, ha nem józanodik ki még idejében, hogy el tudja játszani a szerepét, és a pergamen bele nem kerül a tokjába. Ha Cavalli megtudja, hogy tegnap este nem voltam maga mellett, maga halott, és ami még fontosabb, én is!

– Nyugalom! Csináljon nekem egy Bloody Maryt. Két rész paradicsomlé, egy rész vodka. Pillanatok alatt rendbe jövök, majd meglátja. – Angelo kételkedni látszott, miközben Bill feje visszahanyatlott a párnára.

Amikor Cavalli becsukta maga mögött az 1137-es szoba ajtaját, egy nő haladt el mellette a folyosón, hatalmas szennyeskosarat tolva maga előtt.

Cavalli a lifttel lement a földszintre, és egyenesen kísétált a szállodából. Amikor kilépett a Willardból, és átvágott azon a kis téren, amely elválasztotta a hotelt a Pennsylvania Avenue-től, az első, amit meglátott, a több száz méter hosszan feltorlódott kocsisor volt a 15. utcában.

Al és Johnny futva közeledtek felé két irányból.

– Mi folyik itt? – ezek voltak Cavalli első szavai.

– A Virginiából jövő szokásos reggeli forgalom, amint arról a rendőrség biztosított bennünket, csak éppen mi is elzárunk másfél sávot a tizenkét autónkkal és a hat motorossal.

– A fenébe is, az én hibám! – mondta Cavalli. – Gondolnom kellett volna rá. Mit javasolsz, Al?

– Átküldtem a fiúkat a kocsikkal a 13. utcába az Atlantic-garázsba, míg a rendőrség megszünteti a forgalmi dugót, aztán majd közvetlenül a forgatás megkezdése előtt visszajönnek.

– Ez örülden kockázatos – mondta Johnny. – Az engedélyem csak negyvenöt perces forgatásra szól, egyetlen másodperccel

többet sem fognak megengedni.

– Viszont ha itt maradnak az autók, akkor lehet, hogy el sem tudjuk kezdeni – mondta Al.

– Oké, Al, intézkedj, de mindenképpen érjetek vissza 9.50-re! – nézett Cavalli az órájára. – Vagyis huszonhét perc múlva.

Al elrohant a várakozó kocsik felé. Cavalli a rendezőhöz fordult.

– Mikorra jön a színész?

– Háromnegyed tízre, illetve akkor, amikor az utolsó autó is visszaérkezett a helyszínre. Épp sminkelik ott, abban a lakókocsiban – mondta Johnny.

Cavalli nézte, ahogy a hat limuzin elhajt, és megkönnyebbülten látta, hogy a forgalom megint hömpölyögni kezd.

– És Gino titkosszolgálati emberei? Mi lesz velük most, hogy a kocsik elmentek?

– A legtöbben elvegyültek a statiszták között, de nem festenek túl meggyőzően.

Ekkor megszólalt Cavalli rádiótelefonja.

– Nekem vissza kell mennem, különben ebből nem lesz film soha – mondta Johnny. Cavalli bólintott, és mialatt a rendező elviharzott, beleszólt a telefonba. – Igen? – A szeme valamin megakadt, miközben igyekezett a vonal másik végéről érkező hangra koncentrálni.

– A helikopter készen áll, hogy pontosan tízkor induljon, főnök, de hét perccel tíz után már nem érvényes a felszállási engedélyünk. A közlekedési rendőrség ennél tovább nem engedi, akármennyit adományozott is a Rendőrségi Önségélyező Egyletnek.

– Egyelőre a tervek szerint haladunk, bár adódott egy-két probléma – mondta Cavalli. – Úgyhogy tízkor nyugodtan szállj fel vele, és haladj végig az útvonal felett. Marshallnak és a kollégáinak mindenképpen látniuk és hallaniuk kell a helikoptert, amikor megérkezünk a Levéltárhoz. Csak ez a fontos.

– Oké, főnök, értem!

Cavalli megint az órájára nézett. 9.36 volt, és a kocsisor most már simán suhant el mellettük. Odasétált ahhoz a rendőr hadnagyhoz, akit a város Film- és Televíziós Főosztálya küldött, hogy ellenőrizze a forgatást.

– Ne aggódjon – nyugtatta a hadnagy, mielőtt még Cavalli kinyithatta volna a száját. – A forgalmat le fogjuk állítani, és az útelterelő táblákat is kiteszük 9.59-kor. Nem fogunk elcsúszni vele, megígérem.

– Köszönöm, hadnagy úr – mondta Cavalli, és gyorsan felhívta Al Calabresét.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha elindulnak vissza a fiúk a kocsikkal...

– Az egyes számú limuzin már el is indult, két motoros kísérelővel. A kettes épp most készülődik; azután huszonkét másodpercenként indulnak a többiek.

– Neked tábornoknak kellett volna lenned, Al – mondta Cavalli.

– A kormányt okold, amiért nem lettem az. Nem jártam elég jó iskolákba.

A Pennsylvania Avenue hirtelen fényárba borult. Cavalli, mint mindenki más, a szeme elé kapta a kezét; de aztán a fények éppolyan hirtelen ki is aludtak. A reggeli napfény úgy hatott utánuk, mint egy gyengécske villanykörte.

– Jók a lámpák – hallotta Cavalli a rendező kiáltását.

– Csak egyet szúrtam ki, amelyik nem működik. Jobb oldalon a hetedik.

Cavalli a járdán álldogált, és a 13. utca sarka felé nézett, ahol az autók között megpillantotta közeledni az első limuzint, két motoros kísérelővel. A csillogó fekete limuzin látványától elfogta az idegesség, most először.

Egy magas, erős testalkatú, kopasz férfi sétált Cavalli felé, sötét szemüvegben, sötétkék öltönyben és piros-fehér-kék mintás

nyakkendőben. Megállt Cavalli mellett, amikor a két motoros és a konvojt vezető rendőrségi autó a járdaszél mellé húzódott.

– Na, hogy érzi magát? – kérdezte Cavalli.

– Mint egy premieren – felelte Lloyd Adams. – De ha a függöny felmegy, majd elmúlik a lámpaláz.

– Biztos benne, hogy tudja a szerepét?

– Nem az én szerepemmel van a baj – mondta Adams. – Engem inkább Marshall aggaszt.

– Hogyhogy? – kérdezte Cavalli.

– Sajnos, ő nem vett részt a próbákon – felelte a színész. – Úgyhogy nem fogja tudni a végszavakat.

A második limuzin is befutott, szintén két motoros rendőr kíséretében. Al Calabrese futva közeledett a járdán, Lloyd Adams pedig távozott a lakókocsi irányába.

– Meglesz tizenegy percen belül? – nézett az órájára Cavalli.

– Ha a rendőrök nem ütik bele az orrukat, és nem kavarnak össze mindent, szokásukhoz híven – mondta Al. A limuzinok felé indult, és szólt, hogy bontsák ki az elnöki zászlót a harmadik kocsin, aztán még ellenőrizte, eltüntették-e a kocsikról a legapróbb piszokfoltokat is. Scasiatore a megafonján felszólította a színészt, a titkárt, a tengerész hadnagyot és az orvost, hogy készüljenek fel a harmadik kocsiba való beszállásra.

Amikor a rendező a hadnagyot és az orvost szólította, Cavalli hirtelen rádöbbsent, hogy még nem is látta aznap reggel sem Angelót, sem Dollár Billt. Talán valamelyik lakókocsiban várakoznak. A negyedik limuzin is megérkezett, közben Cavalli tekintete Angelót kereste. A duda megint megszólalt, ez alkalommal arra figyelmeztetve a stábot, hogy tíz perc múlva kezdődik a felvétel. A nagy hangzavarban Cavalli szinte meg sem hallotta, hogy csöng a telefonja.

– Andy vagyok, jelentést szeretnék tenni, főnök. Még mindig itt

állok a Levéltár előtt. Csak annyit akartam mondani, hogy most sincs nagyobb forgalom, mint amikor egy órával ezelőtt erre sétált. Nem lehet itt több húsz-harminc járókelőnél.

– Ezt örömmel hallom. De most már ne hívj többet, csak ha valami baj van. – Cavalli igyekezett a fejébe idézni, mi is aggasztotta, mielőtt megszólalt volna a telefon. Közben tizenegy autó és hat motoros rendőr már a helyére került. Egy kocsi még mindig hiányzott. De valami más motoszkált Cavalli fejében. Kicsit elterelte a figyelmét, amikor egy rendőr a Pennsylvania Avenue közepén kiabálni kezdett, ahogy a torkán kifért, hogy amikor a rendező megadja a jelszót, ő azonnal leállítja a forgalmat. Johnny felállt egy székre, és vadul integetett a tizenkettedik autónak, amelyik konokul ott ragadt a kocsisorban, pár száz méternyire.

– Ha most eltereli a forgalmat – ordította Johnny –, akkor az a limuzin soha nem fog idevergődni!

A rendőr változatlanul ott állt az út közepén, és továbbintette a forgalmat, amilyen gyorsan csak lehetett, azt remélve, hogy így gyorsabban odaér a limuzin, de nem sok sikerrel járt.

– Statiszták az utcára! – üvöltötte Johnny, mire az emberek előzőnlőtték a járdát, és hozzáértő módon kezdtek fel-alá járkálni.

Johnny megint felállt a székre, és szembefordult a kordon mögé szorult tömeggel. Egy asszisztens odanyújtotta a megafont, hogy szólni tudjon hozzájuk.

– Hölgyeim és uraim! – kezdte. – Egy filmhez forgatunk egy rövid jelenetet, melyben az elnök a Capitoliumra megy, hogy beszédet tartson a Kongresszus előtt. Nagyon hálás lennék önöknek, ha a kocsi elhaladásakor integetnének, tapsolnának és éljeneznének, mintha az igazi elnök ülne benne. Köszönöm. – Spontán taps tört ki, mire Cavalli elnevette magát, aznap reggel először. Nem vette észre, hogy a rendező szónoklata alatt a volt helyettes rendőrfőnök a háta mögé lépett. A fülébe suttogott:

– Ha nem sikerül elsőre, ez nagyon sok pénzébe fog ám kerülni.

Cavalli szembefordult vele, és igyekezett leplezni, hogy mennyire ideges.

– Úgy értem, a forgalom leállítása. Ha ma reggel nem sikerül a forgatás, a hatóságok nemigen fogják engedélyezni, hogy még egyszer végigcsinálja ugyanezt a cirkuszt.

– Erre igazán nem kell emlékeztetnie! – vágott vissza Cavalli. – Megint Johnnyra nézett, aki lemászott a székről, és odament, hogy elfoglalja helyét a kamerakocsin, készen az indulásra, ahogy a tizenkettedik autó is a helyén van. Az asszisztense megint odanyújtott neki egy megafont.

– Utolsó figyelmeztetés! Mindenki foglalja el a helyét! Utolsó figyelmeztetés! Az egyes kocsiban mindenki készen áll?

Éles dudálás harsant válaszul.

– Kettes kocsi? Újabb dudálás.

– Hármas kocsi?

Ismét éles dudálás Lloyd Adams limuzinjából. Cavalli belesett az ablakon, és látta, hogy a kopasz színész épp kinyitja a parókás dobozt.

– Négyes kocsi?

A négyes kocsiból nem jött válasz.

– Van valaki a négyes kocsiban? – ordított a rendező.

Cavallinak ekkor csapott a fejébe, hogy mi is aggasztotta: az, hogy még mindig nem látta Angelót és Dollár Billt. Korábban kellett volna utánanéznie. A rendező felé sietett, amikor hirtelen az úttest közepén megállt egy autó, és kiugrott belőle egy, a tengerészeti hadnagyi egyenruháját viselő férfi. Száznyolcvan centi magas volt, a haja rövidre nyírva, fehér díszegyenruhát viselt, az oldalán kardot, a mellét kitüntetések ékesítették Panamában és az Öböl-háborúban tanúsított bátorságáért. A jobb kezében egy fekete dobozt cipelt. Egy rendőr utánarohant, miközben Dollár Bill, a kezében egy kis bőrtáskával, a nyomukban ballagott. Amikor Cavalli meglátta, mi

történt, irányt változtatott, nyugodtan kísért az úttest közepéig, és megállt a tengerésztiszt mellett.

– Ezt mégis hogy képzeled? – förmedt rá.

– Dugóba kerültünk... – védekezett Angelo gyámoltalanul.

– Ha az egész akció kudarcot vall miattad... Angelo olyan fehérre sápadt, mint az egyenruhája, amikor arra gondolt, mi történt Bruno Morellivel.

– A kard? – vetette oda Cavalli.

– Kitűnő.

– És az orvosunk, ő is kitűnő állapotban van?

– Rendesen el fogja játszani a szerepét, ezt megígérem – mondta Angelo, és hátranézett a válla fölött.

– Melyik kocsiban vagytok?

– A négyesben. Közvetlenül az elnök mögött.

– Akkor nyomás, beszállni!

– Elnézést, elnézést – mondta Bill, amint lihegve odaért. – Az én hibám az egész, nem Angelóé. Elnézést, elnézést – ismételte, miközben a kardját szorongató hadnagy kinyitotta neki a négyes számú limuzin hátsó ajtaját. Miután Dollár Bill beült, Angelo is beszállt mellé, és becsapta az ajtót.

A rendőr, aki Angelo után rohant, elővette a noteszét, miközben Cavalli körbenézett, hogy merre lehet Tom Newbolt. Tom már futva közeledett felé a járdán.

– Hagyd, majd én elintézem – csak ennyit mondott. A régi főpostahivatal toronyórája tízet ütött. Ebben a pillanatban a rendőr hadnagy intésére több rendőr az úttestre sétált. Egyesek a Pennsylvania Avenue forgalmát állították le, míg a többiek elhelyezték az elterelő táblákat.

Cavalli a Pennsylvania Avenue másik vége felé nézett, mely alig hétszáz méternyire volt. A lassan dőcögő kocsisorban még mindig

egymást érték az autók.

– Gyerünk, gyerünk! – kiáltott fel Cavalli hangosan, amint az órájára pillantott, türelmetlenül várva, hogy végre szabad legyen a terep.

– Kezdhetjük! – kiáltott vissza a rendőr hadnagy, aki az út kellős közepén állt.

Cavalli felnézett, és meglátta, hogy a feje fölött zajosan ott lebeg a rendőrségi helikopter.

Sem ő, sem a rendőr nem szóltak többet, míg pár perccel később meg nem hallották az éles füttyszót, mely háromszor harsant fel a Pennsylvania Avenue túlsó végéről. Cavalli megint megnézte az óráját. Már hat értékes percet vesztek.

– Megölöm Angelót, ha... – mondta.

– Minden rendben! – kiáltotta a rendőrtiszt. Szembefordult Cavallival, aki feltartott hüvelykujjal jelzett a rendezőnek.

– Még mindig van harminckilenc percük! – ordította a rendőr. – Ezalatt simán fel lehet venni a jelenetet kétszer.

De Cavalli már nem hallotta az utolsó néhány szót, mert a második kocsihoz rohant, feltépte az ajtaját, és beugrott a sofőr melletti ülésre.

Ekkor megint beléhasított egy nyugtalanító érzés. Kinézett az oldalablakon, és még egyszer végigfuttatta a tekintetét a bámészkodók arcán.

– Reflektorok! – üvöltötte a rendező, és a Pennsylvania Avenue hirtelen olyan fényárba borult, mintha karácsony lenne.

– Oké, emberek, hatvan másodperc múlva kezdünk! A limuzinok sofőrjei és a motorbiciklisek beindították és felpörgették a motort. A statiszták fel-alá sétálgattak a járdán, miközben a rendőrség továbbra is elterelte a forgalmat a helyszínről. A rendező hátradőlt a székében, és ellenőrizte, hogy jobbról a hetedik lámpa is ég-e.

– Harminc másodperc! – Johnny az első limuzin sofőrjére

nézett, és azt mondta a megafonba: – Ne felejtsek el, hogy ne hajtsanak túl gyorsan! A kamerakocsi csak húsz kilométer/órás sebességgel bír hátrafelé menni. És a járókelők – a rendező végignézett a statisztákon a járdán – csináljanak úgy, mintha sétálnának, és nem a *Hamlet* meghallgatásán vennének részt!

A rendező most a bámészkodókhoz fordult:

– Kérem, ne hagyjanak cserben! Tapsoljanak, éljenezzenek, integessenek, és ne feledjék, húsz perc múlva az egészet fel fogjuk venni még egyszer, úgyhogy ha lehetséges, maradjanak addig a helyükön!

– Tizenöt másodperc! – mondta a rendező, és szembefordult az első limuzinnal. – Sok szerencsét mindenkinek!

Tony Scasiatoréra meredt, és nagyon szeretne volna, ha végre elkezdik. Már nyolc percet csúsztak – habár el kellett ismernie, hogy – tekintve az elnök késésre való hajlamát – ez csak fokozza a jelenet hitelességét.

– Tíz másodperc! Kamera indul! Kilenc, nyolc, hét, hat, öt, négy, három, kettő, egy... Felvétel!

A nő, aki a szennyekosarat tolt a folyosón, nem vett tudomást a „Ne zavarjanak!” tábláról, mely az 1137-es szoba kilincsén függött, hanem egyenesen besétált.

Egy meglehetősen túlsúlyos férfi ült az ágy szélén, akiről csak úgy ömlött a verejték. Épp a telefon gombjait nyomkodta, amikor észrevette a nőt.

– Tűnjön el innen, maga buta liba! – förmedt rá, aztán visszafordult, és megint a telefonra koncentrált.

A nő három hangtalan lépéssel a háta mögé került. A férfi megint hátrafordult, épp abban a pillanatban, amikor a nő előrehajolt, két kezével megragadta a telefon zsinórját, és a férfi nyaka köré tekerte. A férfi védekezően felkapta a karját. Előrezuhant, és a

szőnyegre esett, miközben a kagylóból megszólalt egy hang: „Köszönjük, hogy az AT & T szolgáltatásait választotta.”

A nő rögtön rájött, hogy nem lett volna szabad a telefonzsinórt használnia. Az ilyesmi nem illik egy profihoz – de elvesztette a fejét: még soha senki nem nevezte buta libának.

Visszatette a kagylót a helyére, aztán lehajolt, és nagy nehezen a vállára emelte az elnök speciális tanácsadójának holttestét. Beleejtette a szennyeskosárba. Senki nem hitte volna, hogy egy ilyen törekeny nő képes felemelni egy ekkora terhet. Kizárólag olyankor vette hasznát annak, hogy fizikából szerzett diplomát, amikor választott hivatásában időnként alkalmaznia kellett a forgáspont, az erőkar és az emelők alapelveit.

Kinyitotta az ajtót, és kilesett a folyosóra. Nem valószínű, hogy ilyenkor sokan járkálnának erre. Kitolta a kosarat a folyosóra, a szolgálati lifthez, és türelmesen várt. Amikor a lift megjött, megnyomta a garázs szintjének gombját.

Miután a lift megállt, kitolta a kosarat, és odagördítette egy Honda Accordhoz, mely Amerika második legnépszerűbb autója.

Egy oszlop rejtekébe húzódva villámgyorsan átrakta a holttestet a kosárból a kocsi csomagtartójába. Aztán a kosarat visszatolta a lifthez, ledobta a kopottas fekete szobalány-egyenruhát, belehajította a kosárba, kivett belőle egy papírtáskát, melynek egy zsinór volt a fogója, a kosarat pedig felküldte a huszonötödik emeletre.

Megigazgatta magán a Laura Ashley ruhát, mielőtt beült volna a kocsiba, a táskáját pedig az első ülés alá rakta. Kihajtott a parkolóból az F Streetre, de szinte azonnal megállította egy közlekedési rendőr.

A nő letekerte az ablakot.

– Kérem, kövesse az elterelő táblákat! – mondta a rendőr anélkül, hogy ránézett volna.

A nő a műszerfal órájára pillantott. Tíz óra múlt hét perccel.

14

Amint a konvojt felvezető rendőrautó elindult, a kamera ugyanabban a pillanatban gurulni kezdett visszafelé a síneken. A kordon mögött ácsorgó tömeg éljenzett és integetett. Ha igazi filmet forgattak volna, a rendező már húsz másodperccel később közbekiáltott volna, hogy „Ennyi!”, ugyanis az az ostoba rendőr hadnagy még mindig ott állt az út közepén, csípőre tett kézzel, mintha legalábbis ő lenne a film főszereplője.

Cavalli nem vette észre a rendőrt, mivel csak az útra koncentrált. Felhívta telefonon Andy-t, akiről tudta, hogy még mindig ott ül a 7. utcában a padon, a *Washington Postot* olvasgatva.

– Itt nincs nagy tömeg, főnök. Egy kis nyüzsgés a rámpa végénél, de az utcán senki nem figyel oda. Maguknál minden rendben? Késésben vannak.

– Igen, tudom, de úgy egy perc múlva már ott leszünk – mondta Cavalli, miközben a kamera elérkezett a sín végéhez, és a rendező intett, hogy a kocsik most már felgyorsíthatnak 40 kilométer/óra-ra. Johnny Scasiatore leugrott a kamerakocsiról, és lassan visszasétált a Pennsylvania Avenue-n, hogy felkészüljön a második felvételre.

Cavalli kikapcsolta a telefonját, és mély levegőt vett, amikor elhaladtak a 9. utca mellett, megbámulta a Rooseveltemlékművet, mely a Levéltár bejárata előtt, egy kis füves részen állt. Az első autó jobbra fordult a 7. utcába – már csak egy félsaroknyi választja el őket a Levéltár oldalsó bejáratától. A motoros kísérők felgyorsítottak, és amikor Andyvel szembe érkeztek, aki ott állt a járda szélén, élesen jobbra fordultak, és lehajtottak a rámpán.

A konvoj többi tagja egymás mögött, szemben a bejáratral, leparkolt, közben a harmadik limuzin is lehajtott a teherszállító

rámpán.

Elsőnek a testőrök szálltak ki, és nyolcan közülük villámgyorsan félkört alkottak a harmadik limuzin körül.

Miután a nyolc testőr minden irányba alaposan körülnézett, Cavalli kiugrott a második kocsiból, odarohant, és kinyitotta a harmadik kocsí hátsó ajtaját, hogy Lloyd Adams kiszállhasson.

Calder Marshall, aki a bejárat előtt várta őket, előrelépett, hogy üdvözlje az elnököt.

– Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Marshall – mondta a színész, és kezét nyújtott. – Nagyon rég vártam már ezt a látogatást.

– Mi úgyszintén, elnök úr. Engedje meg, hogy a kollégáim nevében is üdvözljem az Egyesült Államok Nemzeti Levéltárában. Kérem, kövessen!

Lloyd Adams és kísérete engedelmesen megindult Marshall után, és beléptek a spártai egyszerűségű teherliftbe. Cavalli közben telefonon utasítást adott az autókönvojnak, hogy térjenek vissza a kiindulási pontra. A hat motoros és a tizenkét gépkocsi elindult, és visszatértek, hogy a rendező irányításával felkészüljenek a második felvételre.

A színész bejutása az épületbe és az autókönvoj indítása kevesebb mint két percet vett igénybe. Cavalli rosszkedvűen látta, hogy az utca túloldalán kisebb tömeg verődött össze, nyilván észrevették, hogy valami érdekes történik. Csak abban reménykedett, hogy Andy majd elintézi.

Cavalli is gyorsan belépett a liftbe, és bepréselődött Adams mögé. Marshall máris elkezdte mesélni, hogyan került a Függetlenségi nyilatkozat a Levéltárba.

– Azt majdnem mindenki tudja, hogy a Nyilatkozat szövegét John Adams és Thomas Jefferson fogalmazta meg, és 1776. július 4-én fogadta el a Kongresszus. Azt viszont már kevesen tudják, hogy az Egyesült Államok második és harmadik elnöke is

ugyanazon a napon halt meg, július 4-én. – A lift ajtaja szétnyílt, Marshall kilépett egy márványfolyosóra, és az irodája irányába vezette a látogatókat.

– A Nyilatkozat hosszú és kalandos utat tett meg, elnök úr, míg elérkezett ennek az épületnek a biztonságába.

Amikor elértek a bal oldalon az ötödik ajtóhoz, Marshall bevezette az elnököt és kíséretét az irodájába, ahol már várta őket a kávé. Két testőr lépett be először, a többi hat kint maradt a folyosón.

Lloyd Adams a kávéját kortyolgatta, Marshall viszont hozzá sem nyúlt a sajátjához, hanem folytatta a történelemleckét.

– Az aláírási ceremónia után, 1776. augusztus 2-án a Nyilatkozatot Philadelphiába vitték, de mivel fennállt az a veszély, hogy a britek kezére kerül, ezért átszállították Baltimore-ba, még hozzá egy ekhós szekéren.

– Nagyon érdekes – mondta Adams. – De ha az angolok kezére került volna, gondolom, akkor is fennmaradtak volna másolatok?

– Ó, természetesen, elnök úr. Ami azt illeti, itt az épületben is van egy kitűnő másolatunk, melyet William J. Stone készített. Az eredetit tehát Baltimore-ban őrizték, egészen 1777-ig, amikor is visszaszállították Philadelphiába.

– Ismét ekhós szekéren? – érdeklődött az elnök.

– Úgy van – válaszolta Marshall, aki nem vette észre, hogy a vendég tréfál. – Még a kocsis nevét is tudjuk, egy bizonyos Mr. Sámuel Smith volt az illető. Ezután 1800-ban – Adams elnök utasítására – a Nyilatkozatot Washingtonba vitték, ahol először a Pénzügyminisztériumba került, de 1800 és 1814 között több helyen is megfordult a városban, míg végül a Hadügyi Hivatal régi épületében kötött ki a 17. utcában.

– Persze akkoriban még háborúban álltunk az angolokkal – jegyezte meg a színész.

Cavalli elismeréssel nyugtázta, hogy Adams nem csak a szerepét tanulta meg, de alaposan hozzá is olvasott.

– Úgy van, elnök úr – mondta a főlevéltáros. – És amikor az angol flotta felbukkant a Chesapeake-öbölben, a külügyminiszter, James Monroe elrendelte, hogy a dokumentumot ismételtén szállítsák új helyre. Amint azzal bizonyára Ön is tisztában van, elnök úr, a pergamen biztonságáért a külügyminiszter felel, nem az elnök.

Lloyd Adams természetesen ezt is tudta, de nem volt meggyőződve róla, hogy az igazi elnök is tudná, úgyhogy inkább csodálkozást tettett. – Valóban? Akkor talán Christopher Warrennek kellett volna megtennie ezt mai a látogatást.

– A külügyminiszter úr volt olyan kedves, és nem sokkal hivatalba lépése után megtisztelt minket a látogatásával – felelte Marshall.

– De azt ugye nem akarta, hogy máshová szállítsák a Nyilatkozatot? – kérdezte a színész.

Marshall, Cavalli, a hadnagy és a háziorvos kötelességtudóan felkacagtak, aztán a főlevéltáros folytatta:

– Monroe, amikor tudomására jutott, hogy az angolok közelednek Washington felé, utasítást adott, hogy a Nyilatkozatot a Potomac folyón szállítsák a virginiai Leesburgba.

– Augusztus 24-én – mondta Adams. – Amikor földig rombolták a Fehér Házat.

– Pontosan – helyeselt Marshall. – Ön nagyon jól tájékozott, elnök úr.

– Őszintén szólva a tanácsadómnak, Rex Butterworth-nek köszönhetem.

Marshallon látszott, hogy emlékszik a névre, de Cavalli kicsit aggódott, hogy nem akar-e túl okos lenni a színész.

– Azon az estén – folytatta Marshall –, miközben a Fehér Ház

lángokban állt, a Nyilatkozatot biztonságos helyen elrejtették Leesburgban, hála Monroe előrelátásának.

– És mikor került vissza a pergamen Washingtonba? – érdeklődött Adams, aki álmából fölébresztve is meg tudta volna mondani a pontos dátumot.

– Csak hetek múlva. Egészen pontosan 1814. szeptember 17-én. Azóta is a fővárosban van, két alkalomtól eltekintve: a centenáriumi ünnepségek során Philadelphiába vitték, illetve a II. világháború alatt Fort Knoxban őrizték.

– De nem maradt végig ebben az épületben – mondta Adams.

– Nem, elnök úr, ismét igaza van. Több helyen is őrizték, mielőtt idekerült, a legsajnálatosabb az volt, amikor a Szabadalmi Hivatalban egy ablakkal szemben lógott a falon, és éveken át ki volt téve a napfénynek, ami jóvátéhetetlen károsodásokat okozott.

Bill O'Reilly a sarokban álldogált, és arra gondolt, hány órát kellett dolgoznia és hány másolatot kellett megsemmisítenie e miatt az ostobaság miatt. Csendben elátkozta mindazokat, akik valaha is a Szabadalmi Hivatalban dolgoztak.

– Mennyi ideig lógott ott a falon? – kérdezte Adams.

– Harmincöt éven át – mondta Marshall, és felsóhajtott, ami jelezte, hogy ő is éppolyan bosszantónak tartja, mint Dollár Bill, hogy elődeik ilyen gondatlanok voltak. –1877-ben a Nyilatkozat átkerült a Külügyminisztérium könyvtárába. Sajnos ekkoriban nemcsak hogy igen elterjedt volt a dohányzás, de a helyiségben egy nyitott kandalló is állt. És ehhez tegyük még hozzá, hogy alig néhány hónappal a pergamen odakerülése után tűz pusztított a könyvtárban.

– Tehát hajszálon múlt, hogy megmenekült – mondta Adams.

– A háború befejeződése után – folytatta Marshall – a Nyilatkozatot Fort Knoxból viasszaszállították Washingtonba egy pullmankocsiban, és a Kongresszusi Könyvtárban helyezték el.

– Remélem, nem megint napfényre – jegyezte meg Adams. Ebben a pillanatban megszólalt Cavalli telefonja.

Cavalli félrehúzódott a sarokba, és meghallgatta a rendezőt, aki azt mondta: – A kocsik visszaérkeztek, készen állnak a második fordulóra.

– Visszahívom, amint szükségünk van a kocsikra – Cavalli csak ennyit válaszolt. Kikapcsolta a telefont, és visszatért, hogy tovább hallgassa a főlevéltáros előadását.

– ...egy hőálló tokban, mely szűrővel is el van látva a káros ultraibolya sugárzás ellen.

– Csodálatos. De mikor került a pergamen ide, a Levéltárba? – kérdezte Adams.

– 1952. december 13-án. A Kongresszusi Könyvtárból egy tank szállította át, az amerikai haditengerészet fegyveres kíséretével.

– Tehát először egy ekhós szekéren, végül egy tankban – mondta a színész, aki észrevette, hogy Cavalli folyton az óráját nézi. – Azt hiszem, most már itt az ideje, hogy láthassuk a Nyilatkozatot teljes pompájában.

– Hogyne, elnök úr – készségeskedett a főlevéltáros. Marshall kilépett a folyosóra, nyomában a színész és kísérete.

– A Nyilatkozatot a nagyközönség általában a földszinti rotundában tekintheti meg, de mi a pánceleteremben fogjuk megnézni, ahol éjszaka tároljuk. – Amikor elérkeztek a folyosó végéhez, a főlevéltáros levezette az elnököt egy lépcsősoron, miközben Cavalli egész úton azt figyelte, merre lehet a leggyorsabban kijutni, ha valami baj történne. Örömmel látta, hogy a főlevéltáros követte az utasításait, és a folyosókról távol tartotta a Levéltár alkalmazottait.

A lépcsők aljánál megálltak egy hatalmas acélajtó előtt, ahol egy idősebb férfi várakozott fehér köpenyben. Amikor megpillantotta a színészt, felcsillant a szeme.

– Hadd mutassam be Mr. Mendelssohnt – mondta Marshall. – Mr. Mendelssohn a főrestaurátorunk, és valódi szakértője mindennek, ami a pergamennel kapcsolatos. Ő lesz a kalauzunk a következő percekben, utána pedig körbejárjuk az épület többi részét is.

A színész előbbre lépett, és kezét nyújtott:

– Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Mendelssohn. A restaurátor meghajolt, megrázta a színész kezét, aztán kitárta előttük az acélajtót.

– Kérem, kövessen, elnök úr – mondta közép-európai akcentussal. Amikor beléptek a pánccélterembe, Cavalli figyelte, ahogy az emberei félkörben szétoszlanak, miközben a szemük mindenén rajta volt, csak az elnökön nem. Bill O'Reilly, Angelo és Debbie is elfoglalták a helyüket, ahogy az előző estén elpróbálták.

Cavalli gyors pillantást vetett Dollár Billre, aki egyáltalán nem úgy festett, mint egy orvos, hanem sokkal inkább úgy, mintha neki magának lenne sürgősen szüksége orvosra.

Mendelssohn egy betontömb felé vezette a színészt, mely a terem végében a fal nagy részét elfoglalta. Megpaskolta a betonlapot, és elmagyarázta, hogy a védőburkolat akkoriban készült, amikor az amerikaiak legnagyobb félelme egy esetleges atomháború kitörése volt.

– A Nyilatkozatot öttonnás fémkapuk védik, melyek ebbe az 55 tonnás beton- és acélkamrába nyílnak. Biztosíthatom, elnök úr, hogy ha egész Washington a földdel tennék egyenlővé, a Függetlenségi nyilatkozat akkor is egy darabban maradna.

– Fantasztikus – mondta Adams. – Egyszerűen fantasztikus.

Cavalli az órájára nézett: 10.24 volt, már tizenhét perce az épületben tartózkodtak. Habár a limuzinok készen várakoztak, nem volt más választása, hagynia kellett, hogy a restaurátor a saját tempójában haladjon. Hiszen a vendéglátóik is tudatában vannak, hogy az elnöknek csak korlátozott idő áll a rendelkezésére, főleg ha

még az épület többi részében is körbe akarják vezetni.

– Az egész berendezés – folytatta lelkesen a restaurátor – elektronikus vezérlésű. Egyetlen gombnyomás, és a Nyilatkozat, melyet mindig függőlegesen felfüggetve állítunk ki és tárolunk, innen az alagsor szintjéről felemelkedik a fémkapuk során keresztül, melyek automatikusan megnyílnak előtte, míg a dokumentum a helyére nem kerül, egy tömör bronzkeretes tárlóba, melyet golyóálló üveg és laminált plastikréteg fed. A plastikrétegben ultraibolya szűrők vannak, emiatt kissé zöldes árnyalatú. – A színészen látszott, hogy már nem tudja követni az előadást, de Mr. Mendelssohn ezzel mit sem törődve folytatta: – Pillanatnyilag 7 méterrel vagyunk a kiállító terem szintje alatt, és mivel a mechanika kézzel is működtethető, bármelyik pillanatban leállíthatom a gépezetet. Ha megengedi, Mr. Marshall...

A főlevéltáros bólintott, és a restaurátor megnyomott egy gombot, melyet sem a színész, sem Cavalli nem vett addig észre. Az öttonnás fémkapu lassan kezdett szétválni a fejük felett, és hirtelen zúgás és kattogás hallatszott, ahogy a rézkeret, mely a pergament tartalmazta, megindult szokásos útján a mennyezet felé. Amikor körülbelül asztallapmagasságba ért, Mr. Mendelssohn megnyomott egy másik gombot, és a zúgás azon nyomban elhallgatott. Ezután kezével a tok felé intett.

Lloyd Adams egy lépést tett előre, és rámeredt Amerika legfontosabb történelmi dokumentumára.

– Önnek volt egy kérése, elnök úr, amiért cserébe most mi is szeretnénk kérni valamit.

A színész kicsit bizonytalankodott, hogy most mit mondjon, és Cavalli felé pillantott, aki félrehúzódva állt.

– És mi lenne az a kérés? – szólt közbe Cavalli, akit nagyon aggasztott, hogy esetleg változtatniuk kell a terven ilyen késői szakaszban.

– Pusztán csak annyi – mondta Mendelssohn –, hogy amíg a

főlevéltáros úrral eltávolítjuk a védőüveget, szíveskedjenek az emberei a fal felé fordulni.

Cavalli kicsit habozott, hiszen tudta, hogy a titkosszolgálat emberei soha nem járulnának hozzá, hogy egyetlen pillanatra is szem elől veszítsék az elnököt.

– Hadd könnyítsem meg a dolgát, Mr. Mendelssohn – mondta Adams. – Én magam teszek eleget először a kérésének. – A színész hátat fordított a dokumentumnak, és a csapat többi tagja követte a példáját.

A pár másodpercben, amíg nem láthatták mi történik, Cavalli tizenkét kis kattánást hallott és a két férfi halk lihegését, mintha valami nehéz súlyt igyekeznének felemelni.

– Köszönöm, elnök úr – mondta Calder Marshall. – Reméljük, nem okoztunk semmi kellemetlenséget.

A tizenhárom betolakodó megfordult. A tokot időközben felhajtották, mintha egy könyv borítóját nyitották volna ki.

Lloyd Adams előrelépett, hogy megcsodálja a pergament, egy lépéssel mögötte Cavalli és Dollár Bill, miközben Marshall és a restaurátor le nem vette a szemét a Nyilatkozatról. Ekkor – teljesen váratlanul, minden figyelmeztetés nélkül – a színész hátratántorodott, a torkához kapott, és összeesett. Négy testőr azonnal körbevette, miközben másik négy kituszkolta a főlevéltárost és a restaurátort a kamrából a folyosóra, mielőtt egy szót is szólhattak volna. Cavalli magában elismerte, hogy Johnnynak igaza volt: Adams enyhén szólva túljátszottá a dolgot.

Amint becsukták a kamra ajtaját, Cavalli Dollár Billhez fordult, aki csillogó szemekkel bámulta a pergament. Angelo ott állt mellette.

– Gyerünk, Angelo, munkára fel! – mondta az ír. Kinyújtóztatta az ujjait. Angelo az orvosi táskából előkapott egy pár gumikesztyűt és felhúzta Bill kezeire, aki megtornáztatta az ujjait, mint egy zongoraművész a koncert előtt. Amint a helyükön voltak a

kesztyűk, Angelo megint lehajolt, elővett egy hosszú, keskeny pengéjű kést, és határozott mozdulattal Dollár Bill jobb kezébe nyomta.

Miközben az előkészületek folytak, Dollár Bill egyetlen pillanatra sem vette le a szemét a dokumentumról. Akik bent maradtak a kamrában, némák voltak, olyan érzés fogta el őket, mintha egy sírbolt bensejében lennének. Bill előre hajolt, és a kés pengéjét óvatosan becsúsztatta a pergamen jobb felső sarka alá. Könnyen feljött az üveglapról, és Bill rögtön áttért a bal felső sarokra, ami szintén könnyedén levált. Dollár Bill visszaadta a kést Angelónak, aztán lassan elkezdte felcsavarni a pergament, olyan szorosan, ahogy csak lehetett, anélkül hogy kárt tenne benne.

Eközben Angelo lecsavarta a díszkardja fogantyúját, és kinyújtotta az üres hüvelyt. Cavalli tett egy lépést előre, és lassan kihúzta a másolatot, Dollár Bill művét, a speciálisan e célra készített kard belsejéből.

Cavalli és Dollár Bill kicserélték a pergameneket. Miközben Cavalli centiről centire óvatosan becsúsztatta az eredetit a kard hüvelyébe, Dollár Bill szépen kisimította művét az üveglapra, melyet egy vegyi anyaggal kissé megnedvesítettek, hogy a pergamen szilárdan a helyén maradjon. Bill hangosan szimatolt. Érzékeny orra felismerte a timol erős szagát. Dollár Bill még egy utolsó, hosszú pillantást vetett a hamisítványra, ellenőrizte, hogy helyén van-e a helyesírási hiba, aztán egy lépést hátrált, kelletlenül átadva mesterművét a Nemzeti Levéltár és a betonkamra gyöngéd gondoskodásának.

Amint végzett a feladatával, Dollár Bill gyorsan Lloyd Adams mellé lépett. Debbie már kigombolta az inggallérját, meglazította a nyakkendőjét, és egy kis púdert kent az arcára, hogy sápadtabbnak hasson. Bill letérdelt mellé, lehúzta a gumikesztyűt, és bedobta az orvosi táskába, amiben sminkkellékek voltak, miközben Cavalli felhívott egy számot a telefonján.

A hívott fél azonnal reagált, de a hangja nagyon halkán szólt.

– Második forduló indul! – mondta Cavalli határozottan, és kikapcsolta a telefont, aztán az ajtóra mutatott. Az egyik testőr kitárta az acélajtót, és Cavalli figyelte, ahogy Mr. Mendelssohn beront a helyiségbe, egyenesen a tárló felé, miközben Marshall, aki falfehér volt és reszketett, azonnal az elnök mellé lépett.

Cavalli megkönnyebbülten látta, hogy a restaurátor ajkán kis mosoly fut át, amikor a hamis Nyilatkozat fölé hajolt. Egy utolsó gyöngéd pillantást vetett a pergamenre, aztán Angelo segítségével lezárta a tárlót, és gyorsan lekapcsolta a tizenkét zárat a tok külsején. Megnyomott egy gombot, és ismét felhangzott a zúgás és kattogás, miközben a tárló lassan lesüllyedt.

Cavalli a színész felé fordult, és figyelte, ahogy két testőr feltámoogatja, miközben Dollár Bill az orvosi táskáját csukta be.

– Milyen vegyszerrel védik a pergament? – kérdezte Dollár Bill.

– Timollal – felelte a főlevéltáros.

– Persze, gondolhattam volna. Az elnök úr allergiás rá. De nincs semmi baj. Ahogy kijut a friss levegőre, pillanatokon belül jobban lesz.

– Hála istennek! – mondta Marshall, aki még mindig remegett.

– Ámen – mondta a köpcös kis ír, miközben a színészt az ajtó felé támogatták.

Marshall gyorsan előreszaladt, és felvezette őket a lépcsőkön, a testőrök a nyomukban, amilyen szorosan csak lehetett.

Cavalli maga mögött hagyta a botladozó Lloyd Adamst, és előresietett a főlevéltáros mellé. – Senki, ismétlem, senki nem értesülhet erről a kis incidensről! – mondta. – Semmi nem árthatna többet az elnök hírének most, hogy csak ilyen rövid ideje van hivatalban. Ne feledje, min ment keresztül Bush azután, hogy a japán útján rosszul lett.

– A japán útján, hogyne.

– Ha a kollégái közül bárki megkérdezné, hogy miért nem tett sétát az elnök az egész épületben, csak annyit mondjon, hogy sürgősen vissza kellett térnie a Fehér Házba.

– A Fehér Házba, hogyan – mondta Marshall, aki még sápadtabb volt, mint a színész.

Cavalli megkönnyebbülten látta, hogy betartják az utasítást, és senkit nem engedtek ki a folyosókra, míg az elnök az épületben tartózkodik.

Amint elértek a teherlifthez, és mindnyájan odabenn voltak, felmentek a rámpa szintjére. Cavalli ugrott ki elsőnek, és felrohant a rámpán a 7. utcára.

Bosszankodva konstataulta, hogy a túloldalon még mindig kisebb csoportosulás van, a limuzinoknak viszont se híre, se hamva. Idegesen jobbra nézett, ahol meglátta Andyt, aki a pad tetején állt, és a Pennsylvania Avenue felé mutatott. Cavalli arra fordult, és meglátta, hogy az első motorbiciklis rendőrök befordulnak a 7. utcába.

Visszarohant a rámpán; Lloyd Adams ott várakozott, két testőr támogatta.

– Igyekezzünk! – mondta Cavalli. – Ácsorog néhány ember a túloldalon, és már nagyon érdekli őket, hogy mi folyik itt. – Cavalli a főlevéltárhoz fordult, aki a kijáratnál ácsorgott a restaurátorral.

– Tehát, kérem, ne feledjék: az elnök úrnak váratlanul vissza kellett térnie a Fehér Házba. – Válaszul mindketten hevesen bólogtak. Négy testőr előrerohant, amikor a harmadik limuzin megállt a rámpa mellett, berregő motorral.

Cavalli kinyitotta a kocsiját, és gyorsan betuszkolta a színészt. A motorbiciklis rendőrök feltartották a forgalmat, míg az utolsó kocsiját is odagördült a Levéltár bejárata elé. Miközben Adams beszállt, a túloldalon várakozó tömeg mutogatni és tapsolni kezdett.

Az egyik testőr az épület felé intett a fejével. Angelo beugrott a második kocsiba, a kardot szorongatva, Dollár Bill és a titkárnő pedig beszálltak a negyedikbe. Mire Cavalli beült Angelo mellé a második limuzin hátuljába, és jelt adott az indulásra, a motoros kíséret már a 7. utca közepénél járt, ismét leállítva a forgalmat, hogy a konvoj elhaladhasson a Constitution Avenue felé.

Miközben felharsantak a szirénák, és a limuzinok megkezdték útjukat a 7. utcában, Cavalli hátranézett, és megkönnyebbülten látta, hogy Marshall és Mendelssohn már nem állnak ott.

Gyorsan a 7. utca keleti oldalára pillantott, ahol Andy épp azt magyarázta az embereknek, hogy nem az elnök volt az, csak egy filmforgatás próbái zajlanak. A bámészkodók legtöbbször nyilvánvalóan csalódottnak látszott, és kezdtek elszállingózni.

Ekkor Cavalli egy villanásnyi időre ismét megpillantott egy ismerős arcot.

Amikor Cavalliék limuzinja a Constitution Avenue-n hajtott végig, a konvojt vezető rendőrautó, melyet két motoros kísért, már ráfordult a 14. utcára. A szirénákat kikapcsolták, és a megadott útkereszteződéseknel a limuzinok egyenként szépen lekanyarodtak.

Az első kocsi a 9. utcánál fordult le, aztán ismét jobbra kanyarodva visszatért a Pennsylvania Avenue-ra, majd továbbment a Capitolium felé. A harmadik limuzin továbbhaladt a Constitution Avenue-n, a középső sávban maradva, míg a negyedik kocsi a 12. utcánál fordult le, a hatodik pedig a 13. utcánál.

Az ötödik kocsi a 23. utcánál fordult be, áthajtott a Memóriái hídon, és az óváros felé tartott, a második kocsi közben bekanyarodott a 14. utcába, és a Jefferson-emlékmű felé haladt, majd tovább a George Washington Parkway irányába.

Cavalli, aki a második limuzin hátsó ülésén ült, felhívta a rendezőt. Amikor Johnny jelentkezett, csak ennyit mondott neki:

– Mint a karikacsapás.

Scott azon imádkozott, hogy a nagykövet felesége csütörtökön se érjen rá, vagy még mindig Genfben legyen. Eszébe jutott, hogy Dexter Hutchins egyszer azt mondta: „A türelem nem erény, ha a CIA-nek dolgozol, hanem a munkaköri kötelességeid kilencized része.”

Amikor a medence végében beszélgettek, Hannah elmondta, hogy a nagykövet felesége még nem jött vissza Svájcból. Megbeszélték, hogy kicsivel később találkoznak a bois de Vincennes-ben, a vidámparkban.

Abban a pillanatban, ahogy meglátta a lányt az utca túloldalán közeledni, csak arra tudott gondolni, hogy szeretné megérinteni. A CIA egyik kézikönyvében sem szerepeltek utasítások arra vonatkozóan, hogy mi a teendő ilyen helyzetben, és valahogy az elmúlt kilenc évben az ügynököknek tartott óráin sem merült fel a kérdés.

Hannah elmondott neki mindent, ami a követségen történt az utóbbi időben, többek között azt is, hogy Genfben „valami nagyon fontos” zajlik, de a részleteket egyelőre nem tudja. Hannah kérdésére válaszul Scott elmondta, hogy jelentést tett Kratznak, és már nem kell sokáig itt maradnia Párizsban. Hannah nagyon örült.

Aztán más dolgokról kezdtek beszélgetni. Scott tudta, hogy Hannah-nak minél előbb vissza kellene mennie a követségre. De most inkább ráhagyta a döntést, hogy mikor indul vissza. Hannah először tűnt kicsit fesztelenebbnek, még nevetett is Scott történeteire, amiket a párizsi szépfiúkról mesélt, akikkel az edzőteremben találkozott nap mint nap.

Körbesétálgattak a vidámparkban, Hannah nyert egy játék macit a céllövöldében, és az is kiderült, hogy nem tengeribeteg a hullámvasúton.

- Minek az a vattacukor? – kérdezte Scott.
- Hogy senki ne gyanakodjon, hogy ügynökök vagyunk – felelte Hannah. – Ezzel sokkal inkább úgy festünk, mint egy szerelmespár.
- Amikor két óra múlva elváltak, Scott egy puszival búcsúztatta. Két profi, és úgy viselkednek, mint az amatőrök. Scott bocsánatot kért. Hannah nevetett, és elsietett.

* * *

Nem sokkal tíz óra után Hamid Al Obaydi csatlakozott a kis csoportosuláshoz, mely a Levéltár gazdasági bejáratával szemben összegyűlt a járdán. Vagy húsz percet kellett várnia, míg a Levéltár ajtaja ismét kinyílt, és meglátta Cavallit, aki futva jött fel a rámpán, épp akkor, amikor az autókonvoj újból felbukkant a 7. utca sarkán. Cavalli intett, és mindenki kisietett az utcára a várakozó autókhoz. Al Obaydi alig hitt a szemének. A trükk tökéletesen meggyőzte az összegyűlt tömeget, mindenki lelkes integetésbe és éljenzésbe fogott. Amikor az első limuzin eltűnt a sarkon, egy férfi, aki egész idő alatt ott ácsorgott, elkezdte magyarázni az embereknek, hogy nem is az elnök volt az, csak egy filmforgatás próbáját látták.

Al Obaydi elmosolyodott, miközben a csalódott tömeg kezdett széteszlani. Átvágott a 7. utcán, aztán beállt a hosszú sorba, a turisták, az iskolásgyerekek és a pusztán csak kíváncsiak közé, akik arra vártak, hogy megnézdhessék a Függetlenségi nyilatkozatot.

A Nemzeti Levéltár főbejáratához vezető harminckilenc lépcsőn ugyanennyi percig tartott feljutni. Mire a nagykövethelyettes belépett a rotundába, az emberfolyam már elkeskenyedett, egy sorban vonult végig a márvány előcsarnokon, majd föl a további kilenc lépcsőn, Thomas Jefferson és John Hancock szobrának vigyázó tekintete alatt. Ott állt az erős, rézkeretes tárló, melyben a Függetlenségi nyilatkozatot őrizték.

Al Obaydi látta, hogy amikor a látogatók odaérnek a tárló elé, csak pár pillanatnyi idejük van, hogy megnézzék a történelmi dokumentumot. Amikor a lába megérintette az első lépcsőfokot, a szíve hevesebben kezdett verni, de egészen más okból kifolyólag, mint a többi sorban állóé. A zakója belső zsebéből elővett egy szemüveget, melynek lencséje a legapróbb betűs írást is négyszeresére nagyította.

A nagykövethelyettes felsétált a legfelső lépcsőfokig, és szemügyre vette a Függetlenségi nyilatkozatot. Az első reakciója a rémület volt. A dokumentum olyan tökéletesnek tűnt, hogy úgy gondolta, ez csakis az eredeti lehet. Cavalli átverte. Szépen ellopott tőle tízmillió dollárt egy ravaszul kitervelt csalással. Al Obaydi vetett egy pillantást az örökre, akik a tárló két oldalán álltak, és amikor látta, hogy azok nem figyelnek rá, feltette a szemüvegét.

Olyan közel hajolt, hogy az orra szinte súrolta az üveget, és megkereste azt a bizonyos szót, melynek helyesírásától függ, hogy Cavalliék kapnak-e egyetlen centet is.

A szeme nagyra kerekedett a csodálkozástól, amikor megtalálta ezt a mondatot: *„Nem mulasztottuk el Brit testvéreink figyelmét mindezekre a körülményekre felhívni.”*

* * *

A nagykövet felesége a következő hét péntekjén érkezett meg Genfből a férjével. Hannah és Scott aznap reggel tudott lopni egy-két órát, hogy találkozzanak.

Alig három hete történt, hogy Scott először megpillantotta a lányt az uszodában. Valamivel több mint két hét telt el az első sietős találkozásuk óta, amikor az avenue Bugeaud-i kis bárban beszélgettek. Ott kezdődtek a hazugságok; eleinte csak kicsik, de aztán egyre nagyobbak és nagyobbak lettek, míg végül szövevényes hálóvá fonódtak. Scott most már nagyon szerette volna elmondani

az igazságot Hannah-nak, de ahogy teltek a napok, ez egyre inkább lehetetlennek tűnt.

A CIA-nél nagy meglepéssel fogadták kódolt üzeneteit, és Dexter gratulált neki a kitűnő munkájáért. „Nem emlékszem rá, hogy valaha is lett volna ilyen jó kezdő ügynököm” – ismerte be. Arról azonban egyetlen kódolt üzenet sem tájékoztatta a CIA igazgatóhelyettesét, hogy Scott szerelmes lett.

Az első betűtől az utolsóig áttanulmányozta Hannah személyi aktáját, de egyetlen szó sem állt benne a valódi jelleméről. Arról, ahogy nevetett, a mosolyáról, amitől az ember mindig kénytelen maga is elmosolyodni, akármilyen rosszkedvű vagy dühös; a szellemességéről, mely mindig elbűvölő volt; és legfőképpen arról a melegségről és gyengédségről, ami miatt egy öröklétnek tűnt a tőle távol töltött idő.

Amikor vele volt, Scott nem viselkedett sokkal érettebben, mint a diákjai. Titkos találkozóiuk többnyire nem voltak hosszabbak egy, legfeljebb két óránál, de annál intenzívebb volt az együtt töltött idő.

Hannah továbbra is mindent elmondott magáról, olyan őszinteséggel és nyíltsággal, amitől Scott még jobban szégyenkezett. Ő nem mondott a lánynak semmit, csak egy csomó hazugságot: hogy a Moszad párizsi ügynöke, és itt-tartózkodása alatt egy könyvet is ír, egy útikönyvet, amit soha nem fognak kiadni. Ez a legnagyobb baj a hazugságokkal – mindegyik maga után von egy újabbat, soha véget nem érő spirálban. És Hannah minden szavát elhitte.

Amikor aznap este Scott hazament, hozott egy döntést, amiről tudta, hogy a CIA nem fogja helyeselni.

Amikor a limuzin a repülőtér felé indulva a George Washington-emlékmű mellett kimanóverezett a legszélső sávba, a sofőr meggyőződött róla a visszapillantó tükörben, hogy nem követi őket senki. Cavalli megkönnyebbülten felsóhajtott, bár két terv is ki volt

dolgozva arra az esetre, ha elkapnák őket a Nyilatkozattal. Az első pillanattól kezdve tisztában volt vele, hogy a lopás színhelyéről a lehető leggyorsabban és a lehető legmesszebbre el kell tűnniük. A tervnek mindig is kulcsfontosságú része volt, hogy a Levéltárból való eltávozásuk után két órán belül át kell adni a Nyilatkozatot Nick Vincente-nek.

– Akkor gyerünk! – fordult Cavalli Angelóhoz, aki vele szemben ült. Angelo lecsatolta a derékszíjáról a díszkardot. Szembefordultak, mint két szumóbirkózó. Angelo szilárdan a térde közé szorította a kardot, a fogantyúját Cavalli felé fordítva. Cavalli előre hajolt, és levette a fogantyút. Aztán a jobb hüvelyk- és mutatóujjának körmével kihúzta a hengeres, fekete műanyag tokot a kard belsejéből. Angelo visszakattintotta a fogantyút, és visszacsatolta a kardot a derekára.

Cavalli a kezében tartotta a huszonhat hüvelyk hosszú, karcsú műanyag tokot.

– Nagy kedvem lenne megnézni – mondta Angelo.

– Pillanatnyilag ennél fontosabb dolgunk is van – mondta Cavalli, és lerakta a tokot maga mellé az ülésre. Felemelte a kocsit telefonját, és egy számot hívott.

– Igen – szólalt meg egy jól ismert hang.

– Útban vagyok, ha megérkeztem, lesz majd egy küldemény, amit el kell szállítani. – Olyan hosszú csend következett, hogy Cavalli már-már azt hitte, megszakadt a vonal.

– Jól van, remekül csináltad – jött végül a válasz. – De nem vagytok késésben?

Cavalli kinézett az ablakon. Épp elhaladtak egy tábla mellett, mely az autópálya-kijáratot és a 395-ös útra vezető letérőt mutatta. – Ha minden igaz, pár perc múlva a reptéren vagyunk, remélem, még időben. Egy óra körül ott leszek.

– Jól van, akkor Nicket is idehívom, hogy a szerződést

elküldhessük vele az ügyfélnek. Egy óra körül várunk.

Cavalli letette a telefont, és észrevette, hogy Angelo közben levette az egyenruhát, és egy szál trikóban és alsónadrágban üldögél mellette. Elmosolyodott, és épp valami gúnyos megjegyzést akart tenni, amikor megszólalt a telefon. Cavalli fölvette.

– Igen? – szólt bele.

– Itt Andy. Gondoltam, szeretné tudni, hogy a kiállítási tárgy visszakerült a helyére, és a látogatók sora éppolyan hosszú, mint mindig. Mellesleg egész idő alatt, amíg odabent voltak, egy arab is ácsorgott itt a tömegben, aztán beállt a sorba, hogy megnézze a Nyilatkozatot.

– Jól van, Andy. Visszamehetsz New Yorkba. Holnap majd elmeséled a részleteket.

Cavalli letette a telefont, és elgondolkozott Andy közlésén, miközben Angelo épp a nyakkendőjét kötötte meg. Nadrág még mindig nem volt rajta.

A füstsűrke üveg, mely elválasztotta őket a sofőrüléstől, legördült.

– Megérkeztünk a terminálhoz, uram. Senki nem követett.

– Helyes – mondta Cavalli, miközben Angelo sietősen felrángatta a nadrágját. – Ahogy kicserélte a rendszámtáblát, azonnal induljon vissza New Yorkba.

A sofőr bólintott, és a limuzin megállt a terminál bejárata előtt.

Cavalli megragadta a műanyag tokot, kiugrott a kocsiból, berohant a terminálba, aztán ki a betonra. Tekintete kereste a fehér Learjetet. Amikor észrevette, a gép ajtaja épp kinyílt, és leeresztették a lépcsőket. Cavalli felé rohant, Angelo a nyomában, közben a nagy szélben próbálta magára ráncigálni a zakóját.

A kapitány a lépcső tetején várta őket.

– Az utolsó pillanatban érkeztek – mondta. Cavalli elmosolyodott. Amint a két utas bekapcsolta a biztonsági övet, a

kapitány megnyomott egy gombot, és a lépcsők felhúzódtak.

A gép tizenhét perc múlva indult, nagy kört írva le a Kennedy Center felett. A steward még indulás előtt pezsgőt szolgált fel nekik. Cavalli a második pohárral már visszautasította; azon gondolkodott, mi dolga van még hátra, mielőtt befejezettnek nyilváníthatja az akciót. Megint Al Obaydi kezdett a fejében járni, azon tűnődött, nem becsülte-e le az irakit.

Amikor a Learjet ötvenhét perc múlva földet ért a La Guardia repülőtéren, Cavalli sofőrje már ott várakozott a kocsijával, hogy bevigye őket a városba.

A sofőr állandóan váltogatta a sávokat, miközben az autópályán haladtak nyugat felé, majd át a Triborough hídon. Cavalli az órájára nézett. Elvegyültek a Manhattan felé tartó autók áradatában, alig nyolcvanhét perccel az után, hogy elköszöntek Calder Marshalltól a Levéltár előtt.

„Nagyjából ugyanennyi ideig tart, míg egy Wall Street-i bankár megebédel” – gondolta Cavalli.

Valamivel egy óra előtt érkeztek meg az apja 75. utcai lakása elé; Angelo továbbment a Wall Street-i irodájukba, hogy ott várja a csapat tagjainak jelentkezését.

Amint Cavalli kiszállt a kocsiból, a komornyik már nyitotta is a 23. szám ajtaját.

- Ezt elvehetem, uram? – kérdezte, a műanyag tokot szemlélve.
- Nem, köszönöm, Martin – mondta Tony. – Inkább magamnál tartanám. Merre van az apám?
- A tárgyalóteremben Mr. Vincente-tel, aki pár perce érkezett.

Tony lekocogott az alagsorba vezető lépcsőn, és végigment a folyosón. Besétált a tárgyalóterembe, ahol az apját az asztalfőn ülve találta, elmélyült beszélgetésben Nick Vincente-tel. Az idősebb Cavalli felállt, hogy üdvözlje a fiát, Tony pedig átadta neki a műanyag tokot.

– Éljen a hős! – ezek voltak az apja első szavai. – Ha ezt a tettet III. György megbízásából hajtottad volna végre, már lovaggá ütöttek volna. „Kelj fel, Sir Antonio!” így azonban kénytelen leszel megelégedni százmillió dollárral. Megengeded egy kíváncsi öregembernek, hogy megtekintse az eredetit, mielőtt Nick elvinné?

Cavalli felnevetett, levette a műanyag henger kupakját, lassan kihúzta a pergament, és óvatosan az asztalra helyezte, aztán kigöngyölte a kétszáz évnyi történelmet. A három férfi bámulta a Függetlenségi nyilatkozatot, és gyorsan ellenőrizték, hogy a „*Brit*” szó két t-vel van-e írva.

– Pompás! – Tony apja csak ennyit mondott, és megnyalta az ajkát.

– Furcsa, hogy a legalján milyen kevés hely maradt az aláírásoknak – jegyezte meg Nick Vincente, miután pár percig tanulmányozta a dokumentumot.

– Ha mindenki akkora aláírást kanyarított volna, mint John Hancock, akkor kétszer ilyen hosszú pergamen kellett volna – tette hozzá az idősebb Cavalli, épp amikor az asztalon megcsörrent a telefon.

– Igen, Martin?

– Egy bizonyos Mr. Al Obaydi keresi a magánvonalán Mr. Tonyt, uram.

– Köszönöm, Martin – mondta az idősebb Cavalli, Tony pedig előrehajolt, hogy átvegye a telefont. – Inkább az irodámban vedd fel, én meg hallgatom ezen.

Tony bólintott, átment a szomszédos irodába, és felvette az apja íróasztalán álló telefont. – Antonio Cavalli – mondta.

– Itt Hamid Al Obaydi. Az édesapja azt javasolta, ilyentájt próbáljam visszahívni.

– A birtokunkban van a dokumentum, melyre önöknek szükségük van – Cavalli mindössze ennyit mondott.

- Gratulálok, Mr. Cavalli.
 - Önök készen állnak a megegyezés szerinti összeg átadására?
 - Mindent a maga idejében. Csak ha elszállították a dokumentumot az általunk kiválasztott helyre, Mr. Cavalli. Remélem, nem kell emlékeztetnem, hogy így szólt a megállapodás.
 - És mi lenne ez a hely? – kérdezte Cavalli.
 - Holnap délben felkeresem az irodájában, és megbeszéljük. Többek között ezt is. – A vonal elnémult.
- Cavalli lerakta a kagylót, és próbálta kitalálni, mit értett Al Obaydi azon, hogy „többek között”. Lassan visszasétált a tárgyalóterembe, ahol az apja és Nick a Nyilatkozat fölé hajoltak. Tonymak feltűnt, hogy megfordították az asztalon a pergament.
- Szerinted mit akart azzal mondani, hogy „többek között”? – kérdezte Tony az apját.
 - El sem tudom képzelni – felelte az idősebb Cavalli, vetett még egy utolsó pillantást a pergamenre, aztán lassan elkezdte összecsavarni.
 - Mindegy, holnap majd kiderül – mondta Tony, miközben az apja átnyújtotta neki a Nyilatkozatot, Tony pedig gondosan visszacsúsztatta a műanyag hengerbe.
 - Tehát, mi lesz a végcélja? – kérdezte Nick.
 - Csak holnap délben fogom megtudni a részleteket – felelte Tony, kicsit csodálkozva, hogy az apja nem mesélte el Nicknek az Al Obaydival folytatott telefonbeszélgetést.

Scott csak feküdt, tenyerébe támasztott állal, és nézte a lányt a szobába bekúszó reggeli napfény első sugaraiban. Amikor végigfuttatta az ujját Hannah gerincén, a lány megmozdult, de nem ébredt fel. Scott alig várta, hogy kinyissa végre a szemét, és neki is eszébe jussanak a tegnapi éjszaka emlékei.

Amikor Scott először látta meg Hannah-t kísértalni a Jordániai Nagykövetségről, azokban a slampos ruhákban, melyeket nyilvánvalóan azért választottak, mert Karima Saib így öltözködött, már akkor is gyönyörűnek találta. Vannak dolgok, melyekről ha lehámozzuk a szép csomagolást, csalódást keltenek. De amikor Hannah először levette az egyszerű kosztümöt, amit viselt, Scott alig akarta elhinni, hogy valaki ennyire szépséges lehet.

Lejebb húzta a takarót, és gyönyörködött a látványban, mely előző este a lélegzetét is elakasztotta. Megcsodálta a rövidre nyírt haját (megpróbálta elképzelni, milyen lehet, amikor hosszú fürtökben hullik a vállára, ahogy ő szereti), a tarkóját, hátának olajbarna bőrét és a hosszú, formás lábakat.

Úgy érezte magát, mint egy gyerek, aki kibontott egy nagy ajándékcsomagot, és mindent egyszerre szeretne megérinteni. Megsimogatta a vállát, remélve, hogy megfordul. Kicsit közelebb hajolt, és a melle körül kezdett körözni az ujjá. A körök egyre kisebbek lettek, míg el nem ért a mellbimbójáig. Hannah felsóhajtott, megfordult, és a karjába bújt, a vállába kapaszkodott, Scott pedig átölelte.

– Ez nem tisztességes, kihasználod a helyzetemet – motyogta álmosan, miközben Scott keze végigfutott a combja belső felén.

– Ó, ezer bocsánat! – mondta, és megcsókolta az arcát.

– Ne kérj bocsánatot, Simon, semmi kifogásom ellene, ha

kihasználod a helyzetet – bújt közelebb hozzá Hannah. Scott tovább simogatta, újabb és újabb kincseket fedezve fel.

Amikor belehatolt, Hannah megint felsóhajtott, de most másképp, mint éjszaka, nyugodtabban és csendesebben, ám éppoly szenvedélyesen.

Scottnak új élmény volt az egész. Habár több nővel szeretkezett, mint ahányra szeretett visszaemlékezni, soha nem volt még ilyen izgalmas.

Utána Hannah a vállán nyugtatta a fejét, Scott hátrasimította a haját, és az kívánta, bárcsak nagyon lassan telne el a következő egy óra. Gyűlölte a gondolatát is, hogy Hannah-nak vissza kell mennie a követségre, pedig tudta, hogy muszáj. Nem akart osztozni rajta senkivel.

A szoba most már úszott a reggeli napfényben. Scott elgondolkozott, vajon mikor tudnak megint együtt tölteni egy teljes éjszakát.

Hannah azért maradt egyedül Párizsban a hétvégére, mert az Iraki Szekció vezetőjét sürgős ügyben azonnal visszahívták Genfbe, de csak egy titkárnőt vitt magával. Hannah alig várta, hogy elmondhassa Simonnak a dolgot, aki majd továbbítja az információt Kratznak.

Bezárta a szobáját, kétszer is ráfordítva a kulcsot, és a vészkijáraton és a tűzlétrán át távozott a követség épületéből. Scottnak később azt mondta, úgy érezte magát, mint egy iskoláslány, aki kiszökik a hálóteremből.

A napjuk azzal kezdődött, hogy elmentek bevásárolni a boulevard Saint-Michelre, vettek egy csomó ruhát, amiket Hannah úgysem hordhat, valamint egy nyakkendőt, amit Scottnak korábban soha eszébe nem jutott volna felvenni.

Egy sarki kis kávéházban ebédeltek, két órát töltöttek el a saláta és egy üveg bor mellett. Végigsétáltak a Champs-Élysées-n, kéz a kézben, ahogy az szerelmesekhez illik, aztán beálltak a sorba a

Louvre előtt, hogy megnézzék a Clodion-kiállítást. Scott azt hitte, most majd megtaníthat valamit a lánynak, de mint kiderült, ő tanulhatott tőle. Az Eiffel-torony lábánál egy szuvenírboltban vett Hannah-nak egy ellenzős sapkát, és közölte vele, hogy mindegy, mit vesz fel, mindenképpen fantasztikusan néz ki.

A Maximban vacsoráztak, de csak egy fogást ettek, mert mind a ketten nagyon jól tudták, hogy nem akarnak semmi mást, mint visszatérni Scott kis bal parti lakásába.

Scott megbűvölten állt, míg Hannah egyenként megszabadult a ruhadarabjaitól, amitől Hannah végül kissé zavarba jött, és elkezdte őt is vetkőztetni. Scott szinte jobb szerette volna, ha örökké tart ez a beteljesülés előtti várakozás.

Sok nő volt már az életében, néha-néha azt is hitte, szerelmes, de még soha nem találkozott ezzel az érzéssel, amit Hannah keltett benne. És felfedezett még valami teljesen újat: annak az örömét, hogy szeretkezés után egyszerűen csak egymás karjában feküdjenek, ami éppolyan kellemes volt, mint mindaz, ami megelőzte.

Egy ujjal megsimogatta a lány tarkóját.

- Mikorra kell visszaérned? – kérdezte szinte suttogva.
- Egy perccel az előtt, hogy a nagykövet megérkezik.
- És őt mikorra várják?
- 11.20-kor érkezik a gépe Genfből. Úgyhogy tizenkettő előtt jó lenne az íróasztalomnál ülni.
- Akkor van időnk még egyszer szeretkezni – mondta, és az ujját Hannah ajkára tette.

Hannah gyengéden beleharapott.

- Au! – kiáltott fel Scott játékosan.
- Csak egyszer? – kérdezte Hannah.

A titkárnője negyed egy után öt perccel kísérté be a nagykövethelyettest Cavalli irodájába. Egyikük sem tett megjegyzést arra a tényre, hogy Al Obaydi késett. Tony a székre mutatott az íróasztala túloldalán, és megvárta, hogy a látogató helyet foglaljon. Most először furcsán kínosan érezte magát az arab jelenlétében.

– Amint tegnap is említettem – kezdte Cavalli –, birtokunkban van a dokumentum. Tehát készen állunk rá, hogy kicseréljük a megbeszélt összegre.

– Ó, igen, kilencvenmillió dollár – mondta az iraki, és az ujjhegyeit összeillesztve kicsit gondolkozott a következő kijelentése előtt. – Ha jól emlékszem, arról volt szó, hogy a szállítás után fizetünk.

– Jól emlékszik – mondta Cavalli. – Most már csak azt szeretnénk tudni, hová szállítsuk és mikor.

– A dokumentumot Genfben kérjük eljuttatni, jövő kedden déli tizenkét óráig, Monsieur Pierre Dummond kezébe, a Dummond et Cie Bankba.

– De hát így csak hat napunk lesz, hogy biztonságosan kijuttassuk az országból, és...

– Az önök Istene ennyi idő alatt teremtette meg a világot, ha nem tévedek – mondta Al Obaydi.

– A Nyilatkozat Genfben lesz kedd délelőttre – jelentette ki Cavalli.

– Nagyszerű – mondta Al Obaydi. – Amint Monsieur Dummond meggyőződött róla, hogy a dokumentum az eredeti, utasításainknak megfelelően át fogja utalni a kilencvenmillió dollárt bármely önök által megjelölt bankba. Ha viszont nem szállítják le a dokumentumot, vagy kiderül róla, hogy hamisítvány, akkor mi elvesztettünk tízmillió dollárt, amiért nem kaptunk mást, mint egy háromperces filmet egy híres rendezőtől. Ebben az esetben viszont egy ehhez hasonló csomagot fogunk feladni postán az FBI főnökének.

Al Obaydi a kabátja belső zsebéből előhúzott egy vaskos borítékot, és az asztalra dobta. Cavallinak egyetlen arcizma sem rezzen, miközben a nagykövethelyettes felállt, meghajolt, és egyetlen szó nélkül kisért az irodából.

Cavalli sejtette, hogy most meg fogja tudni, mit jelentett a „többek között”.

Feltépte a vastag sárga borítékot, és az asztalra borította a tartalmát. Tucatszerű fénykép és különböző iratok voltak benne. Végignézte a képeket: saját magát látta Al Calabresével beszélgetve a National Café előtt a járdán, egy másikon saját magát és Gino Sartorit a Freedom Plaza közepén, a harmadikon ő és a kamerakocsin ülő rendező volt látható, amint a washingtoni rendőrség volt helyettes rendőrfőnökével beszélgetnek. Al Obaydi még Rex Butterworthöt is lefotózta, amikor belépett a Willard Hotelbe, és a színészt is, amint kopaszon ül a harmadik limuzinban, majd később, amikor beszállt a kocsiba a Levéltár előtt.

Cavalli dobolni kezdett az ujjával az asztalon. Ekkor villant belé, hogy mi volt az a nyugtalanító gondolat, ami az akció napján végig ott motoszkált a fejében. Igen, Al Obaydit látta egy pillanatra a tömegben. Lebecsülte az irakit. Talán itt lenne az ideje, hogy felhívja a libanoni emberüket, és tájékoztassa arról a svájci bankszámláról, amelyet a nagykövethelyettes nevére nyitottak.

Nem. Jobb lesz várni vele, amíg kifizetik a kilencvenmilliót.

* * *

– Simon, mit csináljak, ha felajánlja, hogy maradjak mellette titkárnőnek?

Scott habozott. Fogalma sem volt, a Moszad szerint mit kéne tennie Hannah-nak. Azt pontosan tudta, hogy ő a maga részéről mit szeretne. Nem volt semmi értelme megkérdezni Dexter

Hutchinstól, mert ő nyilván habozás nélkül azt mondta volna, hogy továbbra is használja fel Hannah-t a saját céljaikra.

Hannah a kis fülke felé fordult, melyet Scott némi gúnnal konyhának nevezett.

– Esetleg megkérdezhetnéd Kratztól, hogy mit tegyek – javasolta, amikor Scott nem felelt az előző kérdésére. – Mondd el neki, hogy a nagykövet azt akarja, foglaljam el Muna helyét, de közbejött egy újabb probléma.

– Miféle probléma? – kérdezte Scott aggodalmasan.

– A nagykövet hivatali ideje a jövő hónap elején lejár. Lehet, hogy megbízzák, maradjon Párizsban, de az irodavezető mindenkinek azt meséli, hogy vissza fogják hívni Bagdadba, és külügyminiszter-helyettessé fogják kinevezni.

Scott még mindig nem válaszolt.

– Mi a baj, Simon? Képtelen vagy döntéseket hozni ilyen korán reggel?

Scott még mindig nem mondott semmit.

– Ugyanolyan hasznavehetetlen vagy, mint az ágyban – ugratta Hannah.

Scott úgy döntött, itt az ideje, hogy mindent elmondjon Hannah-nak. Egyetlen percig sem fog tovább várni vele. Kilépett a konyhából, a karjába vette a lányt, és megsimogatta a haját.

– Hannah, szeretnék valamit... – kezdte, de ebben a pillanatban megcsörrent a telefon. Scott felvette.

Pár percig csak hallgatott, aztán azt mondta Dexter Hutchinsnak:

– Igen, persze. Visszahívlak, amint átgondoltam a dolgot. – „Vajon mit művelhet ilyenkor, otthon még éjszaka van” – tűnődött Scott, miközben lerakta a kagylót.

– A másik szeretőd? – kérdezte Hannah mosolyogva.

– A kiadóm, tudni akarják, mikor lesz kész a kézirat. Már rég

lejárt a határidő.

– És mit mondtál nekik?

– Hogy átmenetileg mással vagyok elfoglalva.

– Csak átmenetileg? – kérdezte Hannah, és megnyomta az orra hegyét.

– Na jó, lehet hogy végleg – ismerte be Scott. Hannah egy puszit nyomott az arcára, és a fülébe suttozta:

– Vissza kell mennem a követségre, Simon. Ne kísérj el, túl kockázatos lenne.

Scott a karjában tartotta, és tiltakozni akart, de aztán csak ennyit kérdezett:

– Mikor láthatlak megint?

– Amikor a nagykövet felesége kedvet kap az úszáshoz – felelte Hannah, és kibontakozott a karjaiból. – De majd igyekszem sokat mondogatni neki, hogy milyen jót tesz az alakjának, és hogy nem ártana több testmozgás. – Felnevetett és távozott.

Scott állt az ablaknál, és várta, hogy kibukkanjon odalenn a kapunál. Gyűlölte, hogy nem telefonálhat vagy írhat neki, hogy nem léphet vele kapcsolatba, amikor csak kedve tartja. Szeretett volna virágot küldeni neki, leveleket, képeslapokat, csak hogy emlékeztesse, mennyire szereti.

Hannah kiszaladt a járdára, az arcán mosollyal. Felnézett, és egy csókot dobott, aztán eltűnt a sarkon.

Egy másik férfi, aki már teljesen átfagyott és kimerült a többórányi várakozástól, szintén figyelte Hannah-t, de nem egy ablakból, hanem egy kapualjból, az utca túloldaláról.

Amint Scott eltűnt az ablakából, a férfi kilépett az árnyékból, és követte a nagykövet másodtitkárnőjét a követség épületéig.

- Ezt nem tudom elhinni – mondta Hannah.
- Mert nem akarja – felelte Kratz, aki aznap reggel érkezett repülővel Londonból.
- Az lehetetlen, hogy Izrael ellenségeinek dolgozzon.
- Akkor talán meg tudja magyarázni, miért adta ki magát a Moszad ügynökének?

Hannah az utóbbi két órában mást sem csinált, mint valami logikus magyarázatot próbált találni, hogy miért csapta be Simon, de be kellett látnia, hogy nem tud semmi meggyőző válasszal előhozakodni.

- Minden információt elmondott, amit továbbított neki?
- Igen – felelte Hannah, és hirtelen nagyon elszégyellte magát. – Ellenőrizték az összes baráti titkosszolgálatnál?
- Természetesen – mondta Kratz. – Soha senki nem is hallott róla Párizsban. Sem a franciák, sem az angolok, a CIA meg aztán végképp nem. A helyi kirendeltség főnöke személyesen mondta el nekem, hogy soha nem volt Simon Rosenthal nevű ügynökük.
- Akkor most mi lesz? – kérdezte Hannah.
- Szeretne tovább dolgozni a hazájáért?
- Nagyon jól tudja, hogy igen – mondta Hannah, és mereven nézett vissza rá.
- És még mindig szeretne bekerülni a bagdadi csapatba?
- Hát persze. Miért vállaltam volna az eddigieket, ha nem akarnék részt venni a végső akcióban?
- Akkor, gondolom, szeretné betartani az esküt is, amit a kollégái előtt tett.
- Semmi nem kényszeríthet rá, hogy megszegjem az esküm. Ezt is nagyon jól tudja. Csak mondja meg, mit kell tennem.
- Meg kell ölnie Rosenthalt.

Scott nagyon örült, amikor Hannah csütörtök délután megerősítette, hogy pénteken este egy vacsora erejéig ki tud surranni a követségről, sőt, talán még éjszakára is ott tud maradni. A nagykövetet ugyanis ismét Genf-be hívták, ahol valami nagyon fontos dolog folyik, de Hannah még mindig nem tudta, hogy mi.

Scott már eldöntötte, hogy a legközelebbi találkozásukkor három dolog fog történni. Először is: ő maga fogja a vacsorát főzni, annak ellenére, hogy Hannah lekicsinylő megjegyzéseket tett a konyhája felszereltségére. Másodszor: elmondja neki az igazat, bármi történjen is. Harmadszor pedig...

Scott sokkal nyugodtabbnak érezte magát, mint hetek óta bármikor, mióta elhatározta, hogy „könnyít a lelkén”, ahogy az édesanyja mondta mindig gyerekkorában, ha valami rossz fát tett a tűzre. Tudta, hogy ha informálja Dextert a történetekről, azonnal vissza fogják hívni az Államokba, és pár hét múlva szép csendben elbocsátják a CIA kötelékéből. De ennek már nem volt a számára semmi jelentősége, mert harmadszor azt is eldöntötte – és ez volt a legfontosabb –, hogy megkérdezi Hannah-t, vele menne-e Amerikába mint a felesége.

A délutánt azzal töltötte, hogy bevásárolt a piacon a vacsorához: friss kenyeret, a legfinomabb gombát, báránybordát és apró szemű, érett narancsot. Aztán hazaindult, hogy elkészítse a lakomát, amit, remélhetőleg, Hannah soha nem fog elfelejteni, amíg csak él. A beszédét is előkészítette, és reménykedett, hogy idővel Hannah mindent meg fog majd bocsátani.

Estefelé már minden pillanatban azon kapta magát, hogy az órát nézi a konyha falán. Ha Hannah csak pár percet késett is, már úgy érezte, megfosztják valamitől. A legutóbbi találkozásjukra nem jött el, azt mondta, valami váratlan dolga akadt, és nem tudta értesíteni. Scott megkönnyebbülten látta, hogy Hannah besétál az ajtón, nem sokkal az után, hogy az óra elütötte a nyolcat.

Scott elmosolyodott, amikor Hannah levette a kabátját, és

meglátta, hogy az a ruha van rajta, amit ő választott neki, amikor először mentek el együtt vásárolni. Egy hosszú, kék, a vállakon lazán leomló ruha, mely egyszerre volt elegáns és kihívó.

Scott azonnal átölelte, de meglepte a lány reakciója. Távolságtartónak tűnt, szinte hidegnek. Vagy eltúlozza a dolgot? Hannah kibontakozott a karjából, és a két személyre megterített asztalt nézte, a piros-fehér kockás abroszt és az össze nem illő evőeszközöket.

Scott töltött neki egy pohár fehérbort, melyet az első fogáshoz választott, aztán eltűnt a konyhában, hogy utolsó simításokat végezzen konyhaművészeti alkotásán, sietősén, mert tudta, hogy olyan kevés idejük van együtt.

– Mit főztél? – kérdezte Hannah tompa, színtelen hangon.

– Majd meglátod – felelte Scott. – Annyit elmondhatok, hogy ezt az előételt még akkor tanultam, amikor a... – Scott hirtelen elhallgatott. – Sok évvel ezelőtt – tette hozzá meglehetősen esetlenül.

Nem vette észre, hogy Hannah szája megrándult, amikor nem tudta befejezni az eredeti mondatot.

Scott pár perc múlva csatlakozott Hannah-hoz, két tányér gőzölgő gombával és fokhagymás piritóssal. – Nincs rajta túl sok fokhagyma – ígérte. – Nyilvánvaló okokból.

A szellemes és csattanós visszavágás elmaradt. Scott azon tűnődött, vajon azért rosszkedvű-e Hannah, mert nem maradhat éjszakára. Meg is kérdezte volna, de egyrészt a vacsorára koncentrált, másrészt nagyon szeretett volna már túllenni a közlendőjén.

– Jó lenne kirándulni Párizsból, megnézni Versailles-t, mint más normális emberek – mondta Scott, és a villájára szúrt egy gombát.

– Igen, az jó lenne – mondta Hannah.

– Vagy még jobb lenne egy hétvége a Colmendor-ban. Már régen

megígérttem magamnak, amikor először olvastam egy Matisse-életrajzot a... – Megint elhallgatott a mondat közepén, és Hannah lehajtotta a fejét. – És ez csak Franciaország! – folytatta Scott, igyekezve összeszedni magát. – Olaszországban akár az egész életünket eltölthetnénk, annyi a látnivaló.

Reménykedve pillantott Hannah-ra, de a lány tekintetét félig kiürült tányérjára szegezte.

„Vajon mit követtem el? – gondolta Scott. – Vagy ő fél valamit elmondani *nekem?*” Rettegett tőle, hogy kiderülhet, Hannah-nak el kell mennie Bagdadba, amikor ő nem vágyott másra, mint hogy elvihesse Velencébe, Firenzébe, Rómába.

Ha Bagdad miatt ilyen feszült, mindent meg fog tenni, hogy elterelje róla a gondolatait.

Scott kivitte a tányérokat, és pár perc múlva visszatért az ízletes provanszál báránysülttel. – A kedves vendég kedvence, ha jól emlékszem. – De csak egy halovány mosolyt kapott válaszul.

– Valami baj van, Hannah? – kérdezte, amikor leült vele szemben. Előrehajolt, hogy megfogja a kezét, de Hannah gyorsan elhúzta.

– Csak kicsit fáradt vagyok – felelte nem túl meggyőzően. – Hosszú volt ez a hét.

Scott próbált a munkájáról beszélgetni vele, színházról, a Clodion-kiállításról, sőt még Clinton azon próbálkozásáról is, hogy összehozza egy közös koncertre a három, még életben lévő Beatles-tagot, de hiába, minden erőfeszítése ugyanolyan közönybe ütközött. Némán ettek tovább, míg Scott tányérja ki nem ürült.

– És most, befejezésül, a *pièce de résistance*. – Scott arra számított, játékos kritika fog következni gasztronómiai erőfeszítéseire, de semmi – csak egy villanásnyi mosoly és egy távoli, szomorú tekintet a gyönyörű fekete szemekben. Scott kiment a konyhába, és azonnal vissza is tért, egy tálban frissen felszeletelt narancsot hozott, egy csepp Cointreau-val ízesítve.

Hannah elé tette a finomságot, remélve, hogy visszahozza a jókedvét. De miközben ő tovább monologizált, Hannah teljesen érdektelen közönségnek bizonyult.

Scott kivitte a kistányérokat – az övé üres volt, Hannah alig nyúlt a sajátjához –, és pár perc múlva megint visszatért a kávéval, Hannah-é pontosan úgy volt elkészítve, ahogy szereti: feketén, egy csepp tejszínnel, cukor nélkül. A sajátja feketén és a kelleténél jóval több cukorral.

Amikor leült vele szemben, elszántan arra, hogy most elmondja az igazat, Hannah megkérdezte, hogy kaphatna-e cukrot. Scott felugrott, kissé meglepetten, visszament a konyhába, némi cukrot öntött egy tálkába, megragadott egy teáskanalat, és visszatért a szobába. Hannah épp abban a pillanatban kattintottá be apró estélyi táskáját.

Miután Scott leült, és letette a cukrot az asztalra, rámosolygott Hannah-ra. Még soha nem látott ilyen szomorúságot a szemeiben. Mindkettőjüknek töltött egy brandyt, a sajátját kicsit meglötykölte a pohárban, belekortyolt a kávéjába, aztán szembefordult Hannah-val, aki nem nyúlt hozzá sem a kávéhoz, sem a brandyhez; a cukor, amit kért, szintén érintetlenül állt az asztal közepén.

– Hannah – kezdte halkan Scott –, valami nagyon fontosat akarok elmondani neked, amit már borzasztó régen szerettem volna. – Felnézett, és látta, hogy Hannah már majdnem sír. Szerette volna megkérdezni, hogy miért, de attól félt, ha másról kezdenek el beszélni, soha nem fogja elmondani neki az igazat.

– Az én nevem nem Simon Rosenthal – mondta Scott halkan. Hannah meglepett volt, de nem úgy, ahogy Scott várta – inkább idegesnek látszott, mint kíváncsinak. Scott még egyet kortyolt a kávéból, és folytatta: – Hazudtam neked, attól a perctől fogva, hogy megismerkedtünk, és minél inkább megszerettelek, annál többet hazudtam.

Hannah nem szólt egy szót sem, amiért Scott hálás volt, mert

éppúgy, mint az előadásain, most is szívesebben beszélt megszakítás nélkül. A torka kezdett kicsit kiszáradni, úgyhogy megint kortyolt a kávéból.

– Scott Bradley a nevem. Amerikai vagyok, de nem Chicagóban születtem, ahogy a megismerkedésünkkel mondtam neked, hanem Denverben.

Hannah tekintete csodálkozó lett, de továbbra sem szakította félbe. Scott nagy nehezen folytatta:

– Egyáltalán nem vagyok a Moszad párizsi ügynöke, és nem írok semmiféle útikönyvet. Meg kell vallanom, az igazság sokkal különösebb, mint ezek a kitalációk. – Megfogta Hannah kezét, aki most nem húzta el. – Kérlek, engedd meg, hogy mindent megmagyarázzak, és akkor talán meg tudsz majd bocsátani nekem. – A torka még szárazabb lett. Kiitta a kávéját, és töltött magának egy újabb csészével, amibe még a szokásosnál is több cukrot tett. Hannah még mindig nem nyúlt a saját kávéjához. – Denverben születtem, ott jártam iskolába is. Az apám ügyvéd volt, de végül börtönben kötött ki, csalásért. Annyira szégyelltem magam, hogy miután az anyám meghalt, elfogadtam egy állást a Bejrúti Egyetemen, csak hogy ne kelljen az ismerőseim szemébe néznem.

Hannah felpillantott, és a tekintetében együttérzés csillogott. Ez némi önbizalmat adott Scottnak, hogy folytassa.

– Nem dolgozom a Moszadnak semmilyen minőségben, soha nem is dolgoztam. – Szorosán összezárta az ajkát. – A valódi munkám közletről sem ilyen romantikus. Bejrút után visszamentem Amerikába, és egyetemen kezdtem el tanítani.

Hannah-n látszott, hogy nem érti a dolgot, aztán aggodalom villant az arcán.

– Igen – mondta Scott, és a nyelve mintha enyhén akadozott volna –, most tényleg igazat mondok. Alkotmányjogot tanítok a Yale-en. Lásd be, egy ilyen mesét ugye senki nem találna ki? – tette hozzá, és nevetni próbált.

Megint ivott a kávéból. Most nem volt olyan keserű, mint az első csésze.

– De emellett, részidőben ügynök vagyok, ha nem is elsőrangú. Annak ellenére, hogy hosszú évek óta másoknak oktatom, hogy kéne csinálni. – Kis szünetet tartott. – Az előadóteremben.

Hannah még idegesebbnek látszott.

– Nem kell félned – mondta Scott, próbálva megnyugtatni Hannah-t –, a jó oldalon állok, bár ez persze attól függ, honnan nézzük. A CIA-nek dolgozom, ideiglenes ügynöki megbízással.

– A CIA-nek? – dadogta Hannah döbbenten. – De hát nekem azt mondták, hogy...

– Mit mondtak? – kérdezte gyorsan Scott.

– Semmit – mondta Hannah, és megint lehajtotta a fejét.

Vajon már rég mindent tudott, és eleve el sem hitte, amit mesélt neki? Scottot már ez sem érdekelte. Nem akart mást, csak elmondani mindent a nőnek, akit szeret.

Ne legyen több hazugság. Ne legyen több csalás. Ne legyen több titok.

– Nos, ha már vallomást teszek, nem szeretném szépíteni a dolgot – folytatta. – Évente tizenkét alkalommal megyek el Virginiába, hogy megvitassam az ügynökökkel azokat a problémákat, amikkel a munkájuk során találkoznak. A békés és nyugalmas tanteremben persze tele voltam jó ötletekkel, de ezentúl nagyobb tisztelettel fogok bánni velük. Most magam is megtapasztaltam, hogy mikkel kell szembenézniük.

– Ez nem lehet igaz – mondta Hannah hirtelen. – Kérlek, mondd, hogy nem igaz, Simon.

– Attól tartok, ez az igazság, Hannah. Ez alkalommal az igazat mondtam. Hinned kell nekem. Úgy kerültem Párizsba, hogy évek óta kértem, adjanak egyszer valami igazi ügynöki megbízást is, mert úgy gondoltam, a nagy elméleti tudásommal a gyakorlatban is

kitűnő lennék, ha adnának rá lehetőséget, hogy bebizonyítsam. Scott Bradley, az alkotmányjog professzora. Akit a hallgatói a Yale-en és a Langley-ben egyaránt bálványoznak, és csalahatatlannak tartanak. A mostani teljesítményem után mindenesetre nem fognak lelkes ovációval fogadni, ebben, azt hiszem, biztosak lehetünk.

Hannah felállt, és Scottra meredt.

– Mondd, hogy nem igaz, Simon. Ez nem lehet. Miért választottál engem? Miért pont engem?

Scott felállt, és átölelte.

– Nem választottalak ki, beléd szerettem. A CIA... a CIA ki akarta deríteni, hogy a Moszad miért helyezte el téged... a Jordániai Nagykövetség... Iraki Szekciójánál. – Scott alig tudott összefüggően beszélni, és nem értette, mitől érzi magát hirtelen olyan álmosnak.

– De hát miért téged küldtek? – kérdezte Hannah, és ezen az estén először a karjába kapaszkodott. – Miért nem egy tapasztalt CIA-ügynököt?

– Mert... mert olyan valakit akartak, akit... nem ismernek a profi ügynökök.

– Jaj, istenem, most kinek higgyek? – kiáltott fel Hannah, és kibontakozott a karjaiból. Tehetetlenül nézett Scottra.

– Hihetsz nekem, be tudom bizonyítani... Be tudom bizonyítani, hogy minden igaz, amit mondtam.

Scott ellépett az asztal mellől. Furcsán bizonytalannak érezte a lépteit, ahogy a komód felé indult, és lehajolt, hogy kihúzza a legalsó fiókot. Némi kutatás után elővett egy kis bőrtárcát, a jobb felső sarkában aranyozott S. B. monogrammal. Diadalmasan elmosolyodott, és visszafordult Hannah felé. Egyik kezével megtámaszkodott a komódon, hogy kicsit biztosabban álljon. Hannah elhomályosodott alakja felé nézett, de már nem látta a kétségbeesett kifejezést az arcán. Próbálta felidézni, hogy mit

mondott el eddig, és mi van még hátra.

– Jaj, drágám, mit tettem? – mondta Hannah könnyörgő tekintettel.

– Semmit, minden az én hibám – mondta Scott. – De életünk hátralévő részében úgyis csak nevetni fogunk az egészen. Ezt mellesleg tekintsd házassági ajánlatnak. Kissé ügyetlen, én elismerem, de annyira szeretlek... De ezt biztosan te is tudod – tette még hozzá, és megpróbált egy lépést tenni a lány felé. Hannah csak állt, és tehetetlenül nézte, ahogy Scott meginog, mielőtt egy második lépést , tehetett volna. Aztán megint próbálkozott, de megbotlott, összeesett az asztal mellett, és nagy puffanással a földre zuhant Hannah lábainál.

– Nem várhatom el, hogy te is ugyanígy erezz, de... – ezek voltak Scott utolsó szavai; a kezéből kiesett a bőrtárca, és a tartalma szanaszét szóródott. Scott teste mozdulatlaná dermedt.

Hannah térdre hullott mellette, és a kezébe fogta a fejét. Görcsösen zokogni kezdett.

– Szeretlek, hát persze, hogy szeretlek, de miért nem bíztál meg bennem, miért nem mondtad el az igazat?

A tekintete megakadt egy kis fényképen, amely Scott kezében maradt. Kitépte az ujjai közül. A hátulján ez állt: *Katherine Bradley '66 nyara*. Ez csak az édesanyja lehet. Hannah felemelte az útlevelet, mely ott hevert Scott feje mellett, és kapkodva fellapozta. Születési dátum: 1956. július 11. Foglalkozás: egyetemi tanár. Hannah még egyet lapozott, és az útlevélből kiesett egy újságkivágás: saját magát látta a *Paris Match* fotóján, amint épp egy Ungaro kosztümöt mutat be az 1990-es tavaszi kollekcióból.

– Nem, nem, ez nem lehet! – mondta Hannah, és a karjába vette Scottot. – Ugye ez is hazugság?

Aztán megpillantott egy borítékot is a földön, melyen csak ennyi állt: *Hannah*. Gyengéden leengedte Scott testét a földre, felkapta a

borítékot, és feltépte.

Drága Hannah,

száz és százféleképpen próbáltam elkezdni ezt a levelet, de rájöttem, hogy csak egyféleképpen lehet. Szeretlek. Még soha nem szerettem így senkit, és tudom, hogy soha többé nem is fogok.

– Nem! – sikoltott fel Hannah – Nem! – alig bírta tovább olvasni a szavakat a könnyein keresztül.

Nemcsak a kedvesem vagy, de a legjobb barátom is. Soha nem akarok senki mást magam mellett tudni. Csak arra vágyom, hogy veled élhessem le az egész életemet. Nem is tudom, hogy lehettem ilyen szerencsés, hogy találkoztam veled.

– Édes istenem, ne! – zokogott Hannah, és Scott mellére borult.
– Én is szeretlek, nagyon szeretlek!

Három lányt akarok és két fiút, ennél alább nem adom. Az unokákat majd később megbeszéljük. Attól tartok, öregkoromra rémesen zsémbes és elviselhetetlen leszek, de mindig ugyanígy foglak szeretni.

– Nem, nem, nem! – zokogta Hannah, és lehajolt, hogy megcsókolja. Hirtelen felugrott, és a telefonhoz rohant. Tárcsázta a 17-et, és azt kiáltotta: – Istenem, bárcsak egy tablettának ne lenne hatása! Vegye már föl valaki, gyerünk, gyerünk! – sikoltotta a telefonba, amikor váratlanul felpattant a lakás ajtaja. Hannah megfordult, és szembe találta magát Kratz ezredessel meg egy ismeretlen férfival.

Hannah a földre ejtette a telefont, feléjük rohant, és nekiesett Kratznak.

– Szemét! – sikoltotta. – Maga miatt megöltem az egyetlen embert, akit szerettem! Remélem a pokol tüzén fog égni ezért! – és ököllel esett az arcának.

Az ismeretlen férfi gyorsan odalépett, félrelökte Hannah-t, aztán ő és Kratz felemelték Scott élettelen testét, és kicipelték a szobából.

Hannah a sarokban kuporgott, és zokogott.

18

– Fehér Ház, tessék!

– Mr. Butterworthöt keresem. Hosszú csend.

– Nem tartunk nyilván senkit ezen a néven. Kérem, várjon egy percet, kapcsolom a személyzeti osztályt.

A főlevéltáros türelmesen várakozott, és ahogy teltek-múltak a másodpercek, egyre inkább úgy érezte, hogy a Clinton-adminisztráció által megrendelt új telefonrendszerre valóban égető szükség van.

– Személyzeti osztály – szólalt meg egy női hang.

– Miben segíthetek?

– Mr. Rex Butterworthöt keresem, az elnök speciális tanácsadóját.

– Ki keresi?

– Marshall, Calder Marshall főlevéltáros.

– Honnan?

– A Nemzeti Levéltárból. Újabb hosszú csend.

– Nekem egyáltalán nem ismerős a Butterworth név, de bizonyára ön is tudja, hogy az elnöknek több mint negyven

speciális és helyettes tanácsadója van.

– Ezt nem tudtam – ismerte be Marshall. Megint hosszú csend következett.

– Az adataink szerint – szólalt meg ismét a női hang – úgy néz ki, már visszatért előző munkahelyére, a Kereskedelmi Minisztériumba. Csak ideiglenes kinevezéssel dolgozott itt.

– Tudna mondani egy telefonszámot, ahol elérhetném?

– Sajnos nem. De ha felhívja az információt a Kereskedelmi Minisztériumban, biztosan meg tudják mondani, hol találja.

– Nagyon köszönöm.

– Örülök, hogy segíthettem.

Hannah később nem is emlékezett rá, mennyi ideig hevert a sarokban Simon szobájában. Nem tudta Scottnak nevezni, neki már csak Simon maradt. Egy óra, talán kettő telhetett el. Az idő már nem jelentett neki semmit. Arra emlékezett, hogy visszabotorkált a szoba közepére, kikerülve a felborított székeket és asztalt – úgy festett a szoba, mint egy bár, ahol épp tömegverekedés volt.

Kivette a táskájából a második tablettát, és lehúzta a vécén, ahogy minden jól képzett ügynök automatikusan tette volna. Aztán kutatni kezdett a szétszórt fényképek és persze a *Hannah-nak* címzett levél után. A táskájába gyömöszölte ezt a pár kis emléket, aztán egy felborult székbe kapaszkodva megpróbált föltápászkodni.

Aznap éjjel ébren feküdt az ágyában a követségen, bámulta a kopár fehér mennyezetet, és képtelen volt visszaemlékezni, hogy jutott vissza, a tűzlétrán mászott-e be, vagy besétált a főbejáraton. Azon tűnődött, hány éjszaka fog eltelni, míg újból képes lesz elaludni hosszabb időre, mint néhány percre. Mennyi időnek kell eltelnie, míg nem Simon lesz minden második gondolata?

Tudta, hogy a Moszad ezek után el akarja majd vinni innen, hogy elrejtsek és megvédelmezzék – már ahogy azt ők elképzelik –, míg a francia rendőrség befejezi a vizsgálatot. Komoly diplomáciai

huzavona fog kezdődni. Az amerikaiak nyilván sokat fognak kérni kárpótlásul, amiért megölték az egyik ügynöküket, de végül majd megegyeznek valahogy. Hannah Kopec, Simon Rosenthal és Scott Bradley professzor nem lesz több, mint egy lezárt akta. Hiszen ők csak számok: felcserélhetők, eldobhatók, és persze másokkal helyettesíthetők.

Elgondolkozott, hogy vajon mit csináltak a holttesttel, a férfi holttestével, akit szeretett. Azt gyanította, egy szép, de névtelen sírt fog kapni. Így kívánja a haza érdeke. Bárhol temették is el, tudta, hogy neki soha nem fogják elárulni.

Ha Kratz nem beszélt volna annyit a harminckilenc Scud rakétáról, mely Izraelre hullott, és különösen arról az egyről, amely megölte az anyját, a bátyját és a húgát, akkor nem tudta volna rávenni magát, hogy beleejtse a tablettát Scott kávéjába. Még az utolsó pillanatban is mondhatta volna, hogy nem teszi meg, de Kratz azzal fenyegetőzött, hogy akkor majd elintézik ők, sokkal csúnyábban.

Mielőtt elővette a táskájából a tablettát, megkérte Simont, hogy hozzon neki cukrot. Miért nem ragadta meg az alkalmat? Miért nem kérdezte meg, hogy minek, miért nem ugratta a fogyókúrájával, miért nem csinált valamit, amitől ő meggondolta volna magát? És miért, miért várt olyan sokáig azzal, hogy elmondja az igazat?

Ő is el akart mondani neki valamit: a nagykövetet visszahívták Irakba, és elő fogják léptetni. Valóban külügyminiszter-helyettesé nevezték ki, ahogy Kanuk terjesztette, ami azt jelenti, hogy Muhammad Saeed Al-Zahiaf távollétében közvetlenül Szaddam Huszeinnel fog együtt dolgozni. Az új párizsi nagykövet egy bizonyos Hamid Al Obaydi lesz, aki jelenleg az ENSZ-nagykövet helyettese, és nemrégiben valami nagy szolgálatot tett a hazájának, de Hannah egyelőre még nem tudta kideríteni, hogy mit. A nagykövet felajánlotta neki, hogy válasszon: vagy Párizsban marad Al Obaydi titkárnőjeként, vagy visszatér vele Irakba, és továbbra is

mellette dolgozik. Pár nappal ezelőtt még a Moszad ellenállhatatlannak talált volna egy ilyen lehetőséget.

El akarta mondani Simonnak, hogy már nem érdekli Szaddam, és hogy az iránta érzett szerelme lehetővé tette, hogy legyőzze magában a gyűlöletet, és így idővel talán a szerettei halála okozta seb is begyógyulhat. Úgy érezte, már nem lenne képes megölni senkit, mert van valaki, akiért élhet.

De most, hogy Simon meghalt, a bosszúvágy erősebb volt a szívében, mint valaha.

- Kereskedelmi Minisztérium.
- Rex Butterworthöt keresem.
- Melyik osztályon?
- Nem értem – mondta a főlevéltáros.
- Melyik osztályon dolgozik Mr. Butterworth? – kérdezte a telefonkezelő, minden szótagot külön artikulálva, mintha egy négyéves gyerekhez beszélne.
- Fogalmam sincs – vallotta be a főlevéltáros.
- Nem találom ezt a nevet a listámon.
- De a Fehér Házban azt mondták, hogy...
- Az engem nem érdekel, hogy a Fehér Házban mit mondtak. Ha nem tudja, melyik osztályon van...
- Beszélhetnék a személyzeti osztállyal?
- Egy pillanat! – Valamivel több telt el egy pillanatnál.
- Személyzeti osztály.
- Calder Marshall vagyok, a Nemzeti Levéltár főlevéltárosa. Beszélhetnék az osztályvezetővel?
- Sajnálom, pillanatnyilag nem ér rá. Óhajt beszélni az asszisztensével, Alex Wagnerrel?
- Igen, az nagyszerű lenne – mondta Marshall.

- Ma nincs bent. Tudna holnap telefonálni?
- Persze – felelte Marshall nagy sóhajjal. – Köszönöm.
- Örülök, hogy segíthettem.

Amikor Kratz kocsija csikorogva lefékezett a kórház előtt, már három orvos, két ápoló és egy nővér várta őket a lépcsőkön.

A két ápoló odarohant, és óvatosan, de határozottan kiemelték Scott testét a kocsik hátsó üléséről, felvitték a lépcsőn, és lefektették egy tolokocsira.

Miközben végigtolták a folyosón, a három orvos és a nővér máris körbevették, és elkezdték a vizsgálatot. A nővér gyorsan levette róla az inget és a nadrágot, miközben az első orvos a száját kinyitva ellenőrizte a légzését. A második, egy konzultáns, Scott mellkasára hajtotta a fülét, és próbálta kivenni a szívverését, miközben a harmadik orvos a vérnyomását mérte; egyikük sem látszott túl reménytelinek.

A konzultáns a Moszad ezredeséhez fordult, és keményen azt mondta:

- Ne vesztegessük az időt hazugságokkal. Mi történt vele?
- Megmérgeztük, de kiderült, hogy nem az, akinek...
- Ez már nem érdekel – mondta az orvos. – Milyen mérget adtak be neki?
- Ergotin-alkaloida – mondta Kratz.

A konzultáns egyik asszisztenséhez fordult.

– Telefonáljon a Widal Kórházba, kérek adatokat a méreg hatásáról és az antianyagáról, gyorsan! – mondta, miközben az ápolók begördítették Scottot a műtőbe.

Az első orvos végig nyitva tartotta Scott száját a folyosón megtett rövid út alatt, hogy levegőhöz jusson. A nyelvét leszorította egy spatulával, hogy szabaddá tegye a légcsövet. Amikor megérkeztek a műtőbe, egy körülbelül 12 centi hosszú, derékszögben meghajlított

műanyag csövet helyezett a szájába, hogy a nyelv ne csússzon vissza.

A nővér egy maszkot helyezett Scott orrára, mely a falon lévő oxigéntartályhoz csatlakozott. A maszkhoz egy gumizsák tartozott, melyet három-négy másodpercenként, ritmikusan megnyomott a bal kezével, miközben jobb kezével a fejét tartotta. Scott tüdeje megtelt oxigénnel.

A konzultáns megint a mellkasa fölé hajolt. Felemelte a fejét, és bólintott egy ápolónak, aki valami kenőccsel kezdte bekenni különböző pontokon a testét. Egy nővér kis elektronikus tapadókorongokat helyezett ugyanazokra a pontokra. A drótok a műtőasztal mellett álló monitorhoz vezettek, mely a szívműködést ellenőrizte.

A szívverések erősségét jelző vékony vonal, mely végigfutott a monitoron, halk, bűgő hangot adott.

A konzultáns elmosolyodott a maszkja alatt, miközben a nővér tovább pumpálta az oxigént a beteg szájába és orrába.

A monitor hirtelen éles hangot hallatott. A műtőben mindenki odafordult: a képernyőn vékony, lapos vonal futott keresztül.

– A szív megállt! – kiáltotta a konzultáns. Előreugrott, a tenyerét Scott szegycsontjára helyezte, és kemény mozdulatokkal próbálta feléleszteni a beteget. Mint egy jó súlyemelő, percenként negyven-ötven nyomásra volt képes.

Egy ápoló odatozta a defibrilátort. A konzultáns két fémcsípeszt helyezett Scott mellkasának elejére és oldalára.

– Kétszáz joule! – mondta a konzultáns. – Álljanak hátrább! – Mindenki hátrább lépett, és egy áramütés futott végig Scott testén.

A monitorra meredtek, miközben a konzultáns ismét odaugrott, és tovább nyomkodta a tenyerével Scott mellkasát, de a vékony zöld vonal a monitoron meg sem rezzent. – Kétszáz joule, álljanak hátrább! – ismételte meg határozottan; megint mindenki hátrább

lépett, és figyelték a sokk hatását. De a vonal makacsul lapos maradt. A konzultáns gyorsan visszalépett az asztal mellé, és tovább nyomkodta Scott mellkasát.

– Háromszázhatvan joule! – mondta kétségbeesetten, de a nővér, aki a gép tárcsáját magasabbra állította, már tudta, hogy a beteg meghalt.

A konzultáns lenyomott egy gombot, és a lehető legmagasabb erejű áramütés futott végig Scott testén; a műtőben mindenki azt hitte, itt a vég. A monitorra néztek.

– Meghalt – akarta mondani a konzultáns, de ekkor döbbenet látták, hogy a zöld vonal picit megugrik. A konzultáns előreugrott, és megint nyomkodni kezdte a beteg mellkasát. A zöld vonal rendszertelenül ugrált.

– Háromszázhatvan joule! – mondta megint az orvos. A gombot megnyomták, és mindenki a monitorhoz fordult. A vonal lüktetése visszatért a normális ritmusba. A legfiatalabb orvos hangosan felujjongott.

A konzultáns gyorsan megkereste Scott bal karján a vénát, és beleszúrt egy tűt, melyből egy kanul állt ki, amihez gyorsan csatlakoztatták az infúziót.

Egy újabb orvos rontott be a műtőbe, és annyit mondott:

– Az ellenanyag: GTN!

Egy nővér azonnal az orvosságos szekrényhez sietett, elővett egy fiola gliceril-trinitrátot, és átadta a konzultánsnak, aki már készenlétben tartotta a fecskendőt. Kiszívta a fiolából a kék folyadékot, egy picit a levegőbe spriccelt belőle, aztán beadta az ellenanyagot az intravénás infúzión keresztül. A monitorra nézett. A vonal szabályos ritmusban lüktetett.

A konzultáns a főnővérhez fordult, és azt kérdezte:

– Maga hisz a csodákban?

– Nem – felelte a nővér. – Én zsidó vagyok. A csodák a

keresztényeknek valók.

* * *

Hannah elkezdte szövögetni a tervét, amelybe nem fogja beavatni Kratzot. Úgy döntött, elfogadja a nagykövet ajánlatát, hogy kísérje őt vissza Irakba.

Ahogy teltek az órák, a terv egyre inkább alakot öltött. Tisztában volt vele, hogy lesznek nehézségei. Nem az iraki oldalról, hanem az izraeliek miatt. Tudta, hogy meg kell akadályoznia, hogy a Moszad elvigye Párizsból, ami azt jelenti, hogy egyetlen pillanatra sem hagyhatja el a követség épületét, egészen addig, míg a nagykövet el nem indul Irakba. Fel fog használni minden fogást – csak hogy most az övéivel szemben –, amit az elmúlt két évben megtanítottak neki.

Ha majd megérkeztek Irakba, mindent megtesz, hogy nélkülözhetetlenné váljon a nagykövet számára, szépen kivárja a kellő időt, aztán, ha elérte a célját, boldog mártírhalált hal.

Most, hogy Simon halott volt, egyetlen célja maradt az életben: hogy megölje Szaddam Huszeint.

- Kereskedelmi Minisztérium.
- Alex Wagnerrel szeretnék beszélni – mondta a főlevéltáros.
- Kivel?
- Alex Wagnerrel a személyzeti osztályról.
- Egy pillanat! – Szokás szerint egy igencsak hosszúra nyúlt pillanat következett.
- Személyzeti osztály, tessék!
- Calder Marshall vagyok, a Nemzeti Levéltár főlevéltárosa. Tegnap kerestem Miss Wagnert, és ön azt mondta, ma hívjam vissza.

– Én nem voltam itt tegnap.

– Akkor egy kolléganője. Beszélhetnék most Miss Wagnerral?

– Egy pillanat!

A főlevéltáros várakozott, jó néhány pillanatig.

– Alex Wagner – szólalt meg egy csicsergő női hang.

– Miss Wagner, itt Calder Marshall beszél. A Nemzeti Levéltár főlevéltárosa vagyok, és rendkívül fontos ügyben keresem Mr. Rex Butterworthöt, aki nemrégiben még a Fehér Házban dolgozott speciális tanácsadóként.

– Ön korábbi munkaadója Mr. Butterworthnek? – kérdezte a csicsergő hang.

– Nem – felelte Marshall.

– Rokona?

– Nem.

– Akkor attól tartok, nem segíthetek, Mr. Marshall.

– Hogyhogy? – kérdezte a főlevéltáros.

– A személyiségjogok védelmére hozott törvény tiltja, hogy bármiféle információt szolgáltatassunk a kormányalkalmazottakról.

– Meg tudná adni a minisztérium osztályvezetőjének nevét, vagy ezt is tiltja a törvény? – kérdezte a főlevéltáros.

– Dick Fielding – válaszolta a hang kurtán.

– Nagyon köszönöm a segítségét – mondta a főlevéltáros.

A vonal elnémult.

* * *

Amikor Scott magához tért, az első gondolata Hannah volt. Aztán azonnal elaludt.

Amikor megint fölébredt, nem látott mást maga körül, csak elmosódott foltokat, melyek mintha fölé hajoltak volna. Megint elaludt.

Amikor újból felébredt, az elmosódott foltok kezdtek alakot ölteni. A legtöbben fehér ruhát viseltek. Ismét elaludt.

Amikor legközelebb felébredt, sötét volt, és egyedül feküdt a szobában. Nagyon gyengének és bágyadtnak érezte magát. Próbált visszaemlékezni, hogy mi történt. Újból elaludt.

Amikor felébredt, most először, hangokat is hallott, megnyugtató, lágy hangokat, de a szavakat nem tudta kivenni, bárhogy próbálta. Megint elaludt.

Amikor ismét felébredt, feltámasztották az ágyban. Egy szívószál segítségével próbálták megitatni valami meleg, íztelen folyadékkal. Megint elaludt.

Amikor felébredt, egy meleg mosolyú, fehér köpenyes férfi sztetoszkóppal a kezében azt kérdezte tőle: – Hall engem? – Scott megpróbált bólintani, de ismét csak elaludt.

Amikor felébredt, egy másik orvos – akit most már tisztán látott – figyelmesen hallgatta, ahogy Scott megpróbálkozott az első szavakkal: – Hannah..., Hannah – csak ennyit mondott. Megint elaludt.

Ismét felébredt, ekkor egy csinos, rövid fekete hajú nő hajolt fölé kedves mosollyal. Scott viszonzta a mosolyát, és megkérdezte, hány óra, ami furcsa kérdésnek tűnhetett, de ő tudni szeretne volna.

– Pár perccel múlt délután három – mondta az ápolónő.

– Mióta vagyok itt? – nyögte ki nagy nehezen Scott.

– Valamivel több mint egy hete. Nagyon közel volt a halálhoz. Ha a barátai egy percet késtek volna... – Scott megint elaludt.

Amikor felébredt, az orvos elmesélte neki, hogy amikor behozták, már azt hitték, túl késő, és kétszer is halottnak nyilvánították. – De aztán az ellenanyag, az elektromos stimuláció és a maga ritka

életereje, na meg a főnövér elmélete a keresztényekről és a csodákról segített – jelentette ki mosolyogva.

Scott megkérdezte, hogy járt-e bent nála egy Hannah nevű nő. Az orvos megnézte az ágy végébe akasztott táblát. Csak két látogatója volt, mindkettő férfi, akik minden áldott nap bejöttek. Scott megint elaludt.

Amikor felébredt, a két férfi, akikről az orvos beszélt, ott ült az ágya két szélén. Scott rámosolygott Dexter Hutchinsra, aki igyekezett nem sírva fakadni. „Felnőtt férfiak nem sírnak – akarta mondani Scott –, kiváltképp, ha a CIA ügynökei.” A másik férfira nézett. Még soha életében nem látott ilyen szégyenkezéssel és büntudattal teli arcot, ilyen vörös és kialvatlan szemeket. Scott próbálta megkérdezni, mi baja. De megint elaludt.

Amikor felébredt, a két férfi még mindig ott ült, a kényelmetlen székeken szunyókáltak.

– Dexter – suttogta Scott, mire mindketten azonnal felriadtak. – Hol van Hannah?

A másik férfi – Scott csak most vette észre, hogy fekete monokli van a szeme alatt, és el van törve az orra – egy kis hallgatás után válaszolt a kérdésére. Ezután Scott megint elaludt, és soha többé nem akart fölébredni.

19

- Kereskedelmi Minisztérium.
- A minisztérium osztályvezetőjével szeretnék beszélni.
- Ki keresi?
- Marshall, Calder Marshall.
- Elő van jegyezve a hívás?
- Nem, nincsen.

- Mr. Fielding csak előjegyzett telefonhívásokat fogad.
- És a titkárnője? – kérdezte Marshall.
- A titkárnője soha nem fogad hívásokat.
- Akkor hogy jegyeztethetem elő magam?
- Miss Zelumskival kell beszélnie.
- Tudja kapcsolni Miss Zelumskit, vagy netalántán hozzá is elő kell jegyeztetni magam?
- Felesleges gúnyolódnia, uram, én csak a munkámat végzem.
- Ne haragudjon! Legyen olyan szíves, kapcsolja nekem Miss Zelumskit.

Marshall türelmesen várt.

- Itt Miss Zelumski, tessék!
- Szeretnék előjegyeztetni egy telefonhívást Mr. Fieldinghez.
- Belkereskedelem, külkereskedelem vagy legnagyobb kedvezmény? – kérdezte egy unott hang.
- Személyes.
- Az osztályvezető úr ismeri önt?
- Nem, nem ismer.
- Akkor nem segíthetek. Én csak a belkereskedelemmel, a külkereskedelemmel és a legnagyobb kedvezménnyel kapcsolatos ügyeket intézem.

A főlevéltáros lerakta a telefont, még mielőtt Miss Zelumskinak módjában állt volna elhadarni, hogy „Örülök, hogy segíthettem”.

Marshall dobolni kezdett az ujjával az íróasztalon. Úgy döntött, itt az ideje, hogy új játékszabályokhoz folyamodjon.

Cavalli a Hotel de la Paix-ban szállt meg Genfben az előző este. Egy szerény lakosztályt vett ki, melynek ablakai a tóra néztek. Nem túl drága, és nem túl feltűnő.

Levetkőzött, ágyba bújt, és bekapcsolta a CNN-t. Pár percig nézte,

de aztán rájött, hogy az a hír, hogy Bill Clinton a Los Angeles-i repülőtér betonján várakozó Air Force One gép fedélzetén vágatta le a haját, nagyobb teret kap, mint az, hogy az amerikaiak lelőtték egy gépet Irak felett a tiltott berepülési zónában. Úgy tűnt, az új elnök el van szánva, hogy megmutatja Szaddamnak, ő is van olyan kemény legény, mint Bush.

Amikor Cavalli másnap reggel felébredt, kipattant az ágyból, odament az ablakhoz, elhúzta a függönyt, és megcsodálta a szökőkutat a tó közepén, melyből hatalmas sugárban szökkent magasba a víz. Amikor megfordult, észrevette, hogy egy borítékot csúsztottak be az ajtónyílás alatt. Feltépte, és egy üzenetet talált benne, mely szerint a bankárja, Monsieur Franchard tizenegy órakor várja „egy teára”. Cavalli épp a papírkosárba akarta ejteni a papírlapot, amikor észrevette, hogy a legaljára kézzel oda van firkantva két sor:

Remélem, ideillőnek találja majd a készlet márkáját.

N. V.

A szobájában elfogyasztott könnyű reggeli után Cavalli mindent becsomagolt a bőröndjébe és a válltáskájába, aztán lement a földszintre. A portás tökéletes angolsággal válaszolt a kérdéseire, és elmagyarázta, merre van a Franchard et Cie Bank. Svájcban minden hotelportás kívülről fújja a bankok címét, éppúgy, ahogy londoni kollégáik ismerik a színházakat és a futballpályákat.

Amikor Cavalli kilépett a szállodából, és nekiindult a rövid kis sétának a bankig, sehogy sem tudta elfojtani magában azt az érzést, hogy valami nincs rendben körülötte. Aztán rájött, mi a baj: az utcák patyolattiszták voltak, a járókelők elegánsak, józanok és halk szavúak. Vagyis minden szöges ellentéte volt a New Yorkban megszokottnak.

Amikor odaért a bank bejáratához, Cavalli megnyomta a diszkrét

csengőgombot, egy hasonlóképpen diszkrét réztábla mellett, melyen a „Franchard et Cie” felirat díszelgett.

Egy portás nyitott ajtót. Cavalli besétált a tökéletes arányú, márványoszlopokkal díszített előcsarnokba.

– Legyen szíves a tizedik emeletre fáradni, Mr. Cavalli. Azt hiszem, Monsieur Franchard már várja önt.

Cavalli életében még csak kétszer járt itt. Hogy csinálják ezt? A portás nem tévedett: amikor Cavalli kilépett a liftből, a bank elnöke már ott várta, hogy üdvözlje.

– Jó reggelt, Mr. Cavalli! – mondta. – Talán menjünk be az irodámba.

Az igazgató irodája szerény, ízlésesen berendezett helyiség volt. A svájci bankárok nem akarják elijeszteni az ügyfeleket a gazdagság túlzott fitogtatásával.

Cavalli meglepetten látta, hogy az asztalon egy nagy, barna csomag várakozik; semmi jel nem mutatott rá, hogy mi lehet benne.

– Ez ma reggel érkezett az ön nevére – magyarázta a bankár. – Gondolom, összefüggésben lehet a találkozási céljával.

Cavalli elmosolyodott, az asztal fölé hajolt, és maga felé húzta a csomagot. Gyorsan letépte róla a barna csomagolópapírt, ami alatt egy dobozt talált, melyre nagy betűkkel a „TEA: BOSTON” felirat volt pecsételve.

Egy súlyos ezüst papírkés segítségével, melyet egy kisasztalról vett el, lassan felfeszegette a fadoboz tetejét. Nem vette észre, hogy az igazgató kis grimaszt vág.

Cavalli a dobozba bámult. Hungarocellel volt teletömve, amit elkezdett két kézzel kiszórni az asztalra.

Az igazgató gyorsan egy papírkosarat helyezett a keze ügyébe, amiről Cavalli nem vett tudomást – tovább ásott a dobozban, míg végül valami selyempapírba csomagolt tárgy akadt a kezébe.

Miután lehámozta a selyempapírt, egy teáscsésze került elő, az Első Kongresszus konföderációs lobogójával díszítve.

Cavallinak több percébe került, míg kicsomagolt egy teljes teáskészletet, és kirakosgatta az asztalra a csodálkozó bankár elé. Amikor mindent kicsomagolt, maga Cavalli is kissé meglepettnek látszott. Aztán megint a dobozba nyúlt, és talált egy borítékot. Feltépte, és elkezdte hangosan felolvasni, amit benne talált:

Az ön által vásárolt készlet annak a híres teáskészletnek a pontos másolata, melyet Pearson és Fia 1777-ben készítettek, hogy megünnepeljék a „bostoni teadélutánt”. Minden készlethez mellékelünk egy autentikus másolatot az amerikai Függetlenségi nyilatkozatról. Az ön készletének gyártási sorszáma: 20917.

A levelet saját kezűleg írta alá a cég jelenlegi elnöke, H. William Pearson.

Cavalli nevetésben tört ki, és még mélyebbre kotort a dobozba, míg végül megtalálta a vékony, hengeres műanyag tokot. Csak csodálni tudta az ötletet, amivel Nick Vincente átverte a vámosokat, és játszva „exportálta” az eredetit. A bankár arcán továbbra is értetlen arckifejezés ült. Cavalli az asztal közepére helyezte a tokot, aztán részletesen elmondta, hogyan szeretné lebonyolítani a tizenkét órákor esedékes találkozót.

A bankár időnként bólogatott, és feljegyzett valamit a maga elé tett jegyzettömbre.

– Szeretném ezt a műanyag tokot egy időre elhelyezni egy széfben. A széf kulcsát aztán majd átadja Mr. Al Obaydinak, de csak akkor, ha megkapta a teljes összeg átutalását. A pénzt kérem a 3. számú számlámra elhelyezni az önök zürichi fiókjában.

– Meg tudja mondani, hogy pontosan mekkora összeget vár Mr. Al Obayditól? – kérdezte a bankár.

– Kilencvenmillió dollárt – felelte Cavalli. A bankárnak szeme sem rebbent.

A főlevéltáros kikereszte a kormányhivatalok telefonkönyvéből a kereskedelmi miniszter nevét, felemelte a telefont, és megnyomott egyetlen gombot. A Kereskedelmi Minisztérium száma, a 482 2000 már be volt programozva a telefonjába.

- Kereskedelmi Minisztérium.
- Dick Fieldinggel szeretnék beszélni.
- Egy pillanat!
- Az osztályvezető irodája, tessék!
- Itt Brown miniszter.

A főlevéltárosnak alig kellett várnia néhány másodpercet, már kapcsolták is.

– Jó reggelt, miniszter úr! – mondta egy udvarias hang.
– Jó reggelt, Mr. Fielding! Itt Calder Marshall beszél, a Nemzeti Levéltár főlevéltárosa.

- De hát én azt hittem, hogy...
- Hogy...?
- Ó semmi, azt hiszem, rossz telefont vettem fel. Miben segíthetek, Mr. Marshall?
- Az önök egy régebbi alkalmazottjának szeretnék valahogy a nyomára jutni. A neve Rex Butterworth.
- Sajnos ebben nem tudok segíteni.
- Miért? Talán önt is köti a személyiségjogok védelmére hozott törvény?

Fielding felnevetett.

- Bár csak erről lenne szó!
- Nem értem – mondta a főlevéltáros.

- A múlt héten postán akartuk elküldeni Butterworthnek a prémiumát, de visszajött azzal, hogy „A címzett ismeretlen”.
- Na és a felesége?
- Válófélben vannak, és ő is ugyanezt a választ kapta a legutóbbi levelére.
- És az édesanyja Dél-Karolinában?
- Évekkel ezelőtt meghalt.
- Nagyon köszönöm – mondta Calder Marshall, és lerakta a telefont. Pontosan tudta, hogy ezek után kit kell felhívnia.

A Dummond et Cie egyike Genf újabb bankintézeteinek, hiszen csak 1781-ben alapították. A bank kétszáz éve kezeli mások pénzét, bármiféle vallási vagy faji előítélet nélkül. A Dummond et Cie mindig is szívesen kötött üzletet arab sejkekkel és zsidó üzletemberekkel, náci gauleiterekkel és brit arisztokratákkal, vagyis bárkivel, akinek szüksége volt a szolgáltatásaikra. Ennek a politikának köszönhetően hatalmas hasznot halmoztak fel a világ minden létező pénznemében.

A bank tizenkét emeletet foglalt el egy épületben, a place de Fusterie-től nem messze. A találkozót, melyet kedd délre beszéltek meg, a tizenegyedik emeleti tárgyalóteremben tartották, pontosan az igazgató irodája alatt.

A bank igazgatója, Pierre Dummond tizenkilenc éve töltötte be ezt a posztot, de soha nem látott még kevésbé összeillő üzletfeleket találkozni, mint most: egy művelt arab Irakból és egy volt maffia-üggyvéd fia New Yorkból.

A tárgyalóasztal körül tizenhat hely volt, de most csak négyen ültek mellette. Pierre Dummond a hosszabbik oldal közepén foglalt helyet, nagybátyja, az előző igazgató, Francois Dummond portréja alatt. A jelenlegi igazgató elegáns szabású és stílusú sötét öltönyt viselt, melyet az épület egy négyzetkilométeres környékén

elhelyezkedő negyvennyolc bank bármelyikének elnöke viselhetett volna. Az inge halványkék volt – látszott, hogy nem hagyja befolyásolni magát a milánói divatdiktátoroktól; a nyakkendője pedig olyan diszkrét, hogy csak a legkitűnőbb megfigyelőképességgel rendelkező ügyfelek tudták volna utólag leírni a színét vagy a mintáját.

Monsieur Dummond jobbán a kliense, Mr. Al Obaydi ült, akinek az öltözéke, ha egy árnyalattal divatosabb is, azért ugyanolyan konzervatív volt.

Monsieur Dummond-nal szemben a Franchard et Cie igazgatója foglalt helyet, aki – első ránézésre meg lehetett állapítani – valószínűleg ugyanazzal a szabóval dolgoztatott, mint Monsieur Dummond. Franchard balján Antonio Cavalli ült, kétsoros Armani öltönyben, amiben nagyon úgy festett, mintha véletlenül rossz helyre csöppent volna.

A kis óra, mely Monsieur Dummond háta mögött, a Lajos Fülöp korabeli kandallópárkányon állt, elütötte a tizenkettőt. Az igazgató megköszöri a torkát, és megnyitotta a megbeszélést.

– Uraim, ennek a találkozóknak az a célja, hogy egy ritka dokumentumot egy fix pénzösszegre cseréljünk. – Monsieur Dummond följebb tolta az orrán félhold alakú szemüvegét. – Természetesen azzal kell kezdenem, hogy felteszem a kérdést Mr. Cavallinak: birtokában van-e a dokumentum?

– Nem, nincsen – vágott közbe Monsieur Franchard, ahogy azt előre megbeszélték Cavallival. – A dokumentumot ügyfelem a mi bankunkban helyezte el. De megerősíthetem, hogy hivatalosan fel vagyok hatalmazva rá: amint átutalásra került a megbeszélt összeg, a dokumentumot azonnal kiadjam.

– Csakhogy nem így egyeztünk meg – szakította félbe Dummond. Megdöbbenést tettetve előrehajolt, majd hozzátette: – Kliensem kormányának nem áll szándékában egyetlen centet sem kifizetni, míg alaposan meg nem vizsgálták a dokumentumot. Önök

vállalták, hogy a dokumentum itt lesz a mai napon déli tizenkét óráig, és mi meggyőződhetünk az eredetiségéről.

– Ezzel kliensem is tisztában van – mondta Monsieur Franchard.
– Bármikor szívesen látom önöket az irodámban, hogy megejtsék a vizsgálatot. Ezt követően, abban a pillanatban, ahogy átutalták a megbeszélte összeget, én átadom önöknek a dokumentumot.

– Ez mind nagyon szép – jelentette ki Monsieur Dummond, és feljebb tolta a szemüvegét –, de az ön kliense nem tartotta be az eredeti szerződést, ami, nézetem szerint, felhatalmazza ügyfelem kormányát – a „kormány” szót jó alaposan megnyomta –, hogy módosítsa a saját álláspontját.

– Kliensem úgy vélte, az adott körülmények között az óvatosság megkívánja, hogy védelmezni próbálja az érdekeit azzal, hogy a dokumentumot a saját bankjában helyezi biztonságba – válaszolt azonnal Monsieur Franchard.

A kívülálló, aki végighallgatta a két bankár szócsatáját, bizonyára nagyon meglepődött volna, ha tudja, hogy minden szombat este közös sakkpartit rendeznek, amit Monsieur Franchard rendszeresen megnyert, vasárnap ebéd után pedig teniszpartit, amit rendszeresen elveszített.

– Ezt így nem fogadhatom el – mondta Al Obaydi, aki most először szólalt meg. – Kormányomtól azt az utasítást kaptam, hogyha az eredeti szerződést bármiben megszegik, csak negyvenmilliót fizessenek.

– De hát ez nevetséges! – emelte meg a hangját Cavalli.

– Pár óráról van szó, és pár száz méter távolságról. Ön is nagyon jól tudja, hogy kilencvenmillióban egyeztünk meg.

– De önök nem tartották be a szerződést – mondta Al Obaydi. – Tehát kormányom ezek után nem ismeri el érvényesnek az eredeti feltételeket.

– Ha nincs kilencvenmillió, nincs dokumentum? – mondta

Cavalli, és az asztalra csapott az öklével.

– Legyünk realisták, Mr. Cavalli – mondta Al Obaydi.

– A dokumentumnak az önök számára nincs semmi értéke, és nekem az az érzésem, már eredetileg is belementek volna a dologba ötvenmillióért.

– Most nem erről...

Monsieur Franchard megérintette Cavalli karját.

– Szeretnék pár percig kettesben maradni az ügyfelemmel, s ha lehetséges, a telefont is használnánk.

– Hogyne – mondta Monsieur Dummond, és felállt.

– Magukra hagyjuk önöket. Ha visszatérhetünk, kérem, nyomják meg ezt a gombot az asztal alatt.

Monsieur Dummond és a kliense szó nélkül távoztak.

– Blöfföl – mondta Cavalli. – Fizetni fog. Tudom.

– Én nem hiszem – mondta Franchard.

– Miért nem?

– Mert túl sokszor használta a „kormányom” kifejezést.

– Miért, mi derült ki ebből, amit eddig nem tudtunk?

– Jó párszor elismételte – mondta Franchard –, amiből én úgy sejtem, hogy a pénzügyi döntés nem Mr. Al Obaydi kezében van, hanem már meghozták sokkal magasabb szinten, és a kormányuk eleve csak negyvenmilliót helyezett el a Dummond et Cie Bankban.

Cavalli elkezdett körbejáráskálni a teremben, aztán megállt egy kis asztalka mellett, a telefontól.

– Gondolom, ezt lehallgatják – mondta a telefonra mutatva.

– Nem, Mr. Cavalli, dehogy.

– Hogy lehet ilyen biztos benne?

– Monsieur Dummond és én jelenleg több tranzakción is dolgozunk együtt, és nem hiszem, hogy kockára tenné a jó

kapcsolatunkat ennek az egy üzletnek a kedvéért. Különben is, most ugyan az asztal túloldalán ül, de mint minden svájci bankár, a potenciális ügyfelet látja önben.

Cavalli megnézte az óráját. New Yorkban most reggel 6.20 van. Az apja már legalább egy órája fönt lehet. Lenyomkodott tizennégy gombot a készüléken, és várt.

Az apja vette fel a telefont. Teljesen éber volt a hangja, és néhány futó megjegyzés után részletesen meghallgatta a fia beszámolóját arról, hogy mi történt a bank tárgyalótermében. Cavalli azt is elmondta, mi Monsieur Franchard véleménye a helyzetről. Az idősebb Cavalli nem sokat gondolkozott, hogy milyen tanácsot adjon a fiának – amin Cavalli igencsak meglepődött.

Letette a kagylót, és elmondta Monsieur Franchard-nak, mi az apja álláspontja.

Monsieur Franchard bólintott, mintha azt akarná jelezni, hogy egyetért az idősebb Cavalli ítéletével.

– Hát akkor, gyerünk – mondta Cavalli kelletlenül. Monsieur Franchard megnyomta a gombot az asztal alatt.

Monsieur Dummond és a kliense pár perc múlva beléptek a szobába, és elfoglalták korábbi helyüket. Az öreg bankár megint feljebb tolta az orrán félhold alakú szemüvegét, elnézett fölötte, és várta, hogy Monsieur Franchard beszélni kezdjen.

– Amennyiben a tranzakció egy órán belül lebonyolódik, elfogadjuk a negyvenmillió dollárt. Ha nem, a szerződést érvénytelennek tekintjük, és a dokumentumot visszaszállítjuk az Egyesült Államokba.

Dummond levette a szemüvegét, és a kliensére pillantott. Örömmel látta, hogy Franchard megértette a „kormány” szó jelentőségét, mely frázist Mr. Al Obaydi az ő javaslatára használt a lehető leggyakrabban.

* * *

- Fehér Ház?
- Igen.
- Beszélhetnék az elnök napirendjét nyilvántartó titkárnővel?
- Megkérdezhetem, ki keresi?
- Marshall, Calder Marshall, a Nemzeti Levéltár főlevéltárosa. És mielőtt még megkérdezné, igen, ismerem a hölgyet, és igen, várja a hívásomat.

A vonal elnémult. Marshall már azon tűnődött, megszakadt-e.

- Itt Patty Watson.
- Patty, Calder Marshall vagyok, a...
- A Nemzeti Levéltár főlevéltárosa.
- Ezt el sem hiszem.
- Igen-igen, nagy csodálója vagyok, Mr. Marshall. Olvastam a könyveit az alkotmány történetéről és a Nyilatkozatról. Miben segíthetek?... Itt van még, Mr. Marshall?
- Igen, Patty, itt vagyok. Csak azt szeretném megtudni, mit csinált az elnök idén május 25-én délelőtt.
- Máris. Egy perc, és mondom.

A főlevéltárosnak nem kellett sokáig várnia.

- Igen, május 25. Az elnök a beszédíróival, David Kusnettel és Carolyn Curiellel töltötte a délelőttöt az Ovális Irodában. A chicagói GATT-konferencián elmondandó beszédét készítették elő. Aztán Mitchell szenátorral ebédelt. Háromkor az elnök...
- Az elnök úr egész délelőtt a Fehér Házban maradt?
- Igen. Egyáltalán nem hagyta el aznap a Fehér Házat. Délután Mrs. Clintonnal vett részt egy megbeszélésen az egészségügyi reform csomagtervéről.

- Lehetséges, hogy a maga tudta nélkül elhagyta az épületet?
A titkárnő felnevetett.
- Nem, ez teljességgel lehetetlen. Ha megtette volna, a titkosszolgálat azonnal informál róla.
- Köszönöm, Patty.
- Örülök, hogy segíthettem.

Amint befejeződött a megbeszélés a Dummond et Cie Bankban, Cavalli visszament a szállodába, és várta Franchard telefonját arról, hogy a negyvenmillió dollár megérkezett a zürichi számlájára.

Ha a tranzakció egy órán belül lezajlik, még mindig bőven lesz ideje, hogy elérje a 16.45-ös gépet, mely a Heathrow-ra indul, aztán a kora esti járattal továbbrepülhet New Yorkba.

Cavalli fél óra elteltével kezdett kicsit idegeskedni, negyven perc után még inkább. Ötven perc elteltével már fel-alá járkált a szobában, ki-kibámult a szökőkútra, és percenként megnézte az óráját.

Amikor végre megcsörrent a telefon, azonnal felkapta.

- Mr. Cavalli? – kérdezte egy hang.
- Igen.
- Itt Franchard. A dokumentum hitelességét megállapították, és elvitték. Talán érdekelni fogja, hogy Mr. Al Obaydi egy szót különösen hosszasan tanulmányozott a pergamenen, mielőtt beleegyezett volna a pénz átutalásába. A megbeszélte összeget betettük a 3. számú zürichi számlájára, ahogy kérte.
- Köszönöm, Monsieur Franchard – mondta Cavalli minden további kommentár nélkül.
- Örömmel álltam a szolgálatára, mint mindig, Mr. Cavalli. Tehetek még valamit önért, amíg itt van Genfben?
- Igen – felelte Cavalli. – Szeretnék átutaltatni negyedmillió

dollárt egy bankba a Kajmán-szigetekre.

– Ugyanarra a névre és számlaszámra, mint az utóbbi három alkalommal? – kérdezte a bankár.

– Igen – felelte Cavalli. – Arról a zürichi számláról pedig, melyet Mr. Al Obaydi nevére nyitottunk, szeretnék kivenni százezer dollárt, ezenkívül...

Monsieur Franchard figyelmesen hallgatta kliensének további utasításait.

– Külügyminisztérium.

– Beszélhetnék a külügyminiszter úrral?

– Itt a külügyminiszter úr titkársága.

– Calder Marshall vagyok, a Nemzeti Levéltár főlevéltárosa. Életbevágóan fontos ügyben beszélnem kell a külügyminiszterrel.

– Azonnal kapcsolom az ügyvezető titkárát.

– Köszönöm – mondta Marshall, és ez alkalommal csak egészen rövid ideig kellett várnia.

– Itt Jack Leigh, a külügyminiszter ügyvezető titkára. Miben segíthetek?

– Először is, Mr. Leigh, azt szeretném megkérdezni, hogy hány titkára van a külügyminiszter úrnak?

– Öt, de nálam magasabb rangú csak egy.

– Sürgősen beszélnem kell a külügyminiszter úrral.

– Most éppen nincs az irodájában. Esetleg a külügyminiszter-helyettes nem tudna segíteni?

– Nem, Mr. Leigh, sajnos nem.

– Mindenképpen szólni fogok a külügyminiszter úrnak, hogy kereste.

– Köszönöm, Mr. Leigh. Esetleg egy üzenetet is át tudna adni?

– Természetesen.

– Kérem, mondja meg neki, hogy holnap reggel kilenc órakor az asztalán lesz a lemondásom. Most csak azért telefonáltam, hogy elnézést kérjek a kellemetlenségért, amit ezzel az elnök úrnak okozni fogok, különösen mivel még csak ilyen rövid ideje van hivatalban.

– Ugye a sajtótól még nem beszélt senkivel a szándékáról? – kérdezte a titkár, és a hangjában némi aggodalom csendült.

– Nem, Mr. Leigh, és nem is fogok holnap délig, ami kellő időt ad a külügyminiszter úrnak, hogy előkészüljön a válaszokkal azokra a kérdésekre, amelyeket kétségtelenül fel fog tenni neki és az elnöknek a sajtó, ha megtudják a lemondásom okát.

– A külügyminiszter úr feltétlenül vissza fogja hívni önt, amilyen gyorsan csak lehet.

– Köszönöm, Mr. Leigh.

– Örülök, hogy segíthettem.

* * *

A nő a reggeli géppel repült a Kajmán-szigetekre, és taxival azonnal a georgetowni Barclays Bankba ment. Ellenőrizte a számláját, melyre három alkalommal érkezett kétszázötvenezer dolláros befizetés. Egy március 9-én, egy április 27-én, egy pedig május 30-án.

Még egynek kellett volna jönnie. Persze legyünk türelmesek, Cavalli talán csak akkor fog értesülni arról, hogy T. Hamilton McKenzie is meghalt, amikor hazatért Genfből.

– És van itt az ön számára egy csomag is, Miss Webster – mondta a mosolygó nyugat-indiai a pult mögött.

„Már túl jól ismernek” – gondolta a nő. Ismét itt az ideje, hogy átvigye a számláját egy másik bankba, másik országba, más névre. A kis csomagot a táskájába ejtette, a táskát a vállára vette, és szó

nélkül távozott.

Nem nyitotta ki a vastag borítékot, csak amikor végzett a sietős ebéddel egy idegen szálloda éttermében, és már a kávénál tartott. A késével óvatosan felvágta a borítékot, és kiborította a tartalmát az asztalra.

A szokásos fényképek, minden szögből, továbbá címek, régiek és jelenlegiek, a kijelölt áldozat szokásai és leggyakoribb előfordulási helyei. Cavalli soha nem hagyott helyet a tévedéseknek.

Tanulmányozta a fotókat: egy köpcös kis emberke üldögélt egy magas bárszéken. Elég ártalmatlannak látszott. A szerződés mindig ugyanúgy szólt: a munkát tizennégy napon belül el kell végezni, a honorárium kétszázötvenezer dollár, az általa megjelölt bankszámlára.

Most nem Columbusban lesz dolga, és nem Washingtonban, hanem San Franciscóban. Évek óta nem járt a Nyugati Parton; próbálta felidézni magában, hogy vannak-e arrafelé Laura Ashley-üzletek.

- Nemzeti Levéltár.
 - Mr. Marshall-lal szeretnék beszélni.
 - Ki keresi?
 - Christopher. Warren Christopher.
 - Honnan?
 - Az az érzésem, Mr. Marshall tudni fogja.
 - Máris kapcsolom.
- A külügyminiszter türelmesen várakozott.
- Itt Calder Marshall.
 - Calder, Warren Christopher vagyok.
 - Jó reggelt, külügyminiszter úr!

- Jó reggelt, Calder! Most kaptam meg a lemondólevelét.
 - Igen, úgy gondoltam, az adott körülmények között nem tehetek mást.
 - Biztos vagyok benne, hogy tudja, mit csinál. Beszélt bárkivel a dologról?
 - Nem. Tizenegyre hívtam össze a munkatársaimat, tizenkettőkor pedig sajtóértekezletet tartok, mint azt a levelemben is írtam. Remélem, ez önnek is megfelel.
 - Mindezek előtt nem lenne esetleg ideje, hogy találkozzon velem és az elnökkel?
- Marshall kicsit habozott, mert meglepetésként érte a dolog.
- Hogyne. Mikor felelne meg önöknek?
 - Mondjuk tízkor?
 - Értem. Hová menjek?
 - A Fehér Ház északi bejáratához.
 - Az északi bejáratához, hogyne.
 - Jack Leigh, a titkárom várni fogja a Nyugati Szárny előcsarnokában, és felkíséri az Ovális Irodába.
 - Az Ovális Irodába.
 - És, Calder...
 - Igen, külügyminiszter úr?
 - Kérem, senkinek ne szóljon a lemondásáról, míg nem beszélt az elnökkel.
 - Míg nem beszéltem az elnökkel. Hogyne.
 - Köszönöm, Calder.
 - Kérem.

– Először is szeretném megköszönni mindnyájuknak, hogy megjelentek ezen a sebtében összehívott értekezleten – mondta a külügyminiszter. – Különösen Scott Bradley-nek, aki csak nemrégiben épült fel egy... – Christopher egy pillanatig habozott –, egy majdnem tragikus kimenetelű balesetből. Azt hiszem, mindnyájan örömmel fogadtuk gyors felgyógyulását. Szeretném üdvözölni tovább Kratz ezredest, aki az izraeli kormány képviselőjében van jelen, valamint Dexter Hutchinst, a CIA igazgatóhelyettesét.

Saját munkatársaim közül csak ketten vannak ma jelen: a titkárom, Jack Leigh és Susan Anderson, az egyik közel-keleti tanácsadóm. Rövidesen meg fogják érteni, miért ilyen szűk körű a találkozó. Az ügy, amit meg kell beszélünk, olyan kényes, hogy minél kevesebben tudnak róla, annál jobb. Azt hiszem, ebben az esetben igazán elmondhatjuk, hogy „hallgatni arany”. Akkor most megkérném a CIA igazgatóhelyettesét, hogy tájékoztassa a jelenlevőket a kialakult helyzetről. Dexter!...

Dexter Hutchins kinyitotta az aktatáskáját, és elővett egy dossziét, melyen „Csak az igazgató kezébe” felirat állt. Letette az asztalra, és felnyitotta.

– Két nappal ezelőtt Mr. Marshall, a Nemzeti Levéltár főlevéltárosa jelentette a külügyminiszternek, hogy a Függetlenségi nyilatkozatot ellopták a levéltárból, vagyis hogy egészen pontosak legyünk, kicserélték egy kitűnő másolatra, mely nem csak Mr. Marshall szemét tévesztette meg, de a főrestaurátorét, Mr. Mendelssohnét is.

Csak amikor Mr. Marshall megpróbálta újból elérni Rex Butterworthöt, aki ideiglenes kinevezéssel az elnök speciális tanácsadójaként működött a Fehér Házban, akkor kezdte sejteni, hogy valami nincs rendben.

– Ha szabad közbeszólnom, Mr. Hutchins – mondta Jack Leigh –, bár Mr. Butterworth tulajdonképpen a Kereskedelmi

Minisztérium alkalmazottja, ha a sajtó kiszimatolja ezt az egészet, biztos hogy csak úgy fogják emlegetni: „az elnök speciális tanácsadója”.

Warren Christopher egyetértően bólogatott.

– Amikor Calder Marshall felfedezte, hogy Butterworth nem tért vissza a nyaralásból – folytatta Dexter Hutchins –, és a címét sem hagyta meg, gyanakodni kezdett. Úgy döntött, megkéri Mr. Mendelssohnt, hogy vizsgálja meg a Nyilatkozatot, nem történt-e vele valami. Miután a főrestaurátor több tesztet is elvégzett a pergamenen – melyekről önök is kaptak egy tájékoztatót –, arra az eredményre jutott, hogy továbbra is az eredeti dokumentum van a kezükben.

Mr. Marshall azonban, aki nagyon körültekintő, továbbra is kételkedett, és megkereste az elnök titkárnőjét, Patty Watsont – erről is találnak részleteket a dossziéjukban. Ez után a beszélgetés után ismét megkérte a főrestaurátort, hogy végezzen egy még alaposabb vizsgálatot.

Mr. Mendelssohn azon az estén több órát töltött azzal, hogy egy nagyítóval szóról szóra végignézte a Nyilatkozatot. Amikor ahhoz a mondatához ért, hogy *„Nem mulasztottuk el Brit testvéreink figyelmét mindezekre a körülményekre felhívni”*, észrevette, hogy a „Brit” szó helyesen van írva, pedig az eredetin, mely Timothy Matlock kézírásával készült, két t-vel állt. Amikor ezt közölte Mr. Marshallal, ő azonnal felajánlotta a lemondását a külügyminiszternek, melyről szintén mindnyájan kaptak egy másolatot.

– Ha közbeszólhatok, Dexter – mondta Christopher –, szeretném elmondani, hogy az elnök és jómagam találkoztunk Mr. Marshallal tegnap az Ovális Irodában. A lehető legsegítőkészebbnek mutatkozott. Biztosított róla, hogy sem ő, sem a főrestaurátor nem fognak semmit tenni, illetve nyilatkozni a közeli jövőben. Azt is hozzátette azonban, hogy méltatlannak találja, hogy egy

hamisítványt állítsanak ki a nagyközönségnek. Mindketten – vagyis az elnök és jómagam – beleegyeztünk, hogy ha nem sikerül visszaszerezni az eredeti dokumentumot, még mielőtt kipattanna az eltűnésének híre, igazolni fogjuk, hogy Mr. Marshall lemondásának dátuma 1993. május 25., és hogy én, mint a Nyilatkozat hivatalos őre, elfogadtam a lemondását. Mr. Marshall kérte, hogy írásban igazoljuk, hogy ő semmilyen módon nem csapta be sem kollégáit, sem a nemzetet, amelyet szolgál. „Én nem vagyok csaló” – ezekkel a szavakkal távozott.

– Ha lehetséges – folytatta Christopher –, hogy egy köztisztviselő éreztesse az elnökkel és a külügyminiszterrel, hogy ők erkölcsileg alacsonyabbrendűek, hát Mr. Marshallnak meglehetősen méltósággal sikerült ezt megtennie. Mindegy, ez nem változtat azon a tényen, hogy ha nem tudjuk visszaszerezni az eredeti pergament, a sajtó lassú tűzön fogja megsütögetni az elnököt és engem is. Egy dolog biztos: a republikánusok, az élükön Dole-lal, vidáman mosni fogják kezeiket. Folytassa, Dexter!

– A külügyminiszter úr utasítása alapján azonnal alakítottunk egy csapatot a Langley-ben, hogy átgondoljuk a problémát minden lehetséges szemszögből. Hamar rá kellett jönnünk azonban, hogy meg van kötve a kezünk. Először is: az ügy kényessége miatt nem tehetjük azt, amit automatikusan tennénk normális körülmények között, vagyis hogy konzultáljunk az FBI-jal és együttműködünk a washingtoni rendőrséggel, mivel ez garantálná, hogy másnap reggel az egész sztori ott lenne a *Washington Post* címlapján. Nem szabad elfelednünk, hogy az FBI még mindig kínos helyzetben van a wacói szektaügy miatt, és semminek nem örülnének jobban, mint ha a sajtó most helyettük rászállna a CIA-re.

A következő probléma, amivel szembe kell néznünk az, hogy az embereket nem hozhatjuk be egyszerűen kihallgatásra, hanem nagyon óvatosan kell megkörményékeznünk őket, nehogy kiderüljön, miről is van szó valójában. Mindenesetre sikerült találnunk néhány nyomot anélkül, hogy túl sok emberrel kellett volna beszélnünk. A

főkapitányság által kiadott engedélyek rutinellenőrzése során felfedeztük, hogy azon a napon, amikor a Nyilatkozatot ellopták, egy filmet forgattak Washingtonban. A rendező Johnny Scasiatore volt, aki jelenleg óvadékkal van szabadlábon szemérem elleni vétségért. A forgatásban részt vevők közül még háromnak volt priusza. És egyikükre-másikukra pontosan ráillik az a személyleírás, amit Mr. Marshall és Mr. Mendelssohn adtak azokról, akik beállítottak a Levéltárba, az elnök kíséretének adva ki magukat. Köztük volt egy bizonyos Bill O'Reilly, egy közismert hamisító, aki hosszú éveket töltött több fegyintézetben is, meg egy színész, aki olyan meggyőzően alakította az elnököt, hogy mind Mr. Marshall, mind Mr. Mendelssohn minden további nélkül elhitte, hogy ő az.

– Azt biztos ki tudjuk deríteni, ki volt a színész – mondta Christopher.

– Már ki is derítettük. A neve Lloyd Adams. De nem mertük behozni.

– Hogy találták meg? – kérdezte Leigh. – Bizonyára jó néhány színész van, aki képes elfogadhatóan eljátszani Clintont.

– Ez igaz – mondta az igazgatóhelyettes –, de csak egy olyan van, akin nemrégiben operációt végzett a leghíresebb amerikai plasztikai sebész. Okunk van azt hinni, hogy a sebészt és a lányát is meggyilkolták. A felesége mondott el mindent, amit tudott az ottani rendőrfőnöknek.

Az akciót azonban nem tudták volna végrehajtani egy belső ember, Rex Butterworth segítségével nélkül, akit május 25-e reggelén láttak utoljára, és azóta egyszerűen elnyelte a föld. Foglalt egy repülőjegyet Brazíliába, de a gépre nem szállt fel. Az ügynökeink keresik az egész világon.

– Csakhogy mindennek semmi jelentősége, ha nem visz közelebb ahhoz, hogy hol és kinél van jelenleg a Nyilatkozat – mondta Christopher.

– Most jön a rossz hír – felelte Dexter. – Az ügynökeink órákat töltenek olyan rutinvizsgálatokkal, melyeket az amerikai állampolgárok nagy része úgy tekint, mint az adófizetők pénzének pazarlását. De ebben az ügyben kifizetődőnek bizonyult a dolog.

– Hallgatjuk – mondta Christopher.

– A CIA több külföldi diplomatát is megfigyelés alatt tart, akik az ENSZ-nél dolgoznak. Persze, ha ezt be tudnák bizonyítani, rettenetesen föl lennének háborodva, ezért ha azt sejtjük, hogy gyanítanak valamit, átmenetileg abbahagyjuk a megfigyelést. Az irakiakat éjjel-nappal szemmel tartjuk. A baj csak az, hogy az ENSZ-székházon belül nem dolgozhatunk, mert ha rajtakapnának az épületben, abból eget rengető nemzetközi botrány kerekedne. Így aztán olykor-olykor átcsúsznak a hálónkon.

Úgy véljük azonban, semmiképpen sem tekinthető véletlennek, hogy az ENSZ iraki nagykövetének helyettese, egy bizonyos Mr. Hamid Al Obaydi épp Washingtonban volt azon a napon, amikor a Nyilatkozatot kicserélték, sőt, számos fényképfelvételt is készített az állítólagos filmforgatásról. Az ügynökünk, aki követte Al Obaydit, azt is jelentette, hogy 10.37-kor, amikor a Nyilatkozatot ismét kiállították a Levéltárban, Al Obaydi is beállt a sorba, és egy órát várakozott, hogy megtekinthesse a pergament. De nem ez a legérdekesebb. Először csak egy pillantást vetett rá, de másodszorra szemüveggel, egészen közélről nézte meg.

– Talán csak rövidlátó – mondta Susan.

– Ügynökeink jelentései szerint még soha nem látták szemüveget viselni – felelte Dexter Hutchins. – És most jön csak az *igazán* rossz hír – folytatta.

– Nem ez volt az? – kérdezte Christopher.

– Sajnos, nem. Al Obaydi egy héttel ezután Genfbe repült, és a helyi ügynökünk látta, amikor kijön egy bankból. – Dexter a jegyzeteibe pillantott. – A Franchard et Cie-től. Egy műanyag hengeres tok volt nála, idézem: „valamivel több mint hatvan centi

hosszú, és öt centi átmerőjű .

– Ki fogja megmondani az elnöknek? – kérdezte Christopher, és a kezébe temette az arcát.

– A tokot autóval egyenesen a Palais des Nations-ba vitte, és azóta senki nem látta.

– Irak jelenlegi genfi ENSZ-nagykövete pedig nem más, mint Barazan Al-Tikriti, Szaddam féltestvére – jegyezte meg Susan.

– Ne is mondja – sóhajtott fel Christopher. – Csak azt szeretném tudni, hogy az emberei miért nem kapták el Al Obaydit, amikor egyértelmű volt, mi van nála? A svájciakkal valahogy elintéztük volna.

– Ezt tettük volna, ha tudjuk, mi van nála. De akkor még azt sem tudtuk, hogy a Nyilatkozat eltűnt. A megfigyelést csak rutinból végeztük.

– Tehát, ön szerint, Mr. Hutchins, könnyen lehet, hogy a Nyilatkozat már Bagdadban van – mondta Leigh. – Ha diplomáciai futárral küldték, a svájciak nem fogják hagyni, hogy bármit szimatoljunk körülötte.

Percekig senki nem szólt egy szót sem.

– Gondoljuk végig a lehető legrosszabb forgatókönyvet – mondta végül a külügyminiszter. – A Nyilatkozat Szaddam kezében van. Mi lesz vajon a következő lépése? Scott, a logika a maga asztala. Van valami ötlete, hogy mi lehet a célja vele?

– Nem, Szaddam nem az az ember, akit logikával ki lehet fürkészni. Különösen azután, hogy kudarcot vallott a George Bush elleni merénylet a kuvaiti látogatásakor, áprilisban. Az egész világ Szaddamot vádolta, hogy ő áll az összeesküvés mögött. Erre ő mit csinált? Semmi szokásos nagyhangú méltatlankodás az amerikai imperialisták hazugságairól, hanem Irak ENSZ-nagykövete tartott egy okos, koherens beszédet, melyben tagadta, hogy Szaddamnak bármi személyes köze lett volna a merénylethez. A sajtó szerint

Szaddam azt reméli, hogy Clinton hosszú távon engedékenyebben fog viszonyulni hozzá, mint Bush. De én nem hiszem. Az a gyanúm, Szaddam is tudja, hogy Clinton álláspontja nem különbözik lényegesen az elődjétől. Én azt gyanítom, most, hogy nála van a Nyilatkozat, ez igen veszélyes fegyver a kezében, amivel megalázhatja az Egyesült Államokat és különösen az új elnököt, amikor és ahogyan neki tetszik.

– De mikor és hogyan, Scott? Ha ezt tudnánk...

– Erre vonatkozóan két elméletem van – felelte Scott.

– Halljuk mindkettőt!

– Egyiktől sem lesz sokkal boldogabb, külügyminiszter úr...

– Nekem már úgyis mindegy.

– Először is össze fog hívni egy nemzetközi sajtóértekezletet. Kiválaszt valami nyilvános helyet Bagdadban, a nép színe előtt, aztán összetépi vagy elégeti, vagyis megsemmisíti a Nyilatkozatot. Ha jól sejtem, a világ minden tévéállomása élőben fogja közvetíteni...

– Ha ezt megteszik, földig bombázzuk Bagdadot – vágott közbe Dexter Hutchins.

– Ezt kétlem – mondta Scott. – Mit szólnának a szövetségeseink, az angolok, a franciák – hogy a baráti arab országokat ne is említsük –, ha ártatlan civileket bombáznánk csak azért, mert Szaddam ellopta az orrunk elől a Függetlenségi nyilatkozatot?

– Igaza van, Scott – mondta Warren Christopher. – Az elnököt mindenki barbárnak bélyegezné, ha ártatlan irakiakat bombázna azért, ami a világ szemében csak egy kis politikai csíny. Habár meg kell mondanom – de ez maradjon szigorúan közöttünk –, valóban vannak terveink Bagdad bombázására, ha Szaddam továbbra is akadályozza, hogy az ENSZ-megfigyelők ellenőrizzék az irakiak nukleáris berendezéseit.

– A dátum is el van döntve? – kérdezte Scott. Christopher kicsit

habozott.

– Június 27., vasárnap – mondta.

– Ez az időzítés lehet hogy nem túl szerencsés a mi szemszögünkből – jegyezte meg Scott.

– Miért? Maga szerint Szaddam mikor fog lépni? – kérdezte Christopher.

– Erre nem könnyű válaszolni – felelte Scott –, mert úgy kell gondolkodnunk, ahogy ő. Ami szinte lehetetlen, mivel óráról órára képes változtatni az álláspontját. Ha azonban logikusan gondolja végig a problémát, akkor, véleményem szerint, két alternatívát fog megfontolni. Vagy kiválaszt valamilyen szimbolikus dátumot, talán az Öböl-háborúval kapcsolatos évfordulót, és akkor semmisíti meg a Nyilatkozatot, vagy pedig...

– Vagy pedig? – kérdezte Christopher.

– Vagy pedig arra fogja felhasználni, hogy zsaroljon vele minket a kuvaiti olaj mezők visszaszerzése érdekében. Hiszen mindig is azt állította, hogy erről egyszer már megegyezett velünk.

– Egyik eshetőségbe szörnyűbb belegondolni, mint a másikba – mondta a külügyminiszter. Az igazgatóhelyetteshez fordulva azt kérdezte: – Van már tervük a dokumentum visszaszerzésére?

– Egyelőre nincs – felelt Dexter Hutchins. – Attól tartok, a Nyilatkozatot legalább úgy őrzik, mint magát Szaddam Huszeint, de egyébként is csak tegnap este tudtuk meg, hogy valószínűleg hová került.

– Kratz ezredes – mondta Christopher a Moszad emberére nézve, aki ez idáig egyetlen szót sem szólt. – Az önök miniszterelnöke néhány héttel ezelőtt arról informált bennünket, hogy a közeljövőben tervezik Szaddam Huszein eltávolítását.

– Igen, de a miniszterelnök úr hajlandó figyelembe venni az önök jelenlegi dilemmáját, és minden ez irányú tevékenységünket felfüggesztjük addig, míg a Nyilatkozatot vissza nem szerzik,

bármilyen módon is.

– Már tájékoztattam Mr. Rabint, mennyire hálás vagyok a támogatásáért, különösen így, hogy a saját kormányának sem mondhatja el, miért gondolta meg magát.

– De nekünk is van egy nagy problémánk – mondta Kratz.

– Örömmel hallom, hogy nem állunk egyedül, ezredes úr.

A nevetés egy pillanatra enyhítette a feszültséget – de csak egy pillanatra.

– Van egy kiképzés alatt álló ügynökünk, aki része lesz a Szaddam likvidálását végző csapatnak, Hannah Kopec.

– Ő volt az, aki...? – kérdezte Christopher, és Scott felé pillantott.

– Igen. Nem az ő hibája volt. De nem ez a probléma. Miután azon az estén visszatért az iraki követségre, azóta képtelenek voltunk a közelébe jutni, hogy tájékoztassuk a történekről, mert az elkövetkező napokban egyetlenegyszer sem hagyta el a követség épületét. Azóta az iraki nagykövet kíséretében visszament Bagdadba. Hannah Kopec abban a tévhitben él, hogy tényleg megölte Scott Bradley-t, és azt gyanítjuk, most már nem érdekli semmi más, csak hogy megölje Szaddamot.

– Soha nem fog a közelébe jutni – mondta Leigh.

– Bárcsak én is ilyen biztos lehetnék benne! – mondta Scott halkan.

– Nagyon merész, találékony és eszes fiatal hölgyről van szó – mondta Kratz. – És ami még rosszabb: rendelkezik az orgyilkosok legveszélyesebb fegyverével.

– Mi lenne az? – kérdezte Christopher.

– Hogy már nem érdekli a saját élete.

– Ronthatja még valami a helyzetet? – kérdezte Christopher.

– Igen. Hannah Kopec nem tud semmit a Nyilatkozat eltűnéséről, és sehogy sem tudunk kapcsolatba lépni vele, hogy

értesítsük.

A külügyminiszter egy percig hallgatott, mintha valami döntést hozna.

– Kratz ezredes, szeretnék kérdezni valamit, ami igencsak próbára fogja tenni a lojalitását.

– Tessék, külügyminiszter úr – felelte Kratz.

– A Szaddam megölését célzó tervükkel kapcsolatban. Mióta dolgoznak rajta?

– Majdnem egy éve, pontosan kilenc hónapja – felelte Kratz.

– És a terv részeként nyilván bejuttattak egy vagy több embert Szaddam palotájába vagy a bunkerébe?

Kratz kicsit habozott.

– Igen vagy nem, csak ennyit feleljen – mondta Christopher.

– Igen.

– A kérdésem végtelenül egyszerű, ezredes úr: felhasználhatnánk-e az önök egyévnnyi felkészülésének eredményét? Vagy merjek-e úgy fogalmazni: ellophatnánk-e az önök terveit?

– Ezt a kormányommal kell megbeszélnem, mielőtt egyáltalán megfontolnám, hogy...

Christopher egy borítékot vett ki a zsebéből.

– Örömmel közölhetem, hogy tudok mutatni önnek egy levelet, melyet Mr. Rabintól kaptam ebben a témában. Ha megengedi, felolvasom.

A külügyminiszter kinyitotta a borítékot, és kivette a levelet. Az orrára biggyesztette a szemüvegét, és széthajtogatta a papírlapot.

Tisztelt Külügyminiszter Úr!

Ön nem téved, Izrael miniszterelnöke valóban betölti a

honvédelmi miniszter posztját is, és a Moszad felett szintén teljes hatáskörrel rendelkezik. Mindazonáltal be kell vallanom, hogy a Szaddammal kapcsolatos terveiket csak nagy vonalakban ismerem.

A pontos részletekről még nem tájékoztattak.

Ha ön úgy véli, hogy ezek az információk megoldást jelenthetnek az önök jelenlegi igen nehéz helyzetében, utasítani fogom Kratz ezredest, hogy fenntartások nélkül, mindenről tájékoztassa önt.

Üdvözlettel:

Jichak Rabin

Christopher áttolta a levelet az asztal túloldalára.

– Kratz ezredes, biztosíthatom önt az Egyesült Államok kormánya nevében, hogy az ön birtokában lévő információk megoldást jelenthetnek jelenlegi igen nehéz helyzetünkben.

Második rész

„Nem mulasztottuk el Britt testvéreink figyelmét mindezekre a körülményekre felhívni.”

21

A Függetlenségi nyilatkozat a falra volt kiszögezve, Szaddam Huszein háta mögött. Szaddam a szájában szivarral pöfékelt, és hátradőlt karosszékében. Az asztal körül ülők mind arra vártak, hogy megszólaljon. Szaddam jobbra pillantott.

– Testvérem, büszkék vagyunk rád. Híven szolgáltad hazádat és a Baath pártot. Ha majd eljön a kellő pillanat, népünk is meg fogja tudni, milyen hőstettet hajtottál végre. Neved felkerül történelmünk krónikájának lapjaira, a legdicsőbb hősöké mellé.

Al Obaydi az asztal másik végében ült, és hallgatta a vezér szavait. A kezét az asztal alá rejtve ökölbe szorította, hogy ne remegjen. A Bagdadba vezető út folyamán több alkalommal is észrevette, hogy követik. Útjának szinte minden állomásán átkutatták a csomagját, de nem találtak benne semmit, hiszen nem volt mit megtalálniuk. Szaddam féltestvére gondoskodott erről. Amint a Nyilatkozat megérkezett a Genfi Nagykövetségre, Al Obaydinak még azt sem engedték meg, hogy személyesen adja át a nagykövetnek. Mivel diplomáciai úton szállították, ez biztosította, hogy az amerikaiak és az izraeliek együtt se tudjanak tenni semmit.

Szaddam féltestvére ott ült az elnök jobbján, és sütkérezett a nagy vezér dicsőségében.

Szaddam lassú mozdulattal megint hátradőlt, és az asztal vége felé nézett.

– Úgyszintén nagyra értékeljük azt a szerepet – folytatta –, melyet Hamid Al Obaydi játszott ebben az ügyben, akit kineveztem párizsi nagykövetnek. A nevét természetesen nem említhetjük nyilvánosan ezzel az akcióval kapcsolatban, hiszen akkor nem képviselhetne minket tovább külföldön.

Ezzel eldőlt minden. Szaddam féltestvére fogja learatni a babért a győzelemért, Al Obaydi pedig csak egy lábjegyzet marad a lap alján, melyet gyorsan továbblapoznak. Ha Al Obaydi kudarcot vall, Szaddam féltestvére még csak nem is értesült volna az eredeti tervről, az ő csontjai meg azóta már egy jeltelen sírban porladnának. Mióta Szaddam befejezte a beszédét, az államügyészt kivéve senki nem vetett egyetlen pillantást sem Al Obaydira. Az összes szempár, az összes mosoly Szaddam féltestvéreire irányult.

Ebben a pillanatban, itt, a Forradalmi Kormányzótanács ülésén Al Obaydi elhatározott magában valamit.

Dollár Bill a pultra könyökölve, görnyedten üldögélt egy bárszéken, és boldogan kortyolgatta kedvenc italát. Ő volt az egyetlen vendég a helyiségben, rajta kívül csak a sarokban üldögélt csendesen egy fiatal nő, Laura Ashley ruhában. A csaposnak az volt az érzése, részeg, mert az utóbbi egy órában furcsán meg sem mozdult.

Dollár Bill először észre sem vette a férfit, aki bebukdácsolt a lengőajtón, és másodszor sem nézett volna rá, ha nem épp a szomszédos székre ül le. A betolakodó gint rendelt tonikkal. Dollár Bill ösztönös ellenszenvvel viseltetett mindenki iránt, aki gint iszik tonikkal, de különösképpen akkor, ha az illető a szomszédos székre ül le, amikor az egész kocsma üres. Fontolgatta, hogy arrébb menjen-e, de végül úgy döntött, pillanatnyilag nincs kedve a testmozgáshoz.

– Hogy vagy, öreg harcos? – kérdezte a szomszédságában egy hang. Dollár Bill nem tartotta magát „öreg harcosnak”, úgyhogy nem vett tudomást a megjegyzésről.

– Na mi az, nincs nyelved? – kérdezte a férfi dadogva. A csapos odafordult, amikor meghallotta az emelt hangot, de aztán tovább törölgette az ebéd utáni csúcsforgalomból ott maradt poharakat.

– De igen, csak hogy ennél udvariasabb társalgáshoz van szokva – felelte Dollár Bill, és még mindig nem vetett egy pillantást sem a másokra.

– Ír vagy, mi? Na, gondolhattam volna! Csupa tökfej, részeges disznó!

– Hadd emlékeztessen, uram – mondta Dollár Bill –, hogy Írország Yeats, Shaw, Wilde, O'Casey és Joyce szülőföldje. – Dollár Bill büszkén rájuk emelte a poharát.

– Soha nem hallottam róluk. Velük szoktál együtt inni?

A fiatal csapos ez alkalommal már lerakta a törlőruhát, és kezdte érdeklődéssel figyelni a társalgást.

– Sajnos, ebben a megtiszteltetésben soha nem lehetett részem – mondta Dollár Bill. – De az, barátocskám, hogy maga nem hallott róluk, és még kevésbé olvasta a műveiket, a maga baja, nem az enyém.

– Ostobának mersz nevezni? – kérdezte a másik, és megragadta Dollár Bill vállát.

Dollár Bill szembefordult vele, de még ilyen közéről sem látta tisztán az alkoholgőz miatt, amit az elmúlt két hét folyamán sikerült felhalmoznia. Azt azonban megfigyelte, hogy – habár a másik is hasonló alkoholmámorban úszik – határozottan testesebb, mint ő. Régebben az ilyesmi soha nem aggasztotta Dollár Billt.

– Nem, uram, nem volt rá szükség, hogy tudatlansággal vádoljam. Maga bizonyította be saját magáról a kijelentéseivel.

– Ezt senkitől nem tűröm el, te részeg ír disznó! – ordította a férfi. A kezével még mindig Dollár Bill vállát markolva meglökte, és hatalmas ütést mért az állkapcsára. Dollár Bill hátratántorodott, és lezuhant a magas székről.

A támadó megvárta, amíg talpra kecmereg, aztán megint behúzott neki egyet, most a gyomorszájába. Dollár Bill megint a padlón kötött ki.

A fiatalember a pult mögött már kezdte tárcsázni a telefonszámot, melyet a főnöke utasítása szerint ilyen esetekben hívni kell. Csak remélni tudta, hogy hamar itt lesznek, miközben nézte, hogy az ír valahogy megint feltápászkodik. Most ő húzott be egy hatalmasat a másik orrára célozva, de a keze elcsúszott a jobb válla fölött. Egy újabb ütés a füle alatt találta el Dollár Billt. Harmadszor is a padlóra került, ami amatőr bokszoló korában már *knock outnak* számított volna; de mivel most nem volt jelen bíró, aki ítéljen, megint fölállt.

A csapos megkönnyebbülten hallotta meg a szirénát a távolban, és épp azon imádkozott, nehogy egy másik hívásra menjenek, amikor hirtelen három rendőr rontott be a lengőajtókon.

Az első elkapta Dollár Billt, mielőtt negyedszer is a padlóra zuhant volna, míg két másik megragadta az ellenfelét, hátracsavarták a karját, és megbilincseltek. Mindkettejüket kilökdösték a kocsmából, és betuszkolták a várakozó rendőrségi mikrobusz hátuljába.

A csapos nagyon hálás volt, hogy a San Franciscó-i rendőrség ilyen hihetetlenül gyorsan megjelent a hívásra.

Csak később, estefelé jutott eszébe, hogy nem is adta meg nekik a címet.

Hannah egyedül üldögélt az Amman felé tartó gép hátsó részében, és kezdte átgondolni a feladatot, melyet maga elé tűzött.

Amikor a nagykövet és kísérete elhagyta Párizst, Hannah megint felöltötte az arab nők hagyományos szerepkörét. Tetőtől talpig fekete csadorba öltözött, a szemétől eltekintve az egész arcát fátyol takarta. Csak akkor szólalt meg, ha kérdezték, és ő maga soha nem tett fel kérdéseket. Úgy érezte, az édesanyja pár óránál tovább nem bírta volna ki ezt a zsarnokoskodást.

A repülőút unalmát csak az szakította meg, amikor a nagykövet felesége megkérdezte, hol szándékozik majd lakni Bagdadban. Hannah azt felelte, még nincsenek tervei. Mivel az anyja és a nővére Karbalában élnek, oda nem mehet, ha továbbra is a nagykövet mellett akar dolgozni.

Alig fejezte be azonban a második mondatát, a nagykövet felesége azonnal azt mondta, hogy nagyon örülne, ha náluk lakna. – Óriási a házunk – mondta –, még így is, hogy a tizenkét fős személyzet is velünk él.

Amikor a gép földet ért a repülőtéren, Hannah kinézett a kis ablakon, és látta, hogy egy hatalmas, fekete limuzin közeledik feléjük, mely inkább illett volna New Yorkba, mint Ammanba. A gép mellé állt, és egy elegáns sötétkék öltönyt és sötét szemüveget viselő sofőr pattant ki belőle.

Hannah a nagykövettel és a feleségével együtt beszállt a kocsiba, és elindultak az iraki határ felé.

Amikor megérkeztek a határsorompóhoz, egy meghajlás és tisztelgés kíséretében azonnal továbbintették őket, mintha a határ nem is létezett volna. Újabb egy kilométer után áthaladtak egy második határállomáson, az iraki oldalon, ahol hasonlóképpen fogadták őket, aztán ráhajtottak a Bagdad felé vezető hatsávos autópályára.

A főváros felé vezető hosszú úton a sebességjelző mutatója alig ment 120 alá. Hannah hamarosan unni kezdte a tűző napfényt és a végtelenbe nyúló sivatag látványát; a monotóniát csak olykor-olykor törte meg egy kis pálmaliget. Gondolatai Simon felé kalandoztak, és hogy mi lehetett volna, ha...

Hannah el-elszundított, miközben a légkondicionált limuzin sebesen és halkán suhant az autópályán. A gondolatai Simonról az anyjára terelődtek, aztán Szaddamra, aztán megint Simonra...

Hirtelen összerezzenve felébredt, és meglátta, hogy már Bagdad külvárosában járnak.

Hosszú idő telt már el azóta, hogy Dollár Bill utoljára börtönt látott belülről, de azért nem olyan hosszú, hogy elfelejtette volna, mennyire gyűlöli, ha pitiáner kábítószerárusokkal, stricikkel és zsebtolvajokkal kell együtt lennie.

Amikor a legutóbb előfordult vele, hogy kocsmai verekedésbe keveredett, azt ő kezdte. Akkor megúsza ötvendolláros pénzbüntetéssel. Dollár Bill bízott benne – mivel a börtönök úgyis olyan túlsúfoltak –, hogy nincs az a bíró, akinek eszébe jutna fontolóra venni a harmincnapos szabadságvesztést, amely ilyen esetekben kiróható.

A mikrobuszban megpróbálta megvesztegetni az egyik rendőrt ötven dollárral. Általában ilyenkor boldogan elfogadják a pénzt, szépen kinyitják a busz ajtaját, és kirúgják a delikvenst. Bill el sem tudta képzelni, mi ütött a San Franciscó-i rendőrökbe. Ott van az a rengeteg huligán meg kábítószeres, és akkor nincs jobb dolguk, mint kora délután ártalmatlan, középkorú részegeket begyűjteni a kocsmákból?

Dollár Bill kezdett kicsit kijózanodni, és remélte, hogy az elsők között lesz, akiket még aznap este a bíróság elé állítanak. De ahogy teltek-múltak az órák, és ő egyre józanabb lett, már azt gyanította, hogy esetleg bent fogják tartani éjszakára is.

– William O'Reilly! – ordította az őrmester, lenézve a kezében tartott névsorra.

– Én vagyok az – mondta Bill, és felemelte a kezét.

– Jöjjön velem, O'Reilly! – förmedt rá a rendőr; a cella ajtaja kattanva kinyílt, és az írt keményen megragadták a könyökénél fogva.

Végigmasíroztatták a folyosón, mely egy bírósági tárgyalóterem hátsó ajtajához vezetett. Végignézett a csavargók és kisstílű bűnözők során, akik ott várakoztak a bíró előtt. Nem vette észre, hogy pár lépéssel hátrébb egy nő ül, a kezében egy butik papír táskája, melynek zsinórfogantyúját szorosan markolja.

- A bíróság bűnösnek találta. Ötven dollár.
- Nincs pénzem.
- Három nap szabadságvesztés. A következőt!

Miután négy esetet elintéztek ugyanilyen kurtán, röpké percek alatt, Dollár Bill nézte, ahogy a bíró elé áll a férfi, aki nem mutatott semmi tiszteletet az ír irodalom nagyjai iránt.

- Ittas állapotban elkövetett rendbontás. Bűnösnek vallja magát?
- Igen, bíró úr.
- Volt már büntetve?
- Nem – mondta a rendőr őrmester.
- Ötven dollár – mondta a bíró.

Dollár Bill érdeklődéssel látta, hogy támadójának nincs priusza, és hogy az ötven dollárt is azonnal ki tudja fizetni.

Amikor Dollár Billre került a sor, és felnézett a bíróra, csak arra tudott gondolni, hogy milyen fiatal. Lehet, hogy időközben mégiscsak „öreg harcos” lett belőle?

– William O'Reilly, bíró úr – mondta az őrmester, lenézve a vádlottak névsorára. – Ittas állapotban elkövetett rendbontás.

– Bűnösnek vallja magát?

– Igen, bíró úr – mondta Dollár Bill, és forgatta az ujjai között a már előkészített bankjegyköteget; közben azon gondolkozott, vajon merre lehet a legközelebbi kocsmá, ahol mérnek Guinnesszt.

– Harminc nap szabadságvesztés – mondta a bíró anélkül, hogy felnézett volna. – A következőt!

A teremben ketten is teljes megdöbbenéssel fogadták a bíró ítéletét. Egyikük kelletlenül meglazította szorítását a papírszatyor zsinórján. A másik csak dadogni tudott:

- Nem helyezhetne szabadlábra óvadékkal, bíró úr?
- Az óvadék iránti kérelmet elutasítom!

A két férfi csendben ült, amíg David Kratz nagy vonalakban ismertette a tervet. Dexter szólalt meg először:

– Be kell vallanom, ezredes úr, nagy hatással van rám, amit hallottam. Talán még sikerrel is járhatunk.

Scott helyeslően bólintott, aztán a Moszad ezredeséhez fordult, aki néhány héttel ezelőtt még parancsot adott Hannah-nak, hogy ölje meg. Némiképp enyhült azóta a bűntudata, de a mély barázdák a homlokán és idő előtt őszülő haja továbbra is emlékeztetett arra, hogy mikén ment keresztül. Scott egyre inkább csodálta a szakmai hozzáértését ennek az embernek, akit most kineveztek az akció irányítójának.

– Nekem azért lenne néhány kérdésem – mondta Scott. – Egy-két dolog még magyarázatot kíván.

Kratz ezredes bólintott.

– Biztosan azt tervezik, hogy azt a bizonyos széfet a Ba'ath párt székházába szállítják?

– Biztos nem vagyok benne, de nagyon remélem – mondta Kratz.
– Egy holland cég majdnem három évvel ezelőtt végzett építési munkálatokat a székház alagsorában, többek között egy téglaszerkezetet is felhúztak, melynek méretei pontosan megfelelnek a széfnek.

– És a széf még mindig Kalmárban van?

– Három héttel ezelőtt, amikor az egyik ügynökünk rutinellenőrzést végzett, még ott volt – felelte Kratz.

– És az iraki kormány tulajdona? – kérdezte Dexter Hutchins.

– Igen, teljesen ki is fizették, és jogilag most már az irakiak tulajdona.

– Jogilag lehet, hogy így van, de az Öböl-háború óta az ENSZ egy

új kategóriát is bevezetett a szankciókban – emlékeztetett Scott.

– Egy széf csak nem számít hadászati felszerelésnek? – kérdezte Dexter.

– Az irakiak is pontosan ezzel érvelnek – mondta Kratz. – De, szerencsétlenségükre, amikor megrendelték a svédeknek a széfet, a megrendelésbe belevették, hogy „ellen kell állnia egy esetleges nukleáris támadásnak is”. A „nukleáris” szó épp elég volt, hogy az ENSZ lecsapjon rá.

– És hogy akarják megkerülni ezt a problémát? – kérdezte Scott.

– Ahányszor az iraki kormány benyújt egy listát a külföldről megrendelt árucikkekről, melyek szerintük nem ellenkeznek az ENSZ Biztonsági Tanácsának 661. számú határozatával, mindig beleveszik a széfet is. Ha az amerikaiak, az angolok és a franciák nem elleneznék, akkor át is csúszhatna.

– És az izraeli kormány?

– Az irakiak előtt mi hevesen tiltakozni fogunk, de zárt ajtók mögött, a barátaink előtt nem.

– Tehát, tegyük fel egy pillanatra, hogy a birtokunkban van egy hatalmas méretű széf, mely képes ellenállni egy nukleáris támadásnak is. Mire megyünk vele? – kérdezte Scott.

– Valakinek el kell szállítania a széfet Svédországból Bagdadba. Valakinek be kell építenie a helyére, és el kell magyaráznia az irakiaknak a működését – mondta Kratz.

– És tudnak esetleg valakit, aki lehetőleg két méter magas, jól karatézik, és folyékonyan beszél arabul?

– Volt ilyen emberünk, bár az illető nő, és csak 175 centi. – A két férfi egymásra nézett. Scott hallgatott.

– És mégis mit javasolnak, hogyan intézzük el Szaddamot? – kérdezte gyorsan Dexter. – Bezárjuk a széfbe, és reméljük, hogy megfullad?

Kratz megértette, hogy a közbeszólásnak az a célja, hogy elterelje

Scott gondolatait Hannah-ról, úgyhogy ő is hasonló hangvételben felelt.

– Nem, mivel rájöttünk, hogy a CIA ezt tervezi, ezért inkább elvetettük, és kitaláltunk valami körmönfontabbat.

– Nevezetesen? – kérdezte Scott.

– Egy egészen apró nukleáris robbanófejet fogunk elrejtteni a széf belsejében.

– A széf pedig a Forradalmi Kormányzótanács ülés helyére érkezik. Nem rossz! – mondta Dexter.

– És a robbanófejet ugyebár egy 175 centis, arabul kitűnően beszélő zsidó lány fogja beindítani? – kérdezte Scott.

Kratz bólintott.

– Harminc nap?! De hát mit követtem el, amiért harminc nap jár? Nagyon szeretném tudni! – De senki nem figyelt oda.

Dollár Billt kituszkolták a tárgyalóteremből, végig a folyosón, aztán egy hátsó ajtón ki az épületből, és belökdöstek egy autó hátsó ülésére. Három férfi kísérte, katonásan nyírt hajjal, Ray-Ban napszemüvegben, a fülükben kis fül dugókkal, melyeknek a zsinórja a gallérjuk alá vezetett.

– Miért nem fogadták el az óvadékot? És mi van a fellebbezéssel? Jogom van ügyvédhez, a fenébe is! Mellesleg hová visznek, ha szabad kérdezni? – De bármennyit kérdezősködött, senki nem felelt.

Bár a füstszerű ablakon át nem látott semmit, a sofőr válla fölött kilesve azt észrevette, amikor a Golden Gate hídhöz értek. Ahogy továbbhaladtak a 101-es úton, a sebességmérő most először érte el a kilencvenet, de a sofőr soha nem lépte túl a megengedett sebességet.

Amikor húsz perc múlva a kocsit lefordult az autópályáról a belvedere-i kijáratnál, Dollár Billnek fogalma sem volt, merre járnak. A sofőr továbbhajtott egy keskeny, kanyargós mellékúton,

aztán, amikor felbukkant előttük egy erős kovácsoltvas kapu, lelassított.

A sofőr kétszer felvillantotta a reflektorokat, mire a kapu szétnyílt, és a kocsí folytatta útját egy hosszú, egyenes, kavicsos behajtóúton. Három-négy percig is eltartott, míg odaértek egy hatalmas vidéki ház elé, mely az írországi Kerry megyében töltött gyermekkorára emlékeztette Dollár Billt, amikor az édesanyja konyhalány volt az uradalmi kastélyban.

Dollár Bill egyik kísérője kiugrott a kocsiból, és kinyitotta neki az ajtót. Egy másik felrohant a lépcsőn, és megnyomta a csengőt, a kocsí pedig elhajtott a kavicsos úton.

A súlyos tölgyfa ajtó kinyílt. Egy komornyik jelent meg, hosszú fekete zsakettben és fehér csokornyakkendőben.

– Jó estét, Mr. O'Reilly! – szólalt meg feltűnően brit akcentussal, még mielőtt Dollár Bill felért volna a legfelső lépcsőfokra. – A nevem Charles. Ha lenne olyan kedves követni, uram.

Dollár Bill szó nélkül követte be a házba, majd fel a széles lépcsőkön. Szívesen feltett volna ugyan egy-két kérdést Charlesnak, de mivel angol volt, tudta, hogy úgysem tudna kiszedni belőle egyetlen egyenes választ sem. A komornyik az első emeletre vezette, egy kicsi, de szépen berendezett hálósobába.

– Remélem, a ruhák megfelelő méretűek lesznek, uram – mondta Charles –, és minden egyéb is megelégedésére fog szolgálni. A vacsorát fél óra múlva találjuk.

Dollár Bill meghajolt, és a következő pár percet azzal töltötte, hogy körbenézett a lakosztályában. Megtekintette a fürdőszobát: francia szappan, borotva, bolyhos fehér törülközők, még fogkefe is volt odakészítve és a kedvenc fogkrémje. Visszament a hálósobába, és kipróbálta a franciaágyat. Nem is emlékezett rá, mikor aludt utoljára ilyen kényelmes ágyon. Aztán kinyitotta a szekrényt, melyben három nadrágot és három zakót talált, nagyjából azokhoz hasonlóakat, mint amilyeneket Washingtonból

való hazatérése után vásárolt magának. Vajon honnan tudták?

A fiókokba is belenézett: hat ing, hat alsónadrág és hat pár zokni. Mindenre gondoltak, habár a nyakkendők mintája nem tetszett neki igazán.

Dollár Bill úgy döntött, belemegy a játékba. Megfürdött, megborotválkozott, és átöltözött az új ruhákba. Ahogy Charles ígérte, pont jó volt a méretük.

Hallotta, hogy a földszinten megszólal egy gong, és úgy vélte, ez egyértelmű felszólítás arra, hogy megjelenjen. Kinyitotta hát az ajtót, kilépett a folyosóra, és elindult lefelé a széles lépcsősoron. A komornyik a hallban volt.

– Mr. Hutchins már várja. A szalonban fogja találni, uram.

– Igen, köszönöm – mondta Dollár Bill, és követte Charlest egy tágas szobába, ahol egy nagydarab férfi álldogált a kandalló mellett, a szája sarkában szivarral.

– Jó estét, Mr. O'Reilly! – szólalt meg. – A nevem Dexter Hutchins. Még nem találkoztunk, de régóta nagy csodálója vagyok a munkásságának.

– Ez nagyon kedves öntől, Mr. Hutchins, de sajnós én nem rendelkezem azzal az előnnyel, hogy tudnám, ön mivel keresi a kenyerét...

– Ó, elnézését kérem! A CIA igazgatóhelyettese vagyok.

– Istenem, ennyi év után végre részt vehetek egy vacsorán a CIA igazgatóhelyettesével, és mindezt csak azért, mert egy kocsmai verekedésbe keveredtem! Roppant kíváncsi lennék, hogy vajon tömeggyilkosságért mi jár?

– Be kell vallanom, Mr. O'Reilly, hogy az én emberem volt, aki az elsőt ütötte abban a verekedésben. De mielőtt folytatnánk a társalgást, megkínálhatom egy itallal?

– Nem hiszem, hogy Charles tudna szolgálni a kedvenc márkámmal – mondta Dollár Bill, és a komornyik felé fordult.

– Attól tartok, csapolt Guinnessünk nincs, csak dobozos. Talán ha kicsit előbb tudtam volna, hogy... – Dollár Bill megint meghajolt, a komornyik pedig eltűnt.

– Nem gondolja, Mr. Hutchins, hogy jogom lenne megtudni, mi ez az egész? Végül is...

– Teljesen igaza van, Mr. O'Reilly. Az igazság az, hogy a kormánynak nagy szüksége lenne az ön szolgálataira, hogy a szakértelméről már ne is beszéljünk.

– Nem is gondoltam, hogy a Clinton-adminisztráció már ott tart, hogy egy pénzhamisító segítségével akarja rendbe hozni a költségvetés deficitjét – mondta Dollár Bill, miközben a komornyik visszatért egy nagy pohár Guinness-szel.

– Nem ilyen drasztikus dologról van szó, ám legalább ennyire kényes az ügy – mondta Hutchins. – De talán kapjunk be valamit, mielőtt elmondanám a részleteket. Hosszú lehetett magának ez a nap.

Dollár Bill bólintott, és követte az igazgatóhelyettest a kis ebédlőbe, ahol már meg volt terítve két személyre. A komornyik hátrahúzta a széket Dollár Billnek, és amikor kényelmesen elhelyezkedett, megkérdezte tőle:

– Hogy kéri a bifszteket, uram?

– Hátszín vagy rostélyos? – kérdezte Dollár Bill.

– Hátszín.

– Ha tényleg jó a hús, akkor mondja meg a séfnek, hogy épp csak gyertyaláng fölé tartsa, azt is csak pár percig.

– Természetesen, uram, nagyszerű. Önnek, Mr. Hutchins, gondolom, jól átsütve?

Dexter Hutchins bólintott, és úgy érezte, az első kört mindenképpen Dollár Bill nyerte.

– Nagyon élvezem ezt az egész játékot – mondta Dollár Bill, és kortyolt egyet a Guinnessből. – De azért szeretném tudni, mi a

nyeremény, ha netalántán olyan szerencsés lennék, hogy én győzök.

– Éppígy kérdezhetné, hogy milyen zálogot kell adni büntetésül, ha olyan szerencsétlen lenne, hogy veszítene.

– Gondolhattam volna: túl szép minden ahhoz, hogy ilyen egyszerű legyen.

– Először is, hadd ismertessek néhány háttér-információt – kezdte Dexter Hutchins, miközben az alig átsütött hússzeletet lerakták a vendége elé. – Ez év május 25-én bűnözők egy jól szervezett csoportja Washingtonban végrehajtotta országunk történelmének legzseniálisabb büntetést.

– Kiváló a hús – jegyezte meg Dollár Bill. – Adja át gratulációmát a séfnek.

– Feltétlenül, uram – mondta Charles, aki Bill széke mögött várakozott.

– A büntett nem más volt, mint hogy fényes nappal ellopták a Nemzeti Levéltárból a Függetlenségi nyilatkozatot, és kicserélték egy kitűnő másolattal.

Dollár Bill kellőképpen szörnyülködő arckifejezést öltött, de úgy érezte, egyelőre nem lenne bölcs bármiféle megjegyzést fűzni az elhangzottakhoz.

– Az elkövetők közül többnek a nevét is tudjuk, de nem tartóztathatjuk le őket, mert attól félünk, hogy a megbízóik, akiknél jelenleg van a Nyilatkozat, ebből rájönnének, hogy a nyomukban vagyunk.

– És mi közöm nekem ehhez az egészhez? – érdeklődött Dollár Bill, miközben újabb szaftos húsdarabot tömött a szájába.

– Csak gondoltam, érdekelni fogja, ki finanszírozta az egész vállalkozást, és kinek a birtokában van jelenleg az amerikai Függetlenségi nyilatkozat.

Bill eddig a pillanatig nem tudott meg semmi újat Hutchinstól,

de arra tényleg kíváncsi volt, hogy kihez került a pergamen. Soha nem hitte el Angelo meséjét a „különc gyűjtőről”. Letette a kést meg a villát, és az asztal túloldalán ülő igazgatóhelyettesre meredt, akinek végre sikerült valamivel felkeltenie az érdeklődését.

– Jó okunk van azt hinni, hogy a Függetlenségi nyilatkozat pillanatnyilag Bagdadban van, Szaddam Huszein birtokában.

Dollár Billnek leesett az álla, aztán jó ideig csak hallgatott. Végül annyit mondott:

– Hát már kiveszett a világból a tolvajbecsület?

– Talán még nem teljesen – mondta Hutchins. – Egyetlen reményünk a pergamen visszaszerzésére egy kis csapat, melynek tagjai az életüket is hajlandóak kockára tenni azért, hogy kicseréljék a dokumentumot Bagdadban, ugyanúgy, ahogy a tolvajok tették.

– Ha tudtam volna... – Dollár Bill megint elhallgatott. – Hogy tudnék segíteni? – kérdezte csendesen.

– Pillanatnyilag sürgős szükségünk lenne egy tökéletes másolatra az eredetiről. És úgy gondoljuk, ön az egyetlen, aki képes készíteni egyet.

Dollár Bill pontosan tudta, hogy létezik egy tökéletes másolat, mely most egy New York-i lakás falán függ, de ezt nem ismerhette be, mert azzal magára vonta volna valakinek a haragját, aki még sokkal veszélyesebb, mint Hutchins.

– Szó volt valami nyereményről is – mondta Dollár Bill.

– Na meg a büntetésről! – tette hozzá Dexter Hutchins. – A nyeremény annyi, hogy egy darabig itt maradhat ebben a biztonságos házban, ahol a körülmények – gondolom, ebben ön is egyetért velem – határozottan kellemesek. Ez idő alatt elkészít nekünk egy tökéletes másolatot a Nyilatkozatról, mely a szakértő vizsgáladást is kiállja. Ha megtette, szabadon engedjük, és nem emelünk maga ellen semmilyen vádat.

- És a büntetés?
- Ahogy megitta a kávéját, azonnal szabadon bocsátjuk, és oda megy, ahová akar.
- Szabadon bocsátanak – ismételte Dollár Bill hitetlenkedve –, és oda megyek, ahova akarok?
- Igen – mondta az igazgatóhelyettes.
- És akkor miért ne választanám ezt: befejezem a remek vacsorát, aztán megtérek szerény fairmonti otthonomba, és elfelejtem, hogy valaha is találkoztunk?

Az igazgatóhelyettes előhúzott a zakója belső zsebéből egy borítékot. Kivett belőle négy fényképet, és Bill elé lökte. Dollár Bill szemügyre vette őket. Az egyiken egy körülbelül tizenhét éves lány, a hullaházban kiterítve. A másodikon egy középkorú férfi, embriószerűen összekuporodva egy kocsis csomagtartójában. A harmadikon egy kövérkés férfi holtteste egy út szélén. A negyediken pedig egy idősebb, disztingvált külsejű úr. Egyvalami volt közös mind a négyükben: eltörték a nyakukat. Dollár Bill visszatolta a fényképeket az asztalon.

- Négy hulla. Na és?
- Sally McKenzie, Rex Butterworth, Bruno Morelli és dr. T. Hamilton McKenzie. Az a határozott érzésünk, hogy valaki ugyanezt a szép véget szánja magának is.

Dollár Bill a villájára szúrta az utolsó borsószemet a tányérjáról, aztán felhajtotta az utolsó csepp Guinnessst. Egy percre hallgatott, mintha az ihletet várná.

- Szükségem lesz pergamenre Brémából, tollhegyekre egy richmondi múzeumból, valamint kilencféle árnyalatú fekete tintára, melyek a londoni Cannon Streeten található üzletben szerezhetők be.

- Még valami? – kérdezte Dexter Hutchins, miután feljegyezte egy boríték hátuljára a bevásárlólistát.

– Azon tűnődöm, Charles lenne-e olyan kedves hozni még egy nagy pohár Guinnessst. Valami azt súgja nekem, hogy hosszú ideig ez lesz az utolsó.

23

Beril Pedersson, a Svenhalte AC főmérnöke már a kalmari gyártelep kapujában várta Mr. Riffatot és Mr. Bernstromot, amikor a két férfi megérkezett. Előző nap egy faxot kapott az ENSZ-től, melyben közölték, hogy mikor érkezik a gépük Stockholmból. Telefonon nemrég érdeklődött a repülőtéren, és megtudta, hogy a gép mindössze pár perccel azelőtt meg is érkezett.

Amikor kiszálltak a kocsiból, Pedersson hozzájuk lépett, kezét rázott mindkettőjükkel, és bemutatkozott.

– Nagyon örvendünk, hogy végre találkozhatunk, Mr. Pedersson – mondta az alacsonyabbik férfi –, és hálásak vagyunk, amiért tudott időt szakítani ránk ilyen hirtelen.

– Hogy őszinte legyek, Mr. Riffat, eléggé meglepődtünk, amikor az ENSZ megszüntette a Madame Berthára vonatkozó szankciót.

– Madame Bertha?

– Igen, így nevezzük itt a gyárban a széfet. Biztosíthatom önöket, uraim, annak ellenére, hogy ilyen rég itt hever parlagon, nagyon jó kislány volt. Sokan jártak már itt, hogy megcsodálják, de senki nem nyúlhatott hozzá egy ujjal sem. – Mr. Pedersson felnevetett. – De bizonyára szeretnék a saját szemükkel is látni végre a hosszú utazás után, Mr. Riffat.

Az alacsony, fekete hajú férfi bólintott, és mindkét vendég követte Pederssont, aki átvezette őket az udvaron.

– Nagyon gyorsan reagáltak, miután az ENSZ meggondolta magát, Mr. Riffat.

– Igen, vezérüinktől azt az utasítást kaptuk, hogy a széfet biztonságban szállítsuk Bagdadba, abban a pillanatban, ahogy az embargót megszüntetik.

Pedersson megint nevetett.

– Attól félek, ez nem lesz ilyen könnyű – mondta, miközben átértek az udvar túlsó végbe. – Madame Bertha felépítése nem igazán alkalmas a gyors szállításra, ahogy azt nemsokára önök is látni fogják.

A három férfi tovább sétált egy hatalmas, düledezőnek látszó épület felé. Pedersson belépett egy nyíláson, ahol valamikor valószínűleg egy ajtó lehetett. Odabent olyan sötét volt, hogy a két külföldi látogató alig látott tovább az orránál. Pedersson felkapcsolt egy lámpát, majd egy olyan sóhajt hallatott, mint egy bánatos szerelmes.

– Mr. Riffat, Mr. Bernstrom, engedjék meg, hogy bemutassam önöknek Madame Berthát. – A két férfi rábámult a súlyos acélszerkezetre, ami méltóságteljesen tornyosult a régi raktár kellős közepén.

– Mielőtt megejtenénk a hivatalos bemutatkozást – folytatta Pedersson –, először is hadd ismertessem önökkel Madame Bertha legfontosabb paramétereit. Magassága 2,7 méter, szélessége 2,1 méter, mélysége pedig 2,4 méter. A bőre vastagabb, mint bármely politikusé, körülbelül 15 centi tömör acél, a súlya pedig több mint öt tonna. Egy tervezőmérnök-specialista, három építőmester és nyolc mérnök alkotása. Megfogantatásától megszületéséig tizennyolc hónap telt el. Na persze – suttogta Pedersson –, ennyi kell is, hiszen legalább akkora, mint egy elefánt. Azért halkítottam le a hangomat, mert hall minden szót, amit kimondunk, és nem szeretném megsérteni.

Pedersson nem vette észre a két látogató kissé megütközött arckifejezését.

– De még csak a külsejét látták, uraim, és ígérek, hogy

belülről még érdekesebb. Először is, hadd mondjam el, hogy Madame Bertha nem engedi meg senkinek, hogy belépjen a bensejébe, csak ha előbb bemutatkozott az illető. Ez a hölgy nem áll le fűvel-fával, uraim, bármit hallottak is a svéd hölgyekről. Mielőtt feltárná a bájait, három dolgot ellenőriz.

Habár a két vendég továbbra is enyhén csodálkozott, nem szakították félbe Pedersson szóáradatát.

– Tehát, uraim, először is tanulmányozzuk Bertha mellkasát. Látni fognak három kis piros lámpát, alattuk három tárcsát. Ha mindhárom tárcsa hat számjegyből álló kódját ismerik és beállítják, akkor az egyik piros lámpa zöldre fog változni. Hadd mutassam meg. Az első szám jobbra, a második balra, a harmadik jobbra, a negyedik balra, az ötödik jobbra, a hatodik balra. Az első tárcsa első száma 3, a második 7, a harmadik 0, a negyedik 4, az ötödik 2 és a hatodik 8. Tehát 3-7-0-4-2-8.

– Ez a Sayedi születésnapja – mondta a magasabbik, szökés hajú látogató.

– Igen, erre én is rájöttem, Mr. Bernstrom – mondta Pedersson.
– A második – folytatta, és a középső tárcsához nyúlt – 7-9-0-7-1-6.
– Az utolsó számot is elfordította, balra.

– Az a nap, amikor a Sayedi elnök lett.

– Igen, ezt is tudjuk, Mr. Riffat. De, bevallom, a harmadik kód jelentésére nem tudtam rájönni. Önök bizonyára tudják, hogy mit tervez ezen a napon kliensünk. – Mr. Pedersson forgatni kezdte a tárcsát: 9-3-0-7-0-4.

Pedersson reménykedve pillantott Mr. Bernstromra, aki vállat vont.

– Fogalmam sincs, mi lehet – hazudta.

– Amint látják, uraim, a három tárcsa beállítása után még mindig csak az egyik piros lámpa vált át zöldre, a másik kettő konokul piros marad. De most, hogy a három kódot közöltük vele, már

fontolóra fogja venni, hogy esetleg közelebbi ismeretségbe bocsátkozzon velünk. Amint látják, a három tárcsa alatt egy fehérre festett négyzög látható, ami körülbelül akkora, mint egy tenyér. Most figyeljenek! – Pedersson előrelépett, és a jobb tenyerét szorosan a fehér négyzetre fektette. Néhány másodpercig ott hagyta, míg a második lámpa is zöldre nem váltott.

– Most felismerte a tenyerem lenyomatát, de még mindig nem fog megnyílni előttem. Csak ha szóltam is hozzá. Ha közelről megnézik, uraim, látni fogják, hogy a fehérre festett négyzet egy mikrofont és egy hangaktivátort is rejt.

A két férfi közelebb lépett, hogy megnézzze.

– Pillanatnyilag Bertha az én hangom felismerésére van beprogramozva. Mindegy, mit mondok neki, ahogy felismeri a hangot, a harmadik lámpácska is zöldre fog váltani. De ha az első két lámpa már nem váltott át, akkor nem hajlandó szóba állni velem.

Pedersson előbbre lépett, és a fehér négyzethez hajolt.

– Két úr van itt Amerikából, akik szeretnének megtekinteni belülről is.

Még mielőtt befejezte volna a mondatot, a harmadik piros lámpa is zöld lett, és egy bűgő hang hallatszott.

– És most, uraim, elérkeztünk a bemutatónak ahhoz a részéhez, amire cégünk különösen büszke. Az ajtót, mely több mint egy tonnát nyom, akár egy kisgyermek is ki tudja nyitni. Cégünk kifejlesztett egy foszfor-bronz görgős csapágyat, mellyel egy évtizeddel megelőztük korunkat. Mr. Riffat, lenne kedve kipróbálni?

Az alacsonyabbik férfi előrelépett, megragadta az ajtó fogantyúját, és megrántotta. Mind a három lámpa azonnal visszaváltott pirosra, és ismét felhangzott a bűgő.

Pedersson kuncogott.

– Látja, Mr. Riffat, ha olyan valaki nyúl Madame Berthához, akit nem ismer személyesen, azonnal visszaküldi a tiltott zónába. – Nagyot nevetett a saját viccén, amiről a vendégei gyanították, hogy már jó párszor elsütötte. – A kéznek, amely kinyitja a széf ajtaját, ugyanannak kell lennie, mint amelyik a tenyérleNyomatot adta. Gondolom, egyetértenek, hogy ez kitűnő biztonsági intézkedés.

A két férfi csodálattal bólintott, miközben Pedersson gyorsan megint beállította a három tárcsát, rányomta a kezét a fehér négyzetre, és beleszólt a mikrofonba. A három lámpa egyenként, kötelességtudóan, zöldre váltott.

– Most már hajlandó lesz engedni, hogy kinyissam, de csak nekem. Figyeljenek! Habár, amint mondtam, az ajtó egy tonnát nyom, a legkisebb nyomásra nyílik – tessék!

Pedersson elhúzta a masszív, egytonnás acélajtót, amihez nem kellett több erőfeszítés, mintha a saját lakása ajtaját nyitná ki. Belépett a széf belsejébe, és körbesétált, először kinyújtotta a két karját, mutatva, hogy nem éri el az oldalfalakat, aztán a feje fölé nyújtott kézzel mutatta, hogy nem éri el a tetejét.

– Kérem, fáradjanak be, uraim! – kiáltotta bentről. A két férfi kis tétovázás után belépett.

– Gondolom, örömmel fogják nyugtázni, hogy nem tudjuk belülről bezárni magunkat. – Megragadta az ajtó belsején lévő fogantyút, és becsukta az ajtót.

A két vendég a bemutatónak ezt a részét egyáltalán nem találta kellemesnek.

– Látják, uraim – folytatta Pedersson, aki nem tudta elrejteni a meglepedést a hangjában –, Bertha belülről nem zárható, csak ha kívülről fogjuk a fogantyút. – Egy kis lökéssel az ajtó kinyílt, és Pedersson kilépett, szorosan a nyomában a látogatók.

– Egyszer egy egész éjszakát voltam kénytelen eltölteni benne, még mielőtt tökéletesítettük volna a rendszert. Egy futó éjszakát töltöttem Berthával – mondta Pedersson. Még hangosabban

nevetett, és becsukta a széf ajtaját. A három lámpa rögtön pirosra váltott, és az ajtó zajosan bezárult.

Pedersson feléjük fordult.

– Tehát, uraim, most már megismerkedtek Madame Berthával. Legyenek szívesek velem jönni az irodámba. Átadom önöknek a számlát, és, ami még fontosabb, a használati utasítást.

Miközben visszafelé indultak az udvaron keresztül, Pedersson elmagyarázta, hogy a cég a lehető legbizalmasabban kezelte a használati utasítást. Készítettek egyet svédül, amit a vállalat széfjében őriznek, egyet pedig arabul, amit Pedersson felajánlott nekik.

– A szöveg 108 oldal hosszú, de egyszerűen megérthető, már ha az ember kitüntetéses mérnöki diplomával rendelkezik. – Pedersson megint nevetett. – Mi svédek alapos náció vagyunk.

A két vendég ezt nem tudta megcáfolni.

– Szükségük lesz esetleg valakire, aki elkíséri Madame Berthát az út során? – kérdezte Pedersson, és a tekintetében remény csillogott.

– Nem, köszönjük – jött azonnal a válasz. – Azt hiszem, meg tudjuk oldani a szállítást.

– Akkor már csak egy kérdésem van – mondta Pedersson, miközben beléptek az irodába. – Mikor szeretnék elvinni?

– Reményeink szerint már ma délután el tudjuk szállítani. A faxból, amelyet önök küldtek az ENSZ-nek, úgy értesültünk, hogy van olyan darujuk, amellyel meg lehet emelni a széfet, és egy targoncájuk is, amellyel mozgatható.

– Igen, valóban rendelkezünk egy megfelelő daruval és egy targoncával is, amely speciálisan arra a célra készült, hogy rövidebb távolságokra szállítsa Madame Berthát. Remélem, ma délutánra mindent elő tudok készíteni. De ezzel még nincs megoldva a szállítás problémája.

– A szállító jármű Stockholmban várakozik.

– Nagyszerű, akkor mindent megbeszéltünk – mondta Pedersson. – Az önök távollétében már csak annyi dolgom lesz, hogy töröljem a programozásból a saját hangomat és tenyérlenyomatomat, hogy önök átprogramozhassák bárkire. – Pedersson kicsit bánatosnak látszott. – Akkor várom önöket ma délután, uraim.

– Csak én fogok jönni – mondta Riffat. – Mr. Bernstromnak vissza kell térnie Amerikába.

Pedersson bólintott, és végignézte, ahogy a két férfi beszáll a kocsiba, aztán visszament az irodájába. Az íróasztalán épp csöngött a telefon.

Felvette és beleszólt: – Itt Bertil Pedersson –, aztán meghallgatta a hívó fél kérését. Lerakta a kagylót, és az ablakhoz rohant, de a kocsí addigra már elhajtott. Visszament a telefonhoz. – Nagyon sajnálom, Mr. Al Obaydi – mondta Pedersson. – A két úr, aki a széfet jött megtekinteni, épp most távozott. De Mr. Riffat a délután folyamán vissza fog jönni, hogy elvigye. Megmondjam neki, hogy ön telefonált?

Bagdadban Al Obaydi lerakta a telefont, és meghányta-vetette magában mindazt, ami a rutinjellegű ellenőrző telefonhívásból kiderült.

Az ENSZ-nagykövet helyetteseként az ő feladata volt, hogy állandóan figyelemmel kísérje az ENSZ által embargóval sújtott árucikkek listáját. Azt remélte, a dossziét egy héten belül átadhatja még ki nem nevezett utódjának.

Az elmúlt két napban – annak ellenére, hogy a telefonok soha nem kapcsoltak, és a hivatalnokok soha nem voltak az íróasztaluknál, vagy ha ott voltak, túlságosan féltek a legalapvetőbb kérdésekre is válaszolni – majdnem sikerült befejeznie a jelentése vázlatát.

A legproblémásabb területek a következők voltak: a

mezőgazdasági gépek, melyeknek a feléről az ENSZ szankciós bizottsága automatikusan feltételezte, hogy csakis fegyverek lehetnek; a kórházi műszerek és gyógyszerek, bár ezeknek nagy részét általában engedélyezte az ENSZ; és az élelmiszerek, amiket részben szintén vásárolhattak, habár a legtöbb árut, amely átjutott az iraki határon, elnyelte a feketepiac, még mielőtt megérkezhetett volna a bagdadi háziasszonyokhoz.

A negyedik lista a „vegyes árucikkek” címet viselte, és itt szerepelt többek között egy hatalmas széf is, amiről – amikor Al Obaydi megnézte a méreteit – kiderült, hogy majdnem akkora, mint a jelenlegi dolgozószozája. Egy belső feljegyzés szerint a széfet még a Tizenkilencedik Tartomány felszabadítása előtt rendelték meg, és most egy raktárban várakozik a svédországi Kalmárban. Az ENSZ-nagykövet bizalmasan bevallotta Al Obaydinak, hogy a legnagyobb meglepetésként érte, amikor a szankciós bizottság eltörölte a széfre vonatkozó embargót. A külügyminisztert természetesen úgy tájékoztatta, hogy mindez az ő igen ravasz tárgyalási fogásainak volt köszönhető.

Al Obaydi egy ideig üldögélt telezsúfolt íróasztalánál, és fontolgatta, hogy mi legyen a következő lépés. Összeírt egy rövid listát az előtte fekvő jegyzettömbre:

1. *I. M.*

2. *Állambiztonság*

3. *Külügyminiszter-helyettes*

4. *Kalmár*

Az első pontra pillantott: *I. M.* Még mindig tartotta a kapcsolatot egy régi barátjával, akivel együtt járt a londoni egyetemre, és aki azóta az Iparügyi Minisztérium államtitkára lett. Al Obaydi úgy gondolta, a barátja talán tudna felvilágosítást adni neki anélkül, hogy gyanút fogna, valójában milyen motiváció rejlik az érdeklődése mögött.

Tárcsázta az államtitkár privát számát, és nagyon örült, hogy végre valaki az íróasztalánál van.

– Nadhim, itt Hamid Al Obaydi.

– Á, Hamid, hallottam, hogy visszajöttél New Yorkból! Azt suttogják, hogy te fogod átvenni a párizsi nagykövetséget – már ami megmaradt belőle. Persze ebben a városban az ember soha nem tudhatja, mi van a pletykák mögött.

– Most kivételesen megbízhatóak – mondta Al Obaydi a barátjának.

– Gratulálok. És mit tehetek excellenciádért?

Al Obaydi elmosolyodott. Nadhim volt az első, aki az új címén szólította, ha némi szarkasztikus éllel is a hangjában.

– Az ENSZ-szankciók érdekelnének.

– És még azt állítod, hogy a barátom vagy?

– Csak egy rutinellenőrzés. El kell kötnöm a lógó szálakat, mielőtt átadom az ügyeket az utódomnak. Amennyire én meg tudom állapítani, minden rendben van, csak van itt egy gigantikus széf, amiről nem tudok kideríteni semmit. Svédországban gyártották le nekünk. Azt tudom, hogy kifizettük, de nem találok semmit a szállításról.

– Ez nem hozzánk tartozik, Hamid. Az ügyet kivették a kezünkől úgy egy évvel ezelőtt, és a dossziéja „Legfelsőbb szintű” pecsétet kapott, ami általában azt jelenti, hogy csak az elnök tekinthet bele.

– De valaki csak meg lett bízva, hogy elszállítsa Kalmárból Bagdadba – mondta Al Obaydi.

– Én csak arra kaptam utasítást, hogy küldjem át a dossziét a genfi ENSZ-nagykövetségünkre. Csodálkozom, hogy téged erről nem informáltak, Hamid. Szerintem sokkal inkább a te hatáskörödbe tartozik, mint az enyémbé.

– Akkor majd kapcsolatba lépek Genffel, és megtudom, mit

terveznek – mondta Al Obaydi, de azt már nem tette hozzá, hogy New York és Genf a legritkább esetben szokta informálni egymást arról, hogy mire készülnek. – Köszönöm a segítséget, Nadhim!

– Szívesen, máskor is. Sok szerencsét Párizsban, Hamid! A nők állítólag gyönyörűek, és egyáltalán nem igaz, hogy nem kedvelik az arabokat.

Al Obaydi lerakta a telefont, és a listát nézte a jegyzetömbön. Most még hosszabb ideig tartott eldöntenie, mi legyen a következő hívás.

Ezeknek az információknak a birtokában a hivatalos eljárás az lenne, hogy kapcsolatba lép Genffel, értesíti a nagykövetet a gyanújáról, és aztán megint hagyja, hogy Szaddam féltestvére zsebelje be a dicséretet azért, amiért ő dolgozott meg. Az órájára nézett. Svájcban most dél van. Megkérte a titkárnőjét, hogy hívja fel neki Barazan Al-Tikritit telefonon; tudta, hogy a titkárnő naplót vezet minden telefonhívásról, és így nyoma marad. Pár percig várnia kellett, míg egy hang beleszólt a telefonba.

– Beszélhetnék a nagykövet úrral? – kérdezte Al Obaydi udvariasan.

– Éppen értekezleten van – jött az elkerülhetetlen válasz. – Kihívjam?

– Nem, ne zavarja. Megmondaná neki, hogy Hamid Al Obaydi kereste Bagdadból, és hogy legyen olyan szíves visszahívni?

– Igen, uram – felelte a hang, és Al Obaydi lerakta a kagylót. Megtette, amit a hivatali kötelesség megkívánt.

Kinyitotta a szankciókról szóló dossziét a íróasztalán, és odafirkantotta a jelentése aljára:

Az Iparügyi Minisztérium a széf dossziéját Genfbe továbbította. Felhívtam ottani nagykövetünket, de nem tudtam beszélni vele. Az ügyel csak akkor tudok tovább foglalkozni, ha visszahívott.

Hamid Al Obaydi

Al Obaydi a következő lépést a lehető legóvatosabban számította ki. Ha úgy dönt, hogy bármit is tesz, a felszínen mindennek úgy kell látszani, mintha teljesen rutinszerűen cselekedne, minden szempontból a saját hatáskörén belül. Ebben városban, ahol mindent áthat a pletyka és a rettegés, a legkisebb baklövés is elég, és a végén még ő fogja kötéllal a nyakában végezni, nem pedig Szaddam féltestvére.

Al Obaydi lenézett a második pontra a listáján. Kiszólt a titkárnőjének, hogy hívja fel Sabaawi Al-Hassan tábornokot, az Állambiztonság főnökét. Ezen a poszton az elmúlt hét hónapban már hárman váltották egymást. A tábornok többnyire azonnal elérhető volt, mivel tábornok, ugyebár, sokkal több van az iraki rezsimben, mint nagykövet.

– Nagykövet úr, jó reggelt! Épp most akartam én is hívni önt. Beszelnünk kellene, mielőtt elfoglalja az új helyét Párizsban.

– Magam is úgy vélem – mondta Al Obaydi. – Nem is tudom, ki képvisel minket még Európában? Nagyon rég nem jártam már arrafelé.

– Őszintén szólva nem túl sokan. A legjobb embereinket kiutasították, még az úgynevezett diákokat is, akikben mindig úgy megbízhattunk régebben. Mindegy, ez nem telefontéma. Mikor kereshetném fel?

– Ráérne ma délután négy és öt között? Kis szünet, aztán a tábornok azt mondta:

– Négy körül oda tudnék menni, de ötre már vissza kell érnem az irodámba. Gondolja, hogy ez az idő elég lesz?

– Biztos vagyok benne, hogy ennyi idő alatt mindent el tud mondani, tábornok úr. – Al Obaydi lerakta a telefont. Ez sem volt más, mint rutinhívás.

A lista harmadik pontjára meredt; attól félt, itt már egy kicsit nehezebb lesz blöffölnie.

A következő pár percben magában gondosan elpróbálta, hogy mit fog mondani, azután tárcsázta a belső számot. Egy Karima Saib nevű titkárnő vette fel a telefont.

– Van valami meghatározott téma, amit szeretne megbeszélni a külügyminiszter-helyettes úrral? – kérdezte.

– Nem – felelte Al Obaydi. – Az ő kérésére hívom. A külügyminiszter-helyettes úr azt mondta, beszélni kíván velem, mielőtt elfoglalnám az új posztomat Párizsban.

– Amint meg tudtam beszélni a dolgot a külügyminiszter-helyettes úrral, azonnal visszahívom – ígérte a titkárnő.

Al Obaydi lerakta a kagylót. Semmi olyat nem mondott, ami gyanút keltene. Megint a jegyzettömbre pillantott, és egy kérdőjelet, két kis nyilat meg egy újabb szót írt hozzá a listához.

Kalmár <– ? –> Genf

Valamikor az elkövetkező negyvennyolc órában el kell döntenie, melyik irányba induljon.

Az első kérdés, amit Kratz feltett Scottnak a Kalmárból Stockholmba vezető úton, az volt, hogy mit jelent a 9-3-0-7-0-4. Scott kizökkent az álmodozásból, melyben épp Hannah-t mentette meg egy hófehér paripán, és visszatért a való világba, amely sokkal kevésbé tűnt csábítónak.

– Július 4-e a függetlenség napja – felelte. – Ennél jobb napot nem is választhatna Szaddam, hogy megalázza az amerikai népet, az új elnökről már nem is beszélve.

– Akkor most már legalább azt tudjuk, mi a határidő – mondta Kratz.

– Igen, és addig már csak tizenegy nap van – felelte Scott –, akárhogy is számoljuk.

– De legalább nálunk van Madame Bertha – próbálta Kratz kicsit felvidítani a hangulatot.

– Ez igaz – mondta Scott. – És hová viszed az első randevún?

– Messzire – mondta Kratz. – Egészen Jordániáig, ahol majd te is csatlakozni fogsz hozzánk. A csapat, amely szállítani fogja, már Stockholmban várakozik. Felveszik a széfet, és indulnak vele Bagdad felé. A CIA elintézt minden hivatalos papírt, ami kell, úgyhogy nem fognak feltartóztatni útközben. Az első nehézség az lesz, hogy át kell kelniük a jordániai határon, de mivel megvan minden dokumentum, amit az ENSZ megkövetel, csak egypár dollárt kell majd a határőrök kezébe nyomni, és már bele is kerül a kellő pecsét mindnyájunk útlevelébe.

– Mennyi időt szántok az útra Jordániáig? – kérdezte Scott, a saját szoros időbeosztására gondolva.

– Hat-hét napot, legfeljebb nyolcat. A csapatom hat főből áll, mindnyájuknak jelentős tapasztalata van a terepmunkában. Egyiküknek sem kell majd többet vezetnie négy óránál, és közben tizenhat-tizenhat órát pihenhetnek, így nem kell majd megállniuk sehol, csak a tankoláshoz. – Elhaladtak egy tábla mellett, ami azt mutatta, hogy Stockholm már csak tíz kilométerre van.

– Szóval egy hetem van addig – tűnődött Scott.

– Igen, és reméljük, ez az idő arra is elég lesz, hogy Bill O'Reilly befejezze a Nyilatkozat másolatát – mondta Kratz.

– Másodszorra már biztos sokkal könnyebben fog menni neki – jegyezte meg Scott. – És minden hozzávalót megkapott. Még kilenc különböző árnyalatú fekete tintát is hozattak neki Londonból, rögtön másnap reggel egy Concorde fedélzetén.

– Nem bánnám, ha Madame Berthát is felrakhatnánk egy Concorde-ra!

Scott nevetett.

– Mesélj még a csapatról.

– A legjobb csapat, ami valaha is a kezem alatt dolgozott – mondta Kratz. – Mindegyikük megjárta a frontot több hivatalos és nem hivatalos háborúban. Öt izraeli és egy kurd.

Scott felvonta a szemöldökét.

– Igen, kevesen tudják – folytatta Kratz –, de a Moszadnak arab emberei is vannak. Nem túl sokan, de a kiképzés után náluk jobban csak a gurkák tudnak gyilkolni. Kíváncsi leszek, hogy ki tudod-e szűrni, melyikük az.

– Hányan jönnek át velünk az iraki határon?

– Csak ketten. Nem állíthatunk be egy egész hadsereggel. Egy mérnök és egy sofőr. Legalábbis hivatalosan ez a beosztásuk, de valójában az a dolguk, hogy eljuttassanak Bagdadba, aztán a Nyilatkozattal együtt vissza, a lehető legrövidebb idő alatt.

Scott mereven előrenézett.

– És Hannah? – csak ennyit kérdezett.

– Ha szerencsénk van, és őt is sikerül kihozni, az plusz siker, de a szűken vett tervben ez nem szerepel. Attól tartok, nagyon csekély a valószínűsége annak, hogy egyáltalán látni fogod – mondta Kratz, amint elhaladtak az „Isten hozta Stockholmban!” tábla mellett.

Scott a térdét ütögette a széf használati utasításával.

– Vigyázz rá! – figyelmeztette Kratz. – Még le kell fordíttatni, különben soha nem fogod megtudni, hogy mutatkozz be helyesen a hölgynek. Csak a te tenyeredre és a te hangodra fogja megnyitni a szívét.

Scott a 108 oldalas könyvre pillantott, és eltűnődött, mennyi idő alatt tudja majd elsajátítani a széf minden csínját-bínját, még ha lefordítják is angolra a használati utasítást.

Kratz váratlanul élesen jobbra kanyarodott, és végighajtott egy elhagyatott utcácskán, mely párhuzamosan futott egy használaton kívül álló vasútvonallal. Scott látta, hogy előttük egy alagút bejárata tátong, amely úgy nézett ki, mintha nem vezetne sehova.

Amikor száz méterre voltak a bejáratától, Kratz ellenőrizte a visszapillantó tükörben, hogy nem követi-e őket valaki, aztán háromszor felvillantotta a reflektort. Egy másodperc múlva a sötét

lyuk túlsó végéből megjött ugyanaz a válasz. Kratz lelassított, és behajtott az alagútba, lekapcsolt reflektorokkal. Scott nem látott semmit, csak azt, hogy valaki zseblámpával integet, hogy hol álljanak meg.

Kratz követte a fényt, és megállt egy jármű mellett, ami leginkább egy kiszolgált katonai teherautónak látszott.

Majdnem az alagút túlsó végénél voltak.

Kratz kiugrott a kocsiból, Scott gyorsan követte, és igyekezett hozzászoktatni a szemét a sötétséghez. Aztán meglátta, hogy három-három férfi álldogál a teherautó mindkét oldalánál. A hozzájuk legközelebb álló vigyázzba vágta magát, és tisztelgett.

– Jó reggelt, ezredes úr!

– Parancsoljon pihenjt az embereinek, Feldman, aztán bemutatom magának Bradley professzort – mondta Kratz. Scott majdnem elnevette magát, olyan furcsán hangzott ebben a helyzetben az akadémikus cím, de a hat katona nem mosolygott; előreléptek, hogy üdvözlőjék.

Miután Scott mindegyikükkel kezet rázott, körbejárta a teherautót.

– Tényleg azt hiszed, hogy ez a rozoga járgány képes lesz elszállítani Madame Berthát Bagdadig? – kérdezte Kratztól hitetlenkedve.

– Cohen őrmester!

– Igen, uram! – mondta egy hang a sötétben.

– Maga a szakember. Kérem, tájékoztassa Bradley professzort a járműről.

– Igen, uram! – Egy alak bukkant ki a félhomályból, Scott nem látta tisztán az arcát, de az akcentusából kiderült, hogy életének nagy részét Londonban töltötte. – Ez itt egy mobil taktikai teherautó, Wisconsinban gyártották. Ötsebességes, négy előre, egy rükverc. Mindenféle terepen használható, bármilyen időjárási

körülmények között, a Föld bármely tájékán. A súlya húsz tonna, és tíz tonna terhet képes szállítani, bár ebben az esetben nemigen megy 50 kilométer/óránál gyorsabban. Ha jobban felgyorsulna, nem lehetne megállítani. De ha jól beletaposunk, 180-ra is képes.

– Köszönöm, Cohen. Hasznos kis jármű, nemdebár – mondta Kratz Scottra nézve. – Évek óta szeretnénk egy ilyet. Most, hogy te is felbukkantál a színen, az amerikaiak azonnal felajánlották, hogy kölcsönadnak egy prototípust. Na persze, majdnem egymillió dollár az adófizetők pénzéből, érthető, hogy meggondolják, kinek adják kölcsön.

– Van kedve velünk ebédelni, professzor úr? – kérdezte az a férfi, aki Feldman néven lett bemutatva.

– Csak azt ne mondja, hogy ez az autósoda főzni is tud! – mondta Scott.

– Nem, kénytelenek leszünk kurd barátunkkal beérni. Aziz legfőbb specialitása a hamburger és a sült krumpli. Ha még egyiket sem evett korábban, akkor roppant ízletesnek fogja találni.

Mind a nyolcan letelepedtek törökülésben a földre, és egy ostáblajáték hátulját használták asztalnak. Scott nem is emlékezett rá, mikor esett ilyen jól utoljára egy odaégett hamburger. Annak is örült, hogy kicsit elbeszélgethet és megismerkedhet az emberekkel, akikkel majd együtt kell dolgoznia az akcióban. Kratz arról kezdett beszélni, mit fognak csinálni, miután elérték a jordán-iraki határt. Scottnak nem kellett pár percnél több, hogy felismerje, mennyire profik ezek az emberek, és hogy egytől egyig mennyire szeretnének benne lenni a végső csapatban. Egyre inkább úgy érezte, hogy az akció jó kezekben van, és Kratz nem találomra válogatta össze az embereit.

Miután Scott a harmadik hamburgert is eltüntette, kifejezetten sajnálta, amikor Kratz emlékeztette, hogy indulniuk kell, ha el akarják érni a gépet. Scott felállt, és megköszönte a szakácsnak a felejthetetlen ebédet.

- Jordániában találkozunk! – mondta Cohen őrmester.
- Jordániában találkozunk! – felelte Scott. Útban a repülőtér felé Scott megkérdezte:
 - Hogy fogod kiválasztani, hogy ki lesz az a kettő, aki velünk jön Irakba?
 - Majd ők eldöntik egymás közt.
 - Hogyan?
 - Ostáblát fognak játszani körmérkőzésben egész úton Jordánia felé. A két győztes jutalma az, hogy velünk jöhet Bagdadba.
 - És mit kapnak a vesztesek?
 - Egy szép képeslapot, *Bárcsak ti is itt lehetnétek!* szöveggel.

24

Hannah felnyalábolta az összes dossziét, melyekre a külügyminiszter-helyettesnek szüksége lesz a Forradalmi Kormányzótanács ülésén.

Bagdadba érkezése óta éjt nappallá téve dolgozott. Olyan feladatokat is megoldott, melyekről a miniszterhelyettes soha nem hitte volna, hogy meg lehet oldani őket, és így rövid időn belül sikerült teljesen nélkülözhetetlenné tennie magát. Ha a miniszterhelyettesnek valamire szüksége volt, kérnie sem kellett, már ott volt az íróasztalán. Hannah előre kiszámította minden kívánságát, és soha nem várt dicséretet érte. Az irodát napközben, illetve a lakását este alig hagyta el, és egyáltalán nem jutott semmivel sem közelebb Szaddamhoz. A nagykövet felesége nagylelkűen próbált segíteni neki a beilleszkedésben; egyik este például vacsorát adott, melyre egy fiatal katonát is meghívott. Hannah igen jóképűnek találta, és kedvesnek is látszott, bár alig nyitotta ki a száját egész vacsora alatt, és nagyon váratlanul,

egyetlen szó nélkül távozott. Talán az volt a baj, hogy Hannah nem volt képes elrejteni azt a tényt, hogy minden érdeklődését elvesztette a férfiak iránt.

Hannah részt vett számos értekezleten, ahol találkozott több miniszterrel, a Forradalmi Kormányzótanács tagjaival, sőt, Szaddam féltestvérével, a genfi ENSZ-nagykövettel is. De Szaddam Huszeinhez semmivel nem érezte közelebb magát, mint amikor Londonban lakott. Egyre inkább elcsüggedt, és már attól kezdett félni, hogy mindenki észre fogja venni, milyen rosszkedvű. Ellenszerként igyekezett arra fordítani a felesleges energiáját, hogy jelentéseket készített a minisztérium költségvetéséről, és kialakított egy olyan iktatórendszert, ami után a Whitehall tisztviselői is megnyalhatnák mind a tíz ujjukat. De sok minden más mellett a Moszadban azt is megtanulta, hogy türelmesnek kell lenni, és mindig készenlétben állni, mert idővel úgyis eljön majd a várva várt alkalom.

Az első alkalom egy csütörtöki kora reggelen adódott, amikor a miniszter irodájában a legtöbben már megkezdték a hétvégét. Hannah épp feljegyzéseket gépelt egy megbeszélésről, mely előző nap a külügyminiszter-helyettes és a frissen kinevezett párizsi nagykövet, egy bizonyos Al Obaydi között zajlott, amikor megcsörrent a telefon. Muhammad Saeed Al-Zahiaf, a külügyminiszter beszélni kívánt a helyettesével.

Pár perc múlva a miniszterhelyettes kiszáguldott az irodájából, és odavetette Hannah-nak, hogy kövesse. Hannah felkapott egy jegyzetömböt, és a főnöke után rohant, aki már a hosszú folyosó végében járt.

Habár a külügyminiszter irodája a folyosó túlsó végén volt, Hannah még soha nem járt odabenn. Amikor a miniszterhelyettes után belépett a szobába, meglepetten látta, hogy milyen modern és jellegtelen a berendezés, amit csak a Tigris folyóra nyíló szép kilátás ellensúlyozott némiképp.

A külügyminiszter nem vette magának a fáradságot, hogy fölálljon, csak sietősen intett a helyettesének, hogy üljön le az íróasztal túloldalán, és elmagyarázta, hogy az elnök teljes jelentést kér arról a témáról, melyet tegnap este vitattak meg a Kormányzótanács ülésén. Azt is hozzátette, hogy a saját titkárnője már hazament a hétvégére, ezért Saib kisasszony lesz szíves feljegyzéseket készíteni a megbeszélésükről.

A beszélgetés hallatán Hannah alig hitt a fülének. Ha nem tudta volna, hogy két minisztert hallgat, a Forradalmi Kormányzótanács lojális tagjait, azt mondta volna, csak felháborító propagandafogás az egész. Az elhangzottakból ugyanis az derült ki, hogy az elnök féltestvére valamiképpen sikeresen ellopatta az amerikai Függetlenségi nyilatkozatot a washingtoni Nemzeti Levéltárból, és a dokumentum most a Kormányzótanács gyűléstermében a falra van kiszögezve.

A megbeszélés központi témája az volt, hogy hogyan közöljék a diadal hírét a megdöbbszent világgal, és a dátumot is kiválasztották, amikor a legnagyobb médiajelenlét biztosítható. Annak a részleteit is megvitatták, hogy a főváros melyik terén tartsa az elnök a beszédet, mielőtt nyilvánosan elégeti a pergament, továbbá hogy a CNN-től Peter Arnett vagy Bernard Shaw kapjon-e lehetőséget rá, hogy még előző este filmre vegye az elnököt a Nyilatkozattal.

Miután a kétórás megbeszélés véget ért, Hannah visszatért a miniszterhelyetessel az irodájába, aki egy pillantást sem vetett rá, csak utasította, hogy készítse el a tisztázatot a döntésekről.

Hannah a délelőtti hátralevő részét azzal töltötte, hogy elkészítette az első jelentésvázlatot, amit a miniszterhelyettes azonnal átolvasott. Néhány javítás és változtatás után visszaadta, hogy Hannah készítse el a végleges változatot, melyet a külügyminiszternek kell elküldeni, aki a jóváhagyás után továbbítja az elnöknek.

Amikor Hannah aznap este hazafelé sétált Bagdad utcáin, teljesen tehetetlennek érezte magát. Azon töprengett, hogyan tudná valahogy figyelmeztetni az amerikaiakat. Biztos ők is terveznek ellenlépéseket, hogy visszaszerezzék a Nyilatkozatot, vagy legalábbis készülnek valami megtorló akcióval, de tudniuk kellene, hogy melyik napot jelölték ki a pergamen nyilvános elégetésére.

Vajon azt tudják-e egyáltalán, hogy jelenleg hol van a Nyilatkozat? Informálta-e valaki Kratzot? A Moszadot felkérték-e, hogy adjon tanácsot az amerikaiaknak, és tájékoztassák őket arról az akcióról, amit ők terveznek már majdnem egy éve? Próbálnak-e vajon valahogy vele kapcsolatba kerülni? Simon mit tenne ebben a helyzetben?

Megállt egy trafikos bódénál, és vásárolt három képeslapot, melyeken Szaddam Huszein volt látható, amint épp beszédet tart a Forradalmi Kormányzótanács előtt.

Később, a szobája rejtekében megírta ugyanazt az üzenetet Ethel Rubinnak, David Kratznak és a londoni egyetem arab professzorának. Reménykedett, hogy egyikük csak rá fog jönni, mit jelent a dátum, amit a jobb felső sarokba írt, és a kis csillagokkal telerajzolt négyzet, amit golyóstollal Szaddam feje mellé, a gyűlésterem falára rajzolt.

– Mikor indul a stockholmi gép?

– Rövidesen – felelte a Charles de Gaulle repülőtéren a nő a SAS pultjánál. – Sajnos még csak most szállt le az érkező gép, úgyhogy pontosan nem tudom megmondani.

„Még mindig visszafordulhatok” – gondolta Al Obaydi. Az Állambiztonság főnökével és a külügyminiszter-helyettessel folytatott megbeszélés után úgy érezte, mind a ketten úgy tekintik, hogy amit elmondott nekik, abban nincs semmi különös, csak a megszokott rutineljárás. Al Obaydi mindkét beszélgetés során elejtette azt a megjegyzést, hogy kisebb szabadságot vesz ki, mielőtt elfoglalná új állomáshelyét.

Miután összeszedte a csomagját, a súlyosabb bőröndöket beadta a csomagmegőrzőbe, csak egy nagyobbfajta aktatáskát tartott magánál. Aztán leült a váróterem sarkában, és végiggondolta, mit is tett az elmúlt néhány napban.

Az Állambiztonság főnöke nem tudott sokat mondani. Az igazság az – nem mintha ezt ő beismerte volna –, hogy épp elég baja van otthon, arra már nem jut ideje, hogy amiatt is aggódjon, mi folyik külföldön. Ellátta Al Obaydit egy elavult brosúrával arról, hogy milyen óvintézkedéseket kell tennie az iraki állampolgároknak Európában, például ne vásároljanak a Marks and Spencerben, és ne barátkozzanak külföldiekkel, mindehhez mellékelte egy teljesen elavult fényképgyűjteményt az Európában működő, ismert Moszad- és CIA-ügynökökről. Miután átnézte a fotókat, Al Obaydi úgy érezte, egyáltalán nem lenne meglepve, ha kiderülne, hogy az ügynökök többsége azóta rég visszavonult, avagy békésen jobblétre szenderült a saját ágyában.

Másnap a külügyminiszter-helyettes nagyon udvarias volt, de cseppet sem barátságos. Adott néhány hasznos tippet, hogy hogyan viselkedjen Párizsban, elmondta többek között, hogy mely követségek fogadják szívesen a hivatalos rangja ellenére, és melyek nem. Amikor magára a Jordániai Nagykövetségre és az Iraki Szekcióra került sor, gyorsan ismertette a jelenlegi személyzetet. Otthagyta a titkárnőjét, Muna Ahmedet, hogy garantáljon némi folytonosságot. Úgy jellemezte, hogy munkabíró és lelkiismeretes; a szakács csapnivaló, de barátságos; a sofőr pedig ostoba, de bátor. Az egyetlen rejtett figyelmeztetés az volt, hogy vigyázzon Abdul Kanukkal, az irodavezetővel, aki kizárólag azon a jogcímen van ott, hogy az elnök távoli unokatestvére. A külügyminiszter-helyettes nagyon óvatosan nem adott hangot a személyes véleményének, de a tekintetével közölte Al Obaydival mindent, amit tudnia kell. Amikor távozott, a miniszterhelyettes titkárnője, Karima Saib átadott neki egy dossziét. Mint kiderült, nagyon hasznos információk voltak benne arról, hogyan lehet boldogulni Párizsban

úgy, ha az embernek nincs túl sok ismerőse; melyek azok a helyek, ahol szívesen látják, és melyeket kell elkerülnie.

Talán Svédországot sem ártott volna felsorolni az utóbbi kategóriában.

Al Obaydi kicsit aggódott az út miatt, mivel nem állt szándékában néhány óránál többet tölteni Svédországban. Már kapcsolatba lépett a Svenhalte AC főmérnökével, aki biztosította róla, hogy nem tett említést a telefonhívásáról Mr. Riffatnak, amikor az délután visszatért a széfért. Azt is megerősítette, hogy Madame Bertha – ahogy továbbra is nevezte – útnak indult Bagdad felé.

– Kérjük stockholmi utasainkat... – Al Obaydi átvágott a várócsarnokon a kapuk felé, és, miután ellenőrizték a beszállókártyáját, egy ablak melletti üléshez vezették a turistaosztályon. Az útnak erre a részére nem fog költség-visszatérítést kérni.

A repülés közben, Észak-Európa felett Al Obaydi gondolatai hol a Bagdadban végzett munkáján jártak, hol a hétvégén, amit az anyjával és a húgával töltött. Ok segítettek abban, hogy meghozza a végső döntést. Az anyjának nem volt semmi kedve otthagyni kényelmes kis házukat Bagdad külvárosában, ahhoz meg még kevesebb, hogy Párizsba költözzön. Úgyhogy Al Obaydi úgy döntött, nincs menekvés: az egyetlen lehetősége a jövőjét illetően az, ha jó pozíciót küzd ki magának a Külügyminisztériumban. Nem volt semmi kétsége afelől, hogy most olyan szolgálatot tud tenni az elnöknek, aminek köszönhetően nélkülözhetetlenné fog válni a szemében; talán még az is megeshet, hogy ő lesz a következő külügyminiszter. Végül is a helyettese pár év múlva nyugdíjba vonul, és a váratlan előléptetések soha senkit nem leptek meg Bagdadban.

Amikor a gép földet ért Stockholmban, Al Obaydi kiszállt, és a diplomaták számára fenntartott kijáraton át gyorsan ki is jutott.

A Kalmárba vezető út, melyet taxival tett meg, valamivel több

mint három órát vett igénybe; az újdonsült nagykövet az idő legnagyobb részét azzal töltötte, hogy céltalanul bámult kifelé a piszkos ablakon, az ő szemének szokatlanul zöld dombokat és a szürke égboltot nézegetve. Amikor a taxi végül megállt a Svenhalte AC bejárata előtt, Al Obaydi rögtön megpillantott egy hosszú, barna köpenyt viselő férfit, akin látszott, hogy egy ideje már ott ácsoroghat.

Al Obaydi észrevette, hogy a férfi arcán aggodalmas kifejezés ül. De mire a nagykövet kilépett a kocsiból, már mosoly volt a helyén.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem, Mr. Al Obaydi! – mondta a főmérnök angolul, mivel úgy érezte, ezen a nyelven érthetik meg egymást a legkönnyebben. – A nevem Pedersson. Kérem, fáradjon be az irodámba!

Miután Pedersson kávét hozatott – „Milyen nagyszerű megint cappuccinót inni!” – gondolta Al Obaydi –, az első kérdéséből rögtön kitűnt, hogy valójában mennyire ideges.

– Remélem, nem követtünk el valami hibát?

– Nem, dehogy – mondta Al Obaydi, akit inkább megnyugtatót a főmérnök nyilvánvaló idegessége. – Biztosíthatom, hogy csak rutinellenőrzésről van szó.

– Mr. Riffatnak birtokában volt minden szükséges dokumentum, az ENSZ-től is, és az önök kormányától is.

Al Obaydi egyre inkább sejtette, hogy rendkívül képzett profikkal áll szemben.

– Azt mondja, szerdán délután vitték el a széfet? – kérdezte könnyed hangot erőltetve magára.

– Úgy van.

– Mit gondol, mennyi időbe telhet, míg Bagdadba érnek vele?

– Azon a rozoga teherautón legalább egy hét, talán tíz nap is, ha egyáltalán odaérnek vele.

Al Obaydi meglepődött.

– Egy rozoga teherautón?

– Igen, egy ócska katonai teherautóval jöttek a széfért. Habár azt meg kell hagyni, a motorja nagyon jó hangot adott. Csináltam róla egy-két felvételt az albumomba. Megmutassam esetleg?

– Felvételt a teherautóról? – kérdezte Al Obaydi.

– Igen, innen az ablakból, Mr. Riffat is rajta van, a széf mellett áll. Nem vették észre, hogy lefotóztam őket.

Pedersson kihúzta az íróasztala fiókját, és elővett néhány fényképet. Áttolta az íróasztalon, olyan büszkeséggel, ahogy mások a családjuk fényképeit mutogatják.

Al Obaydi gondosan szemügyre vette a képeket. Több fotón Madame Bertha volt látható, amint ráemelik a teherautóra.

– Valami baj van? – kérdezte Pedersson.

– Nem, semmi – mondta Al Obaydi, aztán hozzátette: – Lehetséges volna, hogy kapjak egy-egy másolatot ezekről a képekről?

– Ó, vigye el őket nyugodtan, nekem van még több is – mondta a főmérnök, és a nyitott fiókba mutatott.

Al Obaydi felemelte az aktatáskáját, és becsúszta a fényképeket egy kis zsebbe, ahonnan kivett egy pár másik fotót.

– Talán tudna nekem segíteni egy apróságban.

– Hogyne, nagyon szívesen – mondta Pedersson.

– Van itt nálam fénykép néhány korábbi kormányalkalmazottról. Nagyon sokat segítene, ha meg tudná mondani, hogy közülük járt-e itt valaki a széfért.

Pedersson megint kicsit bizonytalannak látszott, de aztán átvette a fényképeket, és hosszasan tanulmányozta őket. Többször is megismételte: – Nem... nem... –, míg végül egy képet különösen hosszán megszemlélte. Al Obaydi előrehajolt.

– Igen – mondta Pedersson végül. – Bár a kép jó néhány évvel

ezelőtt készülhetett, ez Mr. Riffat. Valamivel öregebb lett, és a haja megőszült, de ő az. Nagyon alapos ember – tette még hozzá Pedersson.

– Igen – mondta Al Obaydi. – Mr. Riffat valóban nagyon alapos ember – és a fénykép hátuljára írt arab feljegyzésekre pillantott. – Kormányom örömmel fogja hallani, hogy Mr. Riffat intézi ezt az ügyet.

Pedersson elmosolyodott, most először, Al Obaydi pedig felhajtotta az utolsó korty kávéját.

– Nagyon sokat segített – mondta. Felállt és hozzátette: – Bizonyos vagyok benne, hogy kormányomnak a jövőben is szüksége lesz még az önök szolgáltatásaira, de nagyon lekötelezne, ha erről a látogatásról nem tenne említést senkinek.

– Ahogy óhajtja – mondta Pedersson, miközben kísérták az udvarra. A mosoly továbbra is az arcán maradt, míg nézte, ahogy a taxi elindul a gyárkapu előtt, elszállítva a magas rangú látogatót.

De Pedersson gondolatai nem álltak összhangban az arckifejezésével. – Itt valami nem stimmel – motyogta magában. – Az az érzésem, ez az úr úgy véli, Madame Bertha rossz kezekbe került, és az is biztos, hogy nem jó barátja Mr. Riffatnak.

Scott némi meglepetéssel tapasztalta, hogy Dollár Bill az első pillanattól fogva nagyon rokonszenves volt neki. Az már kevésbé lepte meg, hogy, miután megtekintette a munkáját, csak tisztelettel tudott ránézni.

Scott tizenhét órával az után ért földet San Franciscóban, hogy Stockholmból felszállt a gépe. A CIA kocsit küldött elé a repülőtérre. Azonnal kivitték Marin Countyba, és egy óra múlva már ki is rakták a vidéki ház előtt.

Miután valamennyit aludt, felkelt, hogy megebédeljen, és remélte, azonnal találkozhat majd Dollár Billel is, de nagy csalódására a hamisítót sehol sem látta.

– Mr. O'Reilly hétkor reggelizik, aztán nem jelenik meg a vacsoráig, uram – magyarázta a komornyik.

– És napközben mit eszik? – kérdezte Scott.

– Délben egy tábla csokoládét viszek be neki és egy pohár vizet, délután hatkor pedig egy pohár Guinnessst.

Ebéd után Scott áttanulmányozott egy tájékoztatót arról, mi történt a Külügyminisztériumban a távollétében, aztán a délután hátralévő részét az alagsori edzőteremben töltötte, ahonnan öt óra körül támolgott ki sajkó tagokkal és néhány horzsolással, melyeket a dzsúdóoktató közreműködésével szerzett be.

– Nem is rossz, ahhoz képest, hogy a harminchatodikat tapossa – közölte az oktató, aki alig lehetett fiatalabb nála.

Scott beleült egy kád forró vízbe, igyekezve fájó csontjait pihentetni, közben átlapozgatta Madame Bertha használati utasítását. Már lefordították angolra hat arab tudóssal, hat különböző egyetemről, melyek vagy nyolcvan kilométernyire voltak onnan, ahol Scott most ázott. Mindegyikük két, nem egymást követő fejezetet kapott. Dexter Hutchins tehát nem tétlenkedett.

Amikor Scott lement a vacsorához, még mindig kicsit merevnek érezte az izmait. Ott találta Dollár Billt, aki háttal a tűz felé fordulva állt, és egy pohár vizet kortyolgatott.

– Mit óhajt inni, professzor úr? – kérdezte a komornyik.

– Egy nagyon gyenge gyömbérsört – felelte Scott, aztán bemutatkozott Dollár Billnek.

– És önszántából vendégeskedik itt, professzor úr, vagy netalántán letartóztatták ittás vezetésért? – ez volt Dollár Bill első kérdése. Úgy látszott, elhatározta, hogy nem fog kesztyűsebb kézzel bánni Scott-tal, mint a dzsúdóoktató.

– Attól tartok, önszántamból – felelte Scott mosolyogva.

– Ebből a válaszból – mondta Dollár Bill – arra vagyok kénytelen következtetni, hogy valami holt tárgyat taníthat, vagy olyasvalamit,

aminek senki élő ember semmi hasznát nem veszi.

– Alkotmányjogot tanítok – felelte Scott –, de a logika az igazi szakterületem.

– Akkor így két legyet üt egy csapásra – felelte Dollár Bill épp abban a pillanatban, amikor Dexter Hutchins belépett a szobába.

– Egy gint kérek tonikkal, Charles – mondta Dexter, és melegen megrázta Scott kezét. – Sajnálom, hogy nem találkozhattunk már korábban, de a Külügyminisztériumban egész délután a telefonon ültek.

– Az embernek számtalan oka lehet, amiért utálja embertársait – jegyezte meg Dollár Bill. – Mr. Hutchins máris bemutatott kettőt azzal, hogy gint és tonikot kért.

Charles egy perc múlva megjelent, ezüsttálcán hozta a gyömbér sört és a gint tonikkal, amit átnyújtott Scottnak és az igazgatóhelyettesnek.

– Amikor én egyetemre jártam, a logika még nem is létezett – mondta Dollár Bill, miután Dexter Hutchins javasolta, hogy üljenek vacsorához. – A dublini Trinity College-nak nem erőssége ez a téma. Valahogy egyetlen mozzanatot sem tudnék említeni az ír történelemből, amikor honfitársaim tetteit a logika vezérelte volna.

– És kiket tanulmányozott az egyetemen? – kérdezte Scott.

– Fleminget nagyon sokat, Joyce-ot egy kicsit, és néhány ritka percet szenteltem Platónnak és Arisztotelésznek is, de attól tartok, nem eleget ahhoz, hogy ezzel felhívjam magamra a vizsgáztatók figyelmét.

– És hogy halad a Nyilatkozat? – szólt közbe Dexter, mintha egyáltalán nem figyelne a beszélgetésre.

– A mi Hutchins barátunk megszállott munkamániás, professzor úr – mondta Dollár Bill, miközben elérkták a levest. – Ő bezzeg mindenhez logikával közelít. Na de, mivel illik megdolgoznom a vacsoráért, megpróbálok válaszolni kedves fogvatartóm kérdésére.

Ma befejeztem a szöveget, melyet eredetileg Timothy Matlock vetett a pergamenre. Elmondanám, hogy neki tizenhét órájába telt. Attól félek, nekem kissé többbe.

– És mennyi idő kell még az aláírásokra? – faggatta Dexter.

– Maga rosszabb, mint II. Gyula pápa, aki folyton nyaggatta szerencsétlen Michelangelói, hogy mikor lesz már kész a Sixtus-kápolna freskója – mondta Dollár Bill, miközben a komornyik elvitte az üres tányérokat.

– Tehát? – érdeklődött Dexter. – Az aláírások?

– „Ó, minő türelmetlenség!”

– Ezt Shaw-tól idézte – szólt közbe Scott.

– Maga percről percre jobban tetszik nekem – mondta Dollár Bill.

– Az aláírások? – ismételte Dexter, miközben Charles az asztalra helyezte az ír birkapörköltet. Dollár Bill azonnal szedett magának.

– Most már látom, maga miért csak *igazgatóhelyettes* – mondta.

– Ha nem tudná, azon a pergamenen ötvenhat aláírás van, mindegyik egy-egy kis műalkotás! Ha megengedik, megmutatom. Papírt ide, Charles, papírra lenne szükségem!

A komornyik fogta a telefon mellett heverő jegyzettömböt, és lerakta O'Reilly elé. Dollár Bill elővett egy tollat a belső zsebéből, és valamit írni kezdett. Aztán megmutatta asztaltársainak: *Ezennel felhatalmazom Mr. O'Reillyt, hogy bármikor használatba vegye a cég helikopterét.*

– Mit bizonyít ez? – kérdezte Dexter.

– Türelem, Mr. Hutchins, türelem! – mondta Dollár Bill, aztán visszahúzta maga elé a papírlapot, és odakanyarította először Dexter Hutchins aláírását, aztán elővett egy másik tollat, amivel azt írta: *Scott Bradley*. Megint megmutatta a művét.

– De hát honnan...? – kérdezte Scott.

– A maga esetében, professzor úr, nagyon egyszerű. Nem volt szükségem másra, csak a vendégekönyvre.

– De én nem írtam be magam a vendégekönyvbe – mondta Dexter.

– Az furcsa is lenne, lévén hogy maga itt az igazgatóhelyettes. Viszont megvan az a roppant idegesítő szokása, Mr. Hutchins, hogy minden könyvébe beleírja a nevét. Mással úgysem igen fogja megörökíteni a nevét az utókor számára... – Bill kis szünetet tartott. – De elég a tréfából! Nézzék meg a saját szemükkel, milyen feladat vár rám. – Dollár Bill minden további nélkül összehajtogatta a szalvétáját, felállt az asztaltól, otthagyva megkezdett pörköltjét, és kivonult a szobából. A másik kettő egyetlen szó nélkül követte át a nyugati szárnyba. Miután felmentek a kőlépcsőn, beléptek Dollár Bill rögtönzött műhelyébe.

Egy fényes lámpával megvilágított mérnöki tervezőasztalon ott feküdt a pergamen. A két férfi odament, az asztal fölé hajoltak, és megnézték a kész szöveget. Alatta nagy üres rész volt, kis ceruzakeresztekkel megjelölve az ötvenhat aláírás helye.

Scott mélységes csodálattal bámulta.

– De hát miért nem...

– Miért nem választottam valami tiszteletre méltó foglalkozást? – kérdezte Dollár Bill, aki előre tudta, mi lesz a kérdés. – Lehettem volna iskolaigazgató Wexfordban, vagy talán arra a szédítő csúcsra is felkapaszkodhattam volna, hogy ügyvéd legyek Dublinban? Nem, akkor már inkább ülök néha egy kicsit a börtönben, mint hogy bárki is középszerűnek tartson.

– Meddig is maradsz velünk, öregem? – kérdezte Dexter Hutchins Scottot.

– Kratz ma délután telefonált – felelte Scott. – Azt mondta, tegnap este átkeltek a Trelleborg-Sassnitz komppal. Most dél felé haladnak, és azt remélik, hétfőn reggel túl lesznek a Boszporuszon.

- Vagyis jövő szerdára megérkeznek az iraki határhoz.
- Ez az év legjobb időszaka a Boszporuszon való átkeléshez – mondta Dollár Bill. – Különösen, ha egy igen csinos hölgy várja az embert a túloldalon – tette hozzá, és felnézett Scottra. – Ezek szerint hétfőre kész kell lennem a Nyilatkozattal, ugyebár, professzor úr?
- Legkésőbb – mondta Hutchins; Scott meg csak bámult a köpcös írre.

25

Amikor Al Obaydi visszaérkezett Párizsba, kivette a csomagját a huszonnégy órán át nyitva tartó csomagmegőrzőből, aztán beállt a taxira várakozók sorába.

Megadta a sofőrnek a címet, de azt már nem tette hozzá, hogy ez a Jordániai Nagykövetség Iraki Szekciója – ez volt az egyik tipp, amit Karima Saibtól kapott. Nem értesítette a követség személyzetét, hogy aznap érkezik. Elvileg csak két hét múlva kell megkezdenie a hivatali idejét; és ha lett volna esti gép Jordániába, azonnal tovább is indult volna. Amint felfedezte, hogy ki is Mr. Riffat, tudta, hogy a lehető leggyorsabban vissza kell mennie Bagdadba. A helyes eljárás az, hogy amit megtudott, azonnal jelenti a külügyminiszternek. Ezzel megvédi a saját pozícióját, ugyanakkor azt is garantálja, hogy az elnöknek pontosan a tudomására jusson, ki volt az, aki figyelmeztette egy esetleges ellene irányuló merényletre, miközben egy bizonyos másik nagykövet – bármilyen közeli rokonságban állnak is – elsiklott a dolog felett.

A taxi kitette Al Obaydit a nagykövetség előtt Neuilly-ben. Kirámolta a poggyászát a kocsi csomagtartójából. A sofőr nem segédkezett, konokul ülve maradt a volán mögött.

A nagykövetség ajtaja résnyire nyílt, aztán szélesre tárult, és egy

negyven év körüli férfi rohant le a lépcsőn, a nyomában két nő és egy fiatalabb férfi.

– Excellenciás uram! – kiáltott fel az első férfi. – Elnézését kérjük, bocsásson meg nekünk, de nem tudtuk, hogy ma érkeznek! – A fiatalabbik férfi felkapta a két hatalmas bőröndöt, a nők pedig megosztozkodtak a maradék három csomagon.

Al Obaydi cseppet sem volt meglepve, amikor megtudta, hogy a negyvenes férfi Abdul Kanuk.

– Mi úgy tudtuk, két hét múlva fog érkezni excellenciád. Azt hittük, még Bagdadban van. Remélem, nem tekinti udvariatlanságnak.

Al Obaydi meg sem kísérelte félbeszakítani a hízelgő szóáradatot, reménykedett, hogy az irodavezető előbb-utóbb csak kifogy a szuszából. Egyébként is, Kanuk nem az az ember, akivel helyes lenne már az első nap összeveszni.

– Lenne kedve excellenciádnak körbenézni az épületben, míg a szobalány kicsomagolja a bőröndjeit?

Mivel volt néhány kérdése, és úgy érezte, csak ez az ember tud válaszolni rájuk, Al Obaydi elfogadta az ajánlatot. Az irodavezető nemcsak körbekalauzolta, de megállíthatatlanul hömpölygő pletykákkal is ellátta. Al Obaydi pár perc múlva már oda sem hallgatott, sokkal fontosabb dolgok jártak a fejében. Egy idő után már nagyon szeretne volna, ha végre a szobájába kísérik és magára hagyják, hogy nyugodtan gondolkozhasson. Az első gép holnap reggel indul Jordániába, és még fel kell készülnie arra, hogy miképpen fogja a külügyminiszter elé tálni az értesüléseit.

Miközben körbekísérgették a Párizsra néző helyiségekben, jövőd irodájában, ahol az alkonyati félhomályt most kezdte felváltani a lámpák mesterséges ragyogása, az irodavezető mondott valamit, amit Al Obaydi nem hallott meg. Úgy érezte, nem árt, ha jobban figyel.

– Sajnos, a titkárnője, Muna Ahmed szabadságon van,

excellenciás uram. Éppúgy mint mi, ő is csak két hét múlva várta. Úgy tudom, azt tervezte, egy héttel az ön érkezése előtt már itt lesz Párizsban, hogy mindent elő tudjon készíteni.

– Nincs semmi baj – mondta Al Obaydi.

– Gondolom, ismeri Karima Saibot, a külügyminiszter-helyettes titkárnőjét?

– Igen, találkoztunk Bagdadban.

Az irodavezető bólintott, és egy pillanatig mintha habozott volna.

– Azt hiszem, lepihennék kicsit vacsora előtt – mondta a nagykövet, kihasználva a pillanatnyi csendet.

– Majd felküldetek valamit a szobájába, excellenciás uram. Nyolckor megfelelne?

– Igen, köszönöm – próbált véget vetni a beszélgetésnek Al Obaydi.

– Elrakjam esetleg a széfbe az útlevelét és a repülőjegyét, ahogy az előző nagykövet is szokta?

– Jó ötlet – hagyta rá Al Obaydi, és nagyon örült, hogy végre-
valahára megszabadulhat az irodavezetőtől.

Scott letette a telefont, és Dexter Hutchinshoz fordult, aki egy öblös bőr karosszékekben ült az íróasztala mögött, a tarkóján összekulcsolt kezekkel, arcán kérdő kifejezéssel.

– Na, hol járnak? – kérdezte Dexter.

– A pontos helyet Kratz nem közölte, érthető okokból, de azt mondja, ha ilyen tempóban haladnak tovább, akkor három napon belül eléri a Jordán határt.

– Akkor imádkozzunk, hogy az iraki Iparügyi Minisztérium tényleg olyan inkompetens legyen, mint ahogy a szakértőink állítják. Ha így van, legalább pár napig mi leszünk előnyben. Ami azt illeti, mi ugrottunk először, amikor az embargót megszüntették. Amíg ti be nem állítottatok Kalmárba, Pedersson éveken át egy szót

sem hallott tőlük.

– Ez igaz. Én csak attól félek, hogy Pedersson lesz a gyenge láncszem Kratz tervében.

– Hát igen, ilyen kis kockázatok mindig vannak, egyetlen terv sem lehet halálbiztos.

Scott bólintott.

– És ha Kratz már csak alig három napra van a határtól, neked a hétfő esti ammani géppel el kell menned, feltéve, hogy Mr. O'Reilly addigra végez az aláírásokkal.

– Azt hiszem, ez már nem probléma – mondta Scott.

– Hogyhogy? Amikor legutóbb láttam a pergament, még mindig hiányzott egy csomó név.

– Már nem lehet olyan sok hátra – mondta Scott –, mert Mr. Mendelssohn ma reggel iderepült Washingtonból, hogy ítéletet mondjon, úgy tűnik, Bill senki másnak a véleményére nem ad.

– Akkor menjünk, és nézzük meg mi is – javasolta Dexter, és felugrott a karosszékéből.

Amikor kiléptek az irodából, és elindultak a folyosón, Dexter megkérdezte:

– És hogy haladsz Bertha használati utasításával? Ma reggel átlapozgattam a bevezetőt, de azt sem tudtam felfogni, mitől váltanak át a piros lámpák zöldre.

– Nálam közelebbről csak egyvalaki ismeri Madame Berthát, és az az ember pillanatnyilag Skandináviában búslakodik – mondta Scott, miközben felmásztak a kőlépcsőkön Dollár Bill szobája felé.

– Hallom, Charles tervezett a számodra egy speciális nadrágot az akcióhoz – jegyezte meg Dexter.

– Igen, és a mérete tökéletes – mosolygott Scott. Amikor felértek a lépcsősor tetejére, Dexter minden teketória nélkül be akart rontani a szobába, de Scott megfogta a karját.

– Nem kéne előbb kopogni? Mégiscsak...

– „Uram”-nak ne szólítsam esetleg?!

Scott elvigyorodott, Dexter pedig halkán kopogott az ajtón, és amikor nem jött válasz, benyitott. Óvatosan belépett, és azt látta, hogy Mendelssohn – a kezében egy nagyítóval – a pergamen fölé hajol.

– Benjamin Franklin, John Morton és George Clymer – motyogta a restaurátor.

– Clymerrel rengeteg bajom volt – mondta Dollár Bill, az ablakon kinézve. – Annak az átkozott fickónak szörnyen kacifántos az aláírása, és egyetlen tollvonással kellett megcsinálni. Találhat belőle pár száz példányt a papírkosárban.

– Bejöhetünk? – kérdezte Dexter. Dollár Bill megfordult, és beljebb intette őket.

– Üdvözlöm, Mr. Mendelssohn! Dexter Hutchins vagyok, a CIA igazgatóhelyettese.

– Ugyan ki más? – jegyezte meg Dollár Bill. Dexter elengedte a füle mellett a megjegyzést, és megkérdezte Mendelssohnt:

– Nos, milyennek találja?

Dollár Bill továbbra is kibámult az ablakon.

– Minden ízében olyan tökéletes, mint az a példány, amely pillanatnyilag ki van állítva a Levéltárban.

– Megtisztelő az ítélete, uram – mondta Dollár Bill, és szembefordult velük.

– Csak azt nem értem, itt miért írta helyesen a „*Brit*” szót, és nem két t-vel, ahogy az eredetin van – mondta Mendelssohn, és megint a pergamen fölé hajolt.

– Erre két okom volt – felelte Dollár Bill, miközben három gyanakvó szempár szegeződött rá. – Először is, ha sikerül ezzel kicserélnünk a Nyilatkozatot, Szaddam nem állíthatja azt róla, hogy

még mindig az eredeti van a kezében.

– Okos – mondta Scott.

– És a második ok? – kérdezte Dexter, aki továbbra is gyanakvással tekintett a kis írre.

– Így nem fordulhat elő, hogy a professzor úr ezt hozza vissza az eredeti helyett, és megpróbál úgy tenni, mintha ez lenne az.

Scott nevetett.

– Maga mindig úgy gondolkozik, mint egy bűnöző.

– Nem ártana, ha az elkövetkező pár napban maga is úgy gondolkodna, ha túl akar járni Szaddam Huszein eszén – mondta Dollár Bill, miközben Charles egy ezüstitálcán egy pohár Guinness-szel belépett a szobába.

Dollár Bill megköszönte, leemelte a tálcáról a jutalmát, átsétált a szoba túlsó végébe, és csak ott kortyolt bele.

– Megkérdezhetem, hogy... – kezdte Scott.

– Egyszer már megesett velem, hogy véletlenül rálöttyintettem az áldott nedűt egy százdolláros metszetre, amin három hónapig dolgoztam.

– És mit csinált? – kérdezte Scott.

– Sajnos, kénytelen voltam megelégedni a második legjobb változattal, aminek következtében öt évet töltöttem a sitten. – Ezen még Dexter is nevetett. – Mindenesetre most hadd emeljem poharam Matthew Thornton-ra, akié az utolsó aláírás a pergamenen. Jó egészséget kívánok neki, bárhol legyen is most, annak ellenére, hogy a *t* betűi borzalmasak.

– Tehát akkor el is vihetem a mesterművet?

– Még nem, fiatalember – mondta Dollár Bill. – Attól tartok, még egy estén át el kell viselnie a társaságomat – tette hozzá, aztán lerakta a sörét az ablakpárkányra, és visszalépett a pergamen mellé.

– Van még egy probléma: az idő kérdése. Mr. Mendelssohn szerint

a pergamen jelenleg körülbelül 1830-ból származónak néz ki. Igazam van?

A főrestaurátor bólintott, és széttárta a karját, mintegy mentegetőzésül, hogy megemlítette ezt az apró fogyatékossgot.

– És mit lehet tenni? – kérdezte Dexter Hutchins. Dollár Bill felkattintott egy kapcsolót; az asztal fölötti xenonlámpák megvilágították a pergament, és a szobában is olyan világosságot varázsoltak, mintha egy filmforgatás színhelye lenne.

– Holnap reggel kilenc órára a pergamen sokkal közelebb lesz 1776-hoz. Még ha a tökéletestől el is maradunk néhány évvel – a sürgető idő miatt –, bízom benne, hogy Irakban ezt senki nem fogja észrevenni, hacsak nincs a birtokukban egy C-14-es karbondatáló gépezet.

– Akkor most már csak reménykedhetünk, hogy még nem semmisítették meg az eredetit – jegyezte meg Dexter Hutchins.

– Biztos, hogy nem – mondta Scott.

– Hogy lehetsz benne ennyire biztos? – kérdezte Dexter.

– Szaddam az egész világ szeme láttára akarja megtenni. Erről meg vagyok győződve.

– Akkor azt hiszem, ideje lenne pohárköszöntőt mondani! – szólalt meg az ír. – Már ha tisztelt házigazdánk is hozzájárul.

– Pohárköszöntőt? – csodálkozott az igazgatóhelyettes.

– Mégis mire? – kérdezte gyanakodva.

– Hannah-ra – mondta Dollár Bill –, bárhol legyen is most.

– Ezt meg honnan tudta? – kérdezte Scott. – Soha nem említettem a nevét.

– Nem volt rá szükség, professzor úr, mikor állandóan ezt a nevet firkálgatja mindenhová, borítékok hátuljától párás ablaküvegekig. Igen figyelemre méltó ifjú hölgy lehet. – Bill felemelte a poharát, és megismételte:

– Hannah-ra!

Az irodavezető csak ült, és türelmesen várakozott, míg a szobalány ki nem hozta a nagykövet szobájából a vacsoratálcát. Aztán becsukta a folyosó túlsó végén lévő szobája ajtaját.

Várt még két órát, míg teljesen biztos nem volt benne, hogy a követségen mindenki lefeküdt. Amikor megbizonyosodott róla, hogy már csak ő van ébren, visszaosont az irodájába, és kikeresett egy genfi telefonszámot. Lassan és határozott mozdulatokkal tárcsázta a kódot. A telefon hosszan csöngött, mielőtt felvették.

– Beszélnem kell a nagykövet úrral – suttogta Kanuk.

– Őxcenciája már lefeküdt – mondta egy hang. – Hívja vissza reggel.

– Ébressze föl! Mondja meg neki, hogy Abdul Kanuk keresi Párizsból.

– Ha ragaszkodik hozzá.

– Ragaszkodom hozzá.

Az irodavezetőnek egy ideig várnia kellett, míg végül megszólalt egy álmos hang.

– Abdul, jaj neked, ha nem valami tényleg fontos!

– Al Obaydi megérkezett Párizsba, bejelentés nélkül, két héttel korábban, mint vártuk.

– És ezért ébresztesz föl az éjszaka közepén?!

– Csakhogy nem egyenesen Bagdadból jött, excellenciás uram. Tett egy kis kitérőt.

– Honnan tudod? – kérdezte a hang, most már kicsit éberebben.

– Nálam van az útlevele.

– De hát szabadságon van, te tökfej!

– Tudom. De miért töltene egyetlen napot egy olyan városban, ahol semmi turistalátványosság nincs?

– Rejtvényekben beszélsz. Ha mondani akarsz valamit, nyögd ki végre!

– Ma délelőtt Al Obaydi nagykövet úr – az útlevelébe beütött bélyegző tanúsága szerint – látogatást tett Stockholmban, de még ugyanezen a napon este megjött Párizsba. Szerintem ez nem úgy hangzik, mint egy nyaralás.

– Stockholm..., Stockholm..., Stockholm... – ismételte a hang a vonal túlsó végén, mintha a jelentőségére akarna rájönni. Kis szünet, aztán: – A széf! Hát persze! Biztosan Kalmárba ment, hogy ellenőrizze a Sayedi széfjét. Mit találhatott, amit el akar titkolni előlem? És Bagdadban vajon tudják-e, hogy miben mesterkedik?

– Sejtelmem sincs, excellenciás uram – mondta az irodavezető. – Csak azt tudom, hogy holnap visszarepül Bagdadba.

– De ha nyaral, akkor minek menne vissza ilyen hamar Bagdadba?

– Talán úgy érzi, nem elég jutalom neki az, hogy párizsi nagykövet lehet. Talán valami nagyobb jutalomra fáj a foga...

Hosszú szünet következett, majd megszólalt a genfi hang:

– Jól van, helyesen cselekedtél, Abdul. Jól tetted, hogy fölébresztettél. Holnap reggel az lesz az első dolgom, hogy telefonálok Kalmárba. Ez lesz a legelső.

– Ugye nem felejtette el excellenciád, hogy megígérte, ha ismét sikerül valami fontosra felhívnom a figyelmét, akkor...

Tony Cavalli várt, míg Martin mindkettőjüknek kitölti az italt.

– Letartóztatták egy kocsmai verekezésben? – kérdezte az idősebb Cavalli, miután meghallgatta Tony beszámolóját.

– Igen – mondta Cavalli, és egy dossziét tett az asztalra. – Sőt mi több, harminc nap szabadságvesztésre ítélték.

– Harminc napra? – csodálkozott az apja. Kis szünetet tartott, aztán hozzátette: – Milyen utasításokat adott Laurának?

– Haladékot adtam neki július 15-ig, akkor szabadul Dollár Bill – felelte Tony.

– És most hol van? A megyei börtönben?

– Nem. A fairmonti bíróság feljegyzései szerint visszavitték az állami fegyintézetbe.

– Egy kocsmai verekedésért – mondta az idősebb Cavalli. – Ennek semmi értelme. – Felnézett a Függetlenségi nyilatkozat egy példányára, mely az íróasztala fölött függött a falon, és pár percig nem szólt semmit.

– Van emberünk a börtönben?

Cavalli kinyitotta a dossziét, és kivett belőle egy lapot. – Az egyik börtönőr és a rabok közül hatan – mondta, és áttolta az asztalon a papírlapot, büszkén, hogy előre felkészült az apja kérdésére.

Az idősebb Cavalli egy ideig tanulmányozta a névsort, aztán megnyalta az ajkát.

– Eduardo Bellatti lesz a legjobb – szólalt meg, és felnézett a fiára. – Ha jól emlékszem, kilencvenkilenc évet kapott, mert megölt egy bírót, aki az utunkban volt.

– Pontosan, és boldogan megöl bárkit egy csomag cigarettáért is – tette hozzá Tony. – Úgyhogy ha ő elintézné Dollár Billt még július 15-e előtt, akkor megspórolnánk kétszázötvenezer dollárt.

– Valami nem tetszik itt nekem – tűnődött az idősebb Cavalli a whiskyjével játszadozva, amihez alig nyúlt hozzá. – Talán ideje lenne kicsit mélyebbre ásni – tette hozzá, mintha magában beszélne. Még egyszer végignézte a névsort.

* * *

Al Obaydi korán ébredt másnap reggel, már alig várta, hogy elindulhasson Bagdad felé, és minél előbb értesíthesse a külügyminisztert mindarról, ami a tudomására jutott. Ahogy iraki földön lesz, azonnal megírja a részletes jelentését. Fejben újra és újra végiggondolta a vázlatát.

Először is elmondja a külügyminiszternek, hogy miközben a szokásos rutinellenőrzést végezte az embargós árucikkek listáján, felfedezte, hogy a széf, melyet az elnök rendelt, útban van Bagdad felé. Gyanakodni kezdett, hogy talán az állam ellenségei valamilyen módon az elnök életére törnek. Mivel nem volt biztos benne, hogy kiben bízhat meg és kiben nem, ezért saját kezdeményezésére cselekedett, a saját idejét és pénzét felhasználva, hogy kiderítse, kik állnak az összeesküvés mögött. Percekkel az után, hogy átadja a jelentést a külügyminiszternek, Szaddam is értesülni fog róla, hogy kinek a dolga lett volna szemmel tartani a széfet, és, ami még fontosabb, kinek a hibája, hogy nem fedezte fel az életére törő összeesküvést.

A gondolatait egy kopogtatás szakította félbe.

– Tessék! – kiáltotta.

A szobalány lépett be, egy tálcán két szelet égett pirítóssal és egy csésze sűrű török kávéval. Amint a lány becsukta maga mögött az ajtót, Al Obaydi felállt, lezuhanyozott hideg vízzel – nem önszántából, hanem mert nem volt meleg víz –, és gyorsan felöltözött. Aztán kiöntötte a kávé a mosdókagylóba, a pirítóshoz pedig hozzá sem nyúlt.

Kilépett a szobájából, és lesétált a lépcsőkön az irodájába. Ott találta az irodavezetőt az íróasztala mögött állva. Vajon egy pillanattal korábban még a székén ült?

– Jó reggelt, excellenciás uram! – mondta. – Remélem, kellemesen telt az éjszaka.

Al Obaydi már-már kezdte elveszíteni a türelmét, de Kanuk következő kérdése meglepte.

– Értesült már a bagdadi bombázásról, excellenciás uram?

– Milyen bombázásról? – kérdezte Al Obaydi, aki nem örült, hogy tájékoztatlanságon kapták.

– A hírek szerint ma éjjel két órakor az amerikaiak több

Tomahawk rakétát is kilőttek a Mukhabarat főhadiszállására a városközpontban.

– És mi történt? – kérdezte Al Obaydi idegesen.

– Néhány civil meghalt – felelte nyugodtan az irodavezető –, de bizonyára örömmel fogja hallani, hogy szeretett vezérünk nem tartózkodott a városban ebben az időben.

– Ez valóban jó hír – mondta Al Obaydi. – De ez csak még sürgősebbé teszi, hogy visszatérjek Bagdadba.

– Már ellenőriztük a helyfoglalását a repülőn, excellenciás uram.

– Köszönöm – mondta Al Obaydi, és kinézett az ablakon a Szajnára.

Kanuk mélyen meghajolt.

– Gondoskodni fogok róla, hogy visszatértekor várják a repülőtéren, excellenciás uram, és hogy legközelebb minden elő legyen készítve a fogadására. Máris hozom az útlevelét. Ha megbocsát egy percre...

Al Obaydi ült az íróasztala mögött. Azon gondolkozott, meddig lesz még párizsi nagykövet, ha Szaddam megtudja, hogy neki köszönheti az életét.

* * *

Tony egy számot tárcsázott.

A telefont a börtön igazgatóhelyettese vette fel, aki Cavalli első kérdésére válaszul megerősítette, hogy igen, egyedül van. Aztán figyelmesen meghallgatta Cavalli második kérését.

– Ha Dollár Bill itt van, ebben a börtönben, akkor jól eldugták.

– De a megyei bíróság aktája szerint odaszállították, június 16-a estéjén.

– Az lehet, hogy ide indult, de megérkezni nem érkezett meg – mondta a hang a vonal túlsó végén. – Az nem túl valószínű, hogy nyolc napig tartana, míg ideér San Franciscóból, hacsak nem tértek

vissza a régi jó módszerhez, hogy összeláncolják az elítélteket, és gyalog hozzák őket. Megjegyzem, nem is lenne rossz ötlet – tette hozzá ideges nevetéssel.

Cavalli nem nevetett.

– Mindenesetre tartsd csukva a szádat, és nyitva a füledet. Ha valamit megtudsz, azonnal értesíts! – csak ennyit mondott, aztán lerakta a kagylót.

Miután a titkárnője hazament, Cavalli még egy óra hosszat az íróasztalánál ült, és kidolgozta a következő lépést.

A második sürgős találkozó a külügyminiszter és helyettese között kedden reggel zajlott le, ismét váratlanul. Ez alkalommal közvetlen telefonhívás jött az elnöktől, amire a miniszter és a helyettese is azonnal a palotába rohant.

Hannah nem sokat tudott összerakosgatni az aznap reggeli telefonhívásokból, de abban a pillanatban, hogy Szaddam féltestvére telefonált Genfből, a külügyminiszter-helyettes mintha teljesen elfeledkezett volna a jelentéséről, amelyet épp a Mukhabarat főhadiszállásának bombázásáról írt. Fejvesztve kirohant a szobából, szanaszét hagyva az asztalán a titkos iratokat.

Hannah az íróasztalánál maradt, abban a reményben, hogy a nap folyamán sikerül kiderítenie valamit. Miközben a miniszter és helyettese a palotában voltak, átlapozgatta a régi dossziékat; már annyi anyag volt a kezében, amivel több iratszokrényt is meg lehetett volna tölteni a Moszad főhadiszállásán, de sajnos nem volt senki, akinek továbbíthatta volna a megszerzett információkat.

A miniszter és a helyettese késő délután érkeztek vissza a palotából, és a külügyminiszter-helyettes szemmel láthatóan megkönnyebbült, amikor a titkárnőjét még mindig az íróasztalánál találta.

– Készítenem kell egy írásos jelentést arról, hogy milyen döntést hoztunk az elnökkel folytatott ma délelőtti megbeszélésen – mondta. – Nem győzöm hangsúlyozni, mennyire bizalmas ügyről van szó. Nem túlzok, ha azt mondom, ha az elhangzottakból bármi kiszivárogná, mind a kettőnkre börtön vár, vagy még rosszabb.

– Azt hiszem, miniszterhelyettes úr – mondta Hannah, és felvette a szemüvegét –, eddig még nem adtam okot az aggodalomra.

A miniszterhelyettes ránézett, aztán rohamtempóban diktálni kezdett.

– Az elnök ma reggel meghívott a külügyminiszterrel együtt egy bizalmas megbeszélésre, a palotába. Barazan Al-Tikriti, genfi nagykövetünk az éjszaka folyamán kapcsolatba lépett az elnökkel, és figyelmeztette, hogy többheti alapos nyomozás eredményeképp sikerült egy összeesküvés nyomára jutnia, melyet cionisták egy csoportja szervez, akik ellopták Svédországból az elnök által megrendelt széfet, amit arra akarnak felhasználni, hogy legálisan beléphessenek Irak területére. A széfet Bagdadba kellett szállítani, azonnal, ahogy az ENSZ megszünteti az embargót, mely a Biztonsági Tanács 661. számú döntése alapján fennáll. Az elnök megparancsolta, hogy Hamil tábornokot bízzuk meg, vegye kézbe a terroristák ügyét – Hannah észrevette, hogy a külügyminiszterhelyettes kicsit megborzong –, míg a Külügyminisztérium feladata lesz azt kivizsgálni, hogy pontosan milyen szerepet játszott az összeesküvésben az egyik emberünk, Hamid Al Obaydi.

Genfi nagykövetünk felfedezte, hogy Al Obaydi június 28-án, hétfőn látogatást tett a Svenhalte AC cégnél a svédországi Kalmárban, anélkül hogy feljebbvalóit értesítette volna. Látogatása során tudomására jutott, hogy a széfet ellopták, és Bagdadba szállították. Kalmari látogatása után Al Obaydi egy éjszakát Párizsban, az Iraki Szekción töltött, ahol minden lehetősége meglett volna, hogy informálja a cionista összeesküvésről akár Genfet, akár Bagdadot, de ő kísérletet sem tett erre.

Al Obaydi másnap reggel távozott Párizsból, de – habár azt tudjuk, hogy fölszállt az ammani gépre – a határon még nem bukkant fel. Az elnök elrendelte: ha Al Obaydi bárhol átlépi az iraki határt, tartóztassák le, és vigyék azonnal Hamil tábornok elé, a Forradalmi Kormányzótanács főhadiszállására.

Hannah ceruzája csak úgy száguldott a gyorsíró jegyzetömb papírján, igyekezett lépést tartani a miniszterhelyetttel.

– A széf – folytatta a külügyminiszter-helyettes – jelenleg útban van egy régi katonai teherautón, és, számításaink szerint, valamikor az elkövetkező negyvennyolc órában fog megérkezni a jordán-iraki határra.

Minden vámhivatalnok utasítást kapott, hogy, mivel a széf az elnök személyes tulajdona, a határnál elsőbbséget kell adni neki, hogy tovább folytathassa az útját Bagdadba.

Genfi nagykövetünk, miután hosszú beszélgetést folytatott – a miniszterhelyettes a jegyzeteibe pillantott – Beril Pederssonnal, meg van győződve róla, hogy a széfet kísérő emberek a CIA, a Moszad, sőt talán a brit SAS ügynökei. Az elnök egyetért a nagykövettel abban, hogy fő céljuk a Függetlenségi nyilatkozat visszaszerzése lehet. Az elnök elrendelte, hogy a dokumentumot ne mozgósítsák el jelenlegi helyéről, a Tanácsterem faláról, nehogy valami beépített ügynök gyanút fogjon, és figyelmeztesse a terroristákat, hogy ne lépjenek be az országba.

Az elnök speciális gárdájának húsz embere már útban van a jordán határ felé – folytatta a miniszterhelyettes. – Az ő feladatuk lesz a széf haladásának ellenőrzése, és közvetlenül Hamil tábornoknak fognak jelentést tenni.

Amint a nyugati ügynököket elfogtuk és börtönbe vetettük, a világsajtót tájékoztatni fogjuk, hogy a céljuk az elnök meggyilkolása volt. A Sayedi azonnal meg fog jelenni a nyilvánosság előtt és a televízióban, és beszédet tart az amerikai és a cionista háborús uszítók ellen. A Sayedi úgy véli, sem az amerikaiak, sem az izraeliek nem fogják beismerni, mi volt a valódi céljuk. Így az egész epizód a mi javunkra fordítható, mert ha a merényletkísérletet ugyanazon a napon jelentjük be, mint amikor az elnök nyilvánosan elégeti a Függetlenségi nyilatkozatot, akkor az amerikaiaknak nehéz lesz bármiféle megtorlással próbálkozniuk.

Az elnök holnaptól kezdve minden reggel kilenckor és minden este hatkor beszámolót kér az ügy alakulásáról. Mind a

külügyminiszter, mind jómagam közvetlenül neki kell hogy jelentést tegyünk. Ha Al Obaydit elfogták, az elnököt azonnal tájékoztatni kell róla, éjjel-nappal, bármikor.

Hannah ceruzája egy pillanatra sem torpant meg, közel húsz percen át. Amikor a miniszterhelyettes végre befejezte, Hannah próbálta megemésztetni az új információk teljes jelentőségét.

– Kérek egy első változatot erről a jelentésről, amilyen gyorsan csak lehet, szigorúan csak egy példányban. Minden gyorsírási jegyzetet semmisítsen meg! – Hannah nézte, ahogy a külügyminiszter-helyettes felveszi a telefont, és tárcsázza a miniszter belső számát.

Hannah visszatért a saját irodájába, és lassan kezdte gépelni a lediktáltakat, közben próbálta a legfontosabb részeket jól megjegyezni. Negyvenöt perc múlva lerakta az egyetlen példányt a miniszterhelyettes íróasztalára.

A miniszterhelyettes alaposan átolvasta, és kézzel beszúrt egy-két javítást. Amikor úgy találta, hogy a jelentésben minden benne van, ami aznap délelőtt elhangzott, elindult a folyosón a külügyminiszter irodája felé.

Hannah visszament az íróasztalához; tudta, hogy a csapat, amely ellopta a széfet Svédországból, elkerülhetetlenül bele fog sétálni Szaddam csapdjába. És ha megkapták a képeslapot, amit küldött...

Amikor Al Obaydi gépe leszállt Jordániában, leküzdhetetlen diadalérzet vett rajta erőt.

Amint áthaladt a vámvizsgálaton, és kiért az utcára, kiválasztotta a legmodernebb taxit. Az öreg Chevy nem volt légkondicionált, és a kilométer-számlálója 303 000-et mutatott. Megkérte a sofőrt, hogy a lehető leggyorsabban vigye el az iraki határra.

A kocsi a határás út alatt végig nagyon lassan döcögött, és az utak állapota miatt Al Obaydi nem nagyon bírt öt percnél tovább aludni.

Amikor a sofőr végre elérte az autópályát, akkor sem tudott sokkal gyorsabban menni, mert a szállítókocsik, melyek illegálisan vettek fel árut Baszrában, hogy Ammanban négyszeres áron eladják, végigcsöpögtették az utat olajjal. Al Obaydi számtalanszor biztosította az ENSZ közgyűlését, hogy mindezt csak ők találják ki. Azt is látta, hogy az ellenkező irányba teherautók haladnak, megrakva élelmiszerrel, amit a feketézőknek fognak eladni, jóval az előtt, hogy eljutna Bagdadba.

Al Obaydi megnézte az óráját. Ha a sofőr ilyen tempóban halad tovább, nem fognak odaérni a határra éjfélig, akkor viszont bezárják a határállomást.

Amikor Scott még ugyanaznap kiszállt a gépből a Queen Alia repülőtér betonjára, mellbevágó, 33 fokos hőség fogadta. Annak ellenére, hogy kigombolt nyakú ing, farmer és tornacipő volt rajta, úgy érezte, megsül, mire beért a váróterembe. Nagy megkönnyebbüléssel tapasztalta, hogy légkondicionálva van, és hogy egyetlen csomagja éppolyan gyorsan felbukkant a szállítószalagon, mint bármelyik amerikai repülőtéren. Az órájára nézett, aztán átállította a helyi időre.

A bevándorlási tisztviselő még alig látott svéd útlevelet életében, de mivel az apja is mérnök volt, szívélyesen jó utat kívánt Mr. Bernstromnak.

Amikor Scott átsétált a zöldfolyosón, megállította egy vámtiszt, aki valamit rágcsált. Utasította a külföldi egyént, hogy nyissa ki duzzadó sporttáskáját. Miután kicsit kutatózott benne, csak egyetlen dolog keltette fel az érdeklődését, egy hosszú, vékony, hengeres kartontok, mely a táska aljában rejtőzött. Scott levette a kupakját, kihúzta a tartalmát, és széthajtogatott egy hatalmas posztert, amit a vámos olyan meglepetéssel fogadott, hogy egy pillanatra rágni is elfelejtett. Aztán intett Scottnak, hogy mehet.

Scott kísértált az utcára, és taxit keresett. Szemügyre vette a

szedett-vedett autókollekciót, mely a járda szélén várakozott. Ezekhez képest a New York-i sárga taxik elmennének luxuslimuzinoknak.

Utasította a sofőrt, aki a sor elején állt, hogy vigye a városközpontban található régi római színházhoz. A 17 kilométeres út Ammanig negyven percbe telt; amikor a sofőr kirakta a III. századból származó színház romjai előtt, átadott neki két tízdinárost – a Langley szakértői biztosították róla, hogy ennyi elég erre az útra. A sofőr zsebrevágta, de nem mosolygott.

Scott az órájára nézett. Még bőven van ideje a megbeszélrt találkozóig. Egyenesen elsétált az ókori romok mellett, melyek az útikönyv szerint feltétlenül érdekesek a megtekintésre. Kratz utasításainak megfelelően továbbhaladt nyugati irányba háromsaroknyit; olykor-olykor le kellett lépnie a járdáról a kavargó tömeg miatt. Amikor érkezett egy Shell-benzinkúthoz, jobbra fordult, maga mögött hagyva a zajos vásárlók forgatagát. Aztán a második saroknál balra fordult, majd a következőnél megint jobbra. Az utcákon itt már nem nyüzsögtek úgy a helybéliek, viszont szinte minden lépésnél egy gödörbe botlott. Megint balra fordult, aztán ismét jobbra, és megtalálta a zsákutcát, ahogy Kratz ígérte. Az utcácska végében, ahonnan nem vezetett tovább út, megállt egy roncstelep előtt. Elmosolyodott az elébe táruló látványon.

* * *

Mire Al Obaydi elért a határra, már szuroksötét volt.

A határállomáshoz vezető mindhárom sáv tele volt várakozó teherautókkal, melyeket éjszakára letakartak ponyvával. A taxisofőr megállt a sorompónál, és elmagyarázta utasának, hogy a túloldalon már egy iraki taxit kell bérelnie. Al Obaydi megköszönte, és bőkezű borravalót adott, aztán a sor elejére ment a vámbódéhoz. Egy fáradt vámtiszt bágyadt pillantást vetett rá, és közölte, hogy a határt már

lezárták éjszakára. Al Obaydi felmutatta a diplomáciai útlevelét; a vámós gyorsan lepecsételte, és átengedte. Al Obaydi nagyon boldog volt, miközben gyalogosan megtette a két határállomást elválasztó egy kilométernyi utat. Odasétált a másik sor elejére is, felmutatta az útlevelét, melyet megint egy mosollyal fogadtak.

– Várja önt egy autó, nagykövet úr – a vámós csak ennyit mondott, és egy hatalmas limuzinra mutatott, mely az út szélén álldogált. Egy mosolygós sofőr állt mellette. Megérintette a sapkáját, és kinyitotta a hátsó ajtót.

Al Obaydi elmosolyodott. Az irodavezető biztosan értesítette őket, hogy késő éjjel fog átlépni a határon. Megköszönte a vámtisztnek, odasétált az autóhoz, és beült. Valaki már ült benne, aki, úgy tűnt, szintén rá várt. Al Obaydi megint mosolyogni akart, amikor hirtelen egy kar átkulcsolta a nyakát, a padlóra lökték, a karját a háta mögé csavarták, és egy bilincset kattintottak a csuklójára.

– Hogy merészeli? – kiáltott fel Al Obaydi. – Én nagykövet vagyok! – kiabálta, miközben visszalökték az ülésre. – Tudja maga, ki vagyok én?

– Igen, tudom – jött a válasz. – Ezennel letartóztatom hazaárulás vádjával.

Scott kénytelen volt beismerni, hogy a teherautó, mellyel Madame Berthát szállították, remekül odaülik a régi amerikai kocsik és teherautók roncsai közé, melyek tarka halmokban tornyosultak a roncstelep három oldalán. Odarohant az autóhoz, és beugrott az utasülésre. Kezet rázott Kratz ezredessel, akin látszott, hogy nagyon örül neki. Amikor Scott meglátta, ki ül a kormánynál, azt mondta:

– Örülök, hogy megint látom, Cohen őrmester. Helyes a feltételezésem, hogy jól ment az ostábla?

– Sajnos, a legutolsó fordulóban vesztettem, professzor úr. Isten

tudja, hogy az a kurd hogy jutott el egyáltalán a középöntőig – felelte Cohen, és beindította a motort. – És mivel barátom az illető, a többiek mind azt állították, hogy cinkeltem a kockát.

– És hol van most Aziz? – kérdezte Scott.

– Hátul, Madame Bertha mellett – mondta az őrmester. – A lehető legjobb helyen. Mellesleg úgy ismeri Bagdad sikátorait, mint én a brixtoni kocsmákat, úgyhogy talán még hasznát is vesszük.

– És a csapat többi tagja? – kérdezte Scott.

– Feldman és a többiek az éjszaka folyamán átjutottak a határon – mondta Kratz. – Valószínűleg már Bagdadban várnak ránk.

– Remélhetőleg nem nagyon mutogatják magukat. A múlt vasárnapi bombázás után ez nem lenne túl bölcs dolog.

Kratz nem felelt semmit, Cohen őrmester pedig lassan kikormányozta a járművet a roncstelepről; minden kanyarral egyre szélesebb és szélesebb utcákra fordultak rá.

– Marad a terv, amit Stockholmban megbeszéltünk?

– kérdezte Scott.

– Két kis finomítástól eltekintve – mondta Kratz. – Tegnap reggel felhívtam Bagdadot telefonon. Hét próbálkozás után végre sikerült beszélnem valakivel az Iparügyi Minisztériumban, aki tudott a széfről, de az arabokkal az a baj már vagy ezer éve, hogy ha nem látnak valamit a saját szemükkal, akkor egyszerűen nem hiszik el, hogy létezik.

– Tehát az első utunk a minisztériumba fog vezetni? – kérdezte Scott.

– Úgy tűnik – felelte Kratz. – De legalább azt már tudjuk, hogy olyasmi van a kezünkben, ami tényleg kell nekik. Erről jut eszembe: az a bizonyos dolog, ami viszont egyáltalán nem kell nekik, ugye nálad van?

Scott elhúzta a táskája cipzárját, és elővette a kartontokot.

– Hát, nem úgy néz ki, mint amiért érdemes az embernek kockára tenni az életét – mondta Kratz, Scott pedig visszacsúsztatta a tokot a táskájába.

– És a második változtatás? – kérdezte Scott.

Kratz elővett a belső zsebéből egy képeslapot, és átnyújtotta Scottnak. Szaddam Huszein volt látható rajta, amint beszédet tart a Forradalmi Kormányzótanács előtt. A háta mögé, a falra, egy kis csillagokkal teli négyzet volt rajzolva golyóstollal. Scott megfordította a képeslapot, és elolvasta Hannah félreismerhetetlen kézírását: *Bárcsak te is itt lehetnél!*

Scott percekig nem szólt semmit.

– A dátumot láttad?

Scott a képeslap jobb felső sarkára pillantott: 93. 07. 04.

– Tehát most már tudjuk, hol van a Nyilatkozat, és Hannah azt is pontosan közölte, mikor szándékozik Szaddam tájékoztatni az egész világot a titkáról.

– Ki az az Ethel Rubin? – kérdezte Scott. – És hogy került hozzád a képeslap?

– Nála lakott Hannah Londonban. A férje a Moszad ottani jogi képviselője. Azonnal bevitte a képeslapot a követségre, amint megjött, ők pedig rögtön elküldték a diplomáciai postával. Ma reggel érkezett meg az ammani nagykövetségünkre.

Elértek a külvárosba. Scott nézte a kopár tájat, miközben tovább zötykölődtek az olajfoltokkal és számtalan gödörrel tarkított úton.

– Sajnálom, hogy ilyen lassan haladunk, professzor úr – mondta Cohen –, de ha ezen az úton fékezni kényszerülök, Madame Bertha lerepül.

Kratz hangosan végiggondolt minden eshetőséget, miközben Cohen némán vezetett tovább a határ felé. Aztán még egyszer ismertette a Ba'ath székházának belső elrendezését.

– És a biztonsági riasztórendszer? – kérdezte Scott, amikor Kratz

befejezte.

– Csak azt kell észben tartanod, hogy a piros gombok a villanykapcsolók mellett aktiválják a rendszert, és lezárnak minden kijáratot.

Scott bólintott, aztán egy idő múlva feltette a következő kérdést:

– És Hannah?

– Vele kapcsolatban nem változott semmi. A legfőbb feladatom az, hogy téged bejuttassalak, aztán ki, az eredeti dokumentummal. Hannah továbbra is csak a valószínűtlen ráadás, habár nyilván tudja már, hogy mire készülünk.

Egyikük sem szólt többet, míg Cohen őrmester félre nem állt az országútról egy kavicsos leállónál, mely zsúfolva volt teherautókkal. Olyan szögben állt meg, hogy lehetőleg csak a legkíváncsibbak láthassák, mit művelnek, aztán leugrott a teherautóról, felkapaszkodott a platóra, és rávigyorgott a kurdra, aki a hátát a széfnek támasztva üldögélt. Lehúzták a ponyvát, amely az acélkolosszust takarta; Scott meg Kratz szintén felmászott melléjük.

– Na, mi a véleménye, professzor úr? – kérdezte Aziz.

– A súlyából nem vesztett semmit, az biztos – mondta Scott, és igyekezett felidézni magában, amit megtanult a most következő vizsgára.

Kinyújtóztatta az ujjait, és elmosolyodott. A fehér négyzet felett mindhárom kis lámpa pirosan világított. Először beállította mindhárom tárcsát egy kódra, melyet rajta kívül nem ismert más, csak egy mérnök Svédországban. Aztán ráhelyezte a jobb tenyerét a fehér négyzetre, és pár másodpercig ott hagyta. Előrehajolt, a négyzethez közelítette a száját, és halkán azt mondta:

– A nevem Andreas Bernstrom. Ha ezt a hangot hallod, kinyitod az ajtót.

Scott várt, a másik három érdeklődő csendben figyelt. Scott

megint állított a tárcsákon. Mindhárom lámpa piros maradt.

– Akkor most kiderül, hogy jól értettem-e az utasításokat – mondta Scott. Az ajkába harapott, és megint előrelépett. Ismét a tárcsákhoz nyúlt, most a Szaddam által választott számokat állította be, az utolsó a 9-3-0-7-0-4 volt. Az első lámpa pirosról zöldre váltott. Aziz elmosolyodott. Scott rányomta a tenyerét a négyzetre, és pár másodpercig ott hagyta. A második lámpa is zöld lett.

Scott hallotta, hogy Kratz hangosan felsóhajt. A fehér négyzethez hajolt, az ajka épp súrolta a mikrofont. – A nevem Andreas Bernstrom. Azt akarom, hogy az ajtó...

– A harmadik lámpa is zöldre változott, még mielőtt befejezhette volna a mondatot. Cohen halkan felujjongott.

Scott megragadta az ajtó fogantyúját és megrántotta. Az egytonnás acélajtó könnyedén kinyílt.

– Nem rossz – ismerte el Cohen. – Van még hátra valami a bemutatóból?

– Igen. Hadd használjam fel magát kísérleti nyúlnak.

– mondta Scott. – Kérem, próbálja meg becsukni az ajtót, őrmester.

Cohen odalépett, és mindkét kezével megfogva behúzta az ajtót. A három lámpa abban a pillanatban pirosan villogni kezdett.

Scott elmosolyodott, és megint kinyitotta az ajtót, egyetlen ujjal. Cohen tátott szájjal bámulta, hogy a lámpák visszaváltak zöldre.

– Bertha csak egy emberrel áll szóba egyszerre. Senki más nem nyithatja és nem csukhatja, csak én.

– Már azt hittem, az a kifogása Cohen ellen, hogy zsidó – jegyezte meg Aziz.

Scott elmosolyodott, és becsukta a széf ajtaját, beállította a tárcsákat, és megvárta, amíg mindhárom lámpa pirosra változik.

– Mehetünk! – mondta Kratz. Scott úgy hallotta, kicsit ingerült a

hangja. Vagy csak most kezd kijönni rajta a feszültség? Aziz visszadobta a ponyvát Madame Berthára, míg a kollégái leugrottak, és visszatértek a vezetőfülkébe.

Egyikük sem szólt, miközben folytatták az utat a határ felé. Cohen egyszer csak megeresztett egy cifra káromkodást, amikor meglátta, hogy előttük mekkora sorban állnak a teherautók.

– Itt fogunk rostokolni egész éjszaka – mondta.

– Sőt, szerintem, még holnap délelőtt is – tette hozzá Kratz –, úgyhogy jobb, ha beletörődünk. – Lefékeztek a sor legvégén álló teherautó mögött.

– Mi lenne, ha előreállnánk, és megpróbálnánk valami blöffel átjutni? – kérdezte Cohen. – Egy-két dollár és...

– Nem – mondta Kratz. – Nem kell felhívni magunkra a figyelmet mostantól kezdve, egészen addig, míg visszafelé is át nem jöttünk ezen a határon.

A következő egy órában, mialatt mindössze pár száz métert haladtak előre, Kratz még egyszer előadta a terveket, melyek minden szituációt felöleltek, ami csak adódhat, miután megérkeztek Bagdadba.

Eltelt még egy óra; Scott nagyon örült, hogy estefelé feltámadt egy kis szellő, amitől könnyebb volt elaludni, bár azt is tudta, hogy nemsokára fel kell tekerni az ablakot, ha nem akar megfagyni. Felületesen aludt, a gondolatai Hannah és a Nyilatkozat között csapongtak ide-oda, és azon tűnődött, hogy ha választani kellene, melyiküket hozná haza szívesebben. Tudta, hogy Kratz pontosan tisztában van vele, miért jelentkezett önként erre az akcióra, amit korántsem biztos, hogy élve fognak megúszeni.

– Mit akar ez a fickó? – kérdezte Cohen színpadias suttogással. Scott azonnal felébredt, és meglátta, hogy egy egyenruhás vámtiszt az előttük álló teherautó vezetőjével beszél.

– Csak a vámos – mondta Kratz. – Azt ellenőrzi, hogy

megvannak-e a határ átlépéséhez szükséges papírok.

– A legtöbbnek ezek közül csak két kis piros papírdarabja van – mondta Cohen.

– Jön! – mondta Kratz. – Igyekeztek ugyanolyan unottnak látszani, mint ő.

A vámos odaballagott hozzájuk, és, rá sem nézve Cohenre, bedugta a kezét az ablakon.

Cohen átadta a papírjaikat, melyeket a CIA szakértői szereztek be. A vámos tanulmányozta őket, aztán lassan megkerülte a teherautót. Amikor visszaért a sofőr oldalára, valamit ráförmedt Cohenre, amit egyikük sem értett.

Cohen Kratzra nézett, de egy hang a hátuk mögül a segítségükre sietett.

– Azt mondja, álljunk a sor legelejére.

– Miért? – kérdezte Kratz gyanakodva. Aziz megkérdezte a vámostól.

– Elsőbbséget kapunk, mert a szállítólevelünket Szaddam saját kezűleg írta alá.

– Ezt kinek köszönhetjük? – kérdezte Kratz, aki még mindig nem volt meggyőzve.

– Bill O'Reillynek – mondta Scott –, aki egyébként módfelett sajnálta, hogy nem kísérhet el minket. De elmagyaráztuk neki, hogy Irakban valószínűleg úgysem lehet Guinnessst kapni.

Kratz bólintott, Cohen őrmester pedig engedelmeskedett a vámos utasításainak, aki a szemben jövő sávban a sor legelejére vezette őket, két kilométeren át. Az Amman felé haladó járművek kénytelenek voltak lehúzódni az út kavicsos szélére, ha nem akartak összeütközni velük.

Amint Cohen megtette az utolsó pár métert is, és elérkezett a határállomás bódéjáig, egy dühös tiszt rontott ki az öklét rázogatva. Ismét Aziz mentette meg őket azzal, hogy javasolta, Kratz mutassa

meg neki a levelet.

Miután a vámtiszt egy pillantást vetett az aláírásra, az ökölrázást gyorsan felváltotta egy tisztelgés.

– Útleveleket! – ezt az egy szót mondta.

Kratz átadott három svéd és egy iraki útlevelet, mindegyiknek első lapjához egy piros cédula volt kapcsolva. – Soha ne fizessetek többet, mint amennyit elvárnak tőletek! – figyelmeztette mindig az embereit. – Az csak gyanakvást kelt.

A négy útlevelet bevitték a kis bódéba, átnézték, lepecsételték, aztán a vámtiszt visszahozta őket, és még egy halvány mosolyra is kísérletet tett. A sorompót felemelték a jordániai oldalon, és a teherautó megkezdte az egy kilométeres utat az iraki határállomásig.

27

Al Obaydit az Elnöki Gárda két tagja betaszigálta a Tanácssterembe, és lelökték egy székre, mely pár méterrel egy hosszú asztal előtt állt.

Felemelte a fejét, és végigpillantott a Forradalmi Kormányzótanács tizenkét tagján. Egyikük sem nézett rá, kivéve az államügyészt.

Ugyan mit követhetett el, amiért letartóztatták, megbilincseltek, börtönbe vetették, ahol a kőpadlón kellett aludnia, és azt sem engedték meg, hogy vécére menjen? Még mindig az az öltöny volt rajta, amiben átlépett a határon, és a saját piszkában ült.

Szaddam felemelte kezét, és az államügyész elmosolyodott.

Al Obaydi nem félt Nakir Farrartól. Bármilyen koholt vádat próbálnak is rábizonyítani, ő ártatlan, ráadásul olyan információk vannak a birtokában, amikre szükségük van. Az államügyész lassan

felemelkedett a helyéről.

– A neve Hamid Al Obaydi?

– Igen – felelte Al Obaydi, és egyenesen az államügyészre nézett.

– Hazaárulással és állami tulajdon eltulajdonításával vádoljuk. Bűnösnek vallja magát?

– Ártatlan vagyok, Allah legyen rá a tanúm.

– Ha Allah lesz a tanúja, nyilván nem fogja bánni, ha felteszek néhány egyszerű kérdést.

– Örömmel válaszolok bármire.

– Amikor a hónap elején hazatért New Yorkból, a Külügyminisztérium alkalmazottjaként dolgozott tovább, így van?

– Igen.

– Feladatai közé tartozott az ENSZ-szankciók figyelemmel kísérése?

– Igen. Az ENSZ-nagykövet helyetteseként ez is a munkakörömbe tartozott.

– Értem. És amikor elvégezte az ellenőrzést, felfedezte, hogy egyes cikkek esetében megszüntették az embargót. Jól tudom?

– Igen, jól – mondta Al Obaydi magabiztosan.

– Ezek közül az egyik egy széf volt?

– Igen – felelte Al Obaydi.

– Amikor ezt megtudta, mit csinált?

– Felhívtam telefonon a svéd gyárat, amely a széfet készítette, hogy beleírhassem a jelentésembe, mi a helyzet a széffel.

– És mit tudott meg?

Al Obaydi kicsit habozott, nem volt biztos benne, hogy mennyit tud az államügyész.

– Mit tudott meg? – ismételte Farrar.

– Hogy a széfet azon a napon elszállította egy bizonyos Mr.

Riffat.

- Ismeri Mr. Riffatot?
 - Nem, nem ismerem.
 - Ezek után mit csinált?
 - Telefonáltam az Iparügyi Minisztériumba, mivel úgy tudtam, ők a felelősek a széfért.
 - És ők mit mondtak?
 - Azt, hogy az ügyet kivették a kezükből.
 - Azt is elmondták, kinek a feladata lett az ügy további intézése?
 - kérdezte az államügyész.
 - Nem emlékszem.
 - Nos, akkor hadd frissítsem fel a memóriáját – vagy esetleg hívjuk ide az államtitkár urat, akivel aznap reggel telefonon beszélt?
 - Azt hiszem, valami olyasmit mondott, hogy kivették a kezükből az ügyet.
 - Azt elmondta, hogy kihez tartozik most az ügy? – ismételte az államügyész.
 - Azt hiszem, azt mondta, a dossziét Genfbe küldték.
 - Talán érdekelni fogja, hogy az államtitkár írásos vallomásában pontosan ezt közölte.
- Al Obaydi lehajtotta a fejét.
- Tehát, amikor megtudta, hogy a dossziét Genfbe küldték, mit csinált?
 - Telefonáltam Genfbe, de a nagykövettel nem tudtam beszélni. Hagytam neki egy üzenetet, hogy hívjon vissza – mondta Al Obaydi magabiztosan.
 - Valóban arra számított, hogy vissza fogja hívni?
 - Feltételeztem, hogy vissza fog hívni.

- Feltételezte. Mit is írt a jelentésében a szankciókról?
- A szankciókról?
- Igen. Készített egy jelentést az utódjának. Milyen információkat közölt vele?
- Nem emlékszem – mondta Al Obaydi.
- Akkor engedje meg, hogy ismételten emlékeztessenem – folytatta az államügyész, és felemelt az asztalról egy vékony barna dossziét.
- *Az Iparügyi Minisztérium a széf dossziéját Genfbe továbbította. Felhívtam ottani nagykövetünket, de nem tudtam beszélni vele. Az üggyel csak akkor tudok tovább foglalkozni, ha visszahívott. Hamid Al Obaydi. Ön írta ezt?*
- Nem emlékszem.
- Nem emlékszik, hogy mit mondott magának az államtitkár; nem emlékszik, mit írt a saját jelentésében, amikor az állam tulajdonát lehet hogy ellopták, vagy talán még súlyosabb dolgokról is szó van... De erre még visszatérünk. Esetleg szeretné megnézni, hogy a maga kézírása-e? – kérdezte az államügyész, és az asztalt megkerülve Al Obaydi orra alá dugta a dossziét. – Ez a maga kézírása?
- Igen. De meg tudom magyarázni.
- A lap alján ez a maga aláírása?
- Al Obaydi előrehajolt, megnézte az aláírást, és bólintott.
- Igen vagy nem? – csattant fel az államügyész.
- Igen – mondta Al Obaydi halkán.
- Még ugyanezen a délutánon tett-e látogatást Al-Hassan ezredesnél, az Állambiztonság főnökénél?
- Nem. Ő látogatott meg engem.
- Ó, elnézést kérek, tévedtem. Tehát ő látogatta meg magát.
- Igen – mondta Al Obaydi.
- Tájékoztatta-e arról a tényről, hogy útban lehet Irak felé egy

ellenséges ügynök, aki módot talált arra, hogy átlépje a határt, talán azzal a szándékkal, hogy meggyilkolja nagy vezérünket?

- Ezt nem tudhattam.
- De azt gyanította, hogy valami nincs rendben?
- Akkor még nem voltam biztos benne.
- Tájékoztatta a gyanújáról Al-Hassan ezredest?
- Nem.
- Mert nem bízott benne?
- Nem ismertem eléggé. Akkor találkoztunk először. Korábban...
- Al Obaydi azonnal megbánta a szavait, ahogy kimondta.
 - Mit akart mondani? – kérdezte az államügyész.
 - Semmit.
 - Értem. Akkor nézzük a rá következő napot, amikor is látogatást tett – mert ez alkalommal biztos vagyok benne, hogy nem ő látogatta meg önt – a külügyminiszter-helyettesnél. – Az asztalnál többen elmosolyodtak, de Al Obaydi nem vette észre.
 - Igen, rutinjellegű látogatás volt, hogy megbeszéljük a párizsi kinevezésemet. Végül is ő volt az előző nagykövet.
 - Úgy van. Ugyanakkor ő a közvetlen felettese is, ugye?
 - Igen – felelte Al Obaydi.
 - Tett-e neki említést a gyanújáról?
 - Nem voltam benne biztos, hogy van mit elmondanom.
 - Tett-e neki említést a gyanújáról? – kérdezte még egyszer az államügyész, megemelve a hangját.
 - Nem.
 - Benne sem bízott? Vagy nem ismerte eléggé?
 - Nem voltam biztos a dolgomban. Bizonyítékot akartam.
 - Értem. Bizonyítékot akart. És mit csinált ezután?

- Elutaztam Párizsba – mondta Al Obaydi.
- Rögtön másnap? – kérdezte az államügyész.
- Nem – válaszolta bizonytalanul Al Obaydi.
- Az az utáni napon talán? Vagy az után?
- Talán.
- Mindeközben a széf útban volt Bagdad felé. Így van?
- Igen, de...
- És még mindig nem tájékoztatott róla *senkit*. Így van? Al Obaydi nem felelt.
- Így van? – csattant fel ismét Farrar.
- Igen, de még mindig rengeteg idő volt, hogy...
- Rengeteg idő – mire? – kérdezte az államügyész. Al Obaydi megint lehajtotta a fejét.
- Hogy maga biztonságosan elérjen Párizsba?
- Nem – mondta Al Obaydi. – Továbbutaztam...
- Igen? – kérdezte Farrar. – Hová utazott tovább? Al Obaydi rájött, hogy csapdába esett.
- Talán Svédországba?
- Igen – felelte Al Obaydi. – De csak azért, hogy...
- Ellenőrizni akarta, hogy a széf valóban útban van-e?
- Vagy – ahogy a külügyminiszternek mondta – csak nyaralni ment?
- Nem, de...
- „Igen, de... Nem, de.” Nyaralni ment Svédországba, vagy az állam képviseletében?
- Az állam képviseletében.
- Akkor miért turistaosztályon utazott, és miért nem az állam költségén?

Al Obaydi nem felelt.

Az államügyész előrehajolt.

– Mert nem akarta, hogy bárki is tudomást szerezzen róla, hogy Svédországba megy, amikor a felettesei úgy tudják, hogy Párizsban van?

– Igen, de előbb-utóbb...

– Amikor esetleg már túl késő lett volna. Ezt akarta mondani?

– Nem. Ezt nem mondtam.

– Akkor miért nem emelte fel a telefont, hogy felhívja a genfi nagykövetet? Ő megkímélhette volna a költségektől és a fáradságtól. Mert benne sem bízott? Vagy talán ő nem bízott magában?

– Egyik sem! – kiáltott fel Al Obaydi, és talpra ugrott, de az örök azonnal megragadták a vállát, és visszalökték a székre.

– Nos, ha kicsit lecsillapodott – mondta az államügyész nyugodtan –, akkor talán folytathatnánk. Svédországba utazott, egészen pontosan Kalmárba, ahol találkozója volt egy bizonyos Beril Pederssonnal, akit bezzeg egyáltalán nem habozott telefonon felhívni. – Az államügyész megint a jegyzeteibe pillantott. – Most, hogy már tudjuk, hogy nem nyaralni ment, elmondaná, mi volt a célja ennek a találkozásnak?

– Az, hogy megpróbáljam kideríteni, ki lopta el a széfet.

– Vagy talán az, hogy megbizonyosodjon róla, a széf valóban útban van, a terveinek megfelelően?

– Szó sincs róla – tiltakozott Al Obaydi megemelve a hangját. – Végül is én jöttem rá, hogy Riffat nem más, mint a Moszad Kratz nevű ügynöke!

– Tehát maga *tudta*, hogy Riffat Moszad-ügynök? – érdeklődött az államügyész tettetett csodálkozással. – Pederssonnak ugyebár azt mondta, hogy Riffat alapos ember, és meg lehet bízni benne – folytatta az államügyész a jegyzeteibe pillantva. – Jól mondom?

Végre valaki, akiben meg lehet bízni!

– Egyszerűen csak nem akartam, hogy Pedersson rájöjjön, hogy valami baj van.

– Szerintem maga nem akarta, hogy *bárki* is rájöjjön, amint azt rövidesen be fogom bizonyítani. Mit csinált ezután?

– Visszarepültem Párizsba.

– Az éjszakát a követségen töltötte?

– Igen, de másnap azonnal indultam tovább Jordániába.

– Egy perc múlva rá fogunk térni a jordániai útra is. De először azt szeretném tudni, hogy amikor visszaért a párizsi követségre, miért nem hívta fel haladéktalanul a genfi nagykövetet, hogy tájékoztassa a felfedezéséről? A nagykövet nemcsak hogy a rezidenciáján tartózkodott, de a párizsi követség egy alkalmazottja beszélt is vele aznap éjjel, miután maga már lefeküdt.

Al Obaydi hirtelen rádöbbsent, hogy Farrar mindent tud. Próbálta összeszedni a gondolatait.

– Engem csak az érdekelt, hogy minél előbb visszatérjek Bagdadba, és informáljam a külügyminisztert a veszélyről, mely vezérünkre leselkedik.

– Mint például az, hogy az amerikaiak bombázni készülnek a Mukhabarat főhadiszállását? – vetette közbe az államügyész.

– Nem tudhattam, hogy az amerikaiak mire készülnek! – kiáltotta Al Obaydi.

– Értem – mondta Farrar. – Tehát pusztán szerencsés véletlen volt, hogy maga szép biztonságosan szunyókált az ágyában, Párizsban, miközben Bagdadra záporoztak a Tomahawk rakéták.

– De azonnal visszatértem Bagdadba, amint értesültem a bombázásról – védekezett Al Obaydi.

– Talán nem igyekezett volna vissza annyira, ha az amerikaiaknak sikerül kioltaniuk vezérünk életét.

- De a jelentésemből kiderült volna, hogy...
- Hol van az a jelentés?
- A Jordániából Bagdadba vezető úton akartam megírni.
- Milyen érdekes! Maga adta azt a tanácsot bizalomra méltó barátjának, Mr. Riffatnak, hogy hívja fel az Iparügyi Minisztériumot, és érdeklődjön meg, hogy várják-e a széfet?
- Nem – tiltakozott Al Obaydi. – Ha mindaz igaz lenne, amivel vádolnak – tette hozzá –, miért dolgoztam volna minden erőmmel azon, hogy nagy vezérünk megszerezze a Függetlenségi nyilatkozatot?
- Örülök, hogy megemlítette a Nyilatkozatot – mondta halkán az államügyész –, mert nem nagyon értem azt sem, hogy pontosan milyen szerepet játszott abban az akcióban. De először is hadd kérdezzem meg: ugye a genfi nagykövetnek adta át a Nyilatkozatot, hogy eljuttassa Bagdadba?
- Igen.
- És a Nyilatkozat biztonságosan megérkezett Bagdadba? – kérdezte az államügyész, és felpillantott a viharvert pergamenre, ami még mindig a falra volt kiszögezve Szaddam háta mögött.
- Igen.
- Akkor miért nem osztotta meg a széfről szerzett információkat ugyanezzel az emberrel, mikor tudta, hogy az ő feladata gondoskodni róla?
- Ez más dolog volt.
- Az biztos, és azonnal meg fogom mutatni a tisztelt Tanácsnak, hogy mennyire más. Hogyan fizetett a Nyilatkozatért?
- Nem értem a kérdést – mondta Al Obaydi.
- Akkor hadd könnyítsem meg a dolgát. Hogyan adta át az egyes részleteket?
- Tízmilliót kellett letétbe helyeznem a megegyezéskor, és

további negyvenmilliót fizettem a Nyilatkozat átadásakor.

– És ebből a pénzből – az állam pénzből – mennyit tartott meg magának?

– Egyetlen centet sem.

– Nos, nézzük, hogy ez valóban fedí-e a valóságot. Hol történt meg a pénzösszegek átadása?

– Az első alkalommal egy New Jersey-i bankban, másodszor a Dummond et Cie-nél, mely egyike svájci bankjainknak.

– Ha jól tudom, maga ragaszkodott hozzá, hogy az első tízmilliós kifizetés készpénzben történjen?

– Nem – mondta Al Obaydi. – A másik fél ragaszkodott a készpénzhez.

– Milyen érdekes! Csakhogy ezt megint nem bizonyítja más, mint a maga szava, merthogy New York-i nagykövetünk azt állítja, maga ragaszkodott a készpénzhez. Talán ő is félreértette. De most nézzük a második kifizetést. Javítson ki, ha valamit félreértettem volna. – Az államügyész kis szünetet tartott. – Ezt ugyebár a Franchard et Cie-nek kellett átutalni?

– Úgy van – mondta Al Obaydi.

– Kapott-e részesedést bármelyik kifizetésből?

– Egyáltalán nem, ebben biztos lehet.

– Nos, ami *biztos, az az*, hogy mivel az első kifizetés készpénzben történt, nehéz lenne utánanézni és bármit is bebizonyítani. De ami a második kifizetést illeti... – Az államügyész kis hatásszünetet tartott.

– Fogalmam sincs, miről beszél – vetette oda Al Obaydi.

– Akkor, úgy látszik, megint kihagy az emlékezete. Ugyanis távolléte alatt, miközben épp hazatartott Bagdadba, hogy figyelmeztesse az elnököt az életét fenyegető veszélyre, levelezésbe lépett magával a Franchard et Cie. Mivel a levél a párizsi

nagykövetségre volt címezve, végül a külügyminiszter-helyettes íróasztalán kötött ki.

– Én nem állok levelezésben a Franchard et Cie-vel.

– Ezt nem is mondtam – felelte az államügyész, előbbre lépett, és megállt közvetlenül Al Obaydi előtt. – Csak azt mondtam, hogy *ők* levelezésbe léptek magával. Ugyanis elküldtek egy számlakivonatot, mely szerint Hamid Al Obaydi nevére 1993. február 18-án elhelyeztek egymillió dollárt.

– Ez lehetetlen – mondta Al Obaydi dacosan.

– Lehetetlen? – kérdezte az államügyész, és Al Obaydi orra elé tartotta a számlakivonatot.

– Ezt könnyű megmagyarázni. Cavalliék bosszút akarnak állni rajtam, amiért nem fizettem ki az eredetileg megbeszélte számmilliót.

– Azt mondja, bosszú? És ez a pénz nem is létezik? Ez csak egy papírdarab? Csak képzeljük az egészet?

– Igen – felelte Al Obaydi. – Ez az igazság.

– Akkor talán azt is meg tudja magyarázni, hogy lehet, hogy a számláról kivettek százezer dollárt azon a napon, amikor maga ott járt a Franchard et Cie bankban?

– Ez lehetetlen.

– Újabb lehetetlenség? Megint csak képzelődnénk? Akkor nem is látta ezt a százezer dolláros csekket, amit a bank elküldött? Az aláírás feltűnően hasonló ahhoz, mint amit a jelentésén láttunk, és amiről az imént beismerte, hogy a sajátja.

Az államügyész mindkét papírt Al Obaydi elé tartotta úgy, hogy az orra hozzá is ért. Ránézett a két aláírásra, és rájött, mit művelt Cavalli. Az államügyész tovább folytatta a kihallgatást, ami egyenlő volt a halálos ítélettel.

– Gondolom, most majd azt akarja elhíttetni a Tanáccsal, hogy az

aláírását is Cavalli hamisíttatta oda?

Az asztal körül nevetéshullám futott végig. Al Obaydi gyanította: az államügyész pontosan tisztában van vele, hogy valóban ez történt.

– Ebből elég! – szólalt meg ekkor az egyetlen személy a teremben, aki merészelte félbeszakítani az államügyészt.

Al Obaydi felnézett, és utolsó szalmaszálba kapaszkodva próbálta felhívni magára az elnök figyelmét, de az államügyész kivételével a Tanács tagjai mind az asztal vége felé néztek, és helyeslően bólogattak.

– A Tanácsnak ennél fontosabb megbeszélnivalói is vannak. – Szaddam intett, mintha egy szemtelen legyet hessegetne el.

A két ór előrelépett, és eltávolította Al Obaydit az elnök szeme elől.

– Hát ez sokkal könnyebben ment, mint gondoltam – mondta Cohen, amikor átléptek az iraki határállomásnál.

– Kicsit talán gyanúsan is könnyen – jegyezte meg Kratz.

– Örömmel látom, hogy a társaságban van egy optimista és egy pesszimista is – mondta Scott.

Amikor Cohen elért az autópályára, nagyon vigyázott, hogy ne hajtson gyorsabban nyolcvannál. A szembejövő, Jordánia felé tartó teherautók legtöbbjének legfeljebb ha két reflektora égett a négy közül, amitől a távolból motorbiciklinek látszottak, úgyhogy az előzésnél nagyon kellett vigyáznia. De még jobban kellett figyelnie az előttük haladó kocsikra, a féklámpát ugyanis többnyire luxusnak tekintették.

Kratz mindig is úgy vélte, hogy a határtól Bagdadig vezető 500 kilométeres út túl hosszú ahhoz, hogy egyhuzamban tegyék meg, ezért úgy döntött, hatvan kilométerrel a főváros előtt pihenőt tartanak. Scott megkérdezte Cohent, mennyi idő múlva érik el a

pihenőhelyet.

– Feltéve, hogy nem hajtok bele egyenesen egy teherautóba, amelyik valamiért megállt az út közepén, és nem robbanunk le egy gödörben, akkor, gondolom, négy óra körül, legkésőbb ötkor.

– Nem tetszenek nekem ezek a katonai teherautók az úton. Mit gondol, mit csinálnak? – kérdezte Kratz, aki egy szemhunyasnyit sem aludt, amióta átlépték a határt.

– Egy vonuló zászlóalj. Szerintem nincs benne semmi szokatlan. Nem hiszem, hogy aggódnunk kellene miattuk, legfeljebb akkor, ha ugyanarra tartanak, mint mi.

– Talán igaza van – mondta Kratz.

– Ha legálisan léptük volna át a határt, észre sem vennénk őket – mondta Scott.

– Lehet. Őrmester – mondta Kratz visszafordulva Cohenhez –, figyelmeztessen abban a pillanatban, ha valami szokatlant vesz észre.

– Mire gondol? Például egy szemrevaló fehérnépre? Kratz nem felelt. Scotthoz fordult, hogy kérdezzen valamit, de a professzor időközben elaludt. Kratz nagyon irigyelte Scott azon képességét, hogy bárhol és bármikor képes aludni, még ilyen feszült helyzetben is.

Cohen egész éjjel vezetett, nem mindig egyenes vonalban, ugyanis időnként ki kellett kerülnie egy-egy kiégett tankot vagy hatalmas krátert, melyek még a háborúból maradtak ott. Csak mentek és mentek, kis városokon és kihaltak látszó, alvó falvakon át, mígnem néhány perccel négy után Cohen lefordult az autópályáról egy olyan keskeny kis mellékútra, mely csak egyirányú közlekedésre volt alkalmas. Húsz perc múlva érkeztek egy kiugró sziklapárhányhoz, ahol az út egyszerűen véget ért.

– Itt még a keselyűk sem fognak ránk találni – mondta Cohen, és leállította a motort. – Kérek engedélyt egy cigarettára és némi

alvásra, ezredes úr.

Kratz bólintott; nézte, ahogy Cohen kiugrik a vezetőfülkéből, és odanyújt Aziznak egy cigarettát, aztán eltűnik egy pálmafa mögött. Kratz alaposan körbenézett a környéken és elismerte, hogy Cohennek igaza volt. Amikor visszament a teherautóhoz, Aziz és az őrmester már aludtak, Scott pedig a sziklapárkány szélén üldögélt, és nézte, ahogy a nap felkel Bagdad felett.

– Milyen békés látvány! – mondta, amikor Kratz leült mellé, de úgy, mintha valaki máshoz beszélne. – Csak az Isten alkotott ilyen gyönyörűt, mint a napfelkelte.

– Nekem nagyon az az érzésem, hogy valami nincs rendben – mormogta Kratz.

28

Szaddam az államügyész felé bólintott.

– Az árulót elintéztük, most nézzük a terroristákat. Mik a legfrissebb hírek, tábornok?

Hamil tábornok, akit „a bagdadi borbélynak”-nak becéztek, kinyitotta az előtte fekvő dossziét – mindenről és mindenkiről volt dossziéja, még azokról is, akik az asztal körül ültek. Hamil Sandhurstben járt a katonai akadémiára, azután visszatért Irakba, hogy a király szolgálatába lépjen, csak hogy mire hazaért, már nem volt király, akit szolgáljon. Így hát az új elnöknek, Abdul Krim Qasimnak esküdött fel. Aztán az 1963-as puccs során a Ba'ath párt megszerezte a hatalmat. Hamil ismét köpönyeget fordított, és az új alelnök, Szaddam Huszein közvetlen környezetében kezdett dolgozni. Attól kezdve gyorsan emelkedett a ranglétrán. Szaddam kedvenc tábornoka lett, az Elnöki Gárda főparancsnoka. Az elnök testőrein kívül egyedül ő viselhetett fegyvert Szaddam jelenlétében. Ő volt Szaddam hóhéra. Kedvenc hobbija az volt, hogy az akasztás

előtt egy életlen borotvával leborotválta az áldozatok fejét.

Hamil, mielőtt véleményt nyilvánított volna, pár percig tanulmányozta a dossziét.

– A terroristák – kezdte – tegnap este 21.26-kor átlépték a határt. Négy útlevelet adtak át lepecsételésre, három svédet és egy irakit.

– Az iraki illetőt saját kezűleg fogom megnyúzni – mondta Szaddam.

– A négy férfi egy teherautón utazik, mely ránézésre elég rozogának tűnik, de, mivel nem kockáztathattuk meg, hogy alaposabban szemügyre vegyük, nem tudhatjuk, hogy nem egy trójai falóval állunk-e szemben. A széf, amit megrendeltünk, kétségtelenül a teherautón van. Megállás nélkül úton voltak egész éjszaka. Egyenletes tempóban, körülbelül 60 kilométer/órás sebességgel tartottak Bagdad irányába, de ma hajnalban 4 óra után 9 perccel lefordultak az útról a sivatagba, és tovább nem tartottuk őket megfigyelés alatt, mivel az a bizonyos út nem vezet sehová. Úgy gondoljuk, csak azért tértek le, hogy pihenjenek, mielőtt reggel bejönnének a városba.

– Hány kilométerre vannak most Bagdadtól? – kérdezte a belügyminiszter.

– Hetven-nyolcvan kilométerre – egy, legfeljebb másfél órára.

– Ha most ott vannak csapdában a sivatagban, tábornok úr, miért nem küld oda katonákat, hogy elvágják az útjukat?

– Még mindig náluk van a széf – szólt közbe Szaddam. – Nem, az veszélyes lenne a számunkra.

– Nem értem, Sayedi – mondta a belügyminiszter az elnök felé fordulva.

– Akkor majd megmagyarázom, *miniszter úr* – mondta Szaddam, az utolsó két szót keményen megnyomva. – Ha letartóztatjuk őket a sivatagban, ugyan ki fogja elhinni nekünk, hogy terroristák voltak? A nyugatiak esetleg azt fogják állítani, hogy még az

útleveleket is mi hamisítottuk. Nem, azt akarom, hogy itt legyenek letartóztatva, a Tanácssteremben, amikor a Moszad már nem tudja letagadni. Akkor felfedjük az egész összeesküvést, és bolonddá tesszük őket a cionisták előtt és a világ szemében is.

– Most már értem a terve mély bölcsességét, Sayedi. Szaddam legyintett, és az iparügyi miniszterhez fordult.

– Végrehajtották az utasításaimat?

– Az utolsó betűig, excellenciás uram. Amikor a terroristák megérkeznek a minisztériumba, megvárakoztatjuk őket, és kurtán bánunk velük, míg meg nem mutatják a dokumentumokat, melyek az Elnöki Hivataltól származnak.

– A határon is felmutattak egy ilyen levelet – szólt közbe Hamil tábornok, a dossziéjába pillantva.

– Ahogy megmutatják a levelet – folytatta az iparügyi miniszter –, azonnal hozatunk egy darut, hogy a széfet át tudjuk szállítani ide a székházba. Attól félek, a főkaput el kell majd távolítani, de csak...

– Nem érdekelnek a kapuk! – vágott közbe Szaddam. – A számítások szerint mikor fog a széf ideérkezni az épület elé?

– Valamikor déltájban – mondta Hamil tábornok. – Én magam személyesen veszem kezembe az akció irányítását, amint a széf bekerült az épületbe.

– Helyes. Gondoskodjanak róla, hogy a terroristák lássák a Nyilatkozatot, mielőtt letartóztatják őket.

– És ha megpróbálják valahogy megsemmisíteni, excellenciás uram? – kérdezte a belügyminiszter, igyekezve jóvátenni az előbbi baklövést.

– Nem fogják – mondta Szaddam. – Azért jöttek Bagdadba, hogy visszaszerezzék, nem azért, hogy megsemmisítsék. – Az asztal körül ketten-hárman egyetértően bólogattak. – Hamil tábornokot és a közvetlen beosztottjait kivéve senki ne jöjjön az épület közelébe se az elkövetkező huszonnégy órában. Minél kevesebben

tudják, mi folyik, annál jobb. A napos tisztet se tájékoztassák. Azt akarom, hogy a biztonsági rendszer lazának tűnjön. Így majd egyenesen belesétálnak a csapdánkba.

Hamil tábornok bólintott.

– Államügyész úr! – mondta Szaddam az asztal másik vége felé fordulva. – Mit fog szólni a nemzetközi közösség, ha megtudják, hogy letartóztattuk ezeket a cionista disznókat?

– Ezek terroristák, excellenciás uram, és az ítélet csak egyvalami lehet. Különösen, miután az amerikaiak alig néhány nappal ezelőtt ártatlan civileket bombáztak.

Szaddam bólintott.

– Van valakinek kérdése?

– Csak egy, excellenciás uram – szólalt meg a külügyminiszter-helyettes. – Mi legyen a lánnyal?

– Á, igen! – mondta Szaddam, és most először elmosolyodott. – Miután eljátszotta a ráosztott szerepet, ki kell találnunk egy illő befejezést. Hol van most?

Amikor a teherautó megindult visszafelé a keskeny sivatagi úton, Aziz ült a kormánynál, Cohen pedig hátul a széf mellett. Scott határozottan érezte, hogy a légkör megváltozott a vezetőfülkében. Amikor megálltak a pihenőre, még mindig az volt az érzése, hogy nincsenek igazán veszélyben. De most, a komor reggeli csöndben, hirtelen ráébredt, milyen feladat áll előttük.

Kratz tervének végrehajtása nagy bátorságot és önfegyelmet kívánt; de mivel feltételezték, hogy senki nem tudja, mire készülnek, Scott úgy érezte, minden esélyük megvan rá, hogy szerencsésen megússzák a dolgot, főleg így, hogy pontosan tudják, hol kell keresniük a Nyilatkozatot.

Amikor elértek a főúthoz, Aziz viccesen megkérdezte:

– Na, jobbra vagy balra? Scott azt mondta:

– Inkább balra!

De Aziz kötelességtudóan jobbra fordult, Bagdad felé. Ahogy végighajtottak az országúton, a nap csak úgy tűzött a felhőtlen égboltról, melynek minden turista csak örülhetett volna, habár a kiégett tankok és a kráterek az út mentén nem minősültek igazán turistacsalogató látványosságnak. Egyikük sem szólt semmit, miközben fogytak a kilométerek; nem volt rá szükség, hogy még egyszer megbeszéljék a tervet. Az már olyan lett volna, mintha egy olimpiai csapat még a verseny reggelén is edzést tartana – túl késő, és nincs igazán értelme.

Az utóbbi tíz percben olyan úton haladtak, mely akár Németországban is megállta volna a helyét. Amikor áthajtottak az újonnan épült hídon az Eufrátesz felett, Scott gondolatai azon kezdtek járni, milyen közel is van Hannah-hoz, és hogy vajon be tud-e jutni majd valamiképpen a Külügyminisztériumba anélkül, hogy Kratz észrevenné, az irakiakról már nem is beszélve.

Amikor beértek Bagdad külvárosába, a csillogó felhőkarcolók és modern épületek közé, úgy érezték, a világ bármelyik nagyvárosában járhatnának – míg meg nem látták az embereket. A benzinkutaknál hosszú sorokban álltak az autók egy olyan országban, melynek fő természeti kincse az olaj; ezeknél a soroknál csak az élelmiszerboltok előtt állók voltak hosszabbak. Látták, hogy a szankciók nagyon is húsba vágóak, bármennyire tagadja ezt Szaddam.

Közeledtek a városközponthoz, azon az úton, amely az Al-Naser nevű hatalmas diadalív alatt vezetett át. Azizt nem kellett útba igazítani az Iparügyi Minisztérium felé. Nagyon szerette volna, ha még mindig Bagdadban élhetne, de be sem tette a lábát a városba, mióta az apját kivégezték, mert részt vett az 1978-as elvetélt puccskísérletben. Aziz elnézte az ablakon át honfitársait, és még mindig érezte orrában a félelem szagát.

Amikor a Mukhabarat főhadiszállásának lebombázott romjai

mellett haladtak el, Scott észrevette, hogy az iraki titkosszolgálat központja előtt egy mentőautó áll. Gyanította, hogy inkább a CNN kamerái számára van odaállítva, mint bármilyen gyakorlati célból.

Amikor Aziz megpillantotta az Iparügyi Minisztérium épületét a távolban, megmutatta Scottnak, aki jól emlékezett a homlokzatra a fotókról, melyeket Kratz adott neki.

De Scott tekintete inkább a kőhajításnyira lévő Külügyminisztériumot pásztázta, melynek tetején kis lőtornyok álltak.

Aziz száz méterrel a minisztérium bejáratától megállt. Scott azt mondta:

– Sietek, ahogy csak tudok – aztán kiugrott a vezetőfülkéből, és elindult az épület felé.

Amikor fellépkedett a minisztérium lépcsőin, nem látta, hogy a szemben lévő épület egyik ablakában egy férfi áll, aki Hamil tábornokkal beszél telefonon.

– A teherautó megállt, úgy száz méterrel a minisztérium bejárata után. Egy magas, szökés hajú férfi, aki elől, a vezetőfülkében ült, most bemegy a minisztériumba, de a többi három, köztük Kratz, a széf mellett maradt.

Scott belépett a csapóajtón, és elsétált a két ór mellett. Odament az információs pulthoz, és beállt a három sor közül a legrövidebbe. A pult feletti óra, melynek egyik mutatója hiányzott, majdnem fél tízet mutatott.

Negyedórába telt, míg Scott odajutott a pulthoz. Elmagyarázta az előtte álló nőnek, hogy a neve Bernstrom, és Mr. Kajanival kell beszélnie.

– Megbeszélték a találkozót? – kérdezte a nő.

– Nem – felelte Scott. – De Jordániából telefonáltunk, hogy a széf, melyet a kormány megrendelt, útban van Bagdad felé. Arra kért, hogy értesítsük, amint megérkeztünk.

– Megkérdezem, hogy bent van-e – mondta a nő. Scott várt, közben Szaddam Huszein hatalmas portréját bámulta, melyen egyenruhában volt látható, a kezében egy Kalasnyikovval. A kép uralta az egyébként kopár, szürke falat.

A nő figyelmesen hallgatta, amit a telefonban mondanak neki, azután azt mondta: – Valaki le fog jönni önhöz pár perc múlva. – És a sorban következőhöz fordult.

Scott fél órát várakozott, míg egy magas, vékony, elegáns nyugati stílusú öltönyt viselő férfi kilépett a liftből, és odasétált hozzá.

– Mr. Bernstrom?

– Igen – fordult oda Scott.

– Jó reggelt! – üdvözölte a férfi magabiztosan, angolul. – Mr. Ibrahim vagyok, Mr. Kajami titkára. Miben segíthetek?

– Egy széfet hoztunk Svédországból – mondta Scott. – Még évekkel ezelőtt rendelte meg a minisztérium, de az ENSZ-szankciók miatt korábban nem szállíthattuk le. Azt az utasítást kaptuk, hogy ha megérkeztünk Bagdadba, keressük meg Mr. Kajamit.

– Tudja papírokkal igazolni?

Scott elővett egy dossziét a táskájából, és megmutatta a tartalmát Mr. Ibrahimnak.

Ibrahim aprólékosan végigolvasott minden iratot, míg el nem jutott az elnök által személyesen aláírt levélre. Tovább nem olvasott. Felnézett, és megkérdezte:

– Megtekinthetném a széfet, Mr. Bernstrom?

– Természetesen – mondta Scott. – Kérem, jöjjön velem. – Azzal kikísérte a titkárt az utcára, a teherautóhoz.

Cohen lebámult rájuk. Amikor Kratz parancsot adott rá, felrántotta a ponyvát a széfről, hogy a minisztérium tisztviselője saját szemével megtekinthesse Madame Berthát.

Scott megdöbbentőnek találta, hogy az arra haladó járókelők

egyetlen pillantást sem vetnek a széfre. Sőt, inkább felgyorsították a lépteiket. A mindent megülő félelem a kíváncsiság megszűnésében nyilvánult meg leginkább.

– Legyen szíves, jöjjön velem, Mr. Bernstrom! – mondta Ibrahim. Scott visszament vele a minisztérium előcsarnokába, Ibrahim pedig szó nélkül felsietett az emeletre.

Újabb fél óra telt el, míg Ibrahim visszatért.

– A széfet a Győzelem terére kell szállítaniuk. Látni fognak majd egy nagy fehér épületet, sorompóval elzárva, előtte egy tankkal. Várni fogják magukat.

Scott épp meg akarta kérdezni, merre van a Győzelem tere, de Ibrahim sarkon fordult és távozott. Scott visszament a teherautóhoz, beült Kratz és Aziz mellé, és elmondta, mi újság. Aziznak nem kellett elmagyarázni az utat.

– Örömmel látom, hogy nem részesülünk semmiféle különleges elbánásban – mondta Kratz.

Scott bólintott, Aziz pedig visszakanyarodott a teherautóval az útra. A forgalom most már sokkal nagyobb volt. A teherautók és kocsik szünet nélkül dudáltak, és alig-alig araszolgattak előre.

– Talán valami baleset volt – mondta Scott, míg be nem fordultak a sarkon, és meg nem látták, hogy sebtében ácsolt akasztófákról három holttest lóg: egy férfi, elegáns öltönyben, egy fiatalabb nő és egy sokkal idősebb asszony. Nehéz lett volna megállapítani a korukat, mert mindegyik kopaszra volt borotválva.

* * *

Kajami az íróasztalánál ült, tárcsázta a megadott telefonszámot, és várt.

– A külügyminiszter-helyettes irodája, itt Karima Saib.

- Az Iparügyi Minisztériumból telefonálok. Legyen szíves kapcsolja nekem a miniszterhelyettes urat.
 - Sajnos, jelenleg nincs az irodájában. Szóljak neki, hogy hívja vissza, vagy hagy valami üzenetet?
 - Hagynék egy üzenetet, de ha visszatér, esetleg hívjon is vissza.
 - Természetesen, miniszter úr.
 - Kérem, közölje vele, hogy a széf megérkezett Svédországból, és kihúzható a szankciós listáról. – Hosszú szünet. – Itt van még?
 - Hogyne, csak leírtam, amit mondott, miniszter úr.
 - Ha szüksége lesz a kellő iratokra, átküldhetjük neki, ha pedig a széfet akarja ellenőrizni, az már útban van a Ba'ath székháza felé.
 - Értem, uram. Át fogom adni az üzenetet a külügyminiszter-helyettes úrnak, amint megérkezett.
 - Köszönöm.
- Kajami lerakta a kagylót, az asztal túloldalán ülő külügyminiszter-helyettesre nézett, és elmosolyodott.

29

Aziz megállt a tank előtt. Néhány katona járkált körülötte, de különösebb jövés-menés nem volt.

– Ennél sokkal nagyobb erőfitogtatásra számítottam – mondta Kratz. – Mégiscsak a Ba'ath párt székháza.

– Szaddam talán a palotában van, vagy nincs is Bagdadban – mondta Aziz, miközben két katona közeledett a teherautó felé. Az első azt kiáltotta: – Kiszállás! –, ők pedig komótosan engedelmeskedtek. Amikor mind a négyen kiszálltak, a katona rájuk parancsolt, hogy álljanak néhány méternyire a teherautótól, eközben néhány katona felugrott a teherautó hátuljára, és lehúzták

a ponyvát.

– Ez egy őrnagy – suttogta Aziz, mikor egy testes, rendjelszalagokkal borított egyenruhájú férfi közeledett feléjük, a kezében mobiltelefonnal. Megállt, gyanakodva felnézett a széfre, aztán Kratzhoz fordult, és bemutatkozott, Saeed őrnagyként.

– Nyissák ki! – csak ennyit tett hozzá.

Kratz Scottra mutatott, aki felmászott a teherautó hátuljára, a katonák pedig körbevették, és figyelemmel kísérték a széf kinyitásának ceremóniáját. Amikor Scott kinyitotta a hatalmas ajtót, az egyik katona segítségével az őrnagy is felmászott a teherautóra. Megállt egy lépéssel a széf előtt, és megparancsolta két emberének, hogy lépjenek be. A katonák kicsit aggodalmasnak látszottak, de amikor bent voltak a széfben, felbátorodva körbetapogatták az oldalát, még a mennyezetet is megpróbálták ugrálva elérni. Pár perc múlva Saeed is csatlakozott hozzájuk, és a pálcájával megdöngette a széf oldalát. Aztán kilépett, súlyos huppanással leugrott a teherautóról, és Scotthoz fordult.

– Most megvárjuk a darut – mondta, kissé már barátságosabban. Egy számot hívott a telefonján.

Cohen bemászott a vezetőfülkébe, és a kormány mögé ült, Aziz pedig hátul maradt a széf mellett. Scott és Kratz a falnak támaszkodtak, igyekeztek úgy tenni, mintha nagyon unatkoznának, közben megbeszélték a teendőket.

– Valamiképpen be kell jutnunk az épületbe még a széf előtt – mondta Kratz.

Scott egyetértően bólintott.

Az óra a Győzelem terén épp elütötte a fél egyet, amikor Aziz észrevette, hogy Szaddam hatalmas szobrát megkerülve egy magas, karcsú daru közeledik. Mind a négyen nézték, ahogy a katonák kirohannak az úttestre leállítani a forgalmat, hogy a hatalmas daru zavartalanul folytathassa útját a térre.

Scott elmagyarázta az őrnagynak, hogy a teherautót a főbejárat elé kell állítani. Az őrnagy beleegyezett, telefonálás nélkül. Miután a teherautóval pontosan oda álltak, ahová Scott mondta, Saeed őrnagy is belátta, hogy az ajtókat le kell emelni a sarokvasakról, hogy a széfet szállító targonca beférjen az épületbe.

Ez alkalommal az őrnagy felhívott valakit telefonon. Scott „Mikor?” kérdésére csak vállat vont, és annyit felelt:

– Várunk.

Scott elhatározta, hogy a várakozási időt ki fogja használni, és azt mondta az őrnagynak, jó lenne, ha végigjárhatná az épületben az útvonalat, amerre majd a széfet viszik.

Az őrnagy kicsit habozott, megint telefonált valakinek, egy ideig várt, amíg választ kapott, aztán Scottra mutatva azt mondta:

– Csak maga.

Scott otthagyta Kratzot, hogy megszervezze a széf leemelését a teherautóról, és követte az őrnagyot az épületbe.

Az első dolog, amit Scott észrevett, amint végigsétált a szőnyeggel borított folyosón, hogy milyen széles, és milyen biztosan van megépítve. Minden pár lépésnél katonák támaszkodtak a falnak, de azonnal vigyázzba vágták magukat, ahogy meglátták az őrnagyot.

A folyosó végén egy lift volt. Az őrnagy elővett egy kis kulcsot, egy nyílásba illesztette, és a lift ajtaja lassan szétnyílt. Scottnak feltűnt, hogy a széf méreteit valószínűleg a lift nagysága határozta meg. Ha behelyezik a fülkébe, épp csak néhány centi hely marad minden oldalon.

Az őrnagy megnyomta a – 6. gombot, mely a legalsó szint volt. A lift lassan elindult lefelé. Amikor az ajtó szétnyílt, Scott kilépett az őrnagy után egy hosszú folyosóra. Az volt a benyomása, a folyosó úgy lett megépítve, hogy egy földrengésnek is ellenálljon. Megálltak egy súlyos, megerősített, kétszárnyú ajtó előtt, melyet két felfegyverzett katona őrzött.

Saeed valamit kérdezett tőlük, mire mindketten a fejüket rázták.

– A Tanácsterem üres, úgyhogy bemehetünk – magyarázta az őrnagy, aztán kinyitotta az ajtót. Scott követte őt a Tanácsterembe.

Tekintete gyorsan körbevillant a helyiségben. Az első, amit meglátott, egy újabb hatalmas Szaddám-portré a falon, melyen ezúttal az elnök kétsoros öltönyben volt látható. Aztán észrevette az egyik piros vészjelző gombot a villanykapcsoló mellett, amelyről Kratz is beszélt. Az őrnagy átsietett a termen, mintha nem lenne joga itt tartózkodni, miközben Scott olyan lassan ment, ahogy csak tehette feltűnéskeltés nélkül. Aztán épp csak egy szemvillanásnyi időre megpillantotta a Nyilatkozatot, és a szíve összeszorult: ott volt a falra szögezve, a sarka leszakadva, egyik-másik aláírás mintha szétkenődött volna rajta.

Az őrnagy kinyitott egy ajtót a terem túlsó végében, és Scott kénytelen-kelletlen követte egy újabb folyosóra. Pár lépést mentek csak tovább, aztán megálltak egy masszív téglapítvány előtt, melyről Scott azonnal látta, hogy a széf érkezését várja.

Próbálta húzni az időt azzal, hogy méréseket végzett a téglapítványon, és közben azon törte a fejét, hogy tudná hosszasan megnézni a Nyilatkozatot. Pár perc múlva az őrnagy megkopogtatta a vállát a pálcájával, jelezve, itt az ideje, hogy visszamenjenek az utcára. Scott vonakodva követte vissza a rövid folyosón, aztán a Tanácsterembe, melyen az őrnagy átszáguldott, Scott viszont megállt, és úgy tett, mintha az ajtó szélességét mérné le. Örömmel konstataálta, hogy le kell majd venni a zsanérokról. Egy lépést hátrább lépett, mintha ezen a problémán tűnődne. Az őrnagy visszatért, a lábára csapott a pálcájával, és valamit motyogott a bajusza alatt, amiről Scott gyanította, hogy nem volt túl hízelgő.

Egy lopott pillantást vetett jobbra, és beigazolódtak legszörnyűbb félelmei: még egy Dollár Bill kaliberű zseni is nehezen tudja majd rendbe hozni azokat a károsodásokat, amiket Szaddam okozott a pergamenen.

– Gyerünk, gyerünk! Mennünk kell!

– Az ajtókat le kell majd venni – mondta Scott, aztán megfordult, és hozzátette: – Azt a kettőt is – és a terem másik végében nyíló kétszárnyú ajtóra mutatott. De az őrnagy már a hosszú folyosón igyekezett a nyitott ajtóval várakozó lift felé.

Hannah lerakta a telefont, és mindent megpróbált, hogy elfojtsa a remegését. A Moszad oktatói sokszor figyelmeztették, hogy bármilyen keménynek hiszi magát az ember, és bármilyen alapos kiképzést kapott is, azért remegni fog.

Az órájára pillantott. Húsz perc múlva kezdődik az ebédszünete, és – bár napközben ritkán hagyta el az épületet, hacsak nem valami hivatalos ügyben – tudta, hogy most nem ülhet itt az irodában ölbe tett kézzel, tehetetlenül várva, mi fog történni.

A külügyminiszter-helyettes a palotába ment még reggel, azt mondta, legkorábban ötkor fog visszajönni. Hannah elkezdte legépelni az iparügyi miniszter üzenetét, közben egy kis izom egyfolytában rángatózott az állán.

Negyedórán át ült az íróasztalánál, és azt tervezgette, hogy tölthetné el leghasznosabban az egyórás ebédszünetet. Amikor elhatározta, mit fog tenni, felvette a telefont, és megkérte a telefonkezelőt, hogy az ebédszünet alatt vegye át az esetleges üzeneteket.

Hannah feltette a szemüvegét, kisétált az irodából, és gyorsan végigment a folyosón, szorosan a fal mellett, lehajtott fejjel, hogy akik arra járnak, lehetőleg egy pillantásra se méltassák.

Lift helyett gyalog ment le, átsietett az előcsarnokon, ki az ajtón és le a Külügyminisztérium lépcsőin.

– Saib most hagyta el a épületet – mondta egy hang az utca túloldalán a mobiltelefonba. – A Győzelem tere felé tart.

Hannah továbbhaladt a tér felé. Olyan zajos és népes tömeg gyűlt

össze, hogy attól félt, megint nyilvános akasztás lehetett. Amikor elért az utca végébe és befordult a sarkon, elfordította a tekintetét, miközben utat tört az emberek között, akik bámulták a látványosságot, sőt néhányan még nevettek is rajta.

– Magas rangú hivatalnok volt – jegyezte meg valaki. Egy másik hang azt mondta, ő úgy hallotta, valami diplomataféle, aki nemrég jött vissza Amerikából, és rajtakapták, hogy elsikkasztotta az állam pénzét. Egy harmadik, idősebb asszony azt mondta, a másik kettő az anyja és a húga.

Amikor Hannah meglátta a sorompót, lelassította a lépteit. Megállt, és átnézett a tér túloldalára, a Ba'ath székházára. Örült, hogy ilyen nagy a tömeg, bár néha el is takarták előle, amit látni akart.

Megállt szemben a székházzal. Nagy tömeg van, de mindenki más ellenkező irányba néz.

Hannah tekintete megállapodott egy teherautón, melyet katonák vettek körül, aztán megpillantotta a hatalmas széfet, mely a teherautó hátulján volt; két fiatalember épp óriási acélláncokat rögzített az aljához. Az egyikük közel-keleti volt, a másik inkább európai kinézetű. Aztán megpillantotta Kratzot – vagy mégsem ő az? Bárki volt is, eltűnt a teherautó túloldalán. Hannah várt, hogy megint előbukkanjon. Amikor pár perc múlva megjelent, már nem volt semmi kétsége, hogy a Moszad ezredese az.

Rájött, hogy nem ácsoroghat tovább egy ilyen nyilvános helyen. Úgy döntött, visszamegy az irodájába, és végiggondolja, hogy mit tegyen. Még egy utolsó pillantást vetett Kratzra, miközben az épületből takarítónők egy csoportja lépett ki; elhaladtak a sorompó mellett, anélkül hogy a katonák a legkisebb figyelmet is szentelték volna nekik.

Hannah elindult a Győzelem teréről, épp abban a pillanatban, amikor Saeed őrnagy és Scott kilépett az épületből.

– Megint elindult, de mintha nem vissza a minisztériumba

menne. – A mobiltelefonos férfi egy percig hallgatott, aztán azt felelte: – Nem tudom, de követni fogom. Majd jelentkezem.

Amikor Scott kilépett az utcára, örömmel látta, hogy Kratz már a teherautó mellé állíttatta a darut, és készen állnak, hogy leemeljék a széfet. Aziz és Cohen hosszú acélláncokat erősítettek Madame Bertha köré, közben odaállították a főbejárat és a teherautó közé a speciálisan erre a célra konstruált targoncát, amire Mr. Pedersson olyan büszke volt.

Scott felnézett a darura, ami magasabb volt, mint az épület, aztán le a darukezelőre, aki alul ült egy kis fülkében. Amint Cohen és Aziz leugrottak a teherautóról, Kratz jelt adott a darukezelőnek.

Scott a széfre mutogatott, és intett Kratznak, aki kicsit csodálkozva odasétált hozzá. Ő úgy vélte, minden a lehető legjobban halad.

– Mi a baj? – kérdezte. Scott továbbra is eltúlzott gesztusokkal mutogatta, hogy szerintem merre kell majd fordítani a széfet, közben odasúgta Kratznak:

– Láttam a Nyilatkozatot. – Átment a széf másik oldalára. Kratz követte, és ő is úgy tett, mintha mélységes érdeklődéssel figyelné a széfet.

– Nagyszerű! – mondta Kratz. – Hol van?

– Az már kevésbé nagyszerű – mondta Scott.

– Hogyhogy? – kérdezte Kratz idegesen.

– A Tanácsteremben van, pontosan ott, ahol Hannah mondta. Ki van szögezve a falra. – mondta Scott.

– A falra van szögezve? – suttogta Kratz.

– Igen, és rémes állapotban van – mondta Scott, közben hallotta, hogy egy fogaskerék a helyére kattan. Az acélláncok megfeszültek, és a daru csikorogva erőlködni kezdett. Madame Bertha azonban meg sem mozdult. A nyikorgás a második próbálkozásnál még

hangosabb lett, de a széf továbbra sem moccan.

A darukezelő előrehúzza az emelőkart, és harmadszor is próbálkozik. Bertha végre finoman himbálózva néhány centit felemelkedett. A katonák éljenezni kezdtek, de amikor az őrnagy rájuk nézett, azonnal abbahagyták.

Kratz bólintott, Cohen pedig odarohant a teherautóhoz, és beugrott a vezetőfülkébe. Beindította a motort, egyesbe kapcsolt, és nagyon lassan elindult előre; a széf ott maradt a levegőben hintázva. Aziz és Kratz pár méterrel közelebb tolták a targoncát, hogy pontosan a himbálózó széf alá kerüljön, Kratz megint jelt adott a darukezelőnek, aki lassan, centiméterenként kezdte leereszteni az öttonnás acélmonstrumot, míg végül lezökkent a targoncára, melynek hatalmas gumikerekei egészen összelapultak a súly alatt.

A széf ott állt a kétszárnyú ajtó előtt, most már csak arra kellett várniuk, hogy megérkezzen az asztalos, mielőtt a széf megindulhat útjára az épület bensejébe. Az őrnagy vállat vont, még mielőtt Kratz feltette volna a kérdést, hogy meddig kell várniuk.

Cohen visszatolatott a teherautóval a fal mellé, az őrnagy által kijelölt parkolóhelyre, eközben megjelent a sorompónál egy fehér lepelbe öltözött iraki, a kezében szerszámosládával.

Miután az örök alaposan ellenőrizték a szerszámosládát, a tartalmát kiborítva a földre, átengedték az irakit a sorompón. Az asztalos összeszedte a szerszámaikat, vetett egy pillantást a széfre, egy másikat a kétszárnyú kapura, és rögtön megértette, miért mondta azt a főnöke, hogy rendkívül sürgős munkáról van szó. Scott hátrább állt, és nézte a mestert, aki kezdte kicsavarozni a kapu sarokvasait.

– Hol van most a Dollár Bill-féle másolat? – kérdezte Kratz.

– Még mindig a táskámban – mondta Scott. – Csakhogy túl jó állapotban van az eredetihez képest, kell vele csinálni valamit, különben rögtön észre fogják venni, hogy kicseréltük.

– Egyetérték – mondta Kratz. – Jobb lesz, ha addig megcsinálod, amíg az asztalos a kapuval vacakol. Én majd megpróbálom elvonni az őrnagy figyelmét.

Kratz odaballagott az asztaloshoz, és beszélgetni kezdett vele, közben Scott eltűnt a táskájával a teherautó vezetőfülkéjében.

Scott kinézett az ablakon, közben előhúzta a másolatot a tokjából, és igyekezett visszaemlékezni, hogy az eredeti hogy nézett ki. Először is elszakította a pergamen jobb felső sarkát, aztán ráköpött John Adams és Robert Treat Paine aláírására. Szemügyre vette a művét, és úgy döntött, ez még kevés; lerakta a pergament a padlóra, és finoman megtaposta a cipője sarkával. Kinézett: látta, hogy az őrnagy épp rászól Kratzra, hogy ne zavarja a munkájában az asztalost. Kratz megvonta a vállát, Scott pedig összegöngyölte a Nyilatkozat másolatát, visszadugta a tokba, aztán becsúsztatta a hosszú, vékony zsebbe, amit erre a célra varrtak a nadrágja szárába. Hajszálpontosan beleillett.

Pár perc múlva az asztalos feltápászkodott, és elmosolyodott, jelezve, hogy befejezte a munkát. Az őrnagy parancsára négy katona odalépett, és leemelték a kapuszárnyakat. Pár lépéssel arrébb vitték, és a falnak támasztották őket.

Az őrnagy még több katonát rendelt oda, hogy megtolják a targoncát, Scott pedig irányította őket át a kapunyíláson. Kratz és Aziz megpróbált belépni a széf nyomában, de az őrnagy határozott intéssel jelezte, hogy csak Scott mehet be. Most Scotton volt a sor, hogy vállat vonjon.

Lépésről lépésre haladtak a targoncával végig a hosszú folyosón. A lift ajtaja nyitva állt. Negyven kézre volt szükség, hogy az öttonnáyi acélt valahogy betolják a liftbe. Scott tudta, hogy az épületnek ez a része úgy van megépítve, hogy egy nukleáris támadásnak is ellenálljon, de arról nem volt meggyőződve, hogy a lift ki fogja-e bírni, hogy hat szinten át szállítson egy öttonnás súlyt. „Még szerencse, hogy lefelé kell vinni Madame Berthát, és

nem föl” – gondolta.

A lift ajtaja lassan összezárult a széf mögött, az őrnagy pedig gyorsan átkísérte Scottot egy oldalajtón, aztán le a hátsó lépcsőn, a nyomukban egytucatnyi katonával. Mire leértek az alagsorba, a lift már ott állt, nyitott ajtókkal, benne méltóságteljesen várakozott Madame Bertha. Az őrnagy a padlóra mutatott a pálcájával: tíz katona letérdelt, és elkezdtek kihúzni a targoncát, míg végül sikerült kimanőverezniük a folyosóra. A liftet ezután felküldték a – 5. szintre, hat katona felszaladt a lépcsőkön, beszálltak a liftbe, aztán lejöttek, és – így a széf háta mögé kerülve – onnan tolták meg a targoncát.

Az asztalos már eltávolította a Tanácsterem első kétszárnyú ajtaját, de a második ajtón még dolgozott, amikor a targonca érkezett a terem bejáratához. A késlekedés alkalmat adott Scottnak, hogy addig is a katonákkal a fal mellé tolassa a hosszú asztalt, és felrakassa a székeket, hogy helyet csináljanak a széf áthaladásának.

Miközben fel-alá járkált, Scott többször is jól meg tudta nézni a Nyilatkozatot, még a „*Britt*” szót is megkereste. Azonnal látta, hogy a pergamen sokkal elgyötörtebb, mint amilyenre emlékezett.

Amikor az ajtókat végre leemelték, a katonák tolni kezdték a széfet át a termen, ki a rövid folyosóra, útjának utolsó pár méterén. Amikor érkeztek a folyosó végére, a széf speciálisan kialakított helyéhez, Scott irányította a katonákat az utolsó néhány centiméteren, míg végül tovább már nem lehetett tolni az öttonnás acélmonstrumot. Madame Bertha végre megérkezett rendeltetési helyére.

Scott elmosolyodott, Saeed őrnagy pedig ismét telefonált.

* * *

Egy öregasszony elmondta Hannah-nak, hogy csak délután háromkor fogják folytatni a munkát. Elő kell készíteniük a Tanácstermet egy megbeszélésre, mely másnap hatkor lesz. Délelőtt nem tudták befejezni rendesen a takarítást a széf szállítása miatt.

Hannah követte a takarítónőket, és figyelte, ahogy lassan szétoszlik a csoport. Kiszemelt egy öregasszonyt, aki egy nehéz szatyrot cipelt. Amikor átment az úton, megszólította, és felajánlotta, hogy segít neki. Szóba elegyedtek, és Hannah egészen hazáig vitte a szatyrárt, mondván, hogy ő is pont arra lakik.

– Jöjjön be egy kicsit, kedvesem – hívta az öregasszony.

– Köszönöm – mondta Hannah, és kezdte úgy érezni magát, mintha ő lenne a farkas a „Piroska és a farkas”-ból.

Vendéglátója kávéval kínálta Hannah-t, aki egy óvatlan pillanatban egy kis whiskyt lötytyintett az öregasszony csészéjébe, ami kissé megoldotta a nyelvét. A második kávéjába két Válium-tablettát ejtett, ami gondoskodott róla, hogy jó pár órára elaludjon. Hannah a Moszadnál öt különböző módját tanulta meg annak, hogyan lehet feltörni egy autót, egy hotelszoba, egy aktatáska vagy akár egy kisebbfajta széf zárját, úgyhogy az öregasszony kézitáskája igazán nem jelentett nagy kihívást. Elővette belőle az igazolványt, amivel be lehetett jutni a székházba, aztán kisurrant a lakásból.

– Visszafelé tart a minisztériumba – mondta egy hang a telefonba. – Megnéztük, mi van az öregasszonnyal. Eszméletlen, és valószínűleg nem is fog magához térni, legfeljebb holnap ilyenkor. Csak az igazolványát vitte el.

Amikor Hannah visszaért az íróasztalához, semmi jelét nem látta, hogy a külügyminiszter-helyettes időközben megjött volna. Odaszólt a telefonközpontosnak, és megkérdezte, volt-e hívása. Csak három: ketten azt mondták, holnap majd megint telefonálnak, a harmadik nem hagyott semmilyen üzenetet.

Hannah letette a kagylót, és legépelte egy pár soros üzenetet, mely

szerint hazament, mert úgy gondolta, a külügyminiszter-helyettes aznap már nem fog visszatérni az irodájába. Ha csak öt után ér vissza, ebben nem fog semmi gyanúsát találni.

Az irodájában Hannah átöltözött a hagyományos fekete csadorba, és eltakarta az arcát. Jól megnézte magát a tükörben, mielőtt csendben és felismerhetetlenül kilépett volna az utcára.

– Majdnem biztos vagyok benne, hogy ő jött ki a minisztériumból – mondta a hang a mobiltelefonba –, de átöltözött csadorba, és a szemüveg már nincs rajta. Megint a Győzelem tere felé indult. Szemmel tartom.

Hannah pár perc múlva meg is érkezett a Győzelem terére, még az előtt, hogy a takarítónőknek vissza kellett érniük. Habár a tömeg már megritkult a téren, még mindig el lehetett vegyülni benne. A tér túloldalára nézett. A széfet már nem látta sehol, és a daru is eltűnt. A teherautó a fal mellett parkolt. Hannah meresztgette a szemét, hogy Kratz-e az egyik a vezetőfülkében ülők közül, de nem látott odáig.

Hannah az épület felé fordult, ahol még soha nem járt, mégis úgy ismerte, mint a tenyerét. A Moszad főhadiszállásán részletes alaprajz volt minden emeletéről, és az ügynökjelöltek egyetlen Irakkal kapcsolatos vizsgán sem mehettek át úgy, ha nem tudták részletesen lerajzolni az alaprajzot, amit folyamatosan felfrissítettek az újabb információk alapján, melyek a legkülönbözőbb forrásokból származtak: politikai menekültektől, volt diplomatáktól, kurd vagy síita egykori miniszterektől, sőt, még Edward Heath volt brit miniszterelnöktől is.

Az első takarítónő pár perccel három előtt jött meg, felmutatta az igazolványát, és eltűnt egy oldalsó bejáraton. A második pár perccel később érkezett, és ugyanezt tette. Amikor Hannah észrevette, hogy a harmadik takarítónő közeledik a járdán, gyorsan átsietett a tér túlsó felére, és követte a nőt a sorompóhoz.

– Átment a téren, odaért a sorompóhoz, az őr most ellenőrzi az

igazolványát – mondta a hang a mobiltelefonba. – Átengedték, az utasításoknak megfelelően. Most egy másik nőt követve bemegy az oldalsó bejáraton. Bent van, az ajtó becsukódott. Elkaptuk!

* * *

– Nyissa ki a széfet! – mondta az őrnagy.

Scott beállította a tárcsákon a kódot, és az első lámpa zöldre változott. Az őrnagyra nagy hatást gyakorolt a dolog. Scott ezután ráhelyezte a tenyerét a fehér négyzetre, és pár másodperc múlva a középső lámpa is zöld lett. Az őrnagy megbűvölten bámult. Scott előrehajolt, és beleszólt a mikrofonba, mire a harmadik lámpa is zöldre váltott. Az őrnagy szóhoz sem tudott jutni.

Scott meghúzta a fogantyút, és az ajtó kitárult. Azonnal beugrott a széf belsejébe, és villámgyorsan kihúzta a kartontokot a nadrágia szárából.

Az őrnagy észrevette, és épp dühösen mondani akart valamit, de Scott lepattintotta a tok tetejét, és előhúzott belőle egy hatalmas Szaddam Huszein-posztert, szétgöngyölte, hagyta, hogy a posztert borító papírféleség a földre essen, aztán a széf másik falához sétált, és mosolyogva felragasztotta a falra a képet. Az őrnagy arcára is visszatért a mosoly, Scott pedig lehajolt, és a leesett papírt bedugta a tokba.

– Akkor most megtanítom a széf kezelésére – mondta Scott.

– Nem, ne engem! – tiltakozott az őrnagy. Kézbe vette a telefonját, és fölfelé mutatott. – Fel kell mennünk.

Scottnak nagy kedve lett volna káromkodni, amikor kilépett a széfből; a tokot kiejtette a kezéből, és hagyta, hogy beguruljon a széf legsötétebb sarkába. Így nem tudja végrehajtani a tervet, amit Kratz ezredessel olyan gondosan kisütöttek. Kelletlenül otthagytta a nyitott széfet, és követte az őrnagyot, aki gyors léptekkel indult a

Tanácterem felé, és semmilyen ürüggyel nem lehetett megállítani.

Odabent Hannah csatlakozott a többi takarítónőhöz, és elmondta nekik, hogy az anyja megbetegedett, és őt küldte maga helyett. Igyekezett úgy tenni, mintha nem ez lenne az első alkalom, és meglepetten tapasztalta, hogy a takarítónők egyáltalán nem kérdezősködnék. Úgy gondolta, biztos félnek szóba állni egy idegennel.

Hannah fogta a takarítószereket, és elindult lefelé a hátsó lépcsőn. Az alaprajz, amely a Moszad főhadiszállásán ki volt tűzve a falra, meglepően megbízhatónak bizonyult, bár arról nem voltak pontosak az információik, hogy hány lépcső vezet le az alagsorba.

Amikor elért az ajtóhoz, amely az alagsori folyosóhoz vezetett, hirtelen hangokat hallott a Tanácterem felől közeledni. Bárki is az, a lift felé tart. Hannah a falhoz lapult, és épp megpillantotta őket az ajtó közepén lévő kis dróthálós ablakon.

Két férfi haladt el a folyosón. Hannah az őrnagyot nem ismerte, de amikor meglátta, hogy ki van vele, a térde egészen elgyengült, és kis híján összeesklott.

* * *

Amikor visszaértek az épület elé, az őrnagy egy számot hívott a telefonján. Scott odasétált Kratzhoz, aki a teherautó mögött ácsorgott.

– Sikerült kicserélned a Nyilatkozatot? – Ez volt Kratz első kérdése.

– Nem, nem volt rá időm. Még mindig a Tanácterem falán van.

– A fenébe! És a másolat?

– Ott hagytam a tokkal együtt a széfben. Nem kockáztathattam,

hogyan kihozzam.

– És most hogyan fogsz visszajutni az épületbe? – kérdezte Kratz az őrnagy felé pillantva. – Úgy volt, hogy ez alatt az idő alatt...

– Tudom. De kiderült, hogy nem az őrnagy feladata lesz a széf kezelése. Most lép kapcsolatba azzal, akit majd be kell tanítanom.

– Nem így terveztük. Én azt gyanítom, hogy az őrnaggyal sokkal egyszerűbb lett volna végrehajtani az eredeti tervet – mondta Kratz.

– Jobb lesz, ha a többieknek is elmondom, mi van, hogy kidolgozhassunk egy alternatív tervet arra az esetre, ha megint rosszul sülné el valami.

Scott bólintott, aztán Kratz ezredessel együtt odament a teherautóhoz, ahol Aziz és Cohen a vezetőfülkében ülve cigarettáztak. Amikor az ezredes fölmászott melléjük, gyorsan elnyomták a cigarettát. Kratz elmondta, hogy miért várakoznak még mindig, és hogy ez lehet a professzor legutolsó esélye, hogy visszajusson a Tanácsterembe.

– Úgyhogy, ha legközelebb kijön az épületből, készen kell állnunk az azonnali indulásra. Ha kis szerencsénk van, talán el is tudjuk érni a határt még éjfél előtt.

„Hogy lehet, hogy Simon él? – gondolta Hannah döbbenetben. – Hát nem ölte meg? Hiszen látta, ahogy kicipelték a holttestét a szobából.” Igyekezett rendbe szedni a gondolatait, melyek az örült boldogság és a rettegés között cikáztak ide-oda. Eszébe jutott, mit mondott az egyik oktatója: „Ha a frontvonalban van, soha semmin nem szabad meglepődnie”. Úgy érezte, ha egyszer még módja lesz rá, szívesen elmondaná neki, hogy ezzel mennyire nem ért egyet.

Hannah belépett az ajtón, és végigjött a folyosón, amely teljesen kihalt volt, csak két katona beszélgetett a Tanácsterem ajtajában. Rögtön látta: nem is remélheti, hogy észrevétlenül elsurranhat mellettük.

Mikor már csak egy lépésnyire volt, a katonák rászóltak, hogy álljon meg, és Hannah megtorpant közöttük. Miután alaposan ellenőrizték a vödrét és a takarítószeret, az egyik, akinek sávok voltak az egyenruháján, azt mondta:

– Ugye tudod, hogy kötelességünk meg is motozni?

Hannah nem szólt semmit; a katona lehajolt, felemelte a hosszú fekete leplet, és a bokájára rakta a kezét. A második harsányan felnevetett, és a nyakától kezdte lefelé csúsztatni a kezét a vállán és a mellén, miközben a másik a lábát és a combját tapogatta végig. Az első katona belemarkolt a mellébe. Hannah ellökte őket, és belépett a Tanácsterembe. Meg sem próbáltak utánamenni, csak a röhögésük hallatszott.

Az asztal el volt tolva a terem közepéről, és a székek is szanaszét álltak. Hannah azzal kezdte, hogy a helyére tolta az asztalt, és egyenlő távolságban visszahelyezte köré a székeket. Még mindig azt próbálta valahogy fölfogni, hogy Simon él. „De miért küldte a CIA Bagdadba? Hacsak nem...” Felnézett a hatalmas Szaddam-portréra, miközben megigazította az asztalfőn álló széket. Aztán tekintete megpihent a pergamenen, mely Szaddam képe mellé volt felszögezve.

Az amerikai Függetlenségi nyilatkozat valóban pontosan ott függött, ahol a külügyminiszter-helyettes mondta.

30

Két autó állt meg a sorompó előtt, villámgyorsan átengedték őket, minden ellenőrzés nélkül. Scott figyelte, ahogy egy nagy csapat katona körbeveszi a kocsikat.

Amikor egy magas, erős testalkatú férfi lépett ki az egyikből, Aziz halkán azt suttogta:

– Ez Hamil tábornok, a bagdadi borbély. Egy borotvát hord

magával a kulcscsomóján.

Kratz bólintott.

– Jól ismerem az életrajzát – mondta. – Még annak a fiatal hadnagynak a nevét is tudom, akivel éppen együtt él.

Saeed őrnagy vigyázzba vágta magát, és tisztelgett a tábornoknak. Scottnak nem kellett mondani, hogy ez egy sokkal veszélyesebb ember, mint akivel addig volt dolga. Jól megnézte a kifogástalanul szabott egyenruhát viselő férfi arcát. Kegyetlen arc volt. A tábornok fekete bőrkesztyűt viselt, és lovaglópalcát tartott a kezében. A katonák, akik körülvették, nem is tudták leplezni, hogy mennyire félnek tőle.

Az őrnagy Scottra mutatott, és azt mondta:

– Gyerünk!

– Az az érzésem, ez neked szólt – mondta Kratz. Scott bólintott, és odament.

– Mr. Bernstrom! – mondta a tábornok, és lehúzta a kesztyűt a jobb kezéről. – Hamil tábornok vagyok. – Scott megrázta a kezét. – Sajnálom, hogy megvárakoztattuk. Ne késlekedjünk tovább, hadd lássam én is azt a széfet! Az őrnagy egészen el van bűvölve tőle.

Hamil tábornok megfordult, és elindult az épület felé. Scottnak nem volt más választása, mint hogy kövesse. Eletében először rettenetesen félt.

Hannah fogta a porrongyot meg a bútorfényesítőt, és körkörös mozdulatokkal törölgetni kezdte az asztalt, miközben jó alaposan szemügyre vette a Függetlenségi nyilatkozatot. A pergamen olyan szörnyen nézett ki, hogy az volt az érzése, ezen már nemigen lehet segíteni, még ha Simon vissza is tudja vinni Washingtonba.

Kilesett az ajtón a rövidebbik folyosóra, és megpillantotta a széfet, amit korábban a teherautón látott. Az ajtaja nyitva állt, és két katona őrizte, akik ugyanúgy beszélgettek, mint a Tanácsterem

ajtájánál őrködök.

Hannah lassan elindult a folyosón, a falat borító fatáblákat fényesítve, míg pont szembe nem ért a széffel, és jól belelátott. Egy lépést tett előre, és benézett, mintha csak kíváncsiskodna. Az egyik katona belerúgott, mire Hannah beleesett a széfbe. Felharsant a szokásos hangos röhögés. Hannah épp meg akart fordulni, hogy visszavágjon valamit, amikor az egyik sarokban, a sötétben elrejtve, észrevett egy hengeres tokot. Odanyúlt, gyorsan maga felé húzta, és elrejtette a ruhája alatt. Arra gondolt, talán ebben küldhetné valami üzenetet Simonnak. A porrongyot otthagya a széfben, kilépett, és elrohant a folyosón, mintha csak a katonák elől menekülne.

Amikor visszaért a Tanácsterembe, fogott egy újabb rongyot, és tovább fényesítette az asztalt, míg olyan helyzetbe nem került, ahol senki nem láthatta egyik ajtóból sem. Aztán lassan letérdelt, és hagyta, hogy a hengeres tok kicsússzon a ruhája alól a padlóra. Gyorsan levette a kupakját, és meglátta, hogy a tok nem üres. Kihúzta a pergament, kigöngyölte, és döbbenten rámeredt: a Függetlenségi nyilatkozat tökéletes másolata volt. Szemmel láthatóan egy mester alkotása, bár látszott rajta, hogy valaki megpróbálta tönkretenni. Hannah azonnal rájött: Simon csak azért jöhetett, hogy valahogy kicserélje ezzel az eredetit.

* * *

Kratz figyelte, ahogy Scott elindul a tábornok után, aztán lassan visszament a teherautóhoz, és felmászott a vezetőfülkébe. Kinézett az ablakon. Senki nem figyelt rájuk.

– Ez így túl könnyű – mondta. – Túlágosan is könnyű. – Cohen és Aziz is egyenesen előrebámultak, egyikük sem tett semmilyen megjegyzést. – Ha Hamilt is belevonták, akkor biztos, hogy gyanítanak valamit. Ideje lenne kideríteni, hogy mit tudnak.

– Mire gondol? – kérdezte Cohen.

– Az az érzésem, az őrnagy nem tudja igazán, hogy mi folyik. Valószínűleg egyszerűen nem mondták el neki, vagy nem tartják elég megbízhatónak.

– Vagy mindkettő – mondta Aziz. Kratz bólintott.

– Úgy van. Próbáljuk meg kideríteni. Cohen, sétáljanak le Azizzal a sorompóig. Mondják azt az öröknek, hogy csak enni mennek, és pár perc múlva visszajönnek. Ha nem engedik ki magukat, akkor baj van, mert az azt jelenti, tudják, hogy miben törjük a fejünket. Akkor jöjjenek vissza ide, és kitaláljuk, mit csináljunk.

– És ha átengednek? – kérdezte Cohen.

– Akkor eltűnnek a téren – mondta Kratz –, de a teherautót ne veszítsék szem elől. Nem lesz nehéz, ebben a nagy tömegben. Ha a professzor kijön az épületből, és azt látják, hogy én így kikönyökölkök az ablakon, mint most, akkor azonnal rohanjanak vissza, mert indulnunk kell. Mellesleg, Cohen: ha a visszafelé úton én valamiért nem lennék magukkal, és a professzor meg akarna állni a Külügyminisztériumnál, semmiképpen ne engedelmeskedjen neki. – Cohen bólintott, bár halvány fogalma sem volt, miről beszél az ezredes. – Ha viszont azt látják, hogy itt valami baj van, akkor maradjanak távol jó egy óra hosszat, és imádkozzanak, hogy az adu bejöjjön.

– Értettem! – mondta Cohen.

– A slusszkulcsot vigyék magukkal – szólt utánuk Kratz.

Kratz kiszállt a teherautóból, visszasétált az őrnagy mellé, aki megint egy telefonbeszélgetést folytatott, és megállt egy-két lépéssel tőle balra, mintha fel akarná hívni magára a figyelmét. Közben hátrapillantott a válla fölött és látta, hogy Aziz és Cohen a sorompó felé indulnak.

Kratz továbbra is próbálta magára vonni az őrnagy figyelmét; Aziz közben odaért a sorompóhoz, és tréfálkozni kezdett az egyik katonával.

Pár perc múlva Kratz látta, hogy mindkét embere átbújik a sorompó alatt, és pillanatokon belül elvegyülnek a tömegben.

Saeed őrnagy befejezte a telefonbeszélgetést.

– Mi a baj? – kérdezte.

Kratz elővett egy cigarettát, és tüzet kért.

– Nem dohányzom – mondta az őrnagy, és intett, hogy menjen arrébb.

Kratz lassan visszasétált a teherautóhoz, elfoglalta helyét a kormánykerék mögött, és tekintetét egyetlen pillanatra sem vette le a Ba'ath párt székházának nyitott kapujáról.

Hannah a falra szögezett Nyilatkozatra meredt. Csak pár lépésnyire volt tőle. Kicsit várt, míg meghallotta odakintről a katonák felharsanó röhögését, aztán odament, és kapkodva megpróbálta eltávolítani a szögeket. Három egészen könnyen kijött, de a jobb felső sarokban lévő meg sem mozdult; a Nyilatkozat arról az egy szögről lógott. Pár másodperc múlva úgy döntött, nincs más választása: a szöveget a falban hagyva letépte róla a pergament. Amikor a kezében volt, az asztalhoz lépett, letette a földre, aztán gyorsan visszament, hogy fölszögezze a másolatot.

Épp csak egy pillantást vetett a művére, aztán megint visszasietett az asztalhoz, letérdelt a földre, gyorsan összecsavarta az eredetit, és becsúsztatta a tokba. Megint bedugta a ruhája alá. Ez volt élete leghosszabb két perce. Továbbra is térden kuporgott, és próbált gondolkodni. Azt nem kockáztathatja meg, hogy kivigye a tokot az épületből, mert az örök esetleg megint megmotozhatják. Nem volt más választása: gyorsan visszasietett a rövid folyosón, és már bent is volt a széfben, mielőtt a két katona észbe kaphatott volna. A tokot ledobta a legsötétebb sarokba, pontosan oda, ahol megtalálta. Aztán felkapta az otthagyt porrongyot, megmutatta a katonáknak, hogy csak ezért jött, és visszasietett a folyosón a Tanácsterembe.

Tudta, hogy a lehető leggyorsabban ki kell jutnia az épületből, és valahogy eljuttatni egy üzenetet Simonnak.

Ekkor hangokat hallott.

A lift ajtaja szétnyílt. A tábornok lépett ki a folyosóra, és elindult a Tanácsterem felé.

– És pontosan mekkora is ez a széf? – kérdezte Scottot.

– A magassága 2,7 méter, a szélessége 2,1 méter, a mélysége pedig 2,4 méter – felelte Scott azonnal. – Akár egy kisebb értekezletet is tarthat benne, tábornok úr.

– Valóban? – kérdezte Hamil. – Úgy hallom, a széfet csak egyetlen ember nyithatja-csukhatja. Így van?

– Igen, tábornok úr. Pontosán követtük az önök kormánya által adott utasításokat.

– Úgy tudom továbbá, hogy a széf képes ellenállni egy nukleáris támadásnak is. Jól mondom?

– Igen – felelte Scott. – A széf fala 15 centi vastag, és bármilyen robbanóerőnek ellenáll, hacsak nem pontosan rá hullik a bomba. De minden más körülmény között a széf sértetlen marad, még ha az egész épület romba dől is.

– Nagyszerű – mondta a tábornok, miközben az örök vigyázzba vágták magukat, Hamil pedig megérintette a barettsapkáját a pálcájával. Bemasírozott a Tanácsterembe, a nyomában Scott-tal, aki bosszúsan látta, hogy egy takarítónő épp az asztalt fényesíti. Nem lenne jó, ha itt lábatlankodna, amikor ő visszajön. A tábornok észre sem vette Hannah-t, amikor belépett a Tanácsterembe.

Scott vetett egy pillantást a pergamenre, mielőtt követte volna a tábornokot a folyosóra.

– A! – hallotta Hannah a tábornok hangját a folyosóról.

– A statisztikai adatok nem sokat mondtak a széfjükről, Mr. Bernstrom. – A két katona merev vigyázzban állt, miközben a tábornok egy ideig nézegette a széfet, aztán belépett a belsejébe.

Amikor megpillantotta a földön heverő tokot, lehajolt, és felemelte.

– Ebben volt a poszter – magyarázta Scott, aki belépett a tábornok után. Szaddam Huszein képére mutatott a széf falán.

– Ön nagyon alapos ember, Mr. Bernstrom – mondta Hamil. – Nagyszerű ezredes lehetett volna magából valamelyik ezredünkénél.
– A tábornok felnevetett, és Scott kezébe nyomta a tokot.

Hannah a fülét hegyezve figyelt minden szóra; tudta, hogy a lehető leggyorsabban ki kell jutnia az épületből, és figyelmeztetnie kell Kratzot, hogy mit tett.

– Akkor megmutassam a széf programozását? – hallotta Scott hangját, mikor a Tanácsterem ajtajához ért.

– Nem, ne nekem! – tiltakozott Hamil tábornok. – Az elnök lesz az egyetlen, aki a széfet működtetheti. – Hannah ezeket a szavakat hallotta még, aztán kilépett a Tanácsteremből, elhaladt az örök mellett, és határozott léptekkel végigment a hosszú folyosón.

Amikor odaért ahhoz az ajtóhoz, amely a lépcsőházhoz vezetett, még visszafordult, és látta, hogy a tábornok belép a Tanácsterembe, majd egy pillanattal később Scott is követi. A kezében ott volt a tok.

Hannah legszívesebben felkiáltott volna örömében.

Scott közben rájött, hogy ha Szaddam itt lesz az épületben, már semmiképpen nem lesz módja végrehajtani a cserét. Amikor beléptek a Tanácsterembe, hagyta, hogy a tábornok pár lépéssel megelőzze. Tekintete végigsöpört a termen, és megkönnyebülten látta, hogy a takarítónő már nincs ott. Az örök vigyázzba merevedtek, amikor a tábornok kilépett a Tanácsteremből a folyosóra.

Scott a vészjelző gombot bámulta a falon. – „Csak hátra ne nézz!” – imádkozott magában, és a tábornok távolodó hátára szegezte a tekintetét. Amikor Scott már csak egyméternyire volt az ajtótól, előreugrott, és rátenyerelt a piros gombra. Az ajtók fülsiketítő zajjal automatikusan becsukódtak.

Hannah épp ki akarta nyitni a lépcsőházhoz vezető ajtót, amikor a vészcsengő vijjogva felharsant, és az összes kijárat lezárult. Megfordult, és szembetalálta magát Hamil tábornokkal meg a Köztársasági Gárda négy katonájával.

A tábornok rámosolygott.

– Hannah Kopec, ha nem tévedek. Nagyon örülök, hogy megismerhetem. Attól tartok, Bradley professzor csak pár perc múlva fog csatlakozni hozzánk.

Az örök körbevették Hannah-t, a tábornok pedig felpillantott az ajtó fölötti monitorra, melyen a Tanácsterem belsejét lehetett szemmel tartani, és végignézte, mit művel Scott, aki megnyomott egy gombot az óráján, aztán odarohant a falhoz, gyorsan előhúzta a pergament tokból, és összehasonlította a falon lévővel. Úgy látta, elég szépen elintézte még a teherautóban, de azért a biztonság kedvéért még leköpte Lewis Morris és John Witherspoon aláírását is, kicsit megtaposta a pergament a kőpadlón, aztán megint összehasonlította a kiszögezettel. Az órájára nézett: negyvenöt másodperc. Kezdte kirángatni a szögeket a falból, de a jobb felső nem engedett, úgyhogy átszakította a pergament és áthúzta a szög fején. Hatvan másodperc.

Hannah rémülten bámulta a monitoron, hogy Simon mindent visszacsinál, közben a tábornok valakinek telefonált.

Miután Scott leszedte a falról a pergament, lerakta az asztalra. Aztán szépen kiszögezte a falra azt a példányt, amit a tokból vett ki, a jobb felső sarkát átszakítva húzta rá a szögre. Kilencven másodperc. Fogta az asztalon fekvő Dollár Bill-féle másolatot, felcsavarta, és visszadugta a tokba. Száztíz másodperc. Az ajtóhoz sietett, amely a lift felé vezetett, közben egy pillanatra megállt, és vett pár mély levegőt; ekkor a riasztó elhallgatott, és az ajtók kitárultak.

Scott tudta, hogy beletelik pár percbe, míg felfedezik, mi okozta, hogy a riasztórendszer bekapcsolt, úgyhogy amikor meglátta a

tábornokot, csak vállat vont, és ártatlanul rámosolygott.

Kratz a kormány mögött ült, és árgus szemekkel figyelte az őrnagyot. Csöngés hallatszott: Saeed őrnagy megnyomott egy gombot, és a füléhez emelte a telefont. Teljesen váratlanul megfordult, előrántotta a pisztolyát, és idegesen a teherautó felé nézett. Valami parancsszót vakkantott, mire másodperceken belül az összes jelen lévő katona körbevette a teherautót, a puskáikat Kratzra szegezve.

Az őrnagy odarohant.

– Hol van a másik kettő? – kérdezte.

Kratz vállat vont. Az őrnagy sarkon fordult, és berohant az épületbe, újabb parancsokat ordítózva.

Kratz a jobb kezével lassan a bal csuklójához nyúlt, és elkezdett lehámozni egy kis ragtapaszt, mely az órája alatt volt elrejtve. Óvatosan elővett egy apró zöld tablettát a ragtapasz alól, és a jobb tenyerébe rejtette. Harminc-negyven szempár szegeződött rá. Köhögni kezdett, a kezét a szájához emelte, lehajtotta a fejét, és egy óvatlan pillanatban lenyelte a tablettát.

Saeed rohanvást jött ki az épületből, újabb parancsokat ordibálva. Pár perc múlva egy kocsi állt meg a teherautó mellett.

– Kifelé! – ordított rá az őrnagy Kratzra, aki kiszállt, és egy tucatnyi bajonett kíséretében a kocsi hátsó ajtajához vitték. Belökték az ülésre, jobbról-balról beült mellé egy-egy sötét öltönyös férfi. Az egyik villámgyorsan összekötözte a kezét a háta mögött, a másik bekötötte a szemét.

Cohen és Aziz a tér túlsó feléről végignézték, ahogy a kocsi elszáguld.

A tábornok viszonzta Scott mosolyát.

– Nem mutatom be Saib kisasszonynak – mondta. – Ha nem tévedek, ismerik egymást.

Scott értetlenül bámult a fekete csadorba öltözött nőre, akinek a fátyol teljesen eltakarta az arcát. Négy katona vette körül, kihúzott bajonettel.

– Sok köszönettel tartozunk Saib kisasszonynak, mert ő volt az, aki a maguk nyomára vezetett, hogy a Mrs. Rubinnak szóló képeslapját már ne is említsük, aminek köszönhetően olyan gyorsan megtalálták a Nyilatkozatot. Igyekeztünk a lehető leginkább megkönnyíteni a dolgukat.

– Én nem ismerem Miss Saibot – mondta Scott.

– Ugyan már, professzor úr! Vagy nevezzem inkább Bradley ügynöknek? Csodálom a lovagiasságát, de ha Miss Saibot nem is ismeri, Hannah Kopecet minden bizonnyal igen – mondta tábornok, és letépte a fátyolt Hannah arca elől.

Scott mereven Hannah-ra nézett, de nem szólt semmit.

– Á, úgy látom, már emlékszik rá! Persze nehéz is lenne elfelejteni valakit, aki megpróbálta megölni, nem igaz?

Hannah könnyörgő tekintettel nézett Scottra.

– Milyen megható! Úgy látom, megbocsátott neki. Én bezzeg nem vagyok ilyen megbocsátó természetű! – A tábornok megfordult, mert észrevette, hogy az őrnagy futva közeledik. Meghallgatta, amit az őrnagy a fülébe súgott, aztán a csizmája szárát kezdte ütögetni a pálcájával.

– Barom! – ordította torkaszakadtából, és a pálcájával arcul csapta az őrnagyot.

Visszafordult Scotthoz.

– Úgy tűnik, a találkozó, amit ön és a barátai között terveztem, kicsit még várat magára, mert Kratz ezredest ugyan sikerült elkapnunk, de a zsidó és a kurd áruló megszökött. Csak idő kérdése, hogy megtaláljuk őket.

– Mióta tudják? – kérdezte Hannah halkán.

– Elkövette azt a hibát, amit oly sok ellenségünk, Kopec kisasszony, hogy lebecsülte nagy elnökünket – felelte a tábornok. – Ő sokkal inkább ura a Közel-Keletnek, mint ahogy Gorbacsov ura volt az oroszoknak, Thatcher az angoloknak, vagy Bush az amerikai népnek. Ugyan hányan hiszik még mindig azt a Nyugaton, hogy a szövetségesek megnyerték az Öböl-háborút? Ahhoz is elég ostoba volt, hogy lebecsülje az elnök unokatestvérét, Abdul Kanukot, aki jelenleg újonnan kinevezett párizsi nagykövetünk. Követte magát a szeretője lakásához, és egész éjszaka ott állt a szemben levő ház kapualjában. Aztán követte vissza a követségre. Ő informálta a genfi nagykövetet, hogy miben mesterkedik „Saib kisasszony”.

Természetesen előbb meg kellett győződünk a dologról, nem utolsósorban azért, mert a külügyminiszterhelyettes nem akarta elhinni, hogy legjobb beosztottja áruló lehet. Szörnyen naiv ember. Így hát, amikor Bagdadba jött, a nagykövet felesége meghívta Karima Saib bátyját egy vacsorára. Sajnálatos módon, nem ismerte magát. Ha tudnák, hogy hányszor próbálkozott már a Moszad Szaddam Huszein meggyilkolásával! Kratz ezredes bizonyára nem mondta el a kiképzés során, hogy maga a tizenhetedik Moszad-ügynök, aki megpróbált beépülni. De mindegyikük olyan tragikusan végezte, ahogy az ezredes és maguk is fogják. A legnagyobb szerűbb a dologban az, hogy be sem kell ismernünk, hogy megöltük magukat. Entebbe és Eichmann után a zsidók úgysem hinnék el, hogy ilyesmi megtörténhet. Biztos vagyok benne, hogy nagyra értékeli ezt a logikus okfejtést, professzor úr.

– Kössünk egy üzletet – mondta Scott.

– Meg vagyok hatva az ajánlatától, professzor úr, de attól tartok, nincs miről üzletet kötnünk.

– Ha szabadon engedik Hannah-t, visszakapják Karima Saibot.

A tábornok nevetésben tört ki.

– Professzor úr, önnek remek a humorérzéke. Ne haragudjon, de azt kell mondanom, nem érti igazán az arab észjárást. Hadd magyarázzam meg. Magát megöljük, amihez senki nem fog szólni semmit, mert, ahogy már mondtam, a Nyugat azt sem fogja beismerni, hogy maga egyáltalán létezett. Mi ellenben az égnek vetjük a kezünket, és ország-világ előtt megkérdézzük, miért rabolt el a Moszad egy ártalmatlan, fiatal titkárnőt, és miért tartják fogva akarata ellenére Tel-Avivban. Még azt is tudjuk, hol az a ház, ahol őrzik. Már intézkedtünk, hogy szívhezszóló fotók jelenjenek meg róla a világ minden újságjában, és az aggódó anyát meg a bátyját is alaposan betanítottuk, hogy mit nyilatkozzanak a sajtónak. Még azt is elintéztük, hogy az *Amnesty International* tüntetéseket rendezzen a világ izraeli nagykövetségei előtt.

Scott csak bámult a tábornokra.

– Szegény Karima Saib pár napon belül úgyis kiszabadul. Maguk viszont mindketten meghalnak, anélkül hogy bárki is tudomást szerezne róla vagy meggyászolná magukat. Ha belegondolok, hogy egy darab papírért áldozták fel az életüket... Erről jut eszembe, professzor úr, hadd szabadítsam meg a Nyilatkozattól.

A négy katona előbbre lépett, és Scott torkának szegezték a bajonettjüket, míg a tábornok kikapta a kezéből a tokot.

– Kitűnően kicserélte a pergameneket két perc alatt, professzor úr – mondta a tábornok, és a monitorra pillantott az ajtó fölött. – Nyugodjon meg, továbbra is szándékunkban áll elégetni az eredetit a lehető legnagyobb nyilvánosság előtt, július 4-én, és biztos vagyok benne, hogy Clinton elég ingatag hírnevét is tönkre fogjuk tenni vele együtt. – A tábornok nevetett. – Tudja, professzor úr, mindig is nagy örömöm telt abban, ha gyilkolhatok, de magukat különös

gyönyörűséggel fogom elintézni, mert nagyon jó ötletem van a módjára.

A katonák körülvették Hannah-t és Scottot, és visszalökdösték őket a Tanácsterembe, aztán végig a rövid folyosón. A tábornok követte őket. Megálltak a nyitott széf előtt.

– Hadd említsek meg egy statisztikai adatot, amiről ön nem beszélt, professzor úr. Talán csak nem tudta, bár el kell ismernem, remekül megtanulta a leckét. Tudja-e, hogy a széf köbtartalma mintegy 12 köbméter, és ennyi levegővel egy ember körülbelül hat órán át bírja ki? Nem tudom pontosan, meddig, ha ketten osztoznak ugyanezen az oxigénmennyiségen. De nemsokára megtudjuk. – Elővett a zsebéből egy stopperórát, intett a pálcájával, és a katonák belökték a széfbe először Hannah-t, aztán Scottot. A tábornok továbbra is mosolygott, két katona pedig becsukta a súlyos ajtót. A lámpák pirosan villogni kezdtek.

A tábornok elindította a stopperóráját.

A koci megállt. Kratz úgy becsülte, nem egészen két kilométert mehettek. Hallotta, hogy nyílik az ajtó, és meglökték a karját, jelezve, hogy szálljon ki. Feltaszígták három lépcsőfokon, aztán beléptek egy épületbe, és végighaladtak egy hosszú folyosón. A léptei kopogva visszhangzottak a fapadlón. Bevezették egy balra nyíló szobába, ahol lelökték egy székre, megkötözték, és kipeckelték a száját. Levették a cipőjét és a zokniját. Miután hallotta, hogy becsukódik az ajtó, érezte, hogy egyedül maradt.

Hosszú idő telt el – nem is tudta, mennyi –, míg ismét nyílt az ajtó. Az első hang, amit meghallott, Hamil tábornoké volt.

– Vegyék le a köteleket! – csak ennyit mondott.

A tábornok sokáig nem szólt semmit, Kratz hallotta, hogy körbe-körbe járkál a szék körül. Az ezredes igyekezett koncentrálni. Tudta, hogy a tabletta hatása két óráig tart, tovább nem, és úgy sejtette, negyven-ötven perc már eltelhetett, mióta elhozták a Ba'ath székházától.

– Kratz ezredes, már régóta vártam, hogy egyszer megismerkedhessünk. Mindig is csodáltam magát. Ön perfekcionista.

– Hagyjuk a felesleges szöveget! – mondta Kratz. – Én egyáltalán nem csodálom magát.

Várta az első pofont vagy ökölcsapást, de a tábornok csak tovább járkált a széke körül.

– Ne legyen nagyon csalódott – mondta a tábornok. – Biztos vagyok benne, hogy annak alapján, amiket hallott rólunk, áramütéseket vagy egyéb válogatott kínzásokat várt, de attól tartok, hogy – nem úgy, mint a Moszad – mi már felhagytunk az efféle primitív módszerekkel. Rájöttünk, hogy eljárt felettük az idő. És ami még rosszabb, nem hoznak kellő eredményt. Maguk, cionisták nagyon kemény fából vannak faragva és jól képzettek. Keveset lehet szóra bírni maguk közül, nagyon keveset. Úgyhogy kénytelenek voltunk tudományosabb módszerekhez folyamodni, hogy megszerezzük az információkat, melyekre szükségünk van.

„Remélhetőleg az elkövetkező egy órán belül” – gondolta Kratz.

– Egy egyszerű PPX-injekció révén megtudhatunk mindent, amit akarunk – folytatta a tábornok –, és miután birtokába jutottunk a kellő információknak, egyszerűen megöljük. Annyival hatékonyabb így, mint régen, ráadásul környezetkímélő. Habár be kell vallanom, nekem hiányoznak a szép régi módszerek. Úgyhogy biztos megérti, miért nem tudtam ellenállni a csábításnak, hogy bezárjam Kopec kisasszonyt és Bradley professzort a széfbe. Úgyis olyan rég nem látták egymást...

Kratz kezét megragadták és leszorították a szék karfájára. Érezte, hogy a vénáját keresik, és amikor megszúrta a tű, összerezzent. Lassan számolni kezdett magában: egy, kettő, három, négy, öt, hat...

Most ki fog derülni, hogy Európa egyik legjobb gyógyszerészének valóban sikerült-e kifejlesztenie egy ellenszert az irakiak legújabb

igazságszéruma ellen, ahogy állította. A Moszad Ausztriában talált rá erre a gyógyszerészre. Furcsa, milyen sokan hiszik azt, hogy Ausztriában egyáltalán nincsenek zsidók.

...harminchét, harmincnyolc, harminckilenc...

A szert még mindig tesztelték, nem laboratóriumi körülmények között sohasem került kipróbálásra.

...egy perc egy másodperc, egy perc kettő, egy perc három...

Akkor jön majd a igazi próbatétel, amikor egy tűszúrással ellenőrizni fogják, hogy magánál van-e még. Nem szabad semmi reakciót mutatnia, különben a tábornok azonnal rá fog jönni, hogy a szer nem hatott. Az ügynökök nem rajongtak igazán a kiképzésnek azért a részéért, amikor ezt kellett gyakorolniuk. Kratz az elmúlt kilenc hónapban rengeteget gyakorolta, de a valóságban csak egy lehetősége lesz.

...egy perc harminchét, egy perc harmincnyolc, egy perc harminckilenc...

A szernek elvileg két percen belül kell hatnia; az ügynökökkel begyakoroltatták, hogy az injekció beadása után két és három perc között várják a tűszúrás-próbát.

...egy perc ötvenhat, egy perc ötvenhét...

Nyugalom. Bármikor jöhet. Nyugalom.

Hirtelen egy tűvel megszúrták a bal lábán a nagyujját. Kratz még a fogát sem szorította össze, a légzése is teljesen szabályos maradt. A kiképzés során nem hiába kapta meg a Tűpárna-érdemrend első fokozatát. A Moszadban mindenből viccet csináltak...

32

- És én egész idő alatt azt hittem, hogy meghaltál...
- Sehogy sem tudtunk értesíteni – mondta Scott.

– Mindegy, most már nem fontos, Simon – mormolta Hannah. – Jaj, bocsánat! Még kell egy kis idő, míg hozzászokom a Scotthoz. Lehet, hogy a hátralévő rövid időben már nem is sikerül...

– Sokkal több időnk van, mint gondolnád – felelte Scott.

– Hogyhogy?

– Az egyik terv, amit Kratz és én vészhelyzet esetére kidolgoztunk úgy szól, hogy ha valamelyikünket elfognák, akkor egy órát vár, és utána elmondja nekik az adut.

Hannah tudta, mit neveznek a Moszadnál adunak, de hogy most pontosan miről van szó, arról fogalma sem volt.

– Bár be kell vallanom, ezt a forgatókönyvet nem gondoltuk végig – mondta Scott. – Sőt, épp az ellenkezőjére számítottunk. Úgy gondoltuk, hogy ha el tudjuk hitetni velük, hogy a Nyilatkozat visszaszerzésén kívül más célunk is volt azzal, hogy Bagdadba hoztuk a széfet, akkor azonnal kiürítik az épületet és a környékét.

– És az mire lett volna jó?

– Azt reméltük, hogy ha az épület üres, akkor még ha minket el is fognak, a többi ügynökünknek, akik egy nappal előttünk jöttek át a határon, lesz egy jó órájuk, hogy bejussanak a Tanácsterembe, és kihozzák a Nyilatkozatot.

– De az irakiak nem vitték volna magukkal?

– Nem feltétlenül. Arra gondoltunk, ha elmondjuk nekik, mi fog történni nagy vezérükkel, ha a széfet bárki más csukja be, mint én, az majd pánikot kelt, és mindent hátrahagyva menekülnek.

– És Kratz húzta a rövidebbik gyufaszálat.

– Igen – mondta Scott halkan. – Persze a terv most már nem érvényes, és én olyan ostoba voltam, hogy odaadtam Hamunak az eredeti pergament. Úgyhogy most arra kell felhasználnunk ezt az időt, hogy kijussunk az épületből, nem pedig arra, hogy be.

– Csakhogy nem adtad oda az eredetit! – mondta Hannah. – A Nyilatkozat még mindig a Tanácsterem falán van.

– Sajnos nem – mondta Scott. – Hamunak igaza volt. Kicseréltem a másolattal, miután beindítottam a riasztót. Úgyhogy szépen a kezébe nyomtam az eredetit.

– Nem, te csak azt hitted, hogy kicserélted, de becsaptad Hamilt is, és saját magadat is.

– Miről beszélsz? – kérdezte Scott.

– Az én kezem is benne van némiképp a dologban – mondta Hannah. – Ugyanis megtaláltam a széfben a tokot, még mielőtt te visszajöttél, és kicseréltem a két pergament, gondolván, ha ki tudok jutni az épületből, valahogy értesítem Kratzot. Csakhogy te meg Hamil épp akkor állítottatok be, amikor távozni készültem. Úgyhogy amikor te bezártad magad a Tanácsterembe, akkor az eredetit raktad vissza a falra, aztán a másolatot adtad oda Hamunak. Scott a karjába kapta Hannah-t.

– Te egy zseni vagy!

– Ugyan, dehogy – tiltakozott Hannah. – Jobb lesz, ha elmondod a titkot, hogy mit terveztetek erre az eshetőségre. Először is: hogy jutunk ki egy bezárt széfből?

– Ez a legszebb benne – mondta Scott. – Nincs bezárva. Úgy van programozva, hogy csak én nyithatom és csukhatom.

– Ezt meg ki találta ki?

– Egy svéd mérnök, aki nagyon örülne, ha itt lehetne, de sajnos most Kalmárban unatkozik. Legelőször is derítsük ki, egyáltalán melyik az ajtó.

– Ez egyszerű – felelte Hannah. – Velem szemben, mert én a Szaddám-kép alatt ülök.

Scott és Hannah négykézláb odamásztak a szuroksötétben a széf másik oldalához. – Most húzódjunk a jobb sarokba – mondta Scott. – Így könnyebb lesz megolni az ajtót.

Hannah bólintott, de aztán rájött, hogy Scott úgysem látja a sötétben.

– Rendben – mondta.

Scott az órája világító számlapjára nézett.

– De még ne. Adjunk még egy kis időt Kratznak.

– Addig nekem is elmondod, mi az adu? – kérdezte Hannah.

* * *

– Jól van – mondta a tábornok, amikor Kratz nem reagált a tűszúrásra. – Akkor most mindent meg fogunk tudni, amire kíváncsiak vagyunk. De először néhány egyszerű bevezető kérdés, próbaképpen. Mi a rangja a Moszadnál?

– Ezredes – felelte Kratz. A lényeg az, hogy az ember csak olyasmit mondjon el, amiről tudja, hogy úgyis tudják.

– A száma?

– 78216 – mondta Kratz. Ha kétségei vannak, azt kell feltételezni, hogy tudják, különben rajtakaphatják.

– Hivatalos beosztása?

– Londoni kultúrattasé. – Hármat fog hazudni, és utána jöhet az adu.

– Hogy hívják a három kollégáját, akik elkísérték az akcióra?

– Scott Bradley professzor, a régi kéziratok szakértője – az első hazugság –, Ben Cohen és Aziz Zeebari. – Ez igaz volt.

– És a lány, Hannah Kopec, mi az ő rangja a Moszadban?

– Még kiképzés alatt áll.

– Mióta van a Moszadnál?

– Valamivel több mint két éve.

– Mi a feladata?

– Hogy Bagdadban kiderítse, hol van a Függetlenségi nyilatkozat.
– A második hazugság.

– Nagyszerű, ezredes úr – mondta a tábornok, és a kezében tartott, hosszúkás, hengeres tokot nézegette.

– Maga irányította ebben az akcióban mint felettese?
– Nem. Én csak idekísértem a széfet Kalmárból. – A harmadik hazugság.

– De ez csak ürügy volt arra, hogy kiderítsék, hol van a Nyilatkozat, nem?

Kratz úgy tett, mintha habozna. A szakértők kimutatták, hogy egy jól képzett ügynök még az igazságszérum hatása alatt is tétovázik, ha valami igazán fontos titkot kérdeznek tőle.

– Mi célból hozták a széfet Bagdadba, ezredes? Kratz továbbra is hallgatott.

– Kratz ezredes – kérdezte a tábornok hangosan –, valójában miért szállították a széfet Bagdadba?

Kratz háromig számolt magában, mielőtt megszólalt.

– Hogy felrobbantsuk a Ba'ath párt székházát egy nukleáris eszközzel, mely a széfben van elrejtve. Azt reméltük, így megölhetjük az elnököt és a Forradalmi Kormányzótanács tagjait. – Az adu.

Kratz nagyon szerette volna, ha láthatja Hamil arcát. Most Hamil tábornok habozott.

– Hogyan indították volna be a robbanószerkezetet? Kratz megint nem felelt.

– Megismétlem, ezredes. Hogyan indították volna be a bombát? Mikor fog felrobbanni? – ordította a tábornok.

– Két órával az után, hogy a széfet egy idegen kéz csukta be, vagyis nem Bradley professzor.

A tábornok az órájára nézett, a szobában lévő egyetlen telefonhoz rohant, és a kagylóba ordított, hogy azonnal kapcsolják az elnököt. Várt, míg meghallotta Szaddam hangját. Nem vette észre, hogy Kratz közben elájult, és a padlóra zuhant.

Scott a sarokba kuporodott, aztán megint az órája foszforeszkáló

számlapjára nézett. 17.19-et mutatott. Egy órája és tizenhét perce voltak a széfben.

– Most megtolom az ajtót. Ha szólok, te is told. Ha még mindig van valaki odakinn, csak abban reménykedhetünk, hogy meglepjük.

Scott épp csak az ujjai hegyével finoman megtolta az ajtót, mely egy-két centire kinyílt. Megállt, és hallgatózott, de nem hallott semmit. Kilesett a résen, de senkit nem látott. Megint tolt egy-két centit az ajtón. Még mindig semmi zaj. Most már mind a ketten kiláttak a folyosóra. Scott Hannah-ra nézett, és bólintott, aztán együttes erővel megtolták az ajtót, ahogy csak bírták. Az egytonnás acélajtó teljesen kinyílt. Kiugrottak a folyosóra, ahol nem láttak senkit. Kísérteties csönd ült meg mindent.

Scott és Hannah a falhoz lapulva lassan végigsettenkedtek a rövid folyosón, míg el nem érték a Tanácstermet. Még mindig semmi hang. Scott belépett a terembe, és balra nézett. A Függetlenségi nyilatkozat még mindig ott volt a falon, Szaddam portréja mellett.

Hannah halkán a terem túlsó végébe lopakodott, és kinézett a másik folyosóra. Aztán hátrafordult, és bólintott Scottnak. Scott ellenőrizte a „*Britt*” szót, aztán halk halleluját hallatott. Kihúzta a három szöget, amelyik kijött, a negyedik szög fején, a jobb felső sarokban átszakította a pergament, és közben igyekezett nem gondolni rá, hogy többször leköpte és megtaposta Amerika nemzeti kincsét. Vetett egy utolsó pillantást Szaddam portréjára, aztán felcsavarta a pergament, és Hannah után ment a folyosóra.

Hannah a fal mellett surrant végig, és a liftre mutatott, jelezve, hogy inkább a hátsó lépcsőn menjenek. Scott helyeslően bólintott, és követte Hannah-t az oldalajtón át.

Gyorsan és csendben felszaladtak a hatemeletnyi lépcsőn, míg felértek a földszintre. Hannah intett Scottnak, és beléptek a kis szobácskába, ahol a takarítószerkeket tárolták. Hannah már az ablaknál volt, még mielőtt Scott becsukhatta volna az ajtót.

Utánament, és kilestek az elhagyatott Győzelem terére. Sehol nem láttak egyetlen lelket sem.

– Hála Kratznak! – mondta Scott.

Hannah bólintott, és megint intett, hogy kövesse. Visszavezette a folyosóra, aztán gyorsan az oldalsó bejárathoz. Scott óvatosan kinyitotta az ajtót, és ő lépett ki elsőnek. Egy pillanattal utána Hannah is kint volt az utcán.

Scott egy pálmafacsoporthoz mutatott, mely a tér közepe táján állt. Hannah bólintott. Három másodperc alatt tették meg a húszméteres távot, míg el nem értek az aránylagos biztonságba. Scott visszafordult az épület felé, és meglátta, hogy a teherautó ott várakozik a fal mellé húzódva. Feltételezte, hogy a nagy pánikban ezt is otthagyták.

Megkopogtatta Hannah vállát, és jelezte, hogy vissza akar menni az épületbe. Ugyanolyan villámgyorsan visszarohantak, és behátráltak az ajtón. Scott végigvezette Hannah-t a főfolyosón. A bejárat kapuját már visszarakták a helyére. Scott kilest a kapu résén, és a teherautó felé intve megmutatta, melyik oldalához fog menni. Megint átsprinteltek a téren, mintha egy startpisztolyra indulnának.

Scott beugrott a kormánykerék mögé, Hannah pedig a másik ülésre.

– Hol a pokolban van a... – Scott észrevette, hogy az indítókulcs nincs a helyén. Kapkodva keresni kezdték a kesztyűtartóban, az ülések alatt, mindenütt. – Azok a disznók biztos magukkal vitték!

– Simon, vigyázz! – sikoltott fel hirtelen Hannah. Scott megfordult, és meglátta, hogy valaki épp felhág a teherautó lépcsőjére.

Hannah villámgyorsan támadóállást vett fel, de Scott visszatartotta.

– Üdvözlöm, kisasszony! – mondta az idegen. – Sajnálom, hogy

nem mutattak be minket rendesen – tette hozzá, aztán Scotthoz fordult. – Üljön arrébb, professzor úr! – mondta, és helyére illesztette a slusszkulcsot. – Ha jól emlékszem, megbeszéltük, hogy én vezetek.

– Mi az ördögöt keres itt, őrmester? – kérdezte Scott.

– Ez az a híres amerikai barátságos fogadtatás? – kérdezett vissza Cohen szemrehányóan. – De hogy a kérdésére feleljek, csak a parancsot teljesítem. Kratz ezredes azt mondta, ha meglátom magát kilépni az épületből a kezében egy hengeres tokkal, azonnal rohanjak vissza a teherautóhoz, rohamtempóban távozzunk a helyszínről, és semmilyen körülmények között ne engedjem, ha meg akarna állni a Külügyminisztériumnál. Mellesleg, hol van a tok?

– Vigyázz! – sikoltott fel megint Hannah, amikor meglátta, hogy egy arab rohan feléjük a másik oldalról.

– Ne féljen, nem bánt – mondta Cohen –, teljesen hasznavehetetlen. Még egy Diet Coke-ot és egy Pepsit sem tud megkülönböztetni egymástól. – Aziz odarohant, és azt mondta Scottnak: – Azt hiszem, van még úgy húsz percünk, professzor úr, míg rájönnek, hogy semmiféle bomba nincs a széfben.

– Akkor gyorsan tűnjünk el innen – mondta Scott.

– De hová? – kérdezte Hannah.

– Aziz és én már kiterveltük. Amikor megszólaltak a szirénák, rögtön tudtuk, hogy Kratz beadta nekik az adut, mert mindenki úgy menekült, ahogy csak tudott. Először a katonák és a rendőrség. Aziz és én egy órája a városközpontban mászkáltunk. De az egyetlen ember, akivel találkoztunk, az egyik saját emberünk, Dave Feldman volt. Ő már kidolgozta, mi lenne a legjobb útvonal, hogy ne fussunk sehol a katonák karjába.

– Nem rossz, Cohen – mondta Scott.

Cohen hirtelen megfordult, és a professzorra nézett.

– Nem magáért tettem, hanem Kratz ezredesért. Egyszer kihozott a börtönből, és ő volt az egyetlen tiszt, aki valaha is emberségesen bánt velem. Úgyhogy bármi is az, ami abban a tokban van, remélem, megérte, hogy feláldozza érte az életét.

– Sok ezren áldozták már érte az életüket az évek során – mondta Scott csendesen. – Az amerikai Függetlenségi nyilatkozat van benne.

– Te jószágos ég! – kiáltott fel Cohen. – Hogy szerezték meg ezek a disznók? – Kicsit hallgatott. – Elhiggyem, amit mond?

Scott bólintott, és előhúzta a pergament. Cohen és Aziz másodpercekig csak bámultak, teljes megdöbbenéssel.

– Jól van, ezek szerint, jobb lesz, ha hazajuttatjuk valahogy, professzor úr – mondta Cohen. – Egy darabig Aziz fog vezetni, ezen a terepen ő van otthon. – Cohen leugrott a vezetőfülkéből, a kurd pedig elfoglalta a helyét a kormánynál. Miután Cohen felmászott a teherautó hátuljába, dörömbölt a fülke tetején, és Aziz elindult.

Egyenesen áthajtottak a sorompón, ki a Győzelem terére. A járművek elhagyatottak voltak, az utcákon egyetlen embert sem láttak.

– Az egész környéket kiürítették öt kilométeres sugárban, úgyhogy beletelik egy kis időbe, míg bárkivel is találkozunk – mondta Aziz, és balra fordult a Kindi utcába. Felgyorsított 90-re – ezen az úton soha senki nem hajtott végig még ilyen gyorsan, Szaddamot kivéve.

– A régi Baquba úton fogunk kimenni a városból, és olyan vidékeken megyünk keresztül, ahol a legkevésbé valószínű, hogy a katonaságba ütköznénk – magyarázta Aziz, miközben elhaladtak a nevezetes szökőkút mellett, melyet Ali baba tett híressé. – Még mindig remélem, hogy elérjük az autópályát a bűvös két órán belül.

Aziz sebességet váltva, de alig lassítva élesen jobbra kanyarodott, és továbbhajtottak, át a városon, mely kísértetiesen kihaltnak látszott. Scott felnézett a napra, amikor áthajtottak a Tigris fölött a

hídon; úgy egy óra múlva már el is fog tűnni a legmagasabb házak mögött, ami nagyban növeli az esélyét annak, hogy észrevétlenül el tudjanak tűnni.

Aziz elszáguldott a Karmel Junblat Egyetem mellett, és ráfordult a Jamila utcára. Még mindig nem láttak senkit sem az utakon, sem a járdákon, és Scott abban reménykedett, hogy még ha valaki meg is látná őket, azt fogja hinni, egy járőröző katonai teherautó.

Amikor Aziz észrevette az első sötétzöld egyenruhát, gyorsan jobbra fordult, egy kis mellékutcába, mely minden más szerdai napon zsúfolva lett volna a vásárlók forgatagával, és ahol jó esetben is 10 kilométer/órás sebességgel haladhatott volna bármely jármű. De most akadály nélkül száguldottak. Megint jobbra fordultak, és megpillantottak egy-két civilt, akik kimerészkedtek az utcára. Amikor elértek az utca végébe, Aziz ráfordult egy széles útra, és beleolvadtak a Bagdadból kifelé haladó kocsik sorába. A forgalom még nem volt vészes.

Aziz egy külső sávba húzódott, percenként belenézett a visszapillantó tükörbe, és szigorúan betartotta a sebességkorlátozást. – Soha ne hagyd, hogy leállítsanak olyan okból, amiért nem kellene! – Kratz ezerszer is elmondta.

Amikor Aziz felkapcsolta a reflektorokat, Scott egyre inkább kezdett reménykedni. Habár a két óra már biztosan eltelt, úgy gondolta, még nem keresik őket, és ahogy távolodtak Bagdadtól, az emberek kilométerről kilométerre egyre kevésbé hívei Szaddam Huszeinnek.

Amikor elhagyták a Bagdad határát mutató táblát, Aziz felgyorsított 90-re. – Csak húsz percet kérek Allahtól – mondta. – Csak húsz percet, és akkor elérünk a helyőrségig.

– Helyőrség? – kérdezte Scott. – Úgy hangzik, mintha egy westernfilmbe csöppentünk volna.

– Nem, professzor úr – nevetett Aziz –, ez egy I. világháborúból itt maradt brit katonai helyőrség, ahol meghúzódhatunk az

éjszakára. Ha oda tudunk érní, mielőtt... – Ekkor mind a hárman megpillantották az első katonai teherautót az orruk előtt. Aziz balra rántotta a kormányt, és hirtelen lefordult egy mellékútra.

– Most merre megyünk? – kérdezte Scott.

– Khan Beni Saadba – mondta Aziz –, a szülőfalumba. Egy éjszakára ott maradhatunk, arra senki nem fog keresni. Holnap el kell döntenie, professzor úr, hogy a hat lehetséges határ közül merre induljunk.

Hamil tábornok már egy órája fel-alá járkált az irodájában. A két óra rég letelt, és kezdte gyanítani, hogy Kratz valahogy átverte, de hogy hogyan, azt el sem tudta képzelni.

Már szinte sajnálta, hogy megölte. Ha még élne, kipróbálhatná rajta a jól bevált kínzásokat. Most már soha nem fogja megtudni, mit mondott volna el sajátos borotválási technikájának hatására.

Hamil már megparancsolta egy kissé vonakodó hadnagynak és a szakaszának, hogy menjenek el körülnézni a Ba'ath székház alagsorába. A hadnagy nagyon gyorsan vissza is tért, és jelentette, hogy a széf ajtaja tárva-nyitva van, a teherautó eltűnt, valamint a pergamen is, mely a Tanácsterem falán függött. A tábornok elmosolyodott. Még mindig azt hitte, hogy az eredeti Nyilatkozat nála van, de azért a biztonság kedvéért kihúzta a tokból, és kiterítette a asztalra. Amikor meglátta a „*Brit*” szót, először elfehéredett, aztán mind vörösebb és vörösebb lett.

Azonnal parancsot adott, hogy az elit gárda öt hadosztályát küldjék ki a terroristák felkutatására. Nem tudhatta, hogy mennyi előnyük van, milyen irányba indultak, és meddig jutottak el.

Azt azonban tudta, hogy a főutakon nem maradhatnak sokáig anélkül, hogy észre ne vegyék őket. Amint besötétedik, biztosan behúzódnak a sivatagba egy éjszakai pihenőre, aztán megpróbálnak átjutni valamelyik határon a hat közül. A tábornok már arra is kiadta a parancsot, hogy ha a terroristák átlépnék bármelyik határállomást, az ott szolgálatot teljesítő határőröket azonnal

tartóztassák le, és vessék börtönbe. A két katonát, akiknek a széf ajtajának becsukása volt a feladatuk, már agyonlőtték, az őrnagyot pedig letartóztatták. Saeed őrnagy öngyilkos lett, ami legalább megkímélte Hamilt a haditörvényszék összehívásának fáradsalmaitól. Az őrnagy felakasztotta magát a cellájában, egy órával a letartóztatása után. Elég volt neki a gyöngéd célzás: egy kötél a zárka padlóján és egy kampó a mennyezeten. Ami a két fiatal medikust illeti, akik Kratznak beadták az injekciót, és akik végighallgatták a beszélgetést, ők már útban voltak a déli határ felé, egy nem egészen elit ezred tagjaiként. „Jóképű fiúk voltak – gondolta a tábornok –, kár értük; egy hétnél tovább nem fogják kibírni.”

Hamil felemelte a telefont, és a palotát hívta. Mindenképpen ő akart az első lenni, aki elmagyarázza az elnöknek, hogy mi is történt a délután folyamán.

33

Scott mindig is azt hitte, hogy saját honfitársai módfelett vendégszeretőek, de még soha nem látott olyan vendéglátást, mint ahogy Aziz családja fogadta a három idegent.

Khan Beni Saad, ahol Aziz született, kis falu volt, 250 lakossal, akik úgy-ahogy megéltek abból, hogy eladogatták kevéske narancs-, mandarin- és datolyatermésüket a kirkuki és arbili háziasszonyoknak.

A törzs főnöke, akiről kiderült, hogy Aziz nagybátyja, azonnal megnyitotta előttük kis kőházát, hogy használhassák a falu egyetlen fürdőhelyiségét. A ház asszonyai – elég sokan voltak – vizet forraltak, míg az összes vendég meg nem tisztálkodott.

Amikor Scott végül kilépett a főnök házából, azt látta, hogy a citrusfák alatt már megterítettek egy asztalt, mely roskadásig volt

rakva különös halakkal, hússal, gyümölcsökkel és zöldségekkel. Scott attól tartott, a falu minden egyes házából hozzájárultak a lakomához.

A tiszta, csillagfényes éjszakában eltűntették a friss ételeket, és olyan hegyi forrásvizet ittak hozzá, amiért, ha palackozva árulnák, Kaliforniában mindenki boldogan fizetne egy vagyont.

Scott gondolatai azonban állandóan azon jártak, hogy holnap el kell hagyniuk ezt az idilli környezetet, és valahogy át kell jutniuk a határon.

Miután a kávét is felszolgálták különböző csészékben és bögrékben, a főnök felállt a helyéről az asztalfőnél, és köszöntőbeszédet tartott, Aziz tolmácsolásával. Scott röviden válaszolt, amit azonnal megtapsoltak, még mielőtt Aziz lefordíthatta volna.

– Úgy látszik, ebben hasonlítanak ránk – mondta Hannah, és megfogta Scott kezét. – Szeretik a tömörséget.

A főnök végül tett egy ajánlatot, amit Scott hálásan megköszönt, de úgy érezte, nem fogadhatják el. Ki akarta költöztetni az egész családját a házukból, hogy a vendégek fedél alatt alhassanak.

Scott tovább tiltakozott, de Aziz rászólt:

– Bele kell egyeznie, különben megsérti. Azt fogja hinni, nem elég jó magának a háza. Mellesleg, az arabok szerint, a legnagyobb bók a vendéglátásért, ha az ember a házigazdája fedele alatt ejti teherbe a feleségét.

Scott majdnem egész éjszaka ébren feküdt, kibámult az üvegtelen ablakon. Hannah alig mozdult meg a karjában. Miután mindent elkövetett, hogy bókoljon a házigazdájának, Scott megint azon kezdte törni a fejét, hogyan juttassa át a kis csapatot a határon.

Amikor az első napsugarak belopóztak az ágyat takaró szőttesre, Scott elengedte Hannah-t, és megcsókolta a homlokát. Kimászott a

takaró alól, és látta, hogy a kis bádogkád már tele van forró vízzel, és az asszonyok további kannákban vizet forralnak a tűz fölött.

Miután felöltözött, egy órát azzal töltött, hogy a térképet tanulmányozta, keresve a lehetséges útvonalakat a hat országhatár felé. Szíriát és Iránt azonnal elvetette, mivel a katonáik nyilván habozás nélkül lemészárolnák őket. Attól félt, Jordánia felé visszamenni túl kockázatos lenne. Mire Hannah is csatlakozott hozzá, már Szaúd-Arábiát is elvetette, mivel ott túl jól őrzik a határt, tehát már csak öt lehetséges útvonal és két országhatár maradt.

Miközben a vendéglátóik kezdték előkészíteni a reggelit, Scott és Hannah kéz a kézben végigsétáltak a falucskán – két szerelmes egy nyári reggelen. A falusiak rájuk mosolyogtak, egyik-másik meghajolt. Bár szóba elegyedni nem tudtak velük, a szemük olyan ékesszólóan beszélt, hogy jól megértették egymást.

Amikor elértek a falu határába, megfordultak, és visszasétáltak az ösvényen a főnök háza felé. Cohen épp tojást sütött a tűz felett, Hannah pedig megállt, és nézte, hogy sütik az asszonyok a vékony, kerek lepényeket, melyek mézzel fogyasztva igazi csemegének számítottak. A főnök, aki megint az asztalfőn ült, intett Scottnak, hogy üljön le mellé. Cohen már ott ült egy kis zsámolyon, és épp neki akart fogni a reggelijének, amikor egy kecske odaballagott, és egyetlen mozdulattal eltüntette a tojást a tányérjáról. Hannah nevetett, és feltört neki egy másik tojást, mielőtt még bármit mondhatott volna.

Scott egy kis mézet kent a még meleg lepényre, egy nő pedig egy bögre kecsketejet tett elé.

– Na, kitalálta, hogy mit csináljunk, professzor úr? – kérdezte Cohen, miközben Hannah a tányérjára tette az újabb tükörtőjást. Ez az egy mondat mindnyájukat visszazökkentette a rideg valóságba.

Egy falubeli közeledett az asztalukhoz, letérdelt a főnök mellé, és

valamit a fülébe súgott. Az üzenetet továbbadták Aziznak.

– Rossz hír – szólalt meg Aziz. – A katonaság lezárt minden utat, mely visszavezet a főútra.

– Akkor a sivatagon át kell mennünk – mondta Scott. Széthajtogatta a térképet, és kiterítette az asztalra. A szóba jöhető útvonalak kék filctollal be voltak húzva. Scott rámutatott arra az útra, amely Khalis városa felé vitt.

– Ez nem út – magyarázta Aziz. – Egy folyó volt valamikor, de évekkel ezelőtt teljesen kiszáradt. Gyalog végigmehetnénk a mederben, de akkor a teherautót itt kell hagynunk.

– Az nem elég, ha csak úgy itt hagyjuk – mondta Scott. – El is kell tüntetni. Ha Szaddam katonái megtalálják, lemészárolják az egész falut.

A főnök töprengeni látszott, miközben Aziz lefordította, amit Scott mondott. Az öreg a reggeli borostákat simogatta az állán, aztán mosolyogva mondott valamit, amiből Hannah és Scott egy szót sem értett.

– A nagybátyám azt mondja, vigyük el az ő kocsiját – fordított Aziz. – Nagyon régi, de reméli, hogy még működik.

– Ez nagyon kedves tőle – felelte Scott. – De ha egy teherautóval nem tudunk átjutni a sivatagon, hogy sikerülhetne egy autóval?

– Ezzel ő is tisztában van – mondta Aziz. – Azt mondja, szét kell szedni a kocsit alkatrészeire, és a falubeliek majd elszállítják a sivatagon át, míg el nem érünk a Khalisba vezető útig. Ott aztán megint összerakjuk.

– Nem fogadhatjuk el – mondta Scott. – Túl nagylelkű ajánlat. Majd gyalog indulunk neki, és ha elértük Huwaidert, ott keresünk valami járművet.

Aziz megint fordított; a nagybátyja szomorúnak látszott, és pár szót mormolt.

– Azt mondja, a kocsi nem is az övé, a bátyjáé volt. Tehát

tulajdonképpen az enyém.

Scott csak most jött rá, hogy Aziz apja lehetett az előző főnök, és hogy Aziz nagybátyja mennyire szívén viseli, hogy ne kerüljenek Szaddam kezére.

– De még ha szét is tudjuk szedni az autót, és aztán megint összerakni, mi lesz a katonai őrzéssel? – kérdezte Scott. – Hamil azóta már biztos több ezer emberrel kerestet minket.

– De nem azokon az utakon – felelte Aziz. – A hadsereg nem fog letérni az országútról. Tudják, hogy az az egyetlen reményünk, hogy eljussunk a határig. Nem, az első probléma az lesz, ha elérjük a khalisi ellenőrző pontot. – Aziz végighúzta az ujját a térképen. – Itt biztos, hogy van egy-két katona őrségben.

Scott megint tanulmányozni kezdte a különböző útvonalakat, miközben Aziz meghallgatta, mit mond a nagybátyja.

– Eljuthatunk Tuz Khurmatuig úgy, hogy nem használjuk az országutat? – kérdezte Scott föl sem nézve a térképről.

– Igen, van egy hosszabb útvonal, a hegyeken át, ahol soha nem fognak keresni, mert túl közel van a kurdisztáni határhoz, és félnek a gerillatámadásoktól. Ha eljutottunk Tuz Khurmatuig, onnan csak pár kilométerre van az országút, bár a határig még mindig 70 kilométer.

Scott a kezébe támasztotta az állát, és pár percig nem szólt semmit.

– Tehát, ha ezen az útvonalon mennénk, akkor Kirkuknál kellene átlépnünk a határt – mondta végül. – Ahol mindkét oldalon ellenségesen fogadhatnak.

A főnök az ujjával Kirkukra mutatott a térképen, és valamit nagy hévvel magyarázott Aziznak.

– A nagybátyám azt mondja, Kirkuk lesz a legjobb. A lakosság nagy része kurd, és gyűlölik Szaddam Huszeint. Itt még az iraki katonák egy része is átállt a kurd gerillákhoz.

– De honnan fogják tudni, hogy mi melyik oldalon állunk? – kérdezte Scott.

– A nagybátyám küld egy üzenetet, mire odaérünk a határhoz, meg fogják kapni, és segítenek átjutni. Ez nem hivatalos határ ugyan, de ha átjutottunk Kurdisztánba, ott már biztonságban leszünk.

– Ez hangzik a legjobb megoldásnak – mondta Hannah, aki figyelmesen hallgatott. – Főleg, ha azt fogják hinni, hogy az volt a küldetésünk, hogy megöljük Szaddamot.

– Talán sikerülni fog – bizakodott Cohen. – Már ha a kocsi kibírja.

– Maga a szakember, Cohen, csak maga tudja megmondani.

Miután Aziz lefordította Scott szavait, a főnök felállt, és a háza mögé vezette őket. Megállt egy nagy, téglalap alakú valami mellett, amit egy fekete lepel takart. Ő és Aziz felemelték a takarót. Scott alig akart hinni a szemének.

– Egy rózsaszín Caddy?!

– Egészen pontosan egy klasszikus, 1956-os Sedan de Ville – mondta Cohen, és a kezét dörzsölgette a gyönyörűségtől. Kinyitotta a hosszúkás, súlyos ajtót, és bemászott a hatalmas kormánykerék mögé. Meghúzott egy fogantyút, és a motorháztető felpattant. Kiszállt, felemelte a tetőt, és pár percig tanulmányozta a motort.

– Nem is rossz! – mondta. – Ha a teherautóból kiszedek egy-két alkatrészt, pár órán belül versenyautót varázsolok belőle.

Scott megnézte az óráját.

– Csak egy órát tudok rá adni, ha még ma este át akarunk jutni a határon.

Scott és Hannah visszamentek a házba, és tovább nézegették a térképet. Az út, amelyet Aziz ajánlott, nagyjából 20 kilométer távolságban volt, és olyan sivatagi terepen kellett átkelniük, amit még úgy is nehéz lett volna legyőzni, ha nem cipelnek magukkal

semmit.

– Órákig is eltarthat – mondta Scott.

– Mi más lehetőségünk van, ha nem használjuk az országotat? – kérdezte Hannah.

Míg Scott és Hannah megpróbálták kidolgozni az útvonalat, Cohen pedig a kocsit szerelte, Aziz kiválasztotta a legerősebb harminc férfit a helybélielük közül. Valamivel több mint egy óra múlva Cohen megjelent a házban, a keze, karja, arca, haja csupa olaj.

– Az autó kész, lehet szétszedni, professzor úr!

– Nagyszerű! De először meg kell szabadulnunk valahogy a teherautótól – mondta Scott, és felállt az asztaltól.

– Az nehéz lesz. A legfontosabb alkatrészeket kiszedtem a motorjából. A Cadillac most már akár 170-nel is tud majd menni – mondta Cohen némi büszkeséggel. – Hármában.

Scott nevetett, és Aziz kíséretében elindult, hogy megkeresse a főnököt. Megint elmagyarázták neki, mi a probléma.

A főnök arca most nem mutatott semmi aggodalmat. Aziz lefordította, amit mondott:

– Azt mondja, ne aggódjunk, amíg mi átvonulunk a sivatagon, ők szétszedik a teherautót, és eltemetik a homokba, olyan helyre, ahol Szaddam katonái akkor sem találják meg, ha ezer évig keresik.

Scott kicsit kételkedni látszott, de Aziz helyeslően bólogatott. A főnök meg sem várta, mit felel Scott, az unokaöccsével visszament a ház mögé, ahol Cohen felügyelete alatt szétszedték a Cadillacet, és elosztották az alkatrészeket a kiválasztott harminc férfi között.

Négyen vitték a motort egy sietve összeácsolt hordágyféleségen, hatan a vállukra emelték a karosszériát, mintha egy koporsót hordoznának. Négyen vitték a kerekeket, megint négyen az alvázat. Ketten cipelték a piros-fehér bőr első üléseket, ketten a hátsó ülést, egy férfi a műszerfalat. Cohen szétosztogatta a megmaradt kisebb

alkatrészeket, míg a sor végéhez érkezett, ahol három tíz-tizenegy év körüli gyerek állt, rájuk bízta a két ötgallonos benzineskannát meg a szerszámosládát. Csak a kocsi tetejét hagyták ott.

Aziz nagybátyja és a falu népe kikísérte őket a legszélső kunyhóig, és nézték, ahogy vendégeik útra kelnek a horizont felé.

Scott kezét rázotta a főnökkel, de nem találta a kellő szavakat. Egy amerikainak azt mondta volna:

- Hívjon majd fel, ha New Havenben jár.
- Egyszer még visszatérek, jobb időkben – mondta, Aziz pedig lefordította.
- Népem várva várja azt a napot.

Scott megfordult, és nézte, ahogy Cohen, a kezében iránytűvel, vezetni kezdi a furcsa szakaszt, nekivágva a végtelennek tűnő útnak. Scott kivette az egyik gyerek kezéből a kannát, és a falu felé mutatott, hogy menjen vissza, de a kisfiú megrázta a fejét, és fölkapta Scott sporttáskáját. „Vajon fel fogják-e jegyezni a krónikák, hogy a Nyilatkozat egyszer ilyen kalandos úton is utazott?” – gondolta Scott.

Cohen nagyot kiáltott:

- Indulás!

Hamil tábornok továbbra is fel-alá járkált az irodájában, és várta, hogy megcsörrenjen a telefon.

Amikor Szaddam meghallotta a hírt, hogy milyen ügyetlen volt Saeed őrnagy, aki hagyta, hogy a terroristák megszökjenek a Nyilatkozattal, dühöngött, és legszívesebben a saját két kezével ölte volna meg.

Csak azt a parancsot adta a tábornoknak, hogy az állami rádió és televízió óránként mondja be, hogy merényletet kíséreltek meg az elnök élete ellen, ami nem járt sikerrel, de a cionista terroristák még mindig szökésben vannak. Teljes személyleírást kell adni róluk, és felszólítani az ország népét, hogy segítsen a hitetlenek

kézre kerítésében.

Ha az ügy kevésbé lett volna sürgető, a tábornok azt javasolta volna, ne hozzák nyilvánosságra ezeket az információkat, merthogy a legtöbben, akik összeakadnak a terroristákkal, inkább még segíteni fognak nekik, vagy legalábbis szemet hunynak. De így csak azt tanácsolta, hogy tűzzenek ki nagy jutalmat a fejükre. Tudta, hogy a jól felfogott önérdek legyőzi a lelkiismereti skrupulusokat.

A tábornok megállt az íróasztala fölé szögezett térkép előtt, mely átmenetileg eltakarta Szaddam portréját. Tekintete végigfutott a vékony piros vonalakon, melyek Bagdad és a határ között kígyóztak. Az útvonalak mentén száz és száz kis falu feküdt, és a tábornok nagyon is jól tudta, hogy legtöbbször boldogan menedéket nyújtana az üldözötteknek.

Aztán eszébe ötlött az egyik név, amit Kratz említett. Aziz Zeebari – elég gyakori név, de valamiért egész délelőtt nem tudta kiverni a fejéből.

– Aziz Zeebari..., Aziz Zeebari..., Aziz Zeebari... – ismételte. Aztán eszébe jutott, honnan olyan ismerős. Úgy hét évvel ezelőtt kivégeztetett egy ilyen nevű férfit, aki részt vett egy sikertelen puccskísérletben. Lehetséges, hogy az apja volt?

A teherhordók minden negyedórán megálltak pihenni, cserélgették egymás között a terheket, és igyekeztek a még nem kifárasztott izmokat használni. Az első órában három kilométert haladtak. Amikor Scott délben megnézte az óráját, úgy becsülte, az országútig vezető távnak valamivel több mint kétharmadát teheték meg; már régóta elvesztették szem elől a falut, de a látóhatáron az életnek még mindig nem mutatkozott semmi jele. A nap csak úgy tűzött, és a tempójuk minden kilométerrel egyre lassúbb és lassúbb lett. Az egyik tízéves gyerek vette észre először a mozgást a távolban. Előrerohant, és mutogatni kezdett. Scott nem látott semmit, és beletelt még negyven percbe, míg mindnyájan tisztán ki tudták venni a poros utat. A látvány hatására felgyorsították

lépteiket. Amikor elértek az út széléhez, Aziz parancsot adott, hogy az alkatrészeket óvatosan rakják le a földre, és egy kislány, akit Scott addig észre sem vett, kenyeret, kecsketejet és vizet osztogatott szét, míg pihentek. Cohen állt fel elsőnek, körbejárkált, és ellenőrizte az alkatrészeket. Mire visszaért az alvázhoz, már mindenki türelmetlenül várta, hogy megint összerakják a kocsit.

Scott a földön ült, és nézte, ahogy a harminc ember Cohen irányításával darabonként összerakja a régi Cadillacet. Amikor az utolsó kerék is a helyére került, Scott kénytelen volt beismerni, hogy ránézésre tényleg úgy fest, mint egy autó, de abban még mindig nem bízott igazán, hogy a veterán jármű el is tud majd indulni. A falubeliek körbevették a rózsaszín autót, Cohen pedig beült a kormány mögé. Aziz megvárta, amíg a gyerekek az utolsó cseppig beletöltik a benzint. Aztán felcsavarta az acélkupakot, és elkiáltotta magát:

– Mehet!

Cohen elfordította a slusszkulcsot. A motor felberregett, de nem indult be. Cohen kiugrott, felemelte a motorháztetőt, és megkérte Azizt, hogy üljön be a kormányhoz. Kicsit igazított az ékszíjon, ellenőrizte a gyújtáselosztót, és megtisztította a gyertyákat az utolsó homokszemcséktől is, aztán szorosan visszacsavarta őket. Kidugta a fejét a motorháztető alól.

– Indítsd be!

Aziz elfordította a kulcsot, és rálépett a gázpedálra.

A motor most még hangosabban felberregett, de továbbra sem volt hajlandó beindulni. Harminc szempár bámulta a motort, de senki nem adott tanácsot, míg Cohen még néhány percig piszkálgatta az elosztót.

– Na még egyszer, taposs bele! – kiáltotta, és Aziz megint elfordította a kulcsot. A motor dohogása berregésbe váltott, aztán hangosan felbőgött, amit csak a falubeliek ujjongása harsogott túl.

Cohen elfoglalta Aziz helyét, és felhúzta a sebességváltót

egybesbe. A kocsi azonban nem indult el, a kerekek egy helyben pörögtek, és mind mélyebben belevájódta a homokba. Cohen leállította a motort és kiugrott. Hatvan kéz veselkedett neki a kocsinak, és néhány lökéssel sikerült is kizökkenteniük a homokból. A falubeliek eltolták még vagy húsz méterre, és várták az őrmester következő parancsát.

Cohen a kislányra mutatott, aki az ennivalót osztogatta. A lányka szégyenlősen előbbre lépett, Cohen felemelte, és berakta az első ülésre. Kézzel-lábbal mutogatva elmagyarázta neki, hogy térdeljen le, és nyomja le a gázpedált. Cohen behajolt, ellenőrizte, hogy a sebességváltó üresben áll-e, aztán beindította a motort. A kislány két kézzel nyomta lefelé a gázpedált, és a motor beugrott. A kislány ijedtében sírva fakadt, a falusiak viszont még hangosabban ujjongtak. Cohen gyorsan kiemelte a gyereket a homokra, és intett Aziznak.

– Öregem, te feleolyan könnyű vagy, mint én, pattanj be, tedd egyesbe, aztán meglátjuk, el tudsz-e menni vele olyan száz métert. Ha igen, mindnyájan beugrunk.

Ha nem, akkor kénytelenek leszünk egész a határig tolni ezt a vacakot.

Aziz óvatosan beszállt a Cadillacbe. Leült a bőrülés szélére, finoman egyesbe tette a sebességváltót, és lenyomta a gázpedált. Az autó lassan előrearaszolgatott, a falusiak megint ujjongani kezdtek, Scott, Hannah és Cohen pedig a kocsi mellett szaladtak.

Hannah kinyitotta az ajtót, előrehajtotta az első ülést, és beugrott hátulra, miközben a kocsi lassú tempóban továbbgördült. Cohen beugrott utána, és azt kiabálta:

– Kettesbe!

Aziz meghúzta a sebességváltót lefelé, oldalra, aztán föl. Az autó nagyot lódult.

– Ez a hármas, te ostoba kurd! – ordította Cohen. Hátrafordult, látta, hogy Scott már alig bír utánuk rohanni. Cohen kinyitotta neki

az ajtót, Scott pedig behajította a hátsó ülésre a sporttáskáját. Aztán ő is beugrott, Cohen átfogta a vállát, és próbált segíteni. Scott feje Aziz ölében kötött ki, a kurd kicsit félrerántotta a kormányt, de azért az úton maradtak. Aziz ide-oda kanyargott a homokbuckák között, melyeket a szél az útra fújta.

– Most már látom, miért nem jönnek erre a katonai járőrök. – Cohen csak ennyit mondott.

Scott hátrafordult, és látta, hogy a falubeliek lelkesen integetnek utánuk. Visszaintegetett, bár úgy érezte, ez elég kevés köszönetnek azok után, amit értük tettek. Meg sem tudta köszönni rendesen a segítségüket, és el sem búcsúztak.

A falubeliek nem mozdultak, amíg el nem tűnt az autó a szemük elől.

* * *

Hamil tábornok dühösen megfordult, amikor valaki kopogtatás nélkül merészelt belépni az irodájába. A segédtiszt megállt az íróasztala előtt. Reszketett, mint a nyárfalevél, pontosan tudta, mekkora hibát követett el. A tábornok felemelte a pálcáját, és épp arcul akarta csapni a fiatal tisztet, amikor az megszólalt:

– Kiderítettük, hogy melyik faluból származik az áruló Aziz Zeebari, tábornok úr.

Hamil lassan leengedte a karját, míg a pálca a tiszt jobb vállához ért. Lassan feljebb tolta, és a pálca vége megállt a segédtiszt jobb szeme előtt.

– Honnan?

– Egy Khan Beni Saad nevű faluból – mondta a fiatal tiszt rettegve.

– Mutassa meg!

A hadnagy a térképhez rohant, pár percig keresgélt rajta, aztán az ujjával egy falura bökött, úgy 16 kilométerrel északkeletre Bagdadtól.

Hamil tábornok a térképre meredt, és, aznap először, elmosolyodott. Visszament az íróasztalához, felvette a telefont, és egy parancsot ordított.

Egy órán belül több száz katona fogja előzőlni a kis falut.

Még ha Khan Beni Saadnak csak 250 lakosa van is, a tábornok biztos volt benne, hogy valamelyikük csak beszélni fog, ha más nem, egy gyerek.

* * *

Aziznak sikerült tartania az 50 kilométeres óránkénti sebességet, Scott közben próbálta kibogarászni a térképen, hogy merre járnak. A pontos helyüket nem tudta megállapítani, csak amikor már egy órája mentek, és elértek egy primitív, kézzel festett útjelző táblához, melyen ez állt: „Khalis 25 km”.

– Mehetünk tovább! – mondta Scott. – De pár kilométerrel a város előtt majd meg kell állnunk, hogy kitaláljuk, hogy tudunk átcúsítani az ellenőrző ponton.

Amint fogytak mögöttük a sivatagi kilométerek, Scott egyre inkább kezdett bízni a főnök ítéletében, aki azt mondta, nem lesznek járőrök ezen az úton. Tovább tanulmányozta a térképet, és most már pontosan tudta, melyik útvonalon kell menniük, ha még aznap át akarnak kelni a határon.

– Szóval, mit fogunk csinálni, ha elérünk az ellenőrző ponthoz? – kérdezte Cohen.

– Talán könnyebb lesz átjutni, mint gondoljuk – mondta Scott. – Ne felejtsetek el, négy embert keresnek egy katonai teherautón.

– És mi négyen is vagyunk.

– Mire odaérünk az ellenőrző ponthoz, már nem leszünk – magyarázta Scott –, mert addigra maga meg én a csomagtartóba bújunk.

Cohen összevonta a szemöldökét.

– Örülj neki, hogy egy Caddy – mondta vigyorogva Aziz, és

igyekezett tartani az állandó sebességet.

– Nem kéne átvennem a vezetést? – kérdezte Cohen.

– Még nem – mondta Scott. – Ezeken az utakon marad Aziz.

A nőt Hannah látta meg először.

– Mi a fenét akarhat? – kiáltott fel, és egy nőre mutatott, aki kiugrott az út közepére, és izgatottan integetett.

Scott az ablak szélébe kapaszkodott, Cohen előrehajolt, hogy jobban megnézzze.

– Ne álljunk meg! – mondta Scott. – Kikerüljük.

Aziz hirtelen nevetésben tört ki.

– Mi olyan vicces, te kurd? – kérdezte Cohen, és le nem vette a szemét a nőről, aki elszántan lecövekelte magát az út kellős közepén.

– Ez csak az unokahúgom, Jasmin.

– Megint egy unokahúg? – kérdezte Hannah.

– A törzsben mindenki mindenkinek az unokatestvére – magyarázta Aziz, és megállt a Cadillackel a lány előtt. Aziz kiugrott a kocsiból, és öleléssel üdvözölte a fiatal lányt, közben a többiek is csatlakoztak hozzájuk.

– Nem rossz – mondta Cohen, amikor végül bemutatták Jasminnak, aki megállás nélkül beszélt, még akkor is, amikor kezét fogott Hannah-val és Scott-tal.

– Mit hablatyol össze? – érdeklődött Cohen, még mielőtt Aziznek alkalma lett volna lefordítani.

– Úgy tűnik, a professzornak igaza volt. A katonaság egy katonai teherautót keres, és négy terroristát. De ő már megkapta az üzenetet, hogy egy Cadillacben jövünk.

– Örülten kockázatos lesz átmenni az ellenőrző ponton – mondta Hannah.

– Kockázatosnak kockázatos – ismerte be Aziz –, de nem olyan

őrületesen. Jasmin naponta kétszer megteszi ezt az utat, narancsot, mandarint, datolyát visz be eladni a városba. Úgyhogy a katonák jól ismerik, és a nagybátyám kocsiját is. A nagybátyám azt üzeni, Jasmin is legyen a kocsiban, amikor átmegyünk, akkor nem fognak gyanakodni.

– És ha át akarják kutatni a csomagtartót?

– Akkor nem kapják meg a szokásos nekik járó cigarettát meg gyümölcsöt, amit hazavihetnek a családjuknak. Meg lesznek győződve róla, hogy valami árut csempészünk.

Jasmin megint hadarni kezdett valamit, Aziz pedig kötelességtudóan végighallgatta.

– Azt mondja, másszanak be a csomagtartóba, mielőtt valaki erre járna és meglátja.

– Pokolian kockázatos, professzor úr – mondta Cohen.

– Jasminnak legalább akkora kockázat – felelte Scott. – Én nem látok más lehetőséget. – Összehajtogatta a térképet, odasétált a kocsi hátuljához, kinyitotta a csomagtartót, és bemászott. Hannah és Cohen szó nélkül követték.

– Nem olyan kényelmes, mint a széfben volt – jegyezte meg Hannah, és átkarolta Scottot. Aziz benyomkodta Scott táskáját Hannah és Cohen közé.

– Ha egyet dörömbölök a kocsi oldalán – mondta Aziz –, akkor megérkeztünk az ellenőrző ponthoz. – Becsukta a csomagtartót.

Jasmin fogta a cókókját az út széléről, és beugrott az unokabátyja mellé.

A csomagtartóban kuporgók hallották, hogy a motor felberreg, és nekivágtak az utolsó néhány kilométernek Khalis felé.

Jasmin eközben részletesen elmondta Aziznak, hogyan szokott lezajlani az ellenőrző ponton való átkelés.

A főnököt akasztották fel először. Aztán a fivéreit, egyenként, az egész falu szeme láttára, de egyikükből sem tudtak kisedni egy árva szót sem. Aztán folytatták az unokafivéreivel, míg végül egy tizenkét éves kislány, aki azt remélte, így megmentheti az apja életét, elmondta nekik, hogy előző este idegenek vendégeskedtek a főnök házában.

Megígérték a kislánynak, hogy nem fogják bántani az apját, ha mindent elmond nekik, amit csak tud. A kislány kivitte őket a sivatagba, és megmutatta, hogy hol temették el a teherautót. Húszpercnyi ásás után a katonák megállapították, hogy igazat mondott.

Telefonon azonnal kapcsolatba léptek Hamillal. A tábornok alig akarta elhinni, hogy a Zeebari törzs harminc embere tényleg darabokra szedte a főnök a Cadillacját, és átcipelték a sivatagon.

– De igen – bizonygatta a kislány. – Tudom, mert a bátyám vitte az egyik kereket át a sivatagon, egészen az útig – jelentette ki, és büszkén a láthatár felé mutatott.

Hamil tábornok figyelmesen meghallgatta az információt, aztán megparancsolta, hogy a kislány apját és bátyját is akasszák fel.

Visszatért a falra kiszögezett térképhez, és gyorsan kikereste, hogy mi lehet az egyetlen szóba jöhető útvonal. Tekintete végigszaladt a sivatagon áthúzódó keskeny úton, mely belefutott egy kanyargós főútba, és azonnal rájött, melyik városon kell keresztülmenniük.

Az íróasztalon álló órára nézett: 16.39.

– Azonnal hívják fel a khalisi ellenőrző pontot! – utasította a fiatal hadnagyot.

Aziz észrevette, hogy a távolban előttük épp egy teherautót ellenőriz egy katona. Jasmin figyelmeztette, hogy ez már az

ellenőrző pont, és az egyik szatyrának tartalmát szépen kirakosgatta kettejük közé az ülésre.

Aziz nagyot dörömbölt a kocsi oldalán. Megkönnyebbülten látta, hogy csak két katona van szolgálatban, és az egyikük kényelmesen szunyókál egy régi széken az út másik oldalán.

Amikor megálltak, Scott nevetést hallott odakintről. Aziz átadott a katonának egy csomag Rothmanst.

A katona épp tovább akarta inteni őket, amikor a másik felriadt a szunyókálásból, mint egy macska, miután órákat aludt összegömbölyödve a radiátoron. Feltápáskodott, lassan a kocsihoz ballagott, és csodálattal szemügyre vette, ahogy már nemegyszer. Körbejárta, és amikor elhaladt a csomagtartó mellett, a tenyerével szeretetteljesen rácsapott. A csomagtartó teteje egy-két centire kinyílt. Scott nagyon óvatosan behúzta, miközben Jasmin egy karton Rothmanst dobott a földre a kocsi mellé.

A katona, aznap először, tett egy kissé gyorsabb mozdulatot. Amikor felvette a cigarettát, Jasmin rámosolygott, és valamit pajkosan a fülébe súgott. A katona Azizra nézett, és röhögni kezdett. Közben egy sok rekesz sörrel megrakott teherautó állt meg mögöttük.

– Gyerünk, indulás tovább! – ordította az első katona, amikor megakadt a szeme a kíváncsú rakományon. Aziz gyorsan engedelmeskedett, és nagy rándulással, kettesben elindult, amitől Cohen és a táskája majdnem kipottyant a csomagtartóból.

– Mit mondtál annak a katonának? – kérdezte Aziz, amint hallótávolságon kívül kerültek.

– Azt hogy te homokos vagy, de hogy később egyedül fogok visszafelé jönni.

– Hát nincs benned semmi családi büszkeség?

– Már hogyan lenne – mondta Jasmin. – De az a katona is az unokafivérem.

Jasmin tanácsára Aziz a várost dél felől megkerülő, hosszabbik útvonalat választotta. Nem tudta kikerülni az összes gödröt, és időnként nagy nyögések hallatszottak a csomagtartóból. Jasmin az útkereszteződésre mutatott, és szólt Aziznak, hogy itt álljon meg. Fogta a batyuit, és hagyott egy kis gyümölcsöt az ülésen. Aziz megállt az út szélén, mely visszavitt a város központjába. Jasmin kiugrott, mosolygott, és integetett. Aziz visszaintegetett, és arra gondolt, vajon mikor fogják újból látni egymást.

Egyedül hajtott tovább a város szélén. Még mindig nem kockáztathatta meg, hogy kiengedje a többieket a csomagtartóból, míg az arra csellengő járókelők megláthatják őket.

Amikor pár kilométerrel a hátuk mögött hagyták Khalist, Aziz megállt egy útkereszteződésnél, ahol két útjelző tábla volt. Az egyikén az állt: „Tuz Khurmatu 120 km”, a másikon pedig: „Tuz Khurmatu 170 km”. Aziz körbenézett minden irányba, mielőtt kiszállt volna a kocsiból, aztán felnyitotta a csomagtartót, és kiengedte a három utast, akik kikecmeregtek az útra. Míg kinyújtóztatták a tagjaikat, és mély levegőt vettek, Aziz megmutatta a táblákat. Scottnak rá sem kellett néznie a térképre, hogy eldöntse, melyik úton menjenek.

– A hosszabbik úton kell mennünk – mondta –, és reméljük, még mindig azt hiszik, hogy egy teherautón menekülünk.

Hannah óvatosan lecsukta a csomagtartó tetejét, aztán mindnyájan visszaültek a kocsiba.

Aziz óránként 70 kilométert ért el a kanyargós úton. Ha feltűnt egy-egy szembejövő jármű, a hátsó ülésen ülők lehúzták a fejüket és lebújtak.

Mind a négyen falták a friss gyümölcsöt, amit Jasmin hagyott az ülésen.

Amikor elhaladtak egy tábla mellett, mely azt jelezte, hogy Tuz Khurmatu már csak 20 kilométer, Scott azt mondta Aziznak:

– Álljunk meg egy kicsivel a falu előtt, és menj be egyedül,

mielőtt eldöntenénk, hogy biztonságos-e egyenesen behajtani. Tuz Khurmatu után csak 5 kilométer az országútig, valószínűleg erre már nyüzsögnek a katonák.

– És a kurdisztáni határig? – kérdezte Hannah.

– Körülbelül 70 kilométer – mondta Scott a térképet nézegetve.

Aziz még húsz percig vezetett, aztán felérkeztek egy kis domb tetejére, ahonnan már ráláttak a völgyben megbúvó falura. Pár perc múlva Aziz lehúzódt az út szélére, és megállt egy citrusfasor alatt, ahol valamennyire védve voltak a naptól és a kíváncsi tekintetektől. Aziz meghallgatta Scott utasításait, kiszállt a kocsiból, és futólépésben elindult Tuz Khurmatu felé.

* * *

Hamil tábornok olyan dühös volt, hogy szóhoz sem tudott jutni, amikor a fiatal hadnagy tájékoztatta, hogy a Cadillac alig egy órával azelőtt áthaladt a khalisi ellenőrző ponton, és egyik katona sem nézte meg a kocsi csomagtartóját.

Némi kínzás után az egyik katona bevallotta, hogy a terroristákat egy fiatal lány segítette át az ellenőrző ponton, aki rendszeresen, nap mint nap arra szokott járni.

– Többször nem fog arra járni, az biztos – a tábornok csak ennyi megjegyzést fűzött hozzá.

Más információt nem tudtak kisedni a katonákból, csak még azt, hogy aki a kocsit vezette, a lány unokabátyja volt, és homokos. Hamil eltűnődött, hogy ezt meg vajon honnan tudják.

A tábornok ismét visszatért a falra szögezett térképhez. Már parancsot adott, hogy egy egész seregnyi helikopter, teherautó, tank és motorbicikli induljon el, és kutassák át a Khalis és a határ közé eső terület minden négyzetcentiméterét, de ez idáig senki nem jelentette, hogy látott volna egy Cadillacet az országúton. Hamil nem értette a dolgot, mivel abban biztos volt, hogy semmiképp nem fordulhattak vissza, hiszen akkor egyenesen a katonái karjaiba

szaladtak volna.

Tekintete megint végigfutott az ellenőrző pont és a határ között vezető útvonalakon.

– Á! – mondta végül. – Csak a hegyeken át mehettek. – A tábornok végighúzta ujját a kanyargós piros vonalon, míg el nem érkezett a főúthoz.

– Szóval itt vagytok! – mondta, aztán újabb parancsot üvöltött.

* * *

Majdnem egy óra eltelt, mikorra Cohen megszólalt:

– Jön a kurd!

Aziz futva közeledett felfelé a lejtőn, az arcán széles vigyorral. Bent járt Tuz Khurmatuban, és megbizonyosodott róla, hogy a faluban zajlik a megszokott mindennapi élet. A kormányrádió azonban állandóan közleményeket sugároz arról, hogy négy terrorista megkísérelte meggyilkolni a nagy vezért, és minden főbb úton nyüzsgönek a katonák.

– Elég jó személyleírásuk van mind a négyünkről, de még egy órával ezelőtt is azt mondták be, hogy egy teherautón menekülünk.

– Jól van, Aziz! – mondta Scott. – Akkor most keresztülhajtunk a falun. Hannah, te ülj előre Aziz mellé. Az őrmester és én lekuporodunk hátul. Ha átjutottunk Tuzon, elrejtőzünk valahol, és csak sötétedés után indulunk tovább.

Aziz elfoglalta helyét a kormány mögött, és a Cadillac szép lassan megindult Tuz felé.

A falun átvezető főutca úgy háromszáz méter hosszú lehetett, és olyan széles, hogy két szembejövő autó éppen hogy elfért egymás mellett. Hannah elnézte a kis boltokat és a férfiakat, akik azzal töltötték az egész életüket, hogy a lépcsőkön üldögéltek, vagy a falat támasztották. „Valószínűleg a nap legérdekfeszítőbb eseménye a számukra, hogy egy piszkos, öreg Cadillac lassan áthajt a falun” – gondolta Hannah. Ekkor meglátott egy másik járművet az utca

végében.

– Egy dzsip jön szembe – mondta nyugodtan. – Négy férfi ül benne, az egyik egy léghárító fegyvernek kinéző dolog mögött, ami a kocsi hátuljára van felszerelve.

– Lassan hajts tovább, Aziz – mondta Scott. – Hannah, közvetíts, hogy mi történik.

– Úgy száz méterre vannak, és kezdenek errefelé nézegetni. – Cohen a szerszámosládára mutatott, és előhúzott egy villáskulcsot. Scott is kiválasztott egy csavarkulcsot, és mind a ketten lassan letérdeltek.

– A dzsip megállt előttünk keresztben – mondta Hannah.

– Öt másodpercen belül kénytelenek leszünk mi is megállni.

– Még mindig úgy látod, hogy négyen vannak benne?

– Igen – mondta Hannah. – Többet nem látok. A Cadillac megállt.

– A dzsip csak pár méterrel van előttünk. Az egyik katona kiszáll, egy másik követi. Ketten a dzsipben maradtak. Egyik a gépfegyver mögött, a másik a kormánynál. Mi elintézzük az első kettőt – mondta Hannah. – A másik kettő a dzsipben a tiétek.

– Rendben – felelte Scott.

Az első katona a sofőrülés mellé ért, miközben a másik Hannah jobb oldala felé megkerülte a kocsit. Aziz és Hannah az ablak szélén nyugtatták a karjukat, az ajtók már résnyire nyitva voltak.

Abban a pillanatban, amikor Aziz meglátta, hogy az első katona benéz az autó hátuljába, és a puskája felé nyúl, villámgyors mozdulattal kivágta az ajtót, ami pont nekiütközött a katona térdének, mely akkorát reccsent, mintha egy golyó találta volna el, és a katona a földre roskadt. Aziz kipattant a kocsiból, és rávetette magát, még mielőtt feltápáskodhatott volna. A második katona Hannah felé futott, közben Scott kiugrott az autóból. Amikor a katona megpróbálta előhúzni a fegyverét, Hannah hatalmas ütést

mért pont a nyaki verőérére, egy másikat pedig a tarkójára. Egy golyó sem ölhetett volna meg gyorsabban. A harmadik katona tüzelni kezdett a dzsip hátuljából. Cohen az útra vetődött, a negyedik katona pedig kiugrott a kormány mögül, és szemberohant vele, a pisztolyából tüzelve. Cohen felé hajította a villáskulcsot, mire a katona ösztönösen félrelépett, de pont elé ugrott a gépfegyver golyóinak. A tüzelés abbamaradt, de Cohen már a torkának esett. A katona a földre zuhant, a pisztoly kirepült a kezéből az útestre. Az őrmester egy ütést mért a nyaki érre és egyet a tarkójára; a katona görcsösen vonaglani kezdett. Cohen gyorsan a negyedik felé fordult, aki a gépfegyver mögött ült és tüzelt. Vagy tíz méterre lehetett tőle. Nem volt rá semmi reménye, hogy elérje, úgyhogy a kocs oldal mellé vetődött. A golyózapor a nyitott ajtót találta el, de két golyó a bal lábába fúródott. Scott a másik oldalon rohant a dzsip felé. A katona elfordította a puskát, hogy rá célozzon, de Scott egy hatalmas ugrással a dzsip tetején landolt.

Mindenfelé golyók záporoztak, és mind a ketten lezuhantak a dzsip mögé; Scott még mindig a kezében szorongatta a csavarkulcsot. Gyorsan talpra ugrottak mindketten, Scott a tarkójára akart ütni, a katona felemelte a kezét, hogy kivédje, de ekkor Scott bal térdét az ágyékába nyomta. A katona összeesett, Scott második ütése pedig célt talált, és eltörte a nyakát. Elnyúlt az úton, mint egy úszó a vízben. Scott kővé dermedve állt felette, míg Aziz oda nem ugrott, elkapta a lábát, és lerántotta maga mellé a földre, fedezékbe. Scott reszketett.

– A legelső mindig a legnehezebb – a kurd csak ennyit mondott.

Mind a négyen körülnéztek, és várták, hogyan fognak reagálni a helybeliek. Cohen vérző lábbal, bizonytalanul felmászott a dzsipre, és beült a gépfegyver mögé. – Ne tüzeljen, csak ha mondom! – ordította Scott, és végignézett mindkét irányba az úton. Sehol nem látott egyetlen lelket sem.

– Balra! – kiáltotta Hannah. Scott megfordult, és egy

hagyományos öltözetet viselő öregembert pillantott meg közeledni. Lassan sétált feléjük, a kezét a magasba tartva.

Scott egy pillanatra sem vette le a szemét az öregemberről, aki a Cadillactól pár méternyire megállt.

– Engem a falu öregjei küldtek, mert csak én beszélek angolul – mondta. Tetőtől talpig remegett, és alig tudta kinyögni a szavakat. – Tudjuk, hogy ti vagytok a terroristák, akik meg akarták ölni Szaddamot.

Scott nem felelt semmit.

– Menjetek tovább! Távozzatok a faluból, és menjetek, amilyen gyorsan csak tudtok. Vigyétek magatokkal a dzsipet, a katonákat majd mi eltemetjük. Akkor senki nem fogja tudni, hogy itt jártatok. Ha kiderül, Szaddam mindnyájunkat megölet, az utolsó szálig.

Scott odarohant, és a legmagasabb katonáról lerángatta az egyenruháját, Cohen közben végig az öregemberre célozva tartotta a puskát. Aziz levetkőztette a másik három katonát, miközben Hannah előhúzza Scott táskáját az autó hátsó üléséről, és beugrott a dzsipbe.

Aziz bedobta a dzsip ülésére az egyenruhákat, aztán bepattant a kormányhoz. A motor még mindig járt. Rükvercbe kapcsolt, és egy félkörben megfordult, aztán Scott is beszállt az első ülésre. Aziz lassan elindult kifelé Tuz Khurmatuból. Cohen a falura irányította a gépfegyvert, közben a bal lábát ütogette az öklével.

Scott hátranézett, de csak egy-két falubeli ácsorgott félénken az úton, aztán minden különösebb ceremónia nélkül kezdtek elvonszolni a katonák holttestét. Egyikük beült a Cadillacbe, és elhajtott vele egy mellékutcába. Pár perc múlva teljesen eltűntek a szemük elől. Scott megfordult, és előrenézett az úton.

– Még vagy 5 kilométer az országútig – mondta Aziz.

– Mit csináljak?

– Az egyetlen esélyünk az, hogy ezen a határállomáson

megpróbálunk átjutni – felelte Scott. – Egyelőre álljunk be oda, a fák alá. Nem kockáztathatjuk meg, hogy kimenjünk az országútra, míg teljesen be nem sötétedik.

– Az órájára nézett. Fél hat múlt öt perccel.

Hannah hirtelen érezte, hogy egy vércsepp hullik az arcára. Hátranézett, és meglátta, hogy Cohen lába megsebesült. Gyorsan letépte a fátyla sarkát, és megpróbálta elállítani a vérzést.

– Jól van, Cohen? – kérdezte Scott aggodalmasan.

– Nem rosszabbul, mint amikor egyszer megharapott egy átkozott néember Tangierben – felelte Cohen.

Aziz nevetni kezdett.

– Hogy tud ezen nevetni? – kérdezte Hannah, és tovább tisztogatta a sebet.

– Mert ómiatta harapott meg – mondta Aziz.

Miután Hannah bekötözte a sebet, mind a négyen átöltöztek az iraki egyenruhákba. Egy órán át szemmel tartották az utat, hogy nem látnak-e katonákat közeledni. Pár falusi ballagott arra mindkét irányba számárháton, még többen gyalogosan, de az egyetlen jármű, amit láttak, egy ócska traktor volt, mely a napi munka után visszafelé zötyögött a faluba.

Ahogy teltek-múltak a percek, egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a falubeliek megtartották az ígéretüket, és nem szóltak a járőröző katonáknak.

A legközelebbi határállomás 70 kilométerre volt, és Scott most már megértette, mekkora veszélybe sodornak minden falut, amelyen áthaladnak. Korántsem volt meggyőződve róla, hogy a terve halálbiztos, de tovább nem várhattak itt a hegyekben. Kis időn belül az egész környéket el fogják árasztani az iraki katonák.

Scott jól megnézte az egyenruhákat. Amíg mozgásban vannak, a sötétben senki nem fogja másnak gondolni őket, mint járőröknek. De ha elérték az országutat, akkor nem engedhetik meg maguknak,

hogy egy másodpercre is megálljanak. Minden azon áll vagy bukik, hogy milyen közel tudnak jutni a határhoz anélkül, hogy bárki feltartóztatná őket.

Amikor Scott kiadta a parancsot, Aziz elindult a dzsippel a kanyargós úton, és megkezdtek az országútig tartó 5 kilométert. Öt perc alatt tették meg, közben egyetlen járművel sem találkoztak. De amikor ráfordultak az országútra, azt látták, hogy mindkét irányba egymást érik a teherautók, dzsipek, sőt tankok.

Egyikük sem vette észre, hogy két motorbicikli, egy tank és három teherautó lefordul az országútról a kis mellékútra, amely Tuz Khurmatu felé vezetett.

Aziz olyan gyorsan hajtott, ahogy csak tudott, Cohen továbbra is a gépfegyver mögött ült. Scott a sapkáját jól a homlokába húzta, és az utat figyelte. Hannah Cohen lábainál ült, mozdulatlanul, a kezében puskával. Az első útjelző tábla azt mutatta, hogy még 60 kilométer van a határig. Scott figyelmét egy pillanatra elvonta egy olajkút az út túlsó szélén. Senki nem szólt semmit, miközben a távolság Kirkukig egyre csökkent, ötvenöt kilométerről negyvenhatra, harminckettőre; minden útjelző tábla és minden olajkút után a forgalom is egyre sűrűbb lett, mind lassabban és lassabban tudtak haladni. Csak az adott okot bizakodásra, hogy az elhaladó járórok közül egyik sem mutatott halvány érdeklődést sem a dzsip iránt.

* * *

A kis falut percek alatt elárasztották Szaddam elit gárdájának katonái. Teljes sötétségben is tíz perc alatt megtalálták a Cadillacet, és rövid idő után felfedezték a négy katona frissen ásott sírját is.

Hamil tábornok meghallgatta a tiszt telefonjelentését. Csak annyit kérdezett, mi a frekvenciája a dzsip rádiótelefonjának. A tábornok lecsapta a kagylót, az órájára nézett, aztán ráhangolódott a megadott frekvenciára.

Egy ideig csak bugás hallatszott.

– Biztos, hogy még mindig egy teherautót vagy egy rózsaszín Cadillacet keresnek – szólalt meg Scott, amikor egyszer csak csöngeni kezdett a dzsip telefonja. Mind a négyen megdermedtek.

– Vedd fel, Aziz! – mondta Scott. – Hallgasd meg, mit mondanak, hátha kiderül belőle valami.

Aziz felvette a telefont, meghallgatta a rövid üzenetet, aztán annyit mondott arabul:

– Igen, uram! – és lerakta.

– Megtalálták a Cadillacet, és megparancsolták minden járőröző dzsipnek, hogy jelentkezzenek a legközelebbi katonai őrállomásnál.

– Nagyon hamar rá fognak jönni, hogy az egyik dzsipből nem a saját embereik jelentkeznek – mondta Hannah. – Talán már tudják is.

– Ha kis szerencsénk van, még mindig maradt úgy húsz percünk – mondta Scott. – Milyen messze van még a határ?

– 15 kilométer – felelte Aziz.

* * *

A tábornok azonnal tudta, hogy csak Zeebari lehetett, aki felvette a telefont, különben bemondta volna az elit gárda kódszámát.

Most már tehát tudta, milyen járművel menekülnek, és hogy melyik határszakasz felé tartanak. Felkapta a telefont, és egy parancsot ordított. Két tiszt kíséretében kirohant az irodájából a tágas hátsó udvarra. A várakozó helikopter légsavarja már lassan forgott.

Aziz vette észre először az olaj tartálykocsik hosszú sorának végét, melyek arra vártak, hogy átléphessék a nem hivatalos határt. Scott megnézte az út szélén a leállósávot, és megkérdezte, el tudnak-e menni egy ilyen keskeny úton.

– Az lehetetlen – mondta a kurd. – Az árokban fogunk kikötni.

– Akkor nincs más választásunk, elmegyünk középen, a két

kocsisor között.

Aziz az út közepére húzódott, és kétségbeesetten próbálta tartani a sebességet. Eleinte elfért a várakozó teherautók mellett, és a szembejövőket is ki tudta kerülni. Az első problémát az okozta, amikor a határtól 6 kilométerre egy katonai teherautó jött velük szembe, és nem húzódott félre, hogy helyet adjon nekik.

– Beleeresszek egy sorozatot? – kérdezte Cohen.

– Ne! – mondta Scott. – Aziz, menj tovább, de készülj fel rá, hogy ha valami baj van, akkor kiugrunk a kocsiból, és fedezéket keresünk a tartálykocsik között. – Scott már épp ugrani akart, amikor a teherautó sofőrje elrántotta kormányt, és a kocsit az árokban kötött ki az út túlsó oldalán.

– Már biztosan tudják, hol vagyunk – mondta Scott. – Hány kilométer még a határállomás, Aziz?

– Négy, legfeljebb öt.

– Akkor taposs bele! – kiáltotta Scott, habár tudta, hogy Aziz már így is olyan gyorsan megy, ahogy csak bír. A következő másfél kilométert egy perc alatt tették meg. Ekkor váratlanul egy helikopter jelent meg a fejük fölött, reflektorának fénycsóvája megvilágította az egész utat. A dzsip telefonja megint megszólalt.

– Ne vedd fel! – ordította Scott.

Aziz pedig igyekezett az út közepén tartani a dzsipet, és a sebességet sem csökkenteni. Elhaladtak a 3 kilométert jelző tábla mellett, a helikopter közben rájuk tapadt, és a fénysugarát pontosan a dzsipre irányította.

– Jön egy dzsip a hátunk mögött – mondta Cohen, és hátrafordult.

– Intézzé el! – utasította Scott.

Cohen engedelmeskedett; az első néhány golyó a szélvédőt találta el, a következők a gumikat. Cohen örült a fentről jövő fénynek. Az üldöző dzsip megpördült, és összeütközött egy

szembejövő teherautóval. Egy újabb állt a helyébe. Hannah újratöltötte a puskát egy tölténytárral, mely a padlón hevert, Cohen pedig szemmel tartotta az utat a hátuk mögött.

– Még két kilométer! – kiáltotta Aziz, majdnem belerohanva hol a szomszédos, hol a szembejövő kocsisorba. A helikopter ott lebegett a fejük felett, és tüzelni kezdett, több járművet is eltalált mindkét irányban.

– Ne felejtsük el, hogy a legtöbben nem tudják, hogy ki üldöz kit – jegyezte meg Scott.

– Köszönjük a tájékoztatást, professzor úr – mondta Cohen. – De nekem az az érzésem, a helikopter pontosan tudja, kit üldöz. – Cohen az újabb dzsipet is golyózáporral árasztotta el abban a pillanatban, hogy lőtávolságra került. A dzsip egyszerűen megállt, az utána jövő autó pedig egyenesen belerohant, majd sorra hallatszottak a csattanások, ahogy az egymást követő dzsipek mind egymásba szaladtak. Hirtelen tiszta lett mögöttük az út.

– Másfél kilométer! – kiáltotta Aziz.

Cohen megfordult, és figyelte, mi van előttük az úton, Hannah pedig berakta az utolsó tölténytárat. Scott látta, hogy felderengenek egy híd fényei: a kirkuki erőd a hegy oldalában, amitől Aziz szerint már csak alig egy kilométerre van a határállomás. A helikopter megint fölénk ért, és ismét golyózáporral árasztotta el az utat. Amikor felhajtottak a hídra, Aziz megérezte, hogy az egyik első kerék kilyukadt.

Scott most már látta a kurd ellenőrző pontot, közben a helikopter még alacsonyabbra ereszkedett, és még egyszer utoljára megpróbálta megállítani őket. Golyózápor árasztotta el a dzsip motorháztetejét, és a hídról lepattanva a szélvédőbe csapódott. Amint a helikopter kicsit eltávolodott, Scott felnézett, és egy villanásra találkozott a tekintete Hamil tábornokéval.

Scott betörte az összeropedezett szélvédőt, és meglátta, hogy katonák állnak előttük két sorban, a puskáikat egyenesen a

dzsipnek szegezve.

A katonák mögött két kijárat volt azoknak a számára, akik át akarnak lépni Kurdisztán területére, az út másik oldalán pedig két bejárat azoknak, akik Kirkuk felől jönnek.

A Kurdisztánba vezető két kijáratot eltorlaszolták a várakozó járművek, a két bejárat azonban szabad volt – pillanatnyilag senki nem mutatott nagy kedvet arra, hogy belépjen Szaddam Huszein Irakjába.

Aziz úgy döntött, hegyes szögben átvág az úton, és megpróbál megállás nélkül átszágulni az egyik bejáraton, bár előfordulhat, hogy épp összetalálkoznak egy szembejövő járművel, és akkor csapdába esnek. A sebességük egyre csökkent, és érezte, hogy a bal első kerék már teljesen lapos.

Amikor lőtávolságra értek, Cohen tüzet nyitott az előttük álló katonák sorára. Egyikük-másikuk visszalőtt, de Cohen jó néhányat eltalált közülük, a többiek pedig szétszóródtak.

Már csak száz méter volt hátra, de a sebességük továbbra is csökkent. Aziz keresztbe vágott az úton, és megpróbálta átkormányozni a dzsipet a második bejáraton. Az autó nekiütközött a jobb oldali falnak, majd behajtott a rövid, sötét alagútba, nekiütközött a bal oldali falnak, aztán egyszer csak kint voltak a senki földjén, a két határállomás közti területen.

Az iraki oldalról több tucat katona üldözte őket.

– Gyerünk, nyomás! – ordította Scott, amikor kiértek a kis alagútból.

A dzsip mind lassabban és lassabban haladt. Aziz az út bal oldalára húzódott, és a kurdisztáni határ felé mutatott, mely már alig volt négyszáz méternyire. Tövig lenyomta a gázpedált, de a dzsip így is alig döcögött. Megint katonák sorfalával találták szembe magukat, most a kurdisztáni oldalról: a fegyvereiket a dzsipre szegezték, de egyikük sem lőtt.

Cohen hirtelen hátrafordult: egy golyó eltalálta a dzsip hátulját, egy másik pedig elsüvített a válla felett. Megint leadott egy sorozatot az iraki határ felé. Azok a katonák, akik tehették, gyorsan visszahúzódtak az ellenőrző pont mögé. A dzsip továbbzötyögött még pár métert, aztán megállt, pont félúton a két nem hivatalos határállomás között, melyeket az ENSZ nem volt hajlandó elismerni.

Scott a kurd határ felé nézett. Vagy száz kurd gerilla sorakozott fel, és most tüzelni kezdtek – de nem a dzsipre. Scott hátrafordult, és látta, hogy az iraki oldalról katonák közelednek óvatosan. Ő és Hannah lőni kezdtek a pisztolyukkal, Cohen pedig újabb sorozatot adott le, mely hirtelen megszakadt. Az iraki katonák már épp kezdtek visszavonulni, de azonnal észrevették, hogy az ellenség löszere kifogyott.

Cohen leugrott a dzsipről, és előrántotta a pisztolyát.

– Gyerünk, Aziz! – kiáltotta, előrevetette magát, és lekuporodott az ajtó mellett. – Fedeznünk kell a professzort, míg átviszi azt a rohadt Nyilatkozatot a határon!

Aziz nem felelt. Teste élettelenül feküdt a kormányra dőlve, a duka megállás nélkül szólt. A dzsip telefonja csöngeni kezdett.

– Szemetek, megöltétek! – ordította Cohen. Hannah felkapta a sporttáskát, Scott pedig kiemelte Aziz holttestét a kocsiból. Együtt elkezdtek vonszolni a hátralévő pár száz méteren a határ felé.

Megint iraki katonák sora közeledett a dzsip felé, miközben Scott és Hannah mind közelebb és közelebb vonszolták Azizt Kurdisztánhoz.

Hallották, hogy füttyülnek mellettük a golyók, és amikor visszanéztek, látták, hogy Cohen az irakiak felé rohan, és azt üvölti: – Megöltétek a barátomat! – Egy iraki katona elesett, megint egy, egy harmadik visszavonult. Megint elesett egy, egy visszavonult. Cohen továbbrohant feléjük. Hirtelen térdre rogyott, de még előrecsúszott valamennyit, és az utolsó golyókat is kilőtte a

pisztolyából. Aztán összeesett egy vértócsában, pár méterre az iraki határtól.

Miközben Scott és Hannah átcipelték a halott kurdot hazája földjére, Szaddam katonái átvonszolták Cohen holttestét Irakba.

– Miért nem teljesítették a parancsaimat? – ordította Szaddam.

Percekig senki nem szólalt meg az asztal körül ülők közül. Tudták, hogy igen csekély a valószínűsége annak, hogy a mai estét élve megússzák, és a saját ágyukban térjenek nyugovóra.

Hamil tábornok kinyitott egy vaskos dossziét, és lenézett a kézírásos feljegyzésekre.

– Saeed őrnagy hibája volt, elnök úr – jelentette ki. – Ő hagyta, hogy a hitetlenek megszökjenek a Nyilatkozattal, de a teste már a Tohrir téren lóg, a nép okulására.

A tábornok figyelmesen meghallgatta az elnök következő kérdését.

– Igen, Sayedi – jelentette ki. – Két terroristát megöltek az ezredem katonái. A csapat legfontosabb tagjait. Ez volt az a kettő, akik kicsúsztak Saeed őrnagy kezéből, még mielőtt én a helyszínre érkeztem volna. A másik kettő az amerikai professzor meg a lány.

Az elnök feltett egy újabb kérdést.

– Nem, elnök úr. Kratzot, a vezetőjüket, a gyalázatos cionistát személyesen tartóztattam le, és alaposan kihallgattam. A kihallgatás során fedeztem fel, hogy az eredeti tervük az volt, hogy megöljék önt, elnök úr, de én gondoskodtam róla, hogy ők is kudarcot valljanak, mint már annyian előttük.

Az elnök következő kérdésére a tábornoknak nem volt előre begyakorolt válasza, úgyhogy nagyon örült, amikor az államügyész közbeszólt:

– Talán az egész epizódot a saját javunkra fordíthatnánk, Sayedi.

– Mégis hogy? – ordította az elnök. – Amikor ketten megszöktek a Nyilatkozattal együtt, és nálunk nem maradt más, mint egy

hasznavehetetlen másolat, amiről mindenki, aki le tudja írni a *brit* szót, azonnal láthatja, hogy hamisítvány?! A végén rajtunk fog nevetni a világ, és nem Clintonon.

Minden tekintet az államügyészre szegeződött.

– Nem feltétlenül, elnök úr. Én azt gyanítom, ha az amerikaiak meglátják, milyen állapotban van becses kincsük, nem fognak sietni vele, hogy újból közszemlére tegyék a Nemzeti Levéltárban.

Az elnök nem szólt közbe, úgyhogy az államügyész folytatta:

– Azt is tudjuk, elnök úr, hogy az ön zsenialitásának köszönhetően a pergamen, amely jelenleg ki van állítva Washingtonban a gyanútlan amerikai nagyközönségnek, hogy önt idézzem: „egy hasznavehetetlen másolat, amiről mindenki, aki le tudja írni a *brit* szót, azonnal láthatja, hogy hamisítvány”.

Az elnök arcán figyelmes kifejezés ült.

– Talán eljött az ideje, Sayedi, hogy tájékoztassuk az egész világot az ön diadaláról.

– A diadalomról? – kérdezte csodálkozva Szaddam.

– Igen, Sayedi. Az ön diadaláról és a nagylelkűségéről. Azt fogjuk mondani, ön adott parancsot, hogy adják át Bradley professzornak a Nyilatkozatot, amit az a gengszter Cavalli ellopott azzal a céllal, hogy eladja önnek.

Az elnök mélyen elgondolkodott.

– Van egy közmondás Nyugaton: „Két legyet ütni egy csapásra” – tette még hozzá az államügyész.

Hosszú csend következett, senki nem szólt egyetlen szót sem. Végül az elnök elmosolyodott.

Harmadik rész

„...kölcönösen felajánljuk ... Életünket, Vagyonunkat és Szent Becsületünket.”

35

Az iraki kormány által július 2-án kiadott hivatalos közlemény tagadta, hogy bármi igazság lenne azokban a jelentésekben, melyek szerint lövöldözés történt a kirkuki határállomáson, melynek során több iraki katona életét veszttette, illetve megsebesült.

A kurd vezetők nem tudtak semmit hozzáfűzni a dologhoz, mivel mindkét műholdas telefonvonaluk a washingtoni külügyminisztérium érdeklődése miatt állandóan foglalt volt.

Amikor Charles Streatort, az isztambuli amerikai nagykövetet telefonon felhívta a Reuters Hírügynökség közel-keleti részlegének vezetője, és megérdeklődte, miért szállt le az amerikai légierő egy gépe a török határ közelében, a silopei amerikai támaszponton, és ki volt a két utas, akiket viaszállított Washingtonba, őexcellenciája azt felelte régi barátjának, hogy a leghalványabb fogalma sincs. A Reuters képviselője őszinte embernek ismerte a nagykövetet, bár tudta, hogy a munkájához az is hozzátartozik, hogy néha hazudjon a hazája érdekében.

A nagykövet valójában egész álló éjszaka fönt volt, miután telefonhívást kapott a külügyminisztertől, aki utasította, hogy küldjenek egy helikoptert Kirkuk határába, ahol öt utast kell majd felvenniük, egy amerikait, egy arabot és három izraelit, hogy elszállítsák őket a silopei katonai bázisra.

A nagykövet reggel felhívta Washington, és tájékoztatta Warren Christophert, hogy, sajnos, csak két embernek sikerült élve átjutnia

a határon: egy Scott Bradley nevű amerikainak és egy izraeli nőnek, Hannah Kopec-nek. Hogy a másik háromnak mi lett a sorsa, nem tudja.

A külügyminiszter következő kérdése enyhén szólva meglepte a nagykövetet. Volt-e egy hosszúkás kartontok Bradley professzornál? A nagykövet arra gondolt, nagy kár, hogy a Reuters képviselője nem ugyanezt kérdezte, mert akkor a lehető legtisztább lelkiismerettel válaszolhatta volna:

– A leghalványabb fogalmam sincs.

Scott és Hannah majdnem az egész utat átaludta hazafelé. Amikor a katonai repülőtéren leszálltak a gépről, Dexter Hutchins már ott várta őket a lépcső aljánál. Egyikük sem lepődött meg túlságosan, hogy a vámosok nem mutatnak különösebb érdeklődést Scott vászon sporttáskája iránt. A CIA kocsijával elszáguldottak Washington irányába.

A fővárosba vezető úton Dexter figyelmeztette őket, hogy egyenesen a Fehér Házba mennek egy értekezletre, és elmondta, kik lesznek jelen.

A Nyugati Szárny kapujánál már várta őket az elnök személyi titkára, aki az Ovális Irodába kíserte mindhármat. Scottnak az járt a fejében, hogy – mivel mégiscsak ez lesz az első találkozója az Egyesült Államok elnökével – talán nem ártott volna megborotválnia valamikor az utóbbi negyvennyolc órában, és kicsit illendőbb lenne, ha nem ugyanaz a ruha volna rajta, amit az utóbbi három napban egyfolytában viselt.

Warren Christopher az Ovális Iroda ajtajában fogadta őket, és bemutatta Scottot mint régi barátját az elnöknek. Bill Clinton üdvözölte Scottot, és megköszönte Hannah-nak, hogy közreműködött a Nyilatkozat visszaszerzésében.

Scottnak nagy örömet okozott, hogy találkozhatott Calder Marshall-lal most először, Mr. Mendelssohnnal másodszor, és hogy újból láthatja Dollár Billt.

Bill meghajolt Hannah előtt.

– Most már értem, miért volt hajlandó a professzor megkerülni a fél földet, hogy kegyedet visszahozza. – A köpcös kis ír csak ennyit mondott.

Miután mindenki kezét rázott mindenkivel, türelmetlenül várták, hogy láthassák a Nyilatkozatot. Scott elhúzta a táskája cipzárját, óvatosan kivett egy törülközőt, amiből kicsomagolta a pergament, aztán átnyújtotta hivatott őrének, a külügyminiszternek. Warren Christopher lassan szétgöngyölt. A jelenlévők nem tudták elrejteti megdöbbenésüket, amikor meglátták, milyen állapotban van a Nyilatkozat.

A külügyminiszter átadta a pergament a főlevéltárosnak, aki a főrestaurátor és Dollár Bill kíséretében odasétált a pázsitra néző széles ablakhoz. Legelőször is megkeresték a „*Britt*” szót; a főlevéltáros elmosolyodott.

Néhány percig vizsgálódtak, mielőtt Calder Marshall kimondta volna közös ítéletüket:

– Ez egy hamisítvány!

– Honnan tudja ilyen biztosan? – kérdezte az elnök.

– *Mea culpa!* – mondta Dollár Bill, és kissé szégyenkezni látszott.

– Ezek szerint az eredeti még mindig Szaddamnál van? – kérdezte döbbenet a külügyminiszter.

– Nem, nála az van most, amit Scott magával vitt Bagdadba – mondta Dollár Bill. – Csakhogy mielőtt Scott kicserélte volna, Szaddamnál már akkor is egy hamisítvány volt.

– De hát akkor hol van az eredeti? – kérdezték egyszerre négyen.

– Ha jól sejtem, Alfonso Mario Cavallinál – mondta Dollár Bill.

– Az meg ki? – kérdezte az elnök, akinek a név nem mondott sokat.

– Az az úriember, aki fizetett nekem, hogy elkészítsem azt a példányt, amely jelenleg ki van állítva a Levéltárban – mondta Dollár Bill –, és akinek a kérésére csináltam egy második másolatot is, ezt, ami most itt van a kezemben.

– De ezen is két t-vel van a „*Britt*”! Akkor honnan tudja, hogy ez másolat?

– Az eredeti Nyilatkozat ötvenhat aláírója közül hatnak George volt a keresztnéve. Öten közülük a *Geo* rövidítést használták, a korabeli szokás szerint. Csak a virginiai George Wythe írta ki a teljes nevét. A második másolaton, amit Cavallinak csináltam, Wythe képviselő úr nevét is Geo-nak írtam, véletlenül, és utólag toldottam hozzá az *rge* betűket. Ehhez egy leheletnyivel halványabb tintát használtam. Nagyon apró kis hiba, amit csak a szakértő szem vehet észre.

– És az is csak akkor, ha tudja, mit kell keresnie – tette hozzá Mendelssohn.

– Cavallinak nem mondtam el – folytatta Dollár Bill –, miután ellenőrizte a „*Britt*” szót, teljesen meg volt elégedve.

– Szóval Cavalli valamikor kicserélte az eredetit ezzel a másolattal, és ezt adta oda Al Obaydinak? – kérdezte Dexter Hutchins.

– Fején találta a szöveget, igazgatóhelyettes úr.

– És Al Obaydi ezt a másolatot adta át a genfi nagykövetnek, aki elszállította Irakba Szaddamnak. És mivel Al Obaydi látta kiállítva a Levéltárban Dollár Bill másolatát, amin a „*Brit*” helyesen, egy t-vel van írva, meg volt győződve róla, hogy nála van az eredeti – mondta Dexter Hutchins.

– Villámgyors az észjárása – mondta Dollár Bill. – Őszintén szólva, gondolhattam volna rá, hogy Cavalli valami ilyesmit művelt, amikor egy hónappal ezelőtt azt mondtam magának, hogy kiveszett a világból a tolvajbecsület.

– De hát akkor hol van most az eredeti? – érdeklődött az elnök.

– Az a gyanúm, hogy egy manhattani lakás falán – felelte Dollár Bill. – Ahol az elmúlt tíz hét során mindvégig lógott.

Az elnök jobbján, az egyik telefonon villogni kezdett egy piros lámpa. A személyi titkára felvette, és meghallgatta. Az egyébként rettenthetetlen titkár falfehérre sápadt.

– Bernie Shaw az a CNN-től, elnök úr. Azt mondja, Szaddam Huszein azt állítja, hogy Bagdad múlt heti bombázása nem volt más, mint elterelő hadművelet, melynek leple alatt egy csoport amerikai terrorista vissza akarta szerezni a Függetlenségi nyilatkozatot, melyet egy maffiabanda ellopott, és megpróbált eladni neki, de amit ő személyesen visszaadott egy Bradley nevű amerikai professzornak. Szaddam sajnálkozik, amiért ilyen rossz állapotba került a Nyilatkozat, de videofelvételekkel tudja bizonyítani, hogy Bradley volt az, aki leköpdöste, megtaposta, és kiszögezte a falra. Azt mondja, aki nem hisz neki, megnézheti a Levéltárban kiállított példányt, és aki tudja, hogy kell leírni a *brit* szót, az azonnal látni fogja, hogy egy hamisítvány van kiállítva. Shaw azt kérdezi, kívánunk-e bármi kommentárt fűzni mindehhez, mivel Szaddam holnap reggel sajtótájékoztatót készül tartani, hogy az egész világnak szétkürtölje a dolgot.

Az elnök összeszorította a száját.

– Fogadni mernék, hogy Szaddam exkluzív interjút ígért a CNN-nek erről a sztoriról, de valószínűleg csak holnapra – tette hozzá a titkár.

– Akármit csinálunk is – mondta Hutchins –, ma este még próbáljuk meg eltitkolni a hírt a média előtt.

A titkár habozott egy kicsit, majd, amikor látta, hogy az elnök beleegyezően bólint, megint felvette a kagylót.

– Bernié, ha egy ilyen sztorit le akar adni, a maga hírneve forog kockán, nem az enyém.

A titkár figyelmesen meghallgatta Shaw válaszát, míg a többiek néma csöndben várakoztak.

– Csak tessék! – Ezek voltak a titkár utolsó szavai, és letette a telefont.

Az elnökhöz fordult, és azt mondta:

– Shaw azt közölte, hogy holnap reggel, pontosan tízkor, a nyitáskor ott fog állni a stábjával a Nemzeti Levéltár kapuja előtt, és idézem: „ha a »*Brit*« egy t-vel van írva, elevenen megnyúzza az elnök urat.”

Az elnök felpillantott az órára, mely a kandallópárkányon, Ábrahám Lincoln portréja alatt állt. Pár perccel múlt este hét óra. Forgószékevel a CIA igazgatóhelyettese felé fordult.

– Mr. Hutchins – mondta –, tizenöt óra áll a rendelkezésére, hogy megmentsen az elevenen való megnyúztatástól.

36

A gázszivárgás július 4-én, vasárnap kora hajnalban kezdődött a 21. szám alagsorában, Prestonék házában, akik épp Malibuban voltak nyaralni.

Amikor mexikói házvezetónőjük pár perccel éjfél után ajtót nyitott, a legrosszabbra gondolt. Egy illegális bevándorló, akinek nincs zöldkártyája, a nap bármely órájában számíthat a kormány hivatalnokainak látogatására.

A házvezetónő megkönnyebbülten látta, hogy csak a gázművek emberei jöttek. Minden további kérdezősködés nélkül levezette őket az alagsorba, és megmutatta, hol van a gázóra.

Miután beléptek, mindössze pár percbe telt, hogy elvégezzék a munkájukat. Két kis szelep meglazításával gondoskodtak róla, hogy egy apró szivárgás keletkezzen, melynek a szagát a leglaikusabb orr

is észre fogja venni.

A robbanásszakértő biztosította a főnökét, hogy nem kell aggódni, amennyiben a New York-i tűzoltóság húsz percen belül megérkezik, nem lesz semmi baj.

Az egyik gázszerelő nyugodtan megkérte a házvezetőnőt, hogy hívja fel a tűzoltókat, és szóljon nekik, hogy gázszivárgást észleltek a 21. szám alagsorában, ami – ha nem intézik el gyorsan – robbanást okozhat. Még azt is megmondta, milyen számot kell hívnia.

A házvezetőnő tárcsázta a 911-et, és amikor végre kapcsolták a tűzoltóságot, eladogta, hogy mi a baj, és hogy a Keleti 75. utca 21. számról van szó, a Park és a Madison Avenue között.

– Mindenki hagyja el az épületet! – utasította a tűzoltóparancsnok. – Azonnal ott leszünk.

– Igen, uram – mondta a házvezetőnő, és kirohant a utcára. A szakértő időközben gyorsan meg is javította a kis szivárgást, amit szándékosan okozott, de a gázszagot még mindig jó erősen érezni lehetett.

Becsületükre legyen mondva, a tűzoltók tizenhét perc múlva már be is fordultak a 75. utcába, létrákkal felszerelve, fülsiketítő szirénázással. Miután a parancsnok megvizsgálta a 21. szám alagsorát, egyetértett a gázművek emberével – akivel mellesleg még soha nem találkozott –, hogy feltétlenül biztonsági ellenőrzést kell végezni a 17., 19., 23. és 25. szám alatt is, különösen, mivel a gázvezeték párhuzamosan fut a csatornarendszerrel.

A CIA igazgatóhelyettese ezután átvonult az utca túloldalára, és figyelte, ahogy a tűzoltóparancsnok a dolgára indul. Mivel a szirénák szinte mindenkit felébresztettek a környéken, nem volt túl nehéz kicsalogatni a lakókat az utcára.

Dexter Hutchins rágyújtott egy szivarra, és várt. Miután elment a Fehér Házból, összeválogatott egy ügynöksapatot, akiket két óra múlva egy New York-i hotelba rendelt egy megbeszélésre, vagyis,

hogy pontosak legyünk, egy fél megbeszélésre. Miután az igazgatóhelyettes közölte, hogy 7. fontossági szintű ügyről van szó, már tudták, hogy a sztorinak csak a felét fogja elmondani nekik, és nem is az érdekesebb felét.

Két óra múlva az egyik ügynök kiderítette, hogy Prestonék a 21. számból nyaralni mentek. Dexter Hutchins és a robbanásszakértő valamivel éjfél után állt meg a 21. szám küszöbén. A mexikói bevándorló házvezetőnő nagyban megkönnyítette a dolgukat.

Az igazgatóhelyettes újból meggyújtotta kialudt szivarját, és tekintetét egy bizonyos kapura szegezte. Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor előbukkant Tony Cavalli és az apja köntösben, egy komornyik kíséretében.

Úgy döntött, jobb lesz, ha vár még néhány percet, aztán majd engedélyt kér a tűzoltóparancsnoktól, hogy átvizsgálhassa a 23. számot.

Az egész akciót jóval korábban elkezdhatték volna, ha Calder Marshall nem akadékoskodik, amikor felmerült, hogy a hamis Nyilatkozatot el kell hozni a Nemzeti Levéltárból, és átadni Dexter Hutchinsnak. A főlevéltárosnak volt két kikötése, mielőtt beleegyezett az igazgatóhelyettes kérésébe: ha a CIA-nak nem sikerülne kicserélni a másolatot az eredetivel másnap reggel tíz óra előtt, akkor Marshall május 25-én kelt lemondását nyilvánosságra hozzák, egy órával az előtt, hogy az elnök vagy a külügyminiszter bármiféle egyéb bejelentést tenne.

– És a második feltétel, Mr. Marshall? – kérdezte az elnök.

– Hogy Mr. Mendelssohn elkísérhesse az igazgatóhelyettest, jelen legyen a cserénél, és felügyeljen a Nyilatkozatra.

Dexter Hutchins tudta, nincs más választása, mint hogy elfogadja Marshall feltételeit. Az igazgatóhelyettes a főrestaurátorra nézett, aki Scott és a robbanásszakértő között álldogált, a 23. számmal szemben a járdán. Hutchins kénytelen volt beismerni, hogy Mendelssohn sokkal meggyőzőbben hat gázszerelőként, mint bárki

az ő csapatából.

Amint Hutchins meglátta, hogy két embere kijön a 19.-ből, elnyomta a szivarját, és elindult az úton a tűzoltóparancsnok felé. Három kollégája pár lépés távolságban követte.

– Akkor ugye megnézhetjük most a 23.-at? – kérdezte könnyedén.

– Felőlem! – mondta a parancsnok. – De a tulajdonosok ragaszkodnak hozzá, hogy a komornyik kísérje be magukat.

Hutchins bólintott. A komornyik bevezette négyüket az előcsarnokba, aztán le az alagsorba, egyenesen a szekrénykéhez, amely a gázórát rejtette. Biztosította őket, hogy a leghalványabb gázszagot sem érezte aznap este, mielőtt lefeküdt, valamivel azt követően, hogy a gazdája is nyugovóra tért.

A robbanásszakértő fürgén elvégezte a dolgát, és pár másodperc múlva az alagsor csak úgy bűzlött a gázszagtól. Hutchins azt javasolta a komornyiknak, hogy saját biztonsága érdekében menjen vissza az utcára. Martin egy zsebkendőt szorított az orra meg a szája elé, vonakodva engedelmeskedett, és otthagyta őket, hogy megkeressék a szivárgás helyét.

Miközben a szakértő kijavította a hibát, Scott és Dexter gyorsan végignézett minden szobát az alagsorban. Scott lépett be először Cavalli dolgozószobájába, és rögtön felfedezte, hogy a pergamen a falon lóg, pontosan ott, ahol Dollár Bill mondta. Másodpercek múlva a másik kettő is csatlakozott hozzá. Mendelssohn gyengéd pillantásokkal méregette a pergament. Megkereste a „*Britt*” szót, aztán óvatosan leemelte a beüvegezett keretet a falról, és az asztalra fektette. Scott kihúzta a cipzárat a szerszámostáskán, amit az egyik ügynök állított össze: mindenféle méretű csavarhúzó volt benne, különböző hosszúságú kések, eltérő szélességű vésők és egy kis fúró is, vagyis a világon minden, ami egy profi képergetezőnek kellhet.

A főrestaurátor megnézte a keret hátulját, és egy közepes

csavarhúzóért. Scott kiválasztott egyet, és odanyújtotta.

Mendelssohn lassan és módszeresen kicsavarta mind a nyolc csavart, melyek a két acélkapcsot a keret hátuljához szorították. Aztán levette a hátlapot. Dexter Hutchinsnak az volt az érzése, hogy kicsit jobban is siethetne.

A főrestaurátor ügyet sem vetett az igazgatóhelyettes türelmetlenségére, kicsit keresgélt a táskában, és kiválasztott egy megfelelő méretű vésőt. Becsúszta a két laminált üveglap közé, a jobb felső sarokba. Scott eközben előhúzza a Mendelssohn által szolgáltatott hengeres tokból a Nyilatkozat másolatát, amit aznap este elhoztak a Levéltárból.

Amikor a főrestaurátor felemelte a felső üveglapot, Scott rögtön látta az arcán megjelenő mosolyból, hogy az az eredeti.

– Gyerünk már! – mondta Dexter. – Még gyanút fognak.

Mendelssohn mintha meg sem hallotta volna az igazgatóhelyettes sürgető szavait. Megint ellenőrizte a „*Britt*” szót, aztán megnézte az öt „*Geo*” és az egy „*George*” aláírást, majd gyorsan végigfutott a szöveg többi részén is. A mosoly egy pillanatra sem tűnt el az arcáról.

A főrestaurátor egyetlen szó nélkül lassan feltekerte az eredeti pergament, Scott pedig a helyére terítette a Levéltárból elhozott másolatot. Miután az üveglapot is visszafektette rá, szorosan visszacsavarozta a két acélkapcsot.

Mendelssohn berakta a tokot a szerszámosztáskába, Scott közben felakasztotta a Nyilatkozatot a falra.

Dexter Hutchins hatalmas, megkönnyebbült sóhajt hallatott.

– Az ég szerelmére, most már tűnjünk el innen? – mondta az igazgatóhelyettes.

Ebben a pillanatban hat rendőr rontott be a szobába, a kezükben pisztollyal, és körbevették őket.

– Senki ne mozduljon! – kiáltott rájuk az egyik. Mendelssohn

elájult.

37

Mind a négyüket letartóztatták, megbilincseltek, és felolvasták a jogaikat. Aztán négy külön autóval a 19. Körzeti Rendőrkapitányságra vitték őket.

A kihallgatáson hárman megtagadták, hogy beszéljenek az ügyvédjük jelenléte nélkül. A negyedik kijelentette az adatait felvevő őrmesternek, hogy ha a nála lévő táskát ki merik nyitni addig, amíg az ügyvédje meg nem érkezett, akkor bepereli az egész New York-i rendőrséget.

Az őrmester ránézett a jól öltözött, tiszteletre méltó férfiúra, és úgy döntött, jobb nem kockáztatni. Egy piros cédulát akasztott a táskára, és bedobta a széfbe.

Ugyanez a férfi ragaszkodott törvény adta jogához, mely szerint a letartóztatott egyszer telefonálhat. A kérését teljesítették is, de csak miután kitöltöttek és aláírtak vele még egy nyomtatványt. Dexter Hutchins hajnali fél három előtt három perccel felhívta a CIA igazgatóját.

Az igazgató bevallotta helyettesének, hogy úgysem bírt aludni. Meghallgatta Hutchins jelentését, és megdicsérte, amiért nem fedte fel kilétét és küldetését a rendőrök előtt.

– Senkinek nem kell tudni, hogy ki maga – tette hozzá. – Nem hozhatjuk kínos helyzetbe az elnököt. – Kis szünetet tartott. – Hogy a CIA-ról már ne is beszéljünk.

Miután az igazgatóhelyettes lerakta a kagylót, őt és három kollégáját külön cellákba zárták.

A CIA igazgatója belebújt a köntösébe, és lement a földszintre, a dolgozószobájába. Lefirkantott egy rövid feljegyzést a helyettesével

folytatott beszélgetésről, aztán kikeresett egy számot a komputerén. Lassan tárcsázta a 212-es területi kódot.

A New York-i rendőrség főkapitánya tett egy-két keresetlen megjegyzést, míg eléggé magához nem tért ahhoz, hogy felfogja, kié az éber hang a vonal túlsó végén. Aztán felkattintotta a lámpát az éjjeliszekrényén, és feljegyzett pár dolgot egy jegyzetömbre. A felesége a másik oldalára fordult, de előbb még ő is néhány keresetlen szóval illette a késői telefonálót.

A CIA igazgatója azzal fejezte be a beszélgetést:

- Tartozom magának egy szívességgel.
- Kettővel – mondta a főkapitány. – Az egyik, amiért megpróbálom elsimítani ezt a dolgot.
- És a második? – kérdezte az igazgató.
- Amiért felébresztette a feleségemet hajnali háromkor. A főkapitány az ágy szélén ülve kikereszte a 19. körzet kapitányának otthoni számát.

A kapitány azonnal felismerte a főnöke hangját, és egyszerűen annyit mondott: – Jó reggelt, főkapitány úr! –, mintha csak egy mindennapos délelőtti megbeszélés lenne.

A főkapitány röviden elmondta a kapitánynak, mi a teendője, anélkül hogy említést tett volna a CIA igazgatójának hívásáról, vagy arról, hogy ki az a négy ember, akik a cellákban vannak – amit maga sem tudott igazán. A kapitány lefirkantotta a fontosabb tényeket a felesége által olvasott *Háziasszonyok Lapja* hátuljára. Nem vesztegette az időt azzal, hogy lezuhanyozzon vagy megborotválkozzon, csak gyorsan magára kapkodta ugyanazokat a ruhákat, amiket előző nap viselt. 3 óra 21 perckor lépett ki queensi lakása ajtaján, kocsiba ült, és Manhattan felé indult. Pár perccel négy előtt állt meg a kapitányság épületénél.

Azok a rendőrök, akik teljesen ébren voltak ilyen hajnali órán, meglepetten nézték, ahogy a főnökük felrohan a lépcsőn, és

bevonul az előcsarnokba, már csak azért is, mert kissé zilált volt és borotvátalan, továbbá a hóna alatt valami érthetetlen okból a *Háziasszonyok Lapját* szorongatta.

A kapitány berontott az ügyeletes hadnagy irodájába, aki gyorsan lekapta a lábát az íróasztalról.

A hadnagy semmit sem tudott a korábban letartóztatott négy személyről, mivel épp most fejezte be egy kábítószerárus kihallgatását.

Behívták az őrmestert, aki csatlakozott a kapitányhoz az ügyeletes hadnagy irodájában. A veterán rendőr, aki azt hitte, mindent látott már hosszú pályafutása során, azt mondta, hogy igen, behoztak négy embert, de nem egészen érti a dolgot, mert nem tudja, mivel kellene vádolni őket. A 75. utca lakói közül egy bizonyos Mr. Antonio Cavalli pár perccel ezelőtt idetelefonált, és megkérdezte, hogy még mindig őrizetben vannak-e. Egyik lakó sem jelentette, hogy bármit is elloptak volna, tehát lopással nem vádolhatók. A betörés esete sem forog fenn, mivel mindenhová a lakók maguk engedték be őket. Erőszakos támadásról szó sem volt, és birtokháborítás sem lehet a vád, mert felszólításra azonnal és önként elhagyták a helyszínt. Az őrmester nem tudta semmivel vádolni őket, legfeljebb azzal, hogy a Gázművek képviselőinek adták ki magukat.

A kapitány nem mutatta a legcsekélyebb érdeklődést sem az iránt, hogy az őrmester mivel tudja vádolni őket. Csak egyvalamit akart tudni:

- A táskát kinyitották?
- Nem, kapitány úr – mondta az őrmester, és igyekezett felidézni, hogy hová is rakta.
- Akkor helyezze őket szabadlábra óvadék ellenében, és függessze fel a vádakat! – adta ki az utasítást a kapitány. – Én majd elintézem a papírmunkát.

A papírmunka meglehetősen sok idejébe került a kapitánynak, és

a négy férfi csak pár perccel hat óra után szabadult ki.

Miközben lerohantak a körzeti rendőrkapitányság lépcsőin, az egyikük, egy vékony, szemüveges, szorosan markolta kezében a táskát.

Antonio Cavalli hirtelen felriadt. Csak álmodta, hogy éjnek évadján felébresztették, és kiráncigálták az utcára, vagy tényleg megtörtént?

Felkattintotta a lámpát az éjjeliszekrényén, és felemelte az óráját. Két perccel múlt háromnegyed négy. Lassan kezdett derengeni, mi is történt pár órával korábban.

Amikor kiértek az utcára, Martin visszakísérte azt a négy embert a házba. „Túl sokan vannak ahhoz, hogy egyszerűen egy gázszivárgásról legyen szó” – gondolta Cavalli. És ki látott már olyan gázszerelőt, aki szivarozik, és elegáns Saks öltönyben jár? Amikor már jó negyedórája bent voltak, Cavalli még inkább gyanakodni kezdett. Megkérdezte a tűzoltóparancsnokot, hogy ismeri-e személyesen ezeket az embereket a Gázművektől. A parancsnok bevallotta, hogy – habár telefonon a korrekt kódon jelentkeztek – még soha nem találkozott velük. Úgy döntött, Mr. Cavallinak igaza van, amikor azt javasolja, hogy nézzenek utána a Consolidated Edison Gázműveknél. A központból arról tájékoztatták őket, hogy azon az éjszakán nem hívták ki a szerelőiket a 75. utcába. A tűzoltóparancsnok ezek után azonnal értesítette a rendőrséget. Pár perc múlva hat rendőr lépett be a 23. számú házba, és letartóztatták a négy férfit.

Miután elszállították őket a kapitányságra, az apja és Martin segített Tonymak végignézni minden szobát, de, amennyire meg tudták állapítani, semmi nem hiányzott. Tony háromnegyed kettő körül lefeküdt.

Most már teljesen éber volt, és hirtelen mintha valami zaj ütötte volna meg a fülét a földszintről. Vajon ez ébresztette fel? Megint megnézte az óráját. Az apja és Martin koránkelők voltak ugyan, de

annyira azért mégsem, hogy hajnali három és négy között talpon legyenek.

Cavalli kiugrott az ágyból, és a padlóra rakta a lábát. Még mindig hangokat hallott.

Belebújt a köntösébe, és az ajtóhoz ment. Lassan kinyitotta, odalopakodott a lépcső tetejéhez, és lenézett a korlát felett. Láta, hogy az apja dolgozószobájának ajtaja alól fény szivárog ki.

Cavalli lesietett a lépcsőn, átosont a szőnyeggel borított halion, és megállt a dolgozószoba előtt. Azon gondolkozott, hol van a legközelebb egy pisztoly.

Hegyezte a fülét, de nem hallott semmi mozgást odabentről. Aztán hirtelen egy rekedtes hang hangosan átkozódni kezdett. Tony feltépte az ajtót, és ott találta az apját, szintén köntösben, a Függetlenségi nyilatkozat előtt állva, a jobb kezében egy nagyítóval. A „*Brit*” szóra meredt.

– Jól vagy? – kérdezte Tony.

– Meg kellett volna öletned Dollár Billt, amikor mondtam! – az idősebb Cavalli csak ennyit felelt.

– De miért? – kérdezte Tony.

– Mert ezek ellopták a Függetlenségi nyilatkozatot!

– De hiszen ott állsz előtte! – mondta Tony.

– Dehogysis! – felelte az apja. – Hát nem érted, mit műveltek?

– Nem – vallotta be Tony.

– Kicserélték az eredetit ezzel az értéktelen másolattal, amit te a Levéltárba vittél.

– De hát ami a falon lógott, az is egy másolat volt, amit Dollár Bill csinált neked – mondta Tony. – Láttam, amikor odaadta.

– Nem – mondta az apja –, ami itt lógott, az az eredeti volt.

– Nem értem – mondta Tony, most már teljesen összezavarodva. Az öreg Cavalli szembefordult a fiával.

– Amikor meghoztad Washingtonból a Nyilatkozatot, Nick Vincente és én kicseréltük a másolattal, amíg te a másik szobában telefonáltál. – Tony értetlenül meredt az apjára. – Csak nem képzelted, hogy Szaddam Huszein kezére adom legnagyobb nemzeti kincsünket?!

– De hát miért nem mondtad el? – kérdezte Tony.

– Hagytam volna, hogy úgy menj el Genfbe, hogy tudod, csak egy másolat van nálad? Nem, a tervemnek az is része volt, hogy te végig azt hidd, az eredetit küldtük el a Franchard et Cie-nek, mert ha te elhiszed, akkor Al Obaydi is.

Tony nem felelt semmit.

– Biztos nem küzdöttél volna úgy az odaveszett ötvenmillióért, ha tudod, hogy csak egy hamisítványt adunk oda Genfben.

– De akkor hol a pokolban van most az eredeti? – kérdezte Tony.

– Az a gyanúm, hogy valahol a 19. Körzeti Rendőrkapitányságon – mondta az apja. – Feltéve, hogy már nem lógtak meg vele. Rögtön megtudjuk – tette hozzá. Odament az íróasztalához, és fogta a telefonkönyvet.

Hét számot tárcsázott, és kérte az ügyeletes tisztet. Az órájára pillantott, miközben várta, hogy kapcsolják. Négy óra múlt 22 perccel.

Amikor az őrmester a telefonhoz jött, Cavalli elmondta neki, hogy kicsoda, és két kérdést tett fel. Figyelmesen meghallgatta a válaszokat, aztán lerakta a kagylót.

Tony kérdőn felvonta a szemöldökét.

– Még mindig a cellákban vannak, a táskát meg berakták egy széfbe. Van emberünk a 19. körzetben?

– Igen, egy hadnagy, aki az utóbbi időben nem nagyon tett értünk semmit.

– Akkor itt az ideje, hogy megdolgozzon a pénzéért – mondta az idősebb Cavalli, és az ajtó felé indult.

Tony elsietett mellette, és hármásával véve a lépcsőket felrohant a hálósobájába. Percek alatt felöltözött, megint lement a földszintre, arra számítva, hogy várni kell majd az apjára, de ő már ott állt készen.

Az apja kinyitotta a bejárati ajtót, Tony pedig kilépett utána a járdára, és végignézett az utcán, taxit keresve. De ilyen kora reggel egynek sem jutott eszébe, hogy beforduljon a 75. utcába.

– Kocsival megyünk! – kiáltotta az apja, és elindult az utca túloldalán lévő garázs felé. – Nem vesztegethetünk egy percet sem.
– Tony visszaroht a házba, és felkapta a kochi kulcsait a hall asztaláról. Utol is érte az apját, még mielőtt az odaért volna a garázshoz.

Tony becsatolta a biztonsági övét, és az apjához fordult:

– És ha sikerül visszaszerezniünk a Nyilatkozatot, mégis mi a nyavalyát akarsz csinálni utána?

– Először is a saját két kezemmel kitekerem Dollár Bill nyakát, hogy ne tudjon több másolatot csinálni. Azután pedig...

Tony elfordította a slusszkulcsot. Az ezt követő hatalmas robbanásra az egész környéken mindenki felébredt, aznap hajnalban immár másodszor.

* * *

A négy férfi csak úgy száguldott lefelé a lépcsőkön. A legalacsonyabbik magához szorította a táskát. Egy autó, amely már egy órája várakozott berregő motorral, átvágott a túloldalról, és megállt mellettük. Az egyik férfi, aki még mindig nem értette igazán, miért volt szükség a szakértelmére aznap éjjel, elsétált a hajnali szürkületben.

Dexter Hutchins beült a sofőr mellé, Scott és a főrestaurátor pedig beugrott a hátsó ülésre.

– A La Guardia repülőtérre – mondta Dexter, aztán megköszönte a sofőrnek, hogy fél éjszaka várt rájuk. Scott a műszerfal digitális

órájára nézett, mely épp átváltott 6.11-ről 6.12-re.

A sofőr nagy csikorgással elindult a legszélső sávban.

– Ne lépje túl a megengedett sebességet! – szólt rá Dexter. – Nem szeretném, ha bármiért feltartóztatnának. – A sofőr visszaaraszolgatott a középső sávba.

– Mikor indul a következő washingtoni gép? – kérdezte Scott.

– A Delta járata fél nyolckor – felelte a sofőr. Dexter fogta a telefont, és lenyomott tíz számot. Amikor egy hang megszólalt, hogy „Igen?”, az igazgatóhelyettes csak annyit mondott:

– Útban vagyunk. Tíz órára minden a helyén lesz.

Dexter lerakta a telefont, és hátrafordult, hogy megbizonyosodjon róla: a főrestaurátor, aki néma csöndben ült, még mindig ott van-e. Egyetlen pillanatra sem engedte el a táskát, mely az ölében feküdt.

– Jobb lesz, ha a tokon kívül minden egyebet kirámolunk belőle – mondta Dexter. – Különben az életben nem jutunk át a repülőtéren a biztonsági ellenőrzésen.

Mendelssohn kihúzta a táska cipzárját, Scott pedig kiszedte a csavarhúzókat, késeket, vésőket és végül a fúrót, mindent leszórva a padlóra. Aztán visszahúzta a cipzárat.

Háromnegyed hét előtt két perccel a sofőr lefordult az autópályáról, és követte a repülőteret jelző táblákat. Senki nem szólt egy szót sem, míg a kocsik meg nem állt a járdaszélen, pontosan a terminál bejárata előtt.

Amikor Dexter kilépett az autóból, három, barna bőrberikabátos férfi ugrott ki egy kocsiból, amely közvetlenül mögöttük állt meg, és az igazgatóhelyettes előtt berohantak a terminálba. Egy másik férfi, elegáns sötétszürke öltönyben, a karjára vetett esőkabáttal Dexter kezébe nyomott egy borítékot, miközben elsietett mellette. Az igazgatóhelyettes úgy vette át, mint egy jó váltófutó, kicsit sem lassított léptein, továbbrohant a csarnok felé, ahol a három másik

ügynök várt rá.

Dexter Hutchins legszívesebben fel-alá járkált volna, míg a beszállásra várakoztak, de inkább csak idegesen ácsorgott, egyméternyire a Függetlenségi nyilatkozattól, egy egész seregnyi ügynökkel körbevéve.

– A washingtoni járatra beszállás a 4. kapunál – jelentette be a hangosbemondó. A kilenc férfi megvárta, amíg mindenki más kiment a kapun. Amikor a kapu mellett várakozó ügynök bólintott, Dexter odavezette kis csapatát a jegyellenőrzéshez, majd végig a beszállófolyosón, fel a gépre. Elfoglalták a helyüket, az 1A-F és 2A-F üléseken. A 2E széken csak a táska volt, a 2D és 2F ülésen két ügynök foglalt helyet, akik együttesen kétszáz kilót is nyomhattak.

A pilóta üdvözölte az utasokat a fedélzeten, és közölte, hogy kisebb késéssel fognak indulni. Dexter az órájára nézett: három perc múlva fél nyolc. Dobolni kezdett az ujjával a karfán, mely Scott ülésétől elválasztotta az övét. A stewardess újságokat kínált, de az első két sort elfoglaló kilenc férfi közül csak Mendelssohn kért egy *USA Today*-t.

Fél nyolc előtt egy perccel a gép kigördült a kifutóra, és felkészült a felszállásra. Amikor megálltak, Dexter megkérdezte a stewardest, mi okozza a késlekedést.

– Csak a szokásos reggeli torlódás – felelte. – A kapitány épp most mondta, hogy a hetedikek vagyunk a felszállásra várók sorában, úgy tíz-tizenöt perc múlva indulunk.

Dexter tovább dobolt az ujjával a karfán, Scott pedig egyetlen pillanatra sem vette le a szemét a táskáról. Mendelssohn lapozott az újságjában.

A gép motorja nyolc előtt kilenc perccel felpörgött; lassan elindult a betonon, aztán egyre jobban felgyorsult. A kerekek nyolc előtt hét perccel szakadtak el a földtől.

A stewardess percekben belül ismét megjelent, és reggelit kínált. Egészen a hetedik sorig nem akadt dolga. Amikor később

felszolgált a kávét a gép személyzetének is, megkérdezte a kapitányt, miért üres a harmadiktól a hatodik sorig a gép, ami azért is furcsa, mert július 4-e van, a függetlenség napja, amikor mindig rengeteg az utas.

A kapitány nem tudta megmondani, és csak ennyit felelt:

– Tartsa a szemét az egyes és kettes sorban ülőkön!

Fél kilenc után három perccel kezdték meg a leereszkedést, és hónapok óta első alkalommal időben álltak meg a terminál kapuja előtt. Amikor kikapcsolták a motorokat, három férfi azonnal a kijáráshoz állt, és el sem mozdultak onnan, amíg Dexter Hutchins és a társai be nem léptek a terminálba. Amikor Hutchins kilépett a váróterembe, csak egy ügynök maradt mellette, a többi három feltűnés nélkül lemaradt. Az igazgatóhelyettes nyilvánvalóan nagy súlyt fektetett rá, hogy ne keltsenek feltűnést. Dexter kiszúrta még négy ügynököt, míg áthaladt a várócsarnokon, és gyanította, hogy legalább húszan lehetnek az autóig vezető útvonal stratégiai pontjain.

Amikor elhaladt egy óra alatt, a számok épp átkattantak 9.01-re. Az ajtó szétnyílt, és Dexter kilépett a járdára. Három fekete limuzin várakozott sorban, mindegyik ajtaja mellett ott állt a sofőr.

Amikor meglátták az igazgatóhelyettest, az első és a harmadik kocsisofőrje beugrott a kormány mögé, a második kocsi pedig kitárta a hátsó ajtót. Scott és Mendelssohn beszálltak. Az igazgatóhelyettes előreült.

A felvezető autó elindult a George Washington Parkway irányába, és a kis konvoj pár perc múlva már a 14. utcai hídon haladt át. Amikor megpillantották a Jefferson-émlékművet, Dexter ismét az órájára nézett. Három perc múlva negyed tíz.

– Még bőven van időnk – jegyezte meg. Alig egy perc múlva elakadtak egy forgalmi dugó kellős közepén.

– A francba! – mondta Dexter. – Elfelejtettem, hogy az utcák le vannak zárva a függetlenség napi felvonulás miatt.

Miután a következő három percben pár száz métert haladtak, Dexter azt mondta a sofőrnek:

– Nincs más választásunk, kapcsolja be a szirénákat! A sofőr bekapcsolta a villogó fényeket és a szirénát teljes hangerőre, az első limuzin átmanőverezett a belső sávba, és sikerült is 70 kilométer/órás sebességgel haladnia, míg le nem fordultak a főútról.

Dexter most már félpercenként megnézte az óráját, miközben a három autó megállás nélkül manőverezett egyik sávból a másikba. A washingtoni polgárokat cseppet sem hatotta meg a sziréna és a villogó fény, és nem adtak utat nekik.

Az első limuzin 9 óra 37 perckor fordult rá a Constitution Avenue-ra, kikerülve a rendőrségi kordont. Amikor Dexter meglátta a felsorakoztatott felvonulási kocsikat, szólt, hogy kapcsolják le a szirénát. Még csak az hiányzik, hogy kíváncsi tekintetek kísérik őket, amikor megállnak a Levéltár előtt!

Scott pillantotta meg őket először. Megkocogtatta Dexter vállát, és előremutatott. A Nemzeti Levéltár előtt várakozó hosszú sor élén egy tévés stáb állt.

– Nem vonulhatunk be az orruk előtt – mondta Dexter, és hátrafordult Mendelssohnhoz. – Be lehet jutni máshol az épületbe?

– A 7. utcáról nyílik a gazdasági bejárat – felelte Mendelssohn.

– Remek! – mondta Dexter Hutchins.

– Hajtson el a főbejárat előtt, és engem tegyenek ki a sarkon – mondta a főrestaurátor. – Majd szépen átsétálok a Constitution Avenue-n, és bemegyek az oldalsó bejáraton.

– Tegyük ki a sarkon? – kérdezte Dexter ingerülten.

– Ha ügynökök hada kísér, mindenki azonnal... – kezdte Mendelssohn.

– Jó-jó-jó – mondta Dexter, és gondolkozni próbált. Felvette a telefont, és utasította a két másik kocsit, hogy hagyják őket egyedül.

– Ezt meg kell kockáztatni – mondta Scott.

– Tudom – mondta Dexter. – De legalább te menj vele! Rajtad ügysem látszik, hogy ügynök vagy. – Scott nem tudta eldönteni, hogy ez bók vagy sértés.

Amint lassan elhajtottak a Levéltár előtt, Dexter elfordította a fejét, nehogy észrevegye a türelmetlenül várakozó tévés stáb.

– Hányan vannak? – kérdezte.

– Hatan – mondta Scott. – Azt hiszem, aki háttal áll, az Shaw.

– Mutassa meg pontosan, hogy hol álljon meg a kocs! – mondta az igazgatóhelyettes Mendelssohnhoz fordulva.

– Még ötven métert menjünk – jött a válasz.

– Scott, te vidd a táskát!

– Na de... – kezdte Mendelssohn. Amikor meglátta Dexter Hutchins arckifejezését, nem folytatta.

Az autó a járda széléhez húzódott és megállt. Scott megragadta a táskát, kiugrott, és tartotta az ajtót Mendelssohnnak. Nyolc ügynök járkált fel-alá a járdán, igyekezték ártatlan járókelők benyomását kelteni. Egyikük sem vetett egy pillantást sem a Nemzeti Levéltár főlépcsője felé. A két össze nem illő figura átsietett a sugárúton, és futni kezdett a 7. utcában.

Amikor elértek a gazdasági bejárathoz, Scott szembe találta magát az aggodalmasnak látszó Calder Marshall-lal, aki fel-alá járkált a rakodórampa tövében.

– Hála istennek! – a főlevéltáros csak ennyit mondott, amikor megpillantotta Scottot és a főrestaurátort. Szó nélkül a nyitott ajtóval várakozó teherlifthez vezette őket. Felmentek két szintet, végigrohantak a folyosón a lépcsőig, mely a páncteremhez vezetett. Marshall hátrafordult, hogy ott vannak-e még a nyomában, aztán futva elindult lefelé a lépcsőn, amit még soha egyetlen kollégája sem látott tőle. Scott a főlevéltáros után száguldott, őt követte Mendelssohn. Egyikük sem állt meg, míg el

nem érték a súlyos acélajtót.

Marshall bólintott, és a kissé kifulladászt főrestaurátor benyomkodta a kód számait. Az acélajtó lassan szétnyílt, és mindhárman beléptek a pánccélterembe. Amint odabent voltak, a főrestaurátor megint lenyomott egy gombot, és az ajtó becsukódott mögöttük.

Megálltak a hatalmas betontömbnél, mely a Függetlenségi nyilatkozat tárlóját rejtette, mint a papok az oltár előtt. Scott megnézte az óráját. Kilenc perc múlva tíz óra.

Mendelssohn lenyomott egy piros gombot, felhangzott az ismerős zúgás, és lassan kiemelkedett az üres tárló. Amikor az üvegezett tárló mellmagasságba ért, Mendelssohn megint megérintette a gombot.

A főlevéltáros és a főrestaurátor odaléptek, miközben Scott kihúzta a táska cipzárját. A főlevéltáros elővett két kulcsot a zakója zsebéből, és az egyiket átadta a kollégájának. Azonnal elkezdtek kinyitogatni a rézkereten körben, azonos távolságban elhelyezkedő tizenkét zárat. Miután végeztek, fölé hajoltak, megemelték a súlyos keretet, és széttárták, mint egy könyvet.

Scott elővette a tokot, és átadta a főlevéltárosnak. Marshall levette a kupakját, és óvatosan kihúzta a tartalmát.

Scott figyelte, ahogy a főlevéltáros és a főrestaurátor lassan kiteríti a Függetlenségi nyilatkozatot az üveglapra, míg szépen vissza nem került a helyére. Scott fölé hajolt, és még egyszer utoljára megkereste a helyesírási hibát, aztán a két férfi visszahelyezte a súlyos fedőlapot.

– A britekkel mindig is sok bajunk volt – jegyezte meg Mendelssohn.

Calder Marshall és a főrestaurátor villámgyorsan bezárták a tizenkét zárat, és egy lépést hátrább léptek.

De csak egy másodperc szünetet tartottak, miközben Scott

megint az órájára nézett. Három perc múlva tíz. Amikor felnézett, azt látta, hogy Marshall és Mendelssohn egymást átölelve ugrándoznak örömben, mint két gyerek, akik valami váratlan ajándékot kaptak.

Scott köhécselt.

– Uraim, két perc múlva tíz óra.

A két férfiú azonnal elkomolyodott. A főlevéltáros visszalépett a betontömb mellé. Egy pillanatig várt, aztán megnyomta a piros gombot. A keret megemelkedett, elkezdve a lassú utazást fölfelé a galériába, ahol majd megtekintheti a várakozó nagyközönség.

Calder Marshall Scott felé fordult. Egy villanásnyi mosoly jelezte, mennyire megkönnyebbült. Meghajolt, mint egy japán harcos, aki elismeri, hogy megtették, amit megkívánt a becsület. A főrestaurátor kezét rázta Scott-tal, aztán az ajtóhoz ment, benyomta a kódot, és várt, míg az ajtó szétnyílt.

Marshall kikísérte Scottot a folyosóra, fel a lépcsőn, és a teherlifttel visszamentek a gazdasági bejáratig.

– Mindent köszönök, professzor úr! – mondta, amikor kezét fogták. Scott felsietett a rámpán, és amikor a járdára ért, még egyszer visszanézett. A főlevéltáros már nem volt ott.

Scott futólépésben végigsietett a 7. utcán, és beült a várakozó kocsiba Dexter mellé.

– Nem volt semmi probléma, professzor? – kérdezte a igazgatóhelyettes.

– Nem. Hacsak azt nem vesszük, hogy két tiszteletre méltó ember az utóbbi két hónapban tíz évet öregedett.

A régi Postahivatal toronyórája elütötte a tízet. A Nemzeti Levéltár ajtaja kitárult, a tévés stáb pedig betódult.

Az igazgatóhelyettes limuzinja kihajtott a Constitution Avenue közepére, ahol azonnal elakadt Tennessee és Texas állam felvonulási dobogója között. Egy rendőr odarohant hozzájuk, és

utasította a sofőrt, hogy húzódjon le a 7. utcába.

Amikor a kocsí megállt, Dexter letekerte az ablakot, szélesen rámosolygott a rendőrrre, és azt mondta:

- Jó napot, én a CIA igazgatóhelyettese vagyok!
- Hát persze, én meg a Mikulás! – mondta a rendőr, és elkezdte kiállítani a büntetőcédulát.

38

A CIA igazgatóhelyettese felhívta otthon az igazgatót, és tájékoztatta, hogy a Nemzeti Levéltárban minden a megszokott módon folyik. A büntetőcéduláról nem tett említést.

A főrestaurátor felhívta a feleségét, és megpróbálta elmagyarázni, hogy miért nem töltötte otthon az előző éjszakát.

Egy nő, kezében egy zsinórfogantyús papírtáskával, a mobiltelefonján felhívta az ENSZ iraki nagykövetét, és közölte vele, hogy két legyet is elintézett egy csapással. Megadott a nagykövetnek egy bankszámlaszámot a Bahamákon.

A CIA igazgatója felhívta a külügyminisztert, és biztosította, hogy a dokumentum a helyére került. Szándékosan nem úgy fogalmazott, hogy „visszakerült a helyére”.

Susan Anderson felhívta Scottot, hogy gratuláljon neki a pergamen visszaszerzésében játszott szerepéhez. Futólag azt a szomorú hírt is megemlítette, hogy úgy döntött, felbontja az eljegyzését. Az iraki ENSZ-nagykövet utasította Monsieur Franchard-t, hogy utalja át a maradék kilencszázezer dollárt a bahamai Royal Bank of Canada számára, és szüntesse meg az Al Obaydi nevére szóló folyószámlát. A külügyminiszter felhívta az elnököt a Fehér Házban, és közölte, hogy a tizenegy órára tervezett sajtótájékoztató elmarad. A *New York Daily News* bűnügyi

riportere egy 75. utcai garázs közelében álló telefonfülkéből felhívta a szerkesztőséget, és lediktált egy sürgős cikket „Maffiagyilkosság Manhattanben” címmel. Lloyd Adams telefonja szünet nélkül csörgött, egymás után ostromolták a legkülönbözőbb ajánlatokkal, reklámoktól a filmfőszerepekig. A főlevéltáros nem hívta vissza az elnök egyik tanácsadóját, aki a Fehér Házból kereste, hogy meghívja ebédre. A CNN riportere felhívta a hírszerkesztőséget, és közölte, hogy kacska volt az egész. Igen, ellenőrizte, két t-vel van a „Britt”, amiről Dan Quayle exalelnökön kívül ugyebár mindenki tudja, hogy eggyel kell írni. Scott felhívta Hannah-t, és elmondta neki, hogy mivel szeretné tölteni a függetlenség napját.

1776. július 4.

AMERIKA
TIZENHÁROM EGYESÜLT ÁLLAMÁNAK EGYSÉGES
NYILATKOZATA.

Amidőn az emberi események sodrában szükségessé válik egy nép számára, hogy feloldja azokat a kötelékeket, amelyek egy másik néphez fűzték, és elfoglalja a földkerekség Hatalmai között a Természet Törvényei és a Természet Istene által részére kijelölt különálló és egyenrangú helyet, akkor az emberiség ítélete iránt érzett illő tisztelet megkívánja, hogy kinyilatkoztassa azokat az okokat, amelyek a különválásra készítették.

Magától értetődőnek tartjuk azokat az igazságokat, hogy minden ember egyenlőként teremtetett, az embert teremtője olyan elidegeníthetetlen Jogokkal ruházta fel, amelyekről le nem mondhat, s ezek közé a jogok közé tartozik a jog az Élethez és a Szabadsághoz, valamint a jog a Boldogságra való törekvésre. Ezeknek a jogoknak a biztosítására az Emberek Kormányzatokat létesítenek, amelyeknek törvényes hatalma a kormányzottak

beleegyezésén nyugszik. Ha bármikor, bármely Kormányforma alkalmatlanná válik e célok megvalósítására, a nép Joga, hogy az ilyen kormányzatot megváltoztassa vagy eltörölje, és új Kormányzatot létesítsen, olyan elvekre alapítva és hatalmát olyan módon szervezve, amely jobban védi Biztonságát, és jobban elősegíti Boldogulását. A józan ész azt kívánja, hogy a jól bevált Kormányzatot ne változtassuk meg jelentéktelen és múló nehézségek miatt; és valóban a tapasztalat azt mutatja, hogy az emberiség inkább szenved mindaddig, amíg a rossz nem válik elviselhetetlenné, mintsem hogy kivívja jogait, és eltörölje a megszokott formákat. Ha azonban a visszaélések és bitorlások hosszú sora mindig ugyanazt a Célt szem előtt tartva azt bizonyítja, hogy a népet teljes zsarnokságba kívánják hajtani, a nép joga és a nép kötelessége, hogy az ilyen Kormányzat igáját levesse, és jövő biztonsága érdekében új Védelmezőkről gondoskodjék. - Ilyenek voltak e Gyarmatok türelemmel elviselt szenvedései, és ilyen immár a szükségesség, amely arra kényszeríti őket, hogy megváltoztassák előbbeni Kormányzati Rendszerüket. Nagybritánia jelenlegi Királyának a története nem egyéb, mint ismételt jogtalanságok és bitorlások sorozata, amelynek határozott célja a teljes zsarnokság érvényesítése Államaink felett. Mindezeknek a bizonyítására engedtesék meg nekünk, hogy Tényeket terjesszünk a pártatlan világ elé.

Megtagadta a közjó szempontjából legcélszerűbb és legszükségesebb törvények Szentését.

Megtiltotta Kormányzóinak, hogy jóváhagyják a legsürgősebb és legfontosabb törvényeket, hacsak fel nem függesztették azok végrehajtását, mindaddig, amíg elnyerik a Szentését, amit viszont végletekig halogatott.

Visszautasított olyan nagyobb kerületekre vonatkozó Törvényeket, amely kerületek népessége nem adta fel a törvényhozó testületben való Képviselet jogát, azt a jogát, amely felbecsülhetetlen értékű a népre nézve, és csak a zsarnokok

szemében rettenetes.

A törvényhozó testületeket szokatlan, kényelmetlen és Levéltáraiktól távol eső helyekre hívta egybe, avval a nyilvánvaló szándékkal, hogy kifárasztva azokat, saját rendelkezéseivel szemben engedékenységre bírja.

Ismételten feloszlatta a Képviselőházakat, amelyek férfias szilárdsággal szembeszálltak a nép jogai ellen intézett támadásaival.

A feloszlítás után hosszú ideig megakadályozta az új választást, s így a törvényhozó hatalom, amely nem Semmisülhet meg, visszaszállt a Népre, az Állam viszont időközben külső veszélyeknek és belső megrázkódtatásoknak volt kitéve.

Igyekezett megakadályozni Államainknak a benépesülését. Ebből a célból megakadályozta a Külföldiek Honosítására vonatkozó törvények végrehajtását; visszautasította a bevándorlást előmozdító törvényeket, és megnehezítette új Földek Birtokbavételét.

Megakadályozta az Igazságszolgáltatás Működését, megtagadván Hozzájárulását a Bírói Hatalom gyakorlását biztosító törvényektől.

Olyan Bírákat nevezett ki, akiknek hivatali megbízatása, fizetésének összege és kifizetése kizárólag az ő Akaratától függött.

Új Hivatalok tömegét létesítette, és Tisztviselők raját küldötte ide, hogy Népiünket zaklassák és vagyonát felemésszék.

Béke idején Állandó Hadseregeket tartott közöttünk törvényhozásunk Beleegyezése nélkül.

Arra törekedett, hogy a Katonaságot a Polgári Hatalom fölé helyezze, és attól függetlenné tegye.

Másokkal szövetkezve olyan jogrendnek vetett alá minket, amely idegen az alkotmányunktól, és amelyet nem ismernek el a törvényeink; Hozzájárulását adta ehhez az állítólagos

törvényhozáshoz abból a célból:

Hogy hatalmas fegyveres seregeket szállásolhasson el közöttünk;

Hogy színleges Eljárással megvédelmezhesse ezeket az államaink lakosai ellen elkövetett különböző Gyilkosságaikért járó Büntetés ellen;

Hogy elzárhassa Kereskedelmünket a világ minden népétől;

Hogy Beleegyezésünk nélkül adókkal sújthasson minket;

Hogy sok esetben megfoszthasson minket a Bírósági Eljárás igénybevételétől;

Hogy a Tengereken túlra szállíthasson minket, koholt jogsértésekért való felelősségrevonás végett;

Hogy egy szomszédos Tartományban eltörölhesse az Angol Törvények szabad Rendszerét,

Önkényes kormányzatot létesítve és olyannyira megnövelve Határait, hogy azonnal példaképül és megfelelő eszközül szolgálhasson hasonló önkényes rendszernek, ezekbe a Gyarmatokba való bevezetésére is;

Hogy elvehesse Alapítóleveleinket, eltörölhesse alapvető Törvényeinket, és lényegében megváltoztathassa Kormányzatunk rendszerét;

Hogy felfüggeszthesse Törvényhozásunkat, önmagát nyilvánítván olyan Hatalommá, amely a mi ügyeinkben hivatott törvényt hozni.

Letétette Kormányunkat, védelmén kívül állóknak nyilvánított minket, és Háborút indított ellenünk.

Fosztogatta tengereinket, pusztította Partjainkat, felégette városainkat, és irtotta népünket.

Ebben a pillanatban idegen zsoldosokból álló hatalmas sereget hoz ellenünk, hogy bevégezze a halál, a pusztítás és a zsarnokság

már megkezdett és olyan Kegyetlenséggel és arcátlansággal végzett munkáját, amelynek párját a legsötétebb korszakokban sem találjuk, és amely teljességgel méltatlan egy civilizált nemzet Vezetőjéhez.

A nyílt Tengeren Foglyul ejtett Hazánkfiait arra kényszerítette, hogy Fegyvert ragadjanak saját Hazájuk ellen, hogy barátjaik és Testvéreik gyilkosai legyenek, vagy azok Kezei által essenek el.

Lázadást szított soraink között, és rászabadította határaink lakosságára a kegyetlen Indián Vadembereket, akiknek közismert harcmódorához tartozik mindenki kiirtása korra, nemre és körülményekre való tekintet nélkül.

Elnyomatásunk minden újabb állomásánál a legalázatosabban folyamodtunk Orvoslásért; Megismételt Kérelmeinkre, megismételt sértés volt a válasz. Az a fejedelem, akit minden tetteben ilyen vonások jellemeznek, Zsarnok, és nem méltó arra, hogy egy szabad Nép uralkodója legyen.

Nem mulasztottuk el Brit testvéreink figyelmét mindezekre a körülményekre felhívni. Időről-időre figyelmeztettük őket azokra a kísérletekre, amelyekkel törvényhozásuk törvényellenes módon kívánta hatalmát fölének kiterjeszteni. Emlékeztettük őket kivándorlásunk és letelepedésünk körülményeire. Velük született igazságérzetükhöz és nagylelkűségükhöz folyamodtunk, és közös származásunk kötelékeire hivatkozva kértük őket, hogy tagadják meg a jogtalanságokat, amelyek elkerülhetetlenül megszakítják összeköttetéseinket és érintkezésünket. Az igazság és a vérrokonság szava azonban náluk is süket fülekre talált. Így tehát bele kell nyugodnunk a szükségszerűségbe, amely elkerülhetetlenné teszi Szétválásunkat és őket, miként az emberiség többi részét Háborúban Ellenségnek, Békében Barátnak tekintjük.

Mi tehát az Amerikai Egyesült Államok Képviselői, Általános

Kongresszusba Összegyűlve a világ Legfelsőbb Bírójának ajánlva szándékaink tisztaságát, e Gyarmatok becsületes Népe Nevében és Felhatalmazása alapján, ünnepélyesen kinyilvánítjuk és kihirdetjük, Hogy ezek az Egyesült Gyarmatok immár természetüknek és joguknál fogva, Szabad és Független Államok; Hogy a Brit Korona iránti Alattvalói Hűség alól Felszabadultak, és hogy minden politikai kötelék, amely e gyarmatokat Nagybritánniához fűzte, megszakadt, illetőleg teljességgel meg kell szakadnia; és hogy mint Szabad és Független Államok, teljes Hatalmuk van Háborút viselni, Békét kötni, Szövetségre lépni, Kereskedelmet űzni és Mindazt tenni, amire Független Államok jogosultak. Az Isteni Gondviselés Védelmébe vetett szilárd hittel, mindnyájan kölcsönösen felajánljuk e nyilatkozat támogatására Életünket, Vagyonunkat és szent Becsületünket.

J o h n H a n c o c k

New Hampshire.

Josiah Bartlett, Wm. Whipple, Matthew Thornton.

Massachusetts Bay.

Saml. Adams, Robt. Treat Paine, John Adams, Elbridge Gerry.

Rhode Island.

Step. Hopkins, William Ellery.

Connecticut.

Roger Sherman, Wm. Williams, Sam'el Huntington, Oliver Wolcott.

New York.

Wm. Floyd, Frans. Lewis, Phil. Livingston, Lewis Morris.

New Jersey.

Richd. Stockton, Fras. Hopkins, Jno. Witherspoon, John Hart, Abra. Clark.

Pennsylvania.

Robt. Morris, Geo. Clymer, Benjamin Rush, Jas. Smith, Benja.

Franklin, Geo. Taylor, John Morton, James Wilson, Geo. Ross.

Delaware.

Caesar Rodney, Geo. Read, Tho. M'Kean.

Maryland.

Samuel Chase, Thos. Stone, Wm. Paca, Charles Carrol of Carrollton.

Virginia.

George Wythe, Benj. Harrison, Richard Henry Lee, Ths. Nelson, Jr., Th. Jefferson, Francis Lightfoot Lee, Carter Braxton.

North Carolina.

Wm. Hooper, Joseph Hewes, John Penn.

South Carolina.

Edward Rutledge, Thomas Lynch, Jr., Thos. Heyward, Jr., Arthur Middleton.

Georgia.

Button Gwinnett, Lyman Hall, Geo. Walton

(Az Amerikai Egyesült Államok népének Függetlenségi nyilatkozata. Ford. Vecseklőy József, Bp., 1947.)

Impresszum

General Press Kiadó

ALAPÍTVÁ 1988-BAN

A mű eredeti címe *Honour Among Thieves*

Copyright © Jeffrey Archer

Hungarian translation © GIELER GYÖNGYI

© GENERAL PRESS KIADÓ

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította

GIELER GYÖNGYI

A borítótervet

KISS GERGELY

készítette

ISBN 978 963 643 202 7

Kiadja a GENERAL PRESS KIADÓ

1138 Budapest, Viza utca 9-11. fszt. 2.

Tel.: 359-1241, 270-9201

Fax: 359-2026

www.generalpress.hu

generalpress@generalpress.hu

Felelős kiadó LANTOS KÁLMÁNNÉ

Irodalmi vezető PÁL VÖLGYI LÍDIA

Művészeti vezető LANTOS KÁLMÁN

Felelős szerkesztő SZÁLA BOGLÁRKA

Készült 29 nyomdai ív terjedelemben,
80 g-os 2,0 volumenizált Enso Classic papíron.

Kiadói munkaszám 3028-10

Tartalomjegyzék

Első rész

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

Második rész

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

Harmadik rész

35

36

37

38

Impresszum